

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VICTORIA ALEXANDER

Bro
Sis

EVLİLİK OYUNU

PEGASUS

Parıltılı Yaşamlar. Görkemli Balolar ve Evlilik Bahsinde Tutkunun Esiri Olan Genç Aşıklar

Trent Kontu Maximillian Wells gözlerine inanamaz. Tam karşısında güzel, erişilmez Pandora Effington durmaktadır. Sosyetenin, adı skandallara en çok karışmış güzeli. Max bu ateşli ve zengin kadının kendisine son derece uygun bir eş olacağını düşünür ancak beklenmedik bir teklifle karşılaşır. Karşı konulmaz Pandora'yla evlenmek istiyorsa genç kızın istediği oyunu oynamak zorundadır. Ve Max'in bu oyunu kaybetmeye hiç niyeti yoktur.

Yedi görkemli balo sezonundan sonra Pandora artık evlenme zamanının geldiğini farkındadır. Fakat Londra'nın seçkin bekârları onu etkilemeyi başaramamıştır. Genç kadın gerçek bir kahramanın özlemini duymaktadır; onun aşkını kazanmak için gücünü kullanmaktan çekinmeyen bir erkek. Maximillian'ın tek bir dokunuşu Pandora'nın kalbini titretmeye yetmiş ve her anını onunla geçirmek istemesine neden olmuştur. Peki Max aşkını kanıtlamak için her şeyi tehlikeye atmaya hazır mıdır?

**Bro
Sis**

"Victoria Alexander etkileyici diyaloglar ve keyifli karakterlerle neşeli bir gönül macerası yaratmış."

Teresa Medeiros

"Alexander hazine değerinde bir öykü kaleme almış! Okurunun kalbine mutluluk ve yüzüne kahkaha getiren, harika, duygusal, romantik bir masal.

Romans okurlarının ellerinden bırakamayacakları şehvet dolu bir hikâye!"

Romantic Times

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-299-9

9 786052 992999

Pegasus Yayınları: 1760
Bestseller Roman: 756

Evlilik Oyunu

Victoria Alexander
Özgün Adı: The Wedding Bargain

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2017
ISBN: 978-605-299-299-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Cheryl Griffin, 1999

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi
dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla
kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

VICTORIA ALEXANDER

EVLİLİK OYUNU

İngilizceden çeviren:
Deniz Eroğlu Arman

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitap, on üç yaşında, bir Hava Kuvvetleri üssünde
kurulan yakın arkadaşlık bağlarının sonsuza kadar
sürebileceğini bana gösteren Lorie Knudsen Canno'ya
sevgiyle ithaf edilmiştir.

HERAKLES'İN ON İKİ GÖREVİ

*Pandora Effington tarafından
Lord ve Leydi Harold Effington'ın
yazılarından yorumlanmıştır.*

1. Nemeia Aslanı'nı yenmek.
2. Dokuz başlı Hydra'yı yenmek.
3. Diana'nın altın boynuzlu geyiğini yakalamak.
4. Erymanthos'un yabandomuzunu yenmek.
5. Augias'm ahırını temizlemek.
6. Stympalos Gölü'nün kuşlarını kovmak
7. Girit'in vahşi boğasını yenmek.
8. Diomedes'in insan yiyen kısıraklarını uysallaştırmak.
9. Geryon'un sığırlarını yakalamak.
10. Amazonlar Kraliçesi'nin kemerini ele geçirmek.
11. Hesperides'in altın elmalarını getirmek.
12. Hades'in kapılarını koruyan üç başlı köpeği yenmek ve Theseus'u Unutma Sandalyesi'nden kurtarmak.

BİRİNCİ BÖLÜM

İlk Hamleler

İlkbahar, 1818

“Lordum siz hovarda ve serserisiniz. Alçaksınız.” Pandora Effington, Trent Kontu Maximillian Wells’e her türlü aşağılayıcı düşünceyi barındıran dik bir bakış fırlattı. “Yani bayım, kısacası siz bir hayvansınız.”

Trent, Rockingham Markisi ve Markizi’nin kalabalık balo salonundan çok uzak olmayan ama özel bir buluşma gerçekleştirebilecek kadar da gözden uzak misafir odasına girerken, “Öyle miyim?” dedi.

“Kesinlikle öylesiniz. Belki de sizi vurmak gerekir.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Genç adam içeri girdikten sonra kapıları çarparak kapadı.

Pandora’ya korkudan bir sancı saplandı. Belki de bir hovarda, serseri, alçak ve de kaba bir adamla burada yalnız kalmak iyi bir fikir değildi.

“Tabii ki size teşekkür etmek dışında,” diye sözlerine devam ederken Trent Kontu’nun gözlerinde bir zevk pırıltısı vardı.

“Teşekkür mü?” Şu işe bak. Adam söyledikleri kadar küstahtı gerçekten.

Genç adamın dudakları sanki sırtıtmamak için çabalıyormuş gibi seğiriyordu. “Böyle bir iltifat her zaman her kula nasip olmaz.”

“Söylediklerim hiçbir şekilde iltifat değildi,” dedi Pandora. Sadece birkaç dakika içinde Trent konuşmayı bütünüyle tersine çevirmişti. Bunda şaşılacak ne vardı ki. Pandora sözlerinin çok ağır bir eleştiri içerdiğine Trent’in inanmayacağını tahmin etmeliydi. Onun ününü daha önce duymuştu zaten.

Trent kayıtsız ve meydan okuyucu bir tavırla oymalı şömine rafına yaslandı. “İltifat etme niyetiyle söylenmemiş olabilir ama tam anlamıyla iltifattı. Oysa itiraf etmeliyim ki beni buraya gelmem için ayarttığınızda hiç de kompliman beklemiyordum.”

“Ya?” Pandora hiçbir zaman tedbirli olmak için özel bir çaba sarf etmemişti ama davranışlarında aşırıya kaçmaktan onu her zaman alıkoyan içgüdüğü şimdi dikkatli olması için onu uyarıyordu. Buna rağmen kalbinin atması kadar ayrılmaz bir parçası olan merakı ağır bastı. “Peki, ne bekliyordunuz öyleyse?”

Trent kaşını kaldırdı.

Pandora öfkesine rağmen güldü. Gerçekten fazlasıyla kendini beğenmiş bir adamdı bu. “Eminim şey zannetmediniz?..”

Trent başını sallarken yüzüne yavaş yavaş bir tebessüm yayıldı. “Neye inanmamı bekliyordunuz ki? Özel bir mekâna gelmem için ayartıldım...”

“Ben sizi ayartmadım.”

“Hiç anlamadığım nedenlerle...”

“O nedenleri birer birer açıklama niyetindeyim.”

“Artık hiç de taze ve toy olmayan ve kendisini çok iyi bilmesi gereken yaşta bir kadın tarafından. Sanırım bu sizin sekizinci balo döneminiz, değil mi?”

Evlenme konusundaki beceriksizliğinin ya da isteksizliğinin başkalarının gözündeki bir başarısızlık olarak sayılmasının kendisine hatırlatılması, kendi kurallarını izlemenin heyecanı ile yaşayan bir kadın olarak Pandora’yı normalde rahatsız etmemesi gerekirdi. Oysa şimdi rahatsız etmişti. Aslında her zaman rahatsız ediyordu. Bütün neşesi bir anda kaçtı ve dişlerini gıcırdatarak, “Yedinci,” dedi.

“Özür dilerim, genç bir hanım belirli bir yaşı geçtiyse insan hesabı karıştırıyor işte. Bu arada ‘genç’ kavramı da herkese göre değişir tabii, ne dersiniz?”

“Ben daha yirmi dört yaşındayım. Bu hiç de geçkin bir yaş değil.”

“O kadar yaşlısınız demek,” diye mırıldandı Trent. “Bu yaşta bir kadına hayatının baharını geride bırakmış ve kesinlikle evde kalmış denir.”

“Evdeysem, orada kalmayı tercih ettiğim içindir.” Pandora, Kont’un küçümseyen tavrının verdiği rahatsızlığı maskeleyen bir tavırla mükemmel bir tarzda döşenmiş salondaki mükemmel koltuğun kenarına oturdu. “Bağımsızlığıma oldukça önem veririm.”

“Ya, öyle mi?” Trent’in sesinde şüpheli bir ton vardı. “Tanınmış bir aileye mensup evlenmemiş her genç hanımefendinin arzusunun evlenmek olduğunu sanırdım, tercihen asalet unvanı ve maaşı olan birisiyle.”

Pandora çenesini kaldırdı. “Evlenmek hiçbir zaman benim özellikle arzu ettiğim bir şey olmamıştır.”

“Haydi canım.” Trent’in yüzünde acımaya benzer bir ifade vardı ve Pandora’nın içinden onu tokatlayarak bu ifadeyi silmek geldi. “Son sekiz balo döneminin evlilik pazarı şenliklerinde sizin ne büyük bir şevkle kendinizi ortaya attığınızı görmemek için insanın kör ve sağır olması gerekirdi.”

“Altı,” diye düzeltti Pandora. Bu adam özellikle onu kızdırmaya mı çalışıyordu yoksa gerçekten kendini diğerlerinden üstün gören birisi miydi?

“Kaçınıcı olduğu hiç önemli değil. Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki kayda değer bir rakam. İddia ettiğiniz gibi evlilikle ilgilenmiyorsanız ilgilendiğiniz şey nedir?” Trent, sorusunun cevabını birden kendisi buluvermiş gibi durakladı. “Ah, özür dilerim, daha önce anlamam gerekirdi.”

“Anlamak mı? Neyi?” Pandora adamın gözlerindeki bilmiş ifadedden hiç hoşlanmadı.

Trent iki adımda Pandora’nın yanında belirerek onu en rahatsız edici bakışlarıyla süzmeye başladı. Pandora çabucak ayağa kalktı. Adam ondan otuz santimetre kadar uzun görünüyordu. Gri ve derin gözlerini küstah ve sınayan bir tavırla ona dikmiş bakıyordu. Hayır, Pandora onun gözlerindeki bakışı hiç ama hiç beğenmedi. Huzursuzluktan midesine sancılar girmişti. Trent, görgü kurallarında belirtilen mesafeden çok daha yakınında duruyordu. Pandora daha önce bu aptal kuralları hiçbir zaman dikkate almazken şimdi bir anda onların değerini çok iyi anlamıştı.

“Ben zeki bir adam olmakla övünürüm ama bu gece kendimi unutmuş gibiyim.” Trent, Pandora’nın elini tuttu, avucunu yukarı doğru çevirdi ve eldiveninin çözülmüş düğmesinin arasından görünen narin bileğinin üzerinde dudaklarını gezdirdi. Pandora’nın nefesi kesildi. “Şimdi bütünüyle anlıyorum.”

“Öyle mi?” dedi Pandora. Kendisi neden anlamamıştı peki? O da zekâsıyla hep övünmüştü. Ama şu anda, bir erkekte gri gözlerin bu kadar etkileyici olduğunu neden daha önce fark etmediğini merak etmekten başka bir şey yapamıyordu.

“Kesinlikle.” Trent ciddi bir tavırla başını salladı. “Genellikle bir vikontun kızı geleceğini garantilemek için yapacağı evliliğe güvenir. Oysa tüm Londra biliyor ki sizin babanız hem size hatırı sayılır bir miras bırakmayı hem de şimdiki özgürlüğünüzü yaşamanız için gereken desteği sağlamayı uygun bulmuş.”

Trent hâlâ Pandora’nın elini tutuyordu ve şimdi de başparmağını onun avucunda hafif hafif gezdiriyordu. Pandora omuriliğine kadar inen ürpertiler hissetti. Trent, “Çoktandır sizin bu yüzden evlenmeye gerek duymadığınız söyleniyor. Ve şimdi tam bu noktada evlilik şansınız yıllar içinde gittikçe azalırken hayatınızla ilgili başka bir plan yaptınız,” dedi.

“Başka bir plan mı?” Elini neden böyle okşuyordu? Sanki Pandora leziz bir yemekmiş de, kendisi de bir gurmeymiş gibi onu inceliyordu. Diğer erkekler de şüphesiz onu öyle görmüştü ama şimdiye kadar hiçbir inceleme böylesine kişisel ve yakın olmamıştı. Büyüleyici. Ve de belirgin bir şekilde rahatsız edici.

“Öyle ya canım, bu çok açık.” Trent ona doğru eğilerek yaklaştı. Çelik grisi gözlerinin derinliklerinde bir şimşek çaktı. Pandora’nın bakışları onun kemerli burnundan köşeli ve güçlü çenesine, oradan da sıkı ve dolgun dudaklarına kaydı.

“Açık olan ne?” Pandora’nın kafasında davetsiz bir düşünce dans etmeye başladı: Acaba bu dudakları dudaklarında hissetmek nasıl olurdu?

“Belli ki siz kendinize başka bir rota çizdiniz. Ve bunun için de hovarda, çapkın ve alçak birisine ihtiyacınız var.”

“Öyle mi?” Pandora’nın etrafını sarhoş edici bir baharat ve erkek kokusu sardı.

“Sadece bir hovarda, çapkın ve alçak ve de... başka ne demiştiniz benim için?”

“Hayvan.” Hipnotize edici gri gözleri olan bir hayvan.

“Ah, evet. Hayvan. Ancak böyle bir adam topluma pervasızca karşı gelerek bir dükün torununu metres tutar.”

Pandora’yı saran tuhaf büyü bir anda kayboldu. “Metres mi?”

“Doğal olarak. Bu randevunun amacı buydu sanıyorum. Kendinizi bana metres olarak sunmak istiyorsunuz.”

“Öyle mi?” dedi Pandora sözlerine dikkat ederek.

“İtiraf etmeliyim ki, bu şaşkınlık uyandırıcı bir şey ama aynı zamanda sizin geleceğiniz için de son derece akla yakın bir çözüm bence. Sonuçta siz şimdiye kadar yaptığınız gibi her sezon evlilik pazarlarında koşturamazsınız.” Trent omuzlarını silkti. “Ve bugünlerde evlenmemiş, pardon *bağımsız* kadınlar için çok az seçenek var. Akli başında hiç kimse sizi bir mürebbiye olarak hayal edemez. Ve bunun da ötesinde...” Trent sanki artık sözcükler gereksizmiş gibi durakladı.

O anda Pandora’nın içinden bir ses, kendinden emin bir biçimde sırttan bu adamın yüzüne bir tokat patlatmasını söylüyordu. Şimdiye kadar hiçbir erkek ona böyle bir teklifte bulunmaya cesaret etmemişti. Skandalın eşğine kadar geldiği olmuştu ama hiçbir zaman saygın davranış sınırlarını bütünüyle aşmamıştı.

“Metresiniz mi?” Pandora elini ağır ağır ve incelikli bir edayla çekti. Sonra da Trent’in söylediklerini gerçekten tartarcasına düşünceli bir tavır takınarak odanın karşı tarafına doğru yürüdü. Şöminenin üzerinden kendisine dik dik bakan

portreyi incelemek için şömine rafının önünde durakladı. Son derece düzgün bir odada kusursuz bir biçimde yerleştirilmiş son derece düzgün bir aile büyüğünün son derece düzgün bir portresi.

Burada yersiz ve beklenmedik hiçbir şey yoktu. Rockingham Malikânesi'ndeki salon, Londra sosyetesindeki her şey kadar ciddi ve yaratıcılıktan uzaktı. Ya da en azından iyi bir aileden gelen iyi yetiştirilmiş genç bir kadına kapıları açık olan her şey kadar. Kusursuz, düzgün ve sıkıcı.

"Tam olarak bu neyi gerektirir, Lordum?" Pandora, omzunun üzerinden Trent'e göz attı. Genç adamın yüzündeki o kendini beğenmiş tebessüm birazcık söndü. Pandora zafer dolu bir edayla gülümsemek için kendisini tuttu. Aynen şüphelendiği gibiydi: Adam kendisiyle oyun oynuyordu. Grosvenor Meydanı'nın Haylaz Kızı'nın nereye kadar gidebileceğini öğrenmek için bir oyundu bu. Pandora'ya da güzel bir oyun kadar hiçbir şey haz vermezdi zaten.

"Yani elbette detayların bir karara bağlanması gerekecek."

Trent'in sesinde bir tereddüt mü vardı? Onun gibi bir üne sahip bir adam görmüş geçirmiş kadınlarla başa çıkmakta usta olurdu. Aktrisler, lekeli kadınlar veya kocalarından kurtulmanın verdiği heyecanın alabildiğine tadını çıkaran dullar. Asil bir aileden gelen bir kızın böyle ölçsüz bir teklifi değerlendirmesi onun en son bekleyeceği şey olurdu.

"Çok fazla detay var sanırım." Pandora döndü ve zafer duygusunu yüzünden belli etmemek için çaba gösterdi. Trent bir süre onu dikkatli bir biçimde inceledi. Sonra onun da kendisiyle oyun oynadığını fark etmiş gibi yüzündeki gülümseme geri geldi.

“Gerçekten çok fazla var.” Trent’in gözlerinde hınzır bir ışıık parladı. “Galiba bunları tartışmamız gerekiyor, değil mi?”

“Olabilir. Ama burası böyle bir tartışma için uygun değil. Daha gece yarısı olmadı. Sanırım bir saat sonra. Yok yok, iki saat olsun. Sizinle iki saat sonra buluşalım. Parkta. Grosvenor kapısının yanında.”

Trent kaşlarını çattı, yüzündeki gülümseme kayboldu. “Sevgili Bayan Effington, sanırım böyle bir buluşma hiç uygun...”

“Tamamen haklısınız. Park şu saatte bile randevumuz için çok uygun bir yer sayılmaz.” Pandora bir süre düşündü. “Buldum. Grosvenor Kilisesi’nin arkasındaki mezarlık. Orası daha özel olur.”

“Şimdiye kadar bir mezarlıkta, özür dilerim, gecenin *köründe* dolaşacağımı hiç düşünmemiştim. En azından kaçınılmaz son gelene kadar,” dedi Trent alaycı bir tavırla.

“Tartışmamıza devam etmek istemiyor musunuz yoksa?”

“Elbette istiyorum.” Trent’in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Kapıya doğru yürüdü, açtı ve reverans yaptı. “Öyleyse iki saat sonra.”

Pandora onu başıyla selamlayarak kendinden emin bir edayla odadan çıktı. Arkasından kıs kıs bir gülme sesi geldi. Pandora güçlükle adım atıyordu.

Tanrı aşkına, ne yapmıştı? Daha önce hiçbir erkekle gecenin yarısında ıssız bir yerde buluşmayı kabul etmemişti. Kaldı ki yabancı bir erkekle hiç. Ne düşünerek böyle bir şey yapmıştı acaba? Tabii buna düşünmek denirse. Onu dışarıda buluşmak için çağırdığında böyle bir niyeti yoktu. Bu canavar onu düpedüz gafil avlamıştı işte. Bu adam beklediğinden çok daha ilginç ve akıllı çıkmıştı. Onun metresi olmak istemesi nasıl bir saçmalıktı? Yine de, bu kez fazla ileri gitmişti galiba.

Pandora kendi kendine inledi. Düşüncesiz mizacı ve davranışlarının sonuçlarını pervasızca hiçe sayması onu bilinmeyen tehlikelerle dolu bir duruma sokmuştu. Ama onun hayatında tehlike ve macera her zaman birbirinden ayrılmaz ikili olmamış mıydı? Öyle veya böyle, gerçek macera peşinde koşarken hep böyle olmuştu.

Pandora balo salonuna süzülürken yokluğunun fark edilmiş olmasını ümit ediyordu. Şüphesiz bu kalabalıkta hiç kimse onu özlememiştir, diye düşündü. Tuhaf ve adaletsiz olan şey, bekâr erkekler tam anlamıyla istedikleri gibi davranabilirken aynı şartlara sahip olan kadınlar aptalca davranış kurallarının kısılacı içine hapsediliyorlardı. Bu yüzden Trent'le buluşması oldukça uygunsuz bir hareket olarak görülürdü mutlaka.

Belli belirsiz tanıdığı bir beyefendinin dans teklifini kayıtsızca kabul etti ve onun kendisini dans pistine götürmesine izin verdi. Pandora yaşamını dayanılmaz kılacak türden skandal ve eleştiriden uzak dururken başkalarının kurallarını mümkün olduğu kadar görmezden gelmeyi kendisine ilke edinmişti. Azgın bir nehrin sularına düşen bir kütük gibi yürümesi zor ama aynı zamanda kamçılayıcı bir yoldu bu. Ve ne olursa olsun yaşamı sıkıcı olmaktan öte gitmemiştir.

Trent balo salonuna girdi, Pandora'yla göz göze gelmeye çalıştı ve hafif alaylı bir biçimde ona doğru kadehini kaldırdı. Bir anda dansın dönüş figürleri sayesinde Trent'i gözden kaybetmesi Pandora'yı rahatlattı. Kavalyesine, her kimse, en cilveli bakışıyla baktı ve Trent'e bakmamaya çalışarak tüm dikkatini adamın üzerinde toplamaya karar verdi. Bunun karşılığında da ödülü sersemlemiş bir gülümseme oldu. Oldukça hoş. Oldukça gönül okşayıcı. Ama zerre kadar ilginç değil. Pandora

iç çekti. Trent Kontu'nun varlığı sanki ikisinin arasında dans ediyormuş kadar baskındı.

Pandora azimli olmaya karar verdi. Trent'le karşı karşıya geldiklerinde, onun kendisini galip olarak görmesine izin vermeyecekti. Hiçbir şekilde.

Randevuya gidecekti ama hazırlıksız olmayacaktı. Ve elbette Trent'le kilisede yalnız olmaları, kendisine hep alışkın olduğu keşfetme fırsatının ötesinde bir tehlike getirmeyecekti. Sayet böyle bir şey olursa, hiç şüphesiz, Trent kendi namus ve şeref duygusuyla Pandora'nın namusunu bir evlilik tekli-fiyle kurtarmak zorunda hissedecekti. Bu Pandora'nın tercih etmediği tuzaklardan birisiydi.

Evlendiği zaman, *eğer* evlenirse, bunu annesinin yaptığı ve arkadaşlarının çoğunun yapmadığı gibi aşk için yapacaktı. Başka bir sebeple değil.

Trent'e ve onun küçük oyununa gelince oynamak en azından şimdilik zevkli olacaktı. Yumuşak bir tavırla gülümsedi ve kavalyesi de hoşnut bir ifadeyle ona baktı. Pandora'nın bu gece kontla buluşmak istemesinin onun metresi ya da karısı olma arzusuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Neden yedi sezon boyunca bu adam bir kerecik de olsa onu dansa bile kaldırmamıştı? İtiraf etmek gerekirse, evlenmek için tek aday olan bu lordun ona hiç bakmadığını bilmek içini kemiriyordu. Aslında aldırıldığı bu değildi. Kendisine kalsa adamı hiç fark etmezdi bile.

Yine de Trent bir bakıma haklıydı: Pandora onunla gönül işleri hakkında konuşmak istemişti. Ama kendi gönlü hakkında değil. Trent'in sürprizini düşününce gülümsedi. Kavalyesi de ona sırtıarak karşılık verdi ve gözlerinde ümit ışığı parladı. Pandora onu görmezden geldi.

Trent Kontu, Maximillian Wells bir hovarda, serseri, alçak hatta canavar olabilirdi ama şimdiye kadar hiç Grosvenor Meydanı'nın Haylaz Kızı'yla boy ölçüştürmemişti. Zavallı adam belki de önünde duran gerçeği fark etmemişti bile.

Oyun başlamıştı.

“Bir başka sıkıcı balo, bir başka boşa geçmiş akşam.” Bolton Vikontu Lawrence, her zamanki yapmacık, ilgisiz havasını takınarak gözlemini dile getirdi.

Ve her zamanki gibi, Max onun sözlerine katılmadı. “Bence boşa geçmiş değil, Laurie.”

“Yapma, bu arafta yeterince zaman geçirmedi mi Tanrı aşkına? Bütün niyetleri bizi kızlarıyla evlendirip zincire vurmak ve hayatımızı kısaltmak olan bir ev sahibinin hışmına uğramadan kaçamayacak mıyız yani?”

“Daha değil, dostum,” diye mırıldandı Max. Arkadaşıyla konuşuyordu ama tüm dikkati Pandora'nın üzerindeydi. Mü-kemmel bir aile terbiyesinden geldiği belli olan zarafetiyle dans pistinde hareket ediyordu ama adımlarında kalıttan da öte bir şeyler göze çarpıyordu. Kadının kendine has bir kıvılcımı vardı. Eşsiz Bayan Effington'la geçirilecek bir yaşam hiçbir zaman sıkıcı olmazdı.

Laurie yanından geçen garsonun tepsisinden usta bir hareketle bir bardak şampanya aldı ve bir yudumda içti. “Neden Max? Hâlâ erken sayılır. Şansımızı kumar masalarında deneyebiliriz ya da...”

“Sonra.” Pandora'yla buluştuktan sonra. Max en olmayacak hayallerinde bile onun böyle bir şey teklif edebileceğini düşünemezdi. Ama ilk yüz yüze karşılaşmalarında hiçbir şey onun öngördüğü gibi olmamıştı. Onu, kendisinin metresi olmak

istemekle suçlayacağını kesinlikle planlamamıştı. Kendi kendine gülümsedi. Görünüşe bakılırsa Haylaz Kız onun içindeki canavarı ortaya çıkarmıştı.

“Sen kime bakıyorsun öyle?” Laurie bir Max’e bir dans edenlere bakıyordu. “Max?”

“Efendim?” İlk sezonunda, daha okulu yeni bitirmiş gençecik bir kızken, Pandora’nın pek farkında olmamıştı Max. Kendisi dışında onu fark etmeyen yoktu. Ama savaştan yeni dönmüştü ve ne kadar sevimli olsa da masum bir kız ona o zamanlar çekici gelmezdi. Kızın ikinci sezonunu da tümüyle kaçırmıştı. Ancak son birkaç yıldır onun hareketleri dikkatini çekmeye başlamıştı. Bundan sonra ne yapacak acaba diye merakla beklemişti. Acaba şimdi hangi kuralı çiğneyecek? Kimin kalbini kıracak? Ya da onun kalbini fethedecek bir erkek çıkacak mı? Ama çıkmamıştı. Şimdiye kadar.

“Aklından bile geçirme”

“Neyi aklımdan geçirmeyeyim?” diye sordu Max dalgın dalgın. Duygularının basit bir merak olarak başlayıp sonra büyülenmeye, en sonunda da arzuya dönüştüğünü ancak bu sezonun başında fark etmişti. Güçlü ve karşı konulamayan bir arzu.

“Onu aklından geçirme.” Laurie’nin sesinde panik seziliyordu. “Ona bakıyorsun, değil mi? Pandora Effington’a? Haylaz Kız’a?”

“Sevimli bir kız,” dedi Max ilgisiz bir tavırla. Karısı olacak kadını çoktan seçmişti bile. Öyle ya da böyle, istediği tek eş Pandora Effington’dı. Ve onu elde edecekti.

“Oldukça sevimli. O simsiyah saçlar ve masmavi gözler.” Laurie dans edenleri sıkıntıyla inceledi. “Nedense bu kadının

cazibesi her geçen yıl daha da artıyor. Ve çok parası var. Fakat o bir bela, Max.”

“Öyle mi dersin?”

Laurie Max’i bir süre süzdü. “White’lardaki bahis defterinde onun adının kaç kez geçtiğini biliyor musun?

“Tam tamına yirmi üç.” Max sırtarak kadehini dudaklarına götürdü. “Fazlasıyla meşguldü.”

“Her yıl onun yüzünden en az bir düello yapılıyor.”

“Hayır. Geçen yılı ve 1815’i atlamıştı galiba.”

“1815 benim için de iyi bir yıl olmamıştı.” Laurie, parmağını sallayarak Max’i uyardı. “Kız skandalın eşliğinde geziniyor.”

“Hepimiz gibi. Ama o yakında düşecek.” Max bardağını Laurie’ye uzattı. “Galiba ben dans etmek istiyorum.”

“Haylaz Kız’dan uzak dur, Max. Bir gün ikimizden birisi bir vârise sahip olmak uğruna özgürlüğümüzü feda etmeye karar verirsek Bayan Effington’dan çok farklı bir eş bulmamız gerekir. Yani lekesiz bir ünü ve tartışmasız davranışları olan, yüksek standartlara sahip bir genç hanımefendi.”

“Kendinin bile sadık kalmayı uygun görmediğin standartlar.” Max kaşını kaldırdı. “Peki, bu tarif ettiğin saygınlık abidesi karşılığında ne alacak?”

Laurie kendini beğenmiş bir şekilde güldü. “Beni.”

“Yok pahasına bir pazarlık.” Max güldü ve Pandora ile kavalyesinin bulunduğu tarafa yöneldi.

Laurie inledi. “Söylediklerimin tek bir kelimesini dahi duydun mu?”

“Her bir kelimesini.”

“Ve yine de Haylaz Kız’a yanaşacaksın, öyle mi?”

“Hiç de değil.” Max bileğindeki manşeti gevşetti ve Laurie’ye muzipçe gülmüsedti. “En yakın arkadaşına yanaşacağım.”

Dolunayın ışığı altında bile mezarlık belirgin bir biçimde sinir bozucuydu. Pandora sırtını kilisenin soğuk duvarına yaslayınca titredi. Pelerininin altında saklayarak elinde tuttuğu silah hareket etmesini engelliyordu. Bu kesinlikle Grosvenor Meydam'nın Haylaz Kızı'na uygun bir davranış olamazdı.

İç çekti. Böyle bir unvana uygun yaşamak kolay değildi. Özellikle bu lakabı hak edecek pek de bir şey yapmamışken. Öfkesini ve dilini tutamamak dışında. Aslında her şey, ikinci sezonunda şu anda yüzünü ve adını bile hatırlamadığı genç bir lord ve bir diğer iki çiftle birlikte Gretna Green'e yapılan bir yarışla ilgili basit bir yanlış anlaşılardan kaynaklanmıştı. O çiftlerden sadece bir tanesinin gerçekten evlenmeye niyeti vardı. Diğerleri daha çok, bir gece yarısı serüveninin heyecanı ve yasak bir eğlencenin cazibesıyla ilgileniyorlardı.

Aksi gibi, araba kazaları, aşırı kalabalık bir handa kısa bir mola ve öfkeli akrabalarla reddedilmiş âşıkların sıcak takipleri arasında olay çığıırından çıkarak yayılmış, ardından patlak veren skandal gerçek olayın kat kat üzerinde boyutlara ulaşmıştı. Diğer çiftlerden bir tanesi isteyerek, ikincisi de daha gönülsüzce toplumun sonsuza kadar sürecektir suçlamalarından kurtulmak için görev duygusuyla evlenmeyi kabul etmişlerdi.

Fakat Pandora bu kaçamakta kendisine eşlik eden beyefendiyle evlenmeyi doğrudan, biraz gürültülü patırtılı ve net bir tavırla reddetmişti. Tam olarak yanlış bir şey yapmamışken, çok az tanıdığı bir adama yaşam boyu mahkûm olmak için bir neden göremiyordu. Üstelik adam şapşalın tekiydi.

Oradaki çiftler Pandora'nın o geceye katıldığını gizli tutmaya yeminliydiler ama böyle durumlarda hep olduğu

gibi, haberin sızması önlenememişti. Yine de onun bu bozgundaki rolü diğerleri kadar açığa çıkmamıştı. Buna bir de dük soyundan gelmesi ve ailesinin önemli bir servete ve güce sahip olması eklenince Pandora'nın itibarı birazcık lekelenmiş ancak, fazla zarar görmemişti. Fakat şu şapşal –keşke adını hatırlayabilseydi– ona çok abayı yaktığı için sert bir biçimde reddedilmeyi hazmedememişti. Ona “Grosvenor Meydanı'nın Haylaz Kızı” adını bahşeden de bu adamdı. Pandora da için için bu isimden hoşlandığını itiraf etmeliydi.

Uzakta bir dal çıtırdadı.

Pandora gerginleşti ve gözlerini kısarak mezarlığın karanlık gölgelerine doğru baktı. Trent miydi? Hayır. Trent sessiz ve sinsice ortaya çıkmazdı. Aksine, onun zafer kazanmış bir kahraman edasıyla uzun adımlarla yürüyerek geleceğinden emindi. Bu adamın böyle bir havası vardı. Üstelik de midesini ağrıtan bir etkisi vardı.

Mutlaka bu ses ailenin uşağı Peters ya da akıl edip beraberinde getirdiği ve stratejik olarak mezar taşlarının arasına sakladığı diğer iki uşaktan birisinden geliyordu.

Trent gerçekten gelecekse şu ana kadar mutlaka burada olması gerekirdi. Çimenlerin üzerinden bir yaratık sıçradı ve Pandora elindeki silahı daha sıkı kavramaya başladı. Bu, akşam yürüyüşüne çıkan bir sincaptan başka bir şey değildir herhalde diye düşündü. Yine de Trent bir an önce burada olmazsa Pandora gitmek zorunda kalacaktı. Bütün gece bekleyemezdi. Çünkü bu sadece belayı çağırmak olurdu ki erkeklerin tavırları yüzünden beladan nasibini fazlasıyla almıştı zaten.

Her sezonda ölümsüz aşkını ilan eden en az bir tane genç beyefendi çıkardı. Kaçınılmaz bir biçimde ortaya Pandora'nın haylaz lakabıyla ilgili bir laf atılır, arkasından da

onun namusunu korumak için bir düello gelirdi. Ancak bu düellolarda şimdiye kadar hiç kimse ölmemişti. Zaman zaman yaşanan yaralanmaların da sözünü etmeye pek değmezdi. İngiliz erkeklerinin en seçkin tabakası olan bu beyefendiler bu kadar kötü nişancılar, İngiltere Napolyon'u nasıl yenebilmiş diye merak etti Pandora. Belki de düello alanlarında yaşanan beceriksizlik, Fransa'yla yapılan savaşın o kadar uzun sürmesinin bir açıklaması olabilirdi.

Bir anda eline bir şey süründü. Pandora ufak bir çığlık attı. Neyse ki bahar esintisinden başka bir şey değildi. Başka ne olabilirdi ki zaten? Hayaletlere inanmazdı. Ya da amaçları, uyuyamayan küçük kızları korkutmak veya tehlikeyi tanıyamayacak kadar küçük erkeklerin cesaretini sınamak veya hak etmedikleri bir itibar elde etmeyi kafalarına koymuş aptal genç kadınları ürkütmek olan yaratıklara itibar etmezdi. Ya da...

Omuzunda sert bir dokunuş hissetti. Panik tüm bedenini kasıp kavurdu. Bir çığlık attı, pelerininin altındaki silahı çabucak çekti, hızla döndü ve gecenin karanlığına doğru ateş etti.

İKİNCİ BÖLÜM

Bahisler Açıklanıyor

“Benim vurulmam gerektiğini söylediğinizde bu işi bu gece kendinizin yapmayı planladığınızı anlamamıştım.” Tanıdık bir ses alaycı bir zevkle cınladı.

“Trent?” Pandora’nın sesi titriyordu.

“Başka birisini mi bekliyordunuz yoksa?”

“Hiç de değil.” Pandora’nın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ama sakın bir tavır takınmaya çalıştı. “Geç kaldınız.”

“Tam zamanında geldim. Beni öldürmeye mi çalışıyordunuz yoksa?”

“Daha değil.” Pandora silahı indirdi.

“Harika. Anlaşmamızı başlatmak için ideal bir yol olmazdı bu zaten.”

“Ah, evet.” Genç kız sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Anlaşmamıza gelince. Bunun üzerinde epeyce kafa yordum.” Trent’in yüzü ay ışığı kadar aydınlık olsa da karanlıkta tam olarak seçilemiyordu. Oysa Pandora şu anda onun yüzündeki

ifadeyi görmeyi çok isterdi. “Lordum, bana göre bir kadının bir erkek uğruna faziletinden vazgeçmesi için yalnızca iki neden vardır: para veya korunma. Benim hiçbirine ihtiyacım yok.”

“Elbette yok. Paranız ve bir silahınız var. Bunu kullanmayı biliyor musunuz?”

“Tabii ki,” diye yalan söyledi Pandora.

Trent burun kıvrarak güldü. “İyi bildiğiniz söylenemez. Ben hemen arkanızdaydım ama beni iskaladınız.”

“Ben İngilizim,” diye mırıldandı Pandora.

“Şunu söylemeliyim ki düş kırıklığına uğradım.” Trent iç çekti. “Parama ya da korumama ihtiyacınız yoksa tartışacağımız hiçbir şey yok demektir. Gerçi bir silahın nasıl tutulacağı hakkında size verebileceğim bir iki tavsiye olabilir tabii.”

“Tartışacak çok şeyimiz var.” Pandora’nın sesi katı bir aile büyüğünün konuşması gibi kararlıydı. “Bayan Weatherly hakkındaki niyetinizi öğrenmek istiyorum.”

“Bayan Weatherly mi?” Trent’in sesinde bir kuşku vardı. “Bayan Weatherly için neden bir şey yapmam gerekiyor ki?”

“Bu sezon ona çok fazla ilgi gösterdiniz. Ona karşı duygusal bir ilgi duyduğunuza inanmasına neden oldunuz.” Pandora parmağıyla Trent’i göğsünden dürttü. “Siz, Lordum, onun kalbini kırdınız.”

Trent sanki bu suçlamaya ya da Pandora’nın böyle bir ithamda bulunma cesaretine inanamıyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. Sonra birdenbire, Pandora’nın içine işleyen yüksek ve boğuk bir kahkaha attı. “Ne bekliyordunuz? Siz kendiniz söylediniz.” Pandora onun sesindeki kendini beğenmiş sırtışı duyabiliyordu. “Ben fazlasıyla serseri, hovarda, alçak bir adamım. Elbette hayvan olduğumu da unutmayalım.”

“Bununla bu kadar fazla övünmenize gerek yok.”

“Ah ama övünüyorum. Tüm hayatım boyunca bana ki-
barca bahsettiğiniz bu unvanları kazanmaya uğraştım. Fakat
onları hak edip zevkine varırken bile kendime arkadaşınızla
ilgili bir pay çıkartamıyorum.”

“Öyle mi?” diye alay etti Pandora.

“Evet, öyle,” dedi Trent kararlı bir sesle. “Zor kazanılmış
bir ünü kaybetmekten nefret ederim ama Bayan Weatherly’i
ümitlendirecek hiçbir şey yapmadım.”

“Ama o...”

Trent eliyle onun sözünü kesti. “Benim gösterdiğim en
küçük bir ilgiyi tanıdıklıktan öte bir duygusal yaklaşma
olarak yorumladıysa bu yanlış bir varsayımdır. Üstelik ben
bir eş aramak için evlilik pazarında olsaydım kesinlikle Bayan
Weatherley’in tipinde birisini seçmezdim.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü o bir erdemlilik abidesi.”

Pandora arkadaşının adına öfkelen-di. “O güzel bir kızdır.”

“Olabilir,” diye omuz silkti Trent. “Ve şüphesiz, bir eş
olarak da oldukça uysal ve idare etmesi kolay birisidir. Ancak...
bunun zorlayıcı yanı nerede kalır o zaman?”

“Zorlayıcı mı?” Pandora başını kaldırıp dikkatle onun
karanlık silüetine baktı.

“Elbette. Bir kadına yaşam boyu prangayla bağlı olmayı
seçersem, bu deneyimin ilginç olmasını tercih ederim. Gözle-
rinde bir ateş kıvılcımı, ruhunda canlılık olan bir eş isterdim.
Bakmaktan hoşlanacağım sevimli bir yüzü ve güzel bir vücudu
olmalı. Çocuklar doğurabilmeli...”

“Adeta iyi bir damızlık kısırak özelliklerini dinliyormuş
gibi hissettim,” dedi Pandora alçak sesle.

Trent onu hiç duymamış gibi devam etti. “İnsana ilerde gönül rahathığıyla malını mülkünü bırakabileceği vârisler vermeli. Ayrıca, evleneceğim kadının biraz da zeki olmasını isterim. Günlerimi aptal aptal sırtan bir budalayla geçirmeye hiç niyetim yok.”

Pandora kaşlarını çattı. “Öyle görünüyor ki saygın bir eş kılığında hünerli bir metres özellikleri arıyorsunuz.”

“Sanırım öyle.” Trent kıkırdadı. “Anlarsınız ya, evlendiğimde başka yerlerde zevk peşinde koşmak gibi bir niyetim yok. Radikal bir fikir ama işte böyle.”

Pandora başını salladı. “İmkânsız bir şekilde yüksek ölçütler belirlemiştiniz, Lordum.”

“Öyle mi?” Trent başını çevirerek ay ışığına baktı. Sesi yumuşadı. “Bir zamanlar ben de öyle olduğunu sanırdım ama şimdi...”

Pandora aniden boğazında biriken yumruyu yemek için yutkundu. “Şimdi mi?”

“Şimdi benim şartlarımı karşılayan eşi bulduğuma inanıyorum.”

Pandora bu kez de midesinin düğümlendiğini hissetti. “Buldunuz mu?”

“Elbette.” Trent’in sesi kararlı ve ciddiydi. “İkimizin çok iyi uyuşacağını düşünüyorum. Yarın sabah ilk iş olarak babanızı ziyaret edeceğim.”

“Babamı ziyaret mi edeceksiniz?” Bu haddini bilmez yaratık Pandora’nın arzularını hiç aklına bile getirmeden onun geleceğini mi planlıyordu? İlk düşündüğünde haklıydı demek: Tıpkı bir at seçer gibi kendine bir eş seçmişti.

Bu aklınca bir espriyse sınırlarını çok fazla aşmıştı. Bu adama bir ders vermek gerekiyordu. Belki de yapması gereken

onu vurmak ve işi bitirmekti. “Babamla konuşmak istediğinize göre bu sohbet bir evlilik teklifi anlamına geliyor kanımca, öyle değil mi?”

“Bu benim arzum.”

Pandora başını yana eğerek kendisinin de farkında olduğu siyah, gür ve dayanılmaz kirpiklerinin arasından Trent’e bir göz attı. Yanağındaki gamzeleri derinleştirmek istercesine dudağının kenarını hafifçe güler gibi kıvrırdı. Bakışı, yüz ifadesi, tavrı... hepsi de kusursuzdu. Tıpkı daha önce provasını yaptığı gibi. Elinden geldiğince yumuşak ve ayartıcı bir ses tonuyla, “Peki, benim arzumun ne olduğunu duymak ilginizi çeker mi?” diye sordu.

“Sizin arzunuz mu?”

“Benim arzum,” derken iç çekti Pandora. Londra sosyetesinde yedi balo dönemi geçirirken hovarda, serseri, alçak ve arada sırada da hayvanlarla nasıl baş edileceği hakkında bir iki şey öğrenmişti elbet.

“Şey... ee... sizin arzunuz nedir?” derken kelimeleri dikkatle seçmeye çalıştı Trent.

“Evet, Lordum, benim arzum...”

“Evet?”

“İçten arzum...”

“Evet, evet?”

Gülmemek için dudağını ısırды Pandora. Adam korkunç bir beklenti içindeydi. “Yani, istediğim tek şey...”

“Devam edin.”

Pandora en tatlı ses tonuyla onu rahatlatır gibi, “Sizinle evlenmeyi kabul etmeden önce Amerika’nın vahşi doğasındaki çıplak yabanilerin elinde işkence görmek,” dedi.

Bir an buz gibi bir sessizlik oldu. Pandora'nın içinde zafer duyguları kabardı.

Birdenbire gecenin karanlığında Trent'in kahkahası yankılandı. "Haklıydım. Çok eğlenceli bir eş olacaksınız."

"Elbette olacağım," diye terslendi Pandora. Tüm zafer duygusu kaybolmuştu. "Ama sizin eşiniz değil."

"Sizinle sıradışı bir çift olacağımızı tahmin ediyorum."

"Benim sözlerimin neresini anlamadınız, Lordum?"

"Sakin ol, Dora..."

"Bana Dora demeyin!" dedi Pandora silahını doğrultarak. "Sadece annemle babam bana Dora diye hitap edebilir."

"Ve bir de nişanlın," dedi Trent anlamlı bir tavırla.

"Siz benim nişanlım değilsiniz!"

"Ben de senin bana Max diye hitap etmene izin vereceğim," derken silahı kavrayıp Pandora'nın elinden hızla çekti.

"Ben size Max demek istemiyorum. Size hiçbir şey demek istemiyorum!"

"Dora ve Max, kulağıma çok hoş geliyor," diye mırıldandı Trent.

"Sanki bir çift eşlenmiş tazi gibi." Pandora başını kaldırıp ona baktı. "Şimdi lütfen bana silahımı geri verme inceliğini gösterir misiniz? Konuşmamız sona erdi zannedersem." Pandora silahı Trent'in elinden çekmeye çalıştı ama genç adam onu çok sıkı tutmuştu.

"Bak şimdi güzelim, tek kalan kurşunu boşa attın ve bu silah artık senin işine yaramaz. Tabii kazara ayağıma düşürüp beni ömür boyu sakat bırakmaktan başka."

"Emin olun, böyle bir şey kazara olmazdı!"

“Ayrıca, tartışmamız daha yeni başlıyor.” Kaba adam açıkça eğleniyordu. “Ve şunu söylemeliyim ki seni silahsız tercih ederim.”

“Peki öyleyse, lanet olası silah sizin olsun.” Pandora topuğunun üzerinde arkasına hızla dönerek uzaklaşmaya hazırlandı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Eve.” Pandora mezarlığa doğru uzun adımlarla yürümeye devam etti.

Trent güldü. “O tarafta ölülerden başka bir şey yok.”

Pandora yavaştı. Canı cehenneme. Adam onu büsbütün altüst etmişti. “Sizinle bir saniye daha geçirmektense ebedi istirahatlerinin tadını çıkaranların arasında olmayı tercih ederim.”

“Pandora.” Arkasında Trent’in ayak sesleri duyuldu. Genç adam Pandora’nın kolunu yakaladı ve hızla kendisine çevirdi. “Aptallık etme. Gece yalnız başına mezarlıkta dolaşmana izin veremem.”

“Korkmuyorum,” dedi Pandora asi bir tavırla. Cesareten çok öfkenin yol açtığı bir başkaldırıydı bu. “Ölüler tehlikeli değildir.”

“Beni endişelendiren ölüler değil. Bu geç saatlerde Londra’da dolaşan ve yalnız bir kadının güvenliğini tehdit eden canlılar. Bu kadın bir haylaz kız bile olsa.” Trent’in sesinden keyif aldığı belliydi. “Seninle geçirilecek bir yaşam hiçbir zaman sıkıcı olmayacak, ne dersin?”

“Benimle geçirilecek bir yaşam sizi hiçbir zaman ilgilendirmeyecek.” Pandora, Trent’in sıkıca tuttuğu kolunu kurtarmaya çalıştıysa da başaramadı.

“Ah, ilgilendirecek ama.” Trent Pandora’yı çevirerek döndürdü ve yarı çekerek, yarı sürükleyerek onu kiliseye doğru

götürdü. “Arabam kilisenin önünde. Seni eve ben götüreceğim.” Sonra, “Geri kalanlar, siz artık gidebilirsiniz,” dedi sesini yükselterek.

Pandora inledi. “Nereden anladınız?..”

“Özür dilerim, Lordum.” Peters yakındaki ağacın arkasından çıktı. “Bayan Effington’m güvenliğinden biz sorumluyuz.”

“Sizin de silahınız var mı?” Max durdu. Sesi yumuşamıştı.

“Elbette, efendim,” dedi Peters hiç duraksamadan. Pandora onun ancak bir mutfak bıçağı taşıyor olabileceğini düşündü.

“Pekâlâ, öyleyse.” Max iç çekti. “Siz benim arabacımla gidebilirsiniz. Sana gelince,” Pandora’yı caddeye doğru götürdü, “sen benimle geleceksin. Konuşmamız daha bitmedi.”

“Benim size söyleyecek başka bir şeyim yok,” dedi Pandora olabildiğince mağrur bir tavırla.

“Bundan şüphem var,” diye homurdandı Trent onun faytonuna girerlerken.

Neyse ki birkaç dakika içinde araba Pandora’nın kapısının önüne gelmişti. Max indi ve ona yardım etmek için döndü. Pandora onun uzattığı elini görmezden gelerek arabadan güçlükle indi ve birkaç adım önünde yürüyen Peters’m arkasından ön kapıya doğru yürüdü. Kapı sanki sihirliymiş gibi açıldı; şüphesiz, kapının arkasındaki bir hizmetçi gizlice onların dönüşünü gözlemekteydi. “Kapıyı kapat, Peters. O hayvanın içeriye girmesine izin verme.”

“Elbette, Peters, kapıyı kapat. Hayvan zaten içeride.”

Pandora hızla döndü ve Max’e öfkeli bir bakış fırlattı. “Güvenli bir şekilde eve geldiğimi gördünüz.” Çıkmasını emreden bir tavırla ellini salladı. “Artık gidebilirsiniz.”

Evin heybetli antresindeki loş mum ışığında bile Pandora onun gözlerindeki pırıltıyı görebiliyordu. “Daha bitirmedik.”

“Sanırım, ben çoktan bitirdim...”

“Peters.” Max silahı uşağa uzattı. “Bunu Bayan Effington’dan uzak tutarsanız inanıyorum ki hepimiz daha huzurlu olabiliriz. Büyük bir olasılıkla bunu birisine fırlatacak. Muhtemelen bana.”

Peters uzunca bir süre Trent’i süzdü. Sonra da sanki adam hakkında bir yargıya varmış ve yeterli bulmuş gibi başım salladı.

“Hanımefendi?”

“Pekâlâ.” Pandora kabullenmiş bir şekilde içini çekti. “Bizi yalnız bırak.”

Peters silahı aldı ve evin loş arka odalarına doğru kayboldu. Fakat Pandora onun çok uzaklaşmayacağını biliyordu.

“Şimdi *Max*,” Pandora, genç adamın adını sanki ağzında kötü bir tat bırakmış gibi söyledi, “birbirimize söyleyecek ne kalmış olabilir ki?”

Max sırtıttı. “Bana Max diye seslenmen hoşuma gidiyor.”

“Bir tazı da bundan hoşlanırdı. Ama en azından tazı avın ne zaman sona erdiğini bilirdi.” Pandora başıyla kapıyı işaret etti. “Bizim sohbetimizin sona erdiği gibi.”

“Hiç de değil.” Max hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Evin heybetli antresinde dolaşmaya başladı. Burası, Pandora’nın da bildiği gibi, muazzam evin döşenme ve stil açısından başka evlerle boy ölçüşebileceği tek bölümüydü. Trent kiraz ağacından yapılmış masanın yanında durdu ve oradan küçük mermer bir biblo aldı. Bu, küçük bir erkek çocuğunun oyma yüzüydü. Belki de vücudu yıllar içinde kırılıp dökülmüş bir aşk tanrısı heykeliydi. Onu elinin içinde çevirerek, “İlginç,” diye mırıldandı. “Antik çağ mı?”

“Galiba,” dedi Pandora temkinli bir sesle.

“Çok güzel.” Max heykeli dikkatle inceledi. “Sanırım anne ve babanın koleksiyonundan bir parça.”

Demek ki anne ve babası hakkında bilgisi vardı. Tabii kimin yoktu ki? Yine de *sosyetenin* sosyal dünyasında çok az kişi ailesinin çalışmalarını ciddiye almıştı. Sadece akademisyenler arasında babası ve de şaşırtıcı bir şekilde annesi antik Yunan üzerine yaptıkları çalışmalarla hak ettikleri itibarı kazanmışlardı. Max’ın mermeri beğenmesi de övgüye değerdi. Pandora’nın öfkesi azaldı. “Birlikte keşfettikleri ilk parçalardan birisidir bu. Babam uzun süredir...”

“Pandora,” dedi Max ona bakarak. Bakışı ve sesi şaşırtıcı bir biçimde etkileyiciydi. “İstedğin nedir?”

“Ne...” dedi Pandora sesi titreyerek. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Bir eşte istediğin nedir?” Heykeli itinayla yerine koyarken yine ilgisiz bir tavır takındı. “Haydi, ben bir eşte neler istediğimi açıkladım. Yapacağın tek şey bir kocada senin arzuladığın şeyi bana söylemek.”

“Size söylemiştim,” derken Pandora onun tavır değişikliğinden dolayı bir anda rahatladı ama nedense biraz da hayal kırıklığına uğradı. “Ben bir koca istemiyorum.”

“Ama isteseydin diyelim?” Trent odayı incelemeye devam etti. Geniş, heybetli merdivenlere ve muazzam bir biçimde yükselen mermer sütunlara bakarken hayranlıkla başını sallıyordu. Onun etrafta dolaşmasından Pandora huzursuz oldu ve ellerini kavuşturarak sakın durmaya çalıştı.

“İsteseydim ki istemiyorum ama isteseydim,” derken Pandora altdudağını ısırarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Aynı sizin gibi, bakmaktan hoşlanacağım bir eş isterdim.”

“Çok gerçekçi. Küçük çocukları korkutacak görünüşte bir erkeğe ömür boyu bağlanmak hiç doğru olmaz.” Max bir aile büyüğünün tablosunun önünde durarak onu usta bir koleksiyoncu veya bir eleştirmen edasıyla inceledi.

“Fakat bu en önemli bir nitelik değil.” Nedense Pandora bu sinir bozucu adamın, kendisini yalnızca görünüşe bakarak bir eş seçecek kadar hafif bir kadın sanmasını istemedi. “Kocam olacak insanın zeki olmasını isterdim,” dedi.

“Söylemeye bile gerek yok.”

“Sağlam bir ahlaki yapıya sahip bir beyefendi. Yaşama amacı olan biri. Cesur.”

Trent başıyla onayladı. “Cesaret bir eşte olabilecek en üstün nitelik.”

“Şeref ararım,” diye devam etti Pandora.

“Elbette,” dedi Trent ve bir başka masaya doğru yürüyerek oldukça çirkin bir porselen çoban kızı inceledi. Annesinin zevkine göre alınmış bir hediye olmamakla birlikte kendisine nasılsa barınacak bir mekân bulmuş bir parçaydı bu.

“Sadakat.”

“Tabii ki.” Trent ona meraklı bir bakış fırlattı. “Ya servet?”

Pandora kaşlarını çatarak düşündü. “Servet aynı görünüşe benzer. Hoş ama belirleyici bir nitelik olamaz. Benim oldukça önemli miktarda servetim var zaten. Yine de kendi gelirini kazanacak bir eşi tercih ederim tabii. Gereğinden fazla paraya sahip olmak diye bir şeye inanmıyorum. Ben hiç parasız kalmadım ve hiç yoksulluk yaşamak istemem.”

“Hayır, yoksul olmak kesinlikle senin doğana aykırı.” Max çoban kızı yerine koydu ve dolaşmaya devam etti. “Öyleyse bir eşte aradığın özellikler bu kadar mı?” diye sordu.

“Evet. Biraz da dolaşmadan yerinde durmasını da isterdim tabii!” Pandora usanmış bir tavırla püfledi. “Koca arıyor olsaydım, tekrar hatırlatayım, aramıyorum...”

“Ona şüphe yok.” Trent mermer bir sütuna yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bunlar benim ısrarla üzerinde durduğum özelliklerdir.”

“Kısacası, güzelim, sen bir kahraman arıyorsun.”

“Bir kahraman mı?” Ne kadar ilginç bir fikirdi bu. “Yani mitolojideki Akhilleus veya Odysseus gibi mi?”

“Ya da Trent Kontu gibi.” Trent alçakgönüllü bir biçimde gülümsedi.

“Siz,” dedi Pandora bir hanıma yakışmayan tavırla burundan soluyarak. “Siz Lordum, bir kahraman değilsiniz.”

Trent duygusuz bir tavırla omzunu silkti. “Ben tüm bu özelliklere sahibim.”

“Hayır değilsiniz.”

“Kesinlikle sahibim.” Başını antrenin karanlık ucuna doğru uzattı ve “Peters?” diye seslendi.

Karanlıktan Peters’ın sesi duyuldu: “Buyrun, efendim.”

“Benim bir kahramanın özelliklerine sahip olduğumu düşünüyor musun?”

“Ben bunu onaylayacak konumda değilim, efendim.”

“Max,” dedi Pandora azarlarcasma. Max sırtıttı. “Yani *Lordum* demek istemiştin. Peters’ı bu işe karıştırmayın.”

“Karıştırmayacaktım ama tarafsız bir fikre ihtiyacımız var sanırım. Öyleyse dinle, ahbap,” Max görünmeyen uşağın olduğu yöne doğru başını eğerek sesini yükseltti, “bu çok önemli olduğundan değil ama sence benim görünüşümden küçük çocuklar korkar mı?”

“Siz oldukça yakışıklısınız, Lordum.”

Pandora gülmemeye çalıştı. Bu çok saçmaydı. Yine de koyu renk saçları, duman gözleri, geniş omuzları ve etkileyici boyuyla adamın yakışıklı ve oldukça havalı olduğu yadsınamazdı. Peters zevk sahibiydi doğrusu. “Söylediğiniz gibi, bu önemli değil,” dedi Pandora.

“Önemli değil ama tercih edilir, değil mi Peters?”

“Evet efendim.”

“Peki, ben Pandora’nın babasından bile zengin değil miyim?”

“Öyle olduğunuzu duydum, Lordum.”

“Aynı tavırla bu da önemli değil,” diyerek geçiştirdi Pandora ve gülmemek için zor tuttu. Bu nasıl bir adamdı böyle? Bir an içinden onu aşışlamak geliyor, arkasından ona kahkahalarla gülmek istiyordu.

“Ah ama yine tercih edilir. Ne dersin, Peters?”

“Evet, Lordum, tercih edilir.” Uşak durakladı. “Bayan Effington yoksulluğu kabul etmez.”

“Peters!” dedi Pandora.

“Hiç cesaretimin sorgulandığını duydun mu, Peters? Wellington’ın komutasında savaştığımı biliyor muydun?”

“Hayır, Lordum.”

Pandora da onun savaşa katıldığını hiç bilmiyordu. Bu, kesinlikle onun özelliklerine başka bir ışık tutuyordu.

“Ona aldığım takdirlerden bahsetmeli miyim sence?”

“Mükemmel bir fikir, Lordum.”

“Hayır, hayır,” dedi çabucak Pandora. “Bu gerekli değil.”

Pandora ordunun nasıl işlediğini pek bilmiyordu ama takdir almak için temiz bir üniformadan fazlasının gerektiğinin farkındaydı. Elinde olmadan az da olsa etkilendi.

“Anlıyorum. Kanıt olmaksızın sözlerimi kabul ettiğine göre doğruyu söylediğime inanıyorsun. Dolayısıyla benim ahlak yapımdan şüphe etmiyorsun. Öyle değil mi Peters?”

“Kesinlikle, Lordum.”

Pandora omuz silkti. “Sanıyorum ki...”

“Aynı zamanda benim namus anlayışımın da.”

“Hah! İşte burada yakalandınız. Kadınlarla olan ilişkilerinize ne demeli? Dedikodulara bakılırsa çok sayıda kadından bahsediyoruz.” Pandora iyi bir puan kazanmanın verdiği tatminle başını salladı. “Peters? Duymadın mı?”

“Lord cenaplarının engin bir şöhreti vardır, hanımefendi.”

“Bir hovarda olduğunu kendisi de kabul etmişti zaten,” dedi Pandora kinayeli bir tavrıyla.

“Serseri, alçak ve hayvanı unutma,” derken Max’in sesindeki gurur belli oluyordu.

“Hiçbir şey unutmadım,” diye alay etti Pandora.

“Ama belki de hafızan çok kuvvetli değildir. Bizim küçük sosyetemiz söylenti ve imalarla doludur. Yıllar içinde benimle ilgili konuşmalarda bir kadına kötü davrandığımı hiç duydun mu?”

“Doğrusu hayır.”

“Peters?”

“Hiç duymadım, Lordum.”

“Peki, hiçbir hanımefendiyi skandala karıştırdım mı?” dedi Max ve Pandora’ya doğru yürüdü.

“Sanmıyorum...”

“Hayır, Lordum,” diye seslendi Peters.

“Hiç daha önce bir masumun mahvolmasına sebep oldun mu?” Max, Pandora’ya daha çok yaklaştı.

“Muhtemelen hayır ama...” Pandora geri çekilme dürtüsüne karşı koydu.

“Hayır, Lordum.”

“Öyleyse benim namusumdan şüphe edemezsin.” Max zafer kazanmış bir edayla Pandora’ya yaklaşıp sırtıttı. Aralarında sadece beş on santimlik bir mesafe vardı. “En azından kadınlar konusunda. Diğer davranışlarıma gelince, sözüm senettir ve hiçbir zaman verdiğim sözden dönmedim.”

“Ne olursa olsun, bütün bunlar sizi kahraman yapmaz.” Bu adam her zaman böyle yakın mesafede durmak zorunda mıydı?”

“Yapmaz mı?” Trent tek kaşını kaldırdı. “Peters?”

“Tüm meziyetlere sahip görünüyorsunuz, Lordum.”

“Teşekkür ederim, Peters.” Max’in bakışları Pandora’nın dudaklarına, sonra tekrar gözlerine kaydı. “Artık bizi yalnız bırakabilirsin.”

“Nasıl isterseniz,” derken uşağın sesi uzaklaştı.

“Gitmedi, biliyorsunuz.” Pandora başını kaldırıp Trent’e uzun uzun baktı. Neden nefes almakta bu kadar zorluk çekiyordu?

“Biliyorum,” dedi Max yumuşak bir sesle. Onu öpecek miydi acaba? “Ben senin kahramanın olabilirim.”

“Hayır, hiçbir zaman benim kahramanım olamazsınız.” Olabilir miydi? Önemsemiyordu. Bir kerecik bile onun olduğu tarafa hiç bakmamış olan bir adamı neden önemsesin ki? Ya da hiç onu dansa kaldırmamış olan bir adamı? Ya da onun namusunu korumak için yaşamını riske atmamış olan bir adamı?

“Bunu kanıtlayabilirim.” Max, Pandora’ya doğru eğildi. “ Beni sına, Pandora. Sana bunu kanıtlamama izin ver.”

“Ne tür bir sınaama?” Pandora’nın sesi fısıltıyla çıkıyordu.

“Sen ne tür istersen.”

“Ve benim sınavımı geçerseniz?” Pandora onun bedeninin sıcaklığını çok yakınında hissediyordu.

“O zaman benim karım olacaksın ve geri kalan günlerimi senin kahramanın olarak geçireceğim.” Dudakları birbirine çok yaklaşmıştı.

“Ya başarısız olursanız?” deyiverdi, Pandora.

Trent durakladı ve sonra omuz silkti. “Başarısız olmayacağım.”

“Ama ya olursanız?” Pandora sanki daha önce hiç öpüşmemiş gibi hissetmiyordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Max sabırsızlıkla.

“Bunun bir cezası olmalı, sizce de öyle değil mi?” Max’in onu öpeceğini düşününce kalbi neden fırlayacakmış gibi çarpıyordu?

“Pek değil.”

“Bence olmalı.” Onu öpecekse daha ne bekliyordu ki? “Ve kazandığınızda alacağınız ödülü siz belirlediğinize göre, kaybettiğinizde de cezanızı benim belirlemem adil olur.”

“Nasıl istersen.” Max doğruldu ve Pandora’nın içini bir pişmanlık sızısı kapladı. Belki de böylesi daha iyi olmuştu. Kesinlikle öpmesini istemiyordu zaten.

Max’in ses tonu kuruydu. “Ne öneriyorsun peki?”

“Bir düşüneyim.” Pandora derin bir nefes alarak parmağıyla altdudağına vurdu. Max’in bakışları onun parmağını izliyordu. Pandora’nın yanakları yanmaya başladı ve elini hemen indirdi. Genç kadın bir anda Max onu öpseydi karşı çıkmayacağından endişelendi.

Pandora, Max'in dudaklarının kendi dudakları üzerinde olduğu düşüncesini beyninden zorla uzaklaştırdı. Max gibi bir adama uygun ceza ne olabilirdi? "Benim sınavımı geçemezseniz, yine de evlenmek zorunda kalacaksınız..."

"Mükemmel." Max sırttı.

Pandora da ona sırtarak karşılık verdi. "Ama gelin benim seçtiğim birisi olacak."

Max'in alm öfke ya da daha kötü bir duyguyla kırıştı. "Senin seçtiğin mi?"

"Aynen öyle. Ah, bir hizmetçi ya da yaşlı bir kocakarı seçmeyeceğim elbette. Sizin ölçütlerinizi tam karşılamasa da size uygun birisini seçeceğim." Pandora kaşını soru sorar gibi kaldırdı. "O halde Lordum, anlaştık mı?"

Max bir süre düşündükten sonra sert bir biçimde başıyla onayladı. "Anlaştık. Ve kazanırsam sen de benimle evlenmeyi kabul ediyorsun."

Şimdi de duraksama sırası Pandora'daydı. Ya gerçekten kazanırsa? Ya onunla evlenmeye mecbur kalırsa? Ve bu olasılık neden canını o kadar çok sıkıyordu? "Pekâlâ."

"O zaman, anlaşma tamam."

"Elbette, tamam." Pandora kapıya doğru yürüdü, açtı ve döndü. "İyi akşamlar, Max."

"Ee?" Max antrede hareketsiz duruyordu. "Sınav. Ne olacak?"

"Bunu şu anda, şu dakikada açıklamamı bekleyemezsiniz. Böyle bir sınav hazırlamak için çok kafa yormak ve plan yapmak gerekir. Ve," Pandora sokağa doğru elini salladı, "bunu gecenin yarısında siz yanımdayken yapamam."

"Oysa gecenin yarısında yanında olma fikri benim çok hoşuma gidiyor." Max gözlerini kıstı. "Seni uyarıyorum, Pandora, sabırsızımdır."

“Bu huyunuzu bastırmak zorunda kalacaksınız.”

“Sanmıyorum.” Max pek de hayra alamet olmayan tatminkâr bir ifadeyle gülümsedi. “Sana yirmi dört saat süre veriyorum.”

“Bu hiç mümkün...”

“Beni ilgilendirmez. Yirmi dört saat. Daha fazla değil. O zamana kadar benim için bir sınav hazırlayamazsan...”

“Evet?” Hayır, yüzündeki ifade artık Pandora’yı hiç ilgilendirmiyordu.

“Seni hükmen yenilmiş sayacağım. Kendimi de galip ilan edeceğim.”

Pandora zorlukla nefes aldı. “Sanmam...”

“Babanın karşısına çıkıp kendimi tanıttacağım...” Pandora’ya doğru yürüdü.

“Bunu yapmayacaksınız!”

“Ve dahası, Times’a yakında gerçekleşecek düğünümüze dair ilan vereceğim.” Max, Pandora’nın yanından geçerek açık olan kapıya doğru yürüdü ve durdu.

“Hayır, yapamazsınız!”

“Yapabilirim, yaparım ve yapacağım. Kendime bir eş seçmek çok uzun zamanımı aldı ve artık benim...” boğazını temizledi, “aradığım özelliklere uygun bir eş bulduğuma göre onun gitmesine izin veremem.” Max kendinden emin bir tavırla gülümsedi. “Ben her zaman istediğimi elde ederim, Pandora. Kazanmaya oldukça alışkınım ve bu özel maçı kaybetmeye hiç niyetim yok.”

“Görünüşe göre bu konuda da anlaştık öyleyse.” Pandora kibirli bir tavırla gülümsemekten kendini alamadı. “Benim de yok.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oyuncular Yerlerini Alıyor

“Üzünü şeytan görsün, Max. Delirmişsin sen,” dedi Laurie ayağa kalkarken. “Senin en yakın arkadaşın olarak seni kendinden korumayı bir görev, hayır, bir sorumluluk, yok yok, bir zorunluluk olarak addediyorum.” Çok da kararlı denmeyecek bir tavırla çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. “Ama bunu yalnız başıma yapamam.”

“Laurie,” diye onu uyardı Max.

Laurie ona kulak asmadı ve oturduğu sandalyenin üzerine çıktı, sonra da çevik bir hareketle atlayarak yandaki masaya geçti. Centilmenler kulübünün salonuna sanki birliğini inceleyen bir general edasıyla bakındı. “Beyler, bir dakika beni dinler misiniz lütfen?” diye seslendi.

Gecenin bu saatinde burada kalanlar ya kart oyunlarını bırakamayan ya da içkilerine dalıp eve dönmeyi unutan az kişiden oluşan bir topluluktı. Laurie'nin seslenmesini boş bir merakla karşıladılar. Laurie bardağını heyecanlı ve coşkulu bir şekilde kaldırdı.

“Size soruyorum. Bu adam size akli başında görünüyor mu?”

Max inledi. Daha genç yaşlarda bile, Laurie’nin, gerekli gördüğünde mobilyaların üzerine çıkıp büyük veya küçük topluluklara seslenme eğilimi vardı. Anlaşılan şu anda da Max’in ruh hali böyle bir gösteriyi gerektirmişti.

“Bu adam deli, size söylüyorum. Kadınlar hakkında bildiğim her şeyi ona öğrettim. Onu bugün burada bulunan herkesin imreneceği bir adam yaptım. Başarıları saymakla bitmez.”

Max gözlerini devirerek bu gece burada bulunan adamlardan ancak çok azının Laurie’nin açıklamalarını hatırlayacağını düşünerek şükretti.

“Şimdi tüm bunları bir kenara atmaya hazır. Çünkü evlenmeye niyetlendi.”

Salonu hafif bir uğultu sardı. Buradaki adamların çoğu şüphesiz evliydi ve birçoğu da mutsuzdu. Max kendi kendine gülümsedi. Onların yazgısını paylaşmayacaktı.

“Neden?” Laurie başını kederli bir biçimde salladı. “Onun aklını başından alan şey sevimli bir yüz, güzel bir vücut ve de...”

“Dört dörtlük bir drahoma,” diye arkadan bir adam bağırdı.

Diğer taraftan bir başkası “Beni bir daha bir kadına ancak karımın drahomasının kat kat fazlası zincirleyebilir,” diye söylendi.

Yaşlı bir lord küçümseyerek homurdandı. “Evlendiğimden beri bir gün bile huzurum olmadı.”

Bir anda salonda koro halinde kadınlar aleyhine şikâyetler yükselmeye başladı.

Laurie, Max’e dönüp sırtıttı. “Gör işte ahabap. Mutlu evlilerin aile saadeti.”

“Sanırım gecenin bu saatinde hâlâ burada olanlar, zaten evliliklerinde o bahsettiğin mutluluktan yoksun oldukları için

buradalar. Evliliğin doğru değerlendirmesini yapmak için, evlerinin huzurlu ortamına koşmak amacıyla uzun süre önce buradan ayrılanlara hitap etmen gerekirdi.”

“Yine de,” dedi Laurie topluluğu göstererek, “bahse gireyim ki bunların her birisi, senin istediğin kadından çok daha yumuşak başlı kadınlarla evlidir.”

“Belki de problem budur.” Max odaya şöyle bir göz gezdirdi. “Onların hayatında hiç heyecan ve tutku yok.”

“İstediğin heyecan ve tutku ise, bunları elde etmek için evlilikten çok daha az acı veren yollar bulunur.” Laurie masadan indi ve hâlâ elinde tuttuğu bardaktan bir damla bile içki dökmeden sandalyesine doğru kayarak oturdu. Max onun bu özel marifetine daha önce kaç kez tanık olduysa da her seferinde şaşırmadan edemiyordu. Laurie içkisinden büyük bir yudum aldı ve başını salladı. “Pandora Effington.”

“Anladığıma göre bunun bir hata olduğuna inanıyorsun, öyle mi?”

“Bir hata mı?” diye alay etti Laurie. “Koloniler’le yapılan ilk savaş bir hataydı. Büyük Londra Yangını da öyle. Ama seninkinin yanında bu hatalar Hyde Park’ta piknik yapmak gibi kalır.”

Max gülmemek için kendisini zor tuttu. “Öyleyse cevabın evet mi?”

“Bu yetersiz bir ifade.” Laurie bardağının üzerinden Max’e dik dik baktı. “Bu kararından seni vazgeçirmem için ümit var mı?”

“Hiç yok. Otuz iki yaşındayım. Evlenmek ve çocuk yapmak için geç bile kaldım. Ayrıca,” Max bardağındaki sarı renkli içkiyi döndürerek çalkaladı ve düz bir sesle, “bu kız beni cez-

bediyor. Pandora'yı istediğim kadar hiçbir kadını istemedim şimdiye kadar," dedi.

"Sanırım bu eşi görülmemiş büyüklükte bir felaket olacak." Laurie'nin sesi korkunç sonun endişesiyle ciddilemişti. "Ve onun seni sınamasına izin vermen..." Bardağını gönülsüzce kaldırdı. "Sana iyi şanslar diliyorum. Buna gerçekten ihtiyacın olacak."

"Belki de şansa ihtiyacı olan Pandora'dır. Görüyorsun ya arkadaşım," Max sırtarak içkisini kaldırdı, "bu benim kaybetmeyi hiç düşünmediğim bir oyun."

"Ne yaptım dedin?"

"Duydun işte."

"Elbette duydum Pandora ama bu senin için bile akla hayale sığmayacak bir şey." Cynthia Weatherly eski heybetli Effington Malikânesi'nde, karmakarışık oturma odasındaki kanepeye kendini bıraktı. Sonra tiz bir çığlık atarak tekrar ayağa fırladı. "O da ne..."

"Özür dilerim." Pandora kırık çömlek parçacığını Şam kumaşı döşemenin üzerinden kaldırarak düşünceli gözlerle onu inceledi. "Miken uygarlığına ait. Çok hoş."

"Mutlaka öyledir," dedi Cynthia zayıf bir sesle ve elbisesinin arkasındaki söküğü eliyle yokladı.

"Cynthia, lütfen otur. Artık güvendesin."

Cynthia, yine de oturacağı yerde başka bir tehlike olup olmadığını emin olmak için kanepeyi dikkatle inceledi. Dişlerini sıkarak tedbirli bir şekilde kanepenin kenarına ilişti ve odanın etrafına şüpheli gözlerle baktı. "Peki o?.."

Pandora omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Cynthia cefakâr bir teslimiyet içinde başını salladı ve suçlayan bakışlarla dikkatini tekrar Pandora'ya verdi. "Bunu yaparken ne düşünüyor olabilirdin, merak ediyorum."

Pandora, yakındaki masanın üzerinde karmakarışık duran el yapımı süs eşyalarını, küçük heykelcikleri ve nereden geldiği bilinmeyen antikalara kenara iterek kırık çömlek parçasını boşalan yere koydu. "Doğrusu, seni düşünüyordum."

"Beni mi?" Cynthia'nın her zamanki şaşırması ifadesi daha da belirginleşti.

Pandora iç çekti. Bu kızla ne yapacaktı? Kendisinden küçük olan bu kızı iki yıl önce onun ikinci balo sezonunda kanatları altına almıştı. Yaşça daha büyük, daha akıllı ve kesinlikle kendisinden emin bir kadının arkadaşlığı Cynthia'nın evlilik pazarındaki mücadelesinde ona yardımcı olur diye ummuştu. Pandora'nın aksine Cynthia'nın tek istediği, hiç de kesin olmayan evlilik saadeti idi.

Fakat Pandora'nın etkisi çok işe yaramamıştı. Cynthia iddialı olmayı hep reddetmişti. Ama Cynthia, Max'in dediği gibi bir erdemlilik abidesi olma engelini aşmak istiyorsa iddialı olması fena halde gerekiyordu. Pandora sessiz, sarışın arkadaşının içinde gizli kalmış kıvılcımı bulup çıkarmayı kendisine görev edinmişti.

"Evet, senin geleceğini ve mutluluğunu."

"Aman Tanrım." Cynthia'nın sesi ürkekti.

Pandora, gelişigüzel yığılmış kitapların, itinayla oyulmuş büyük mermer parçalarının ve anne babasının çalışmalarını içeren çeşitli öteberinin yanından geçti ve köşe bucak her yeri dolduran döküntünün kaplamadığı tek koltuğa doğru yürüdü.

Koltuğun üzerine bırakılmış bir avuç karalanmış notu, taşa benzeyen parçalarla dolu bir hasır sepete attı. Aslında

sepetin içindekiler, bir başka evde olsa normal taş gibi görünebilirlerdi belki ama bu evde olduğuna göre, büyük bir olasılıkla eski uygarlıklardan kalma önemli kalıntılardı.

Birkaç tane parlak yeşil kuş tüyü yere uçtu. Pandora, artık boş olan koltuğa kendini bıraktı.

“Ona seninle ilgili planlarını sordum. Ona senin kalbini kırdığını söyledim.”

“Trent Kontu’na kalbimi kırdığını mı söyledin?”

Cynthia’nın porselen görünümlü teni daha da mı solgunlaşmıştı? “Bayılıp da üzerime düşersen, Cynthia, sana söz veriyorum, bir antikaya dönüşene kadar seni buradaki kalıntıların arasında bırakırım.”

“Yok yok, ben iyiyim.” Cynthia ellerini kucağında sımsıkı kavuşturdu. Cynthia’nın bayılma eğilimi onun en sinir bozucu huylarından biriydi. Ancak, bu özel durumda bayılması gayet normal karşılanabilirdi. “Bunu nasıl yapabildin, Pandora?”

“Hiç zor olmadı.” Pandora, dün geceyi ve Max’le olan konuşmalarının çok azının arkadaşıyla ilgili olduğunu hatırlayınca koltukta huzursuz bir şekilde yer değiştirdi. “Bu sezon Max’in oldukça dikkatini çekmişsin,” dedi.

Cynthia’nın gözleri büyüdü. “Emin misin?”

“Evet,” dedi Pandora.

“Peki o ne dedi?” Mükemmel. Cynthia’nın yanaklarına birazcık renk gelmişti sanki?

“Aslında, inkâr etti.”

Cynthia’nın yüzündeki ifade düştü.

“Özür dilerim, tatlım,” dedi Pandora çabucak. “Ama onun sana olan ilgisinden hâlâ eminim.”

“Kibar olmaya çalışmış. Hepsi bu kadar.” Cynthia tekrar koltuğa yığıldı. Artık ikimizin de bazı acı gerçekleri düşün-

memizin zamanı çoktan geldi. Neredeyse yirmi iki yaşma geldim ve bu benim dördüncü balo dönemim...”

“Fakat ben yirmi dört yaşında yedinci balo dönemimdeyim ve gerçekleri hiç de acı bulmuyorum.”

“Senin için tabii ki acı değil. Hiçbir zaman en ufak bir evlilik merakın olmadı. Baban sana yüklü miktarda gelir sağladı. Sosyeteye girdiğinden beri canının istediği her şeyi yapmaktasın. Fazlasıyla güzel ve zekisin. Senin akıllı olduğunu bilmelerine aldırımıyorsun.”

“Ben her zaman bir kadının zeki olması gerektiğini düşünmüşümdür. Nitelik olarak gördüğüm bir şeyi de saklamak için bir neden görmüyorum.”

“Biliyorum.” Cynthia derinden iç çekti. “Sen benzersizsin. Neredeyse bir efsanesin.”

“Öyle miyim?” Pandora keyifle gülümsedi. “Ne kadar hoş.”

“Çoğu kadın öyle düşünmez.”

“Ben onlardan biri değilim.”

“İşte en önemli nokta da bu.” Cynthia’nın gözlerinde kararlı bir ışık parladı. “Ben çoğu kadın gibiyim. Hiç eşsiz değilim. En azından önemli sayılan konularda öyle değilim. Bir defa aşırı uzun ve inceyim. Tenim modanın gerektirdiğinden bile çok daha soluk. Sağlıksız bir yapım ve çekingen bir yaratılışım var.”

“Saçma. Sen çok sevimlisin. Tek yapmamız gereken...”

“Pandora, yeter.” Cynthia’nın ses tonu şaşırtıcı bir şekilde sertti. “Görmüyor musun? Trent Kontu akıllı, entellektüel, güzel kadınlara alışıktır. Çünkü adam bir hovarda.”

“Bir serseri, alçak ve de hayvan.” Pandora başıyla onayladı.

Cynthia başını salladı. “Ben o kadar ileri gidemezdim. Büyük bir şöhreti var ama unvanını ve zenginliğini düşünür-

sek oldukça iyi bir kısmet. Kont gibi bir adam hiçbir zaman ciddi olarak benim gibi bir kadının cazibesine kapılamaz.”

“Tabii ki kapılabilir.”

“O zeki beynini biraz çalıştır, Pandora. Bu sana hiç mantıklı geliyor mu?”

“Zaten cazibenin doğası hiç mantıklı değil,” dedi Pandora kuralcı bir biçimde.

“Öyle de olsa, aslında Lord Trent’in sana yaklaşmak için bana ilgi gösterdiğinden şüpheleniyorum.”

“Bana mı?” Pandora’yı şaşkınlıkla birlikte küçümsenmeyecek derecede bir tatmin duygusu sardı.

“Senin gibi zekâsıyla övünen bir kadına göre bugün hiç de zeki sayılmazsın,” dedi Cynthia kendisinden beklenmeyen bir sertlikle. “Şimdiye kadar kaç evlilik teklifi aldın?”

“Birkaç tane.”

Cynthia tek kaşını kaldırdı.

Pandora kayıtsız bir tavırla omuz silkti. “Pekâlâ, düzinelerce.”

“Peki, kaç tanesini kabul ettin?”

“Hiçbirini tabii ki.”

“Peki, tüm o taliplerin ortak noktası nedir?”

“Ümitsizlik ve hayal kırıklığı, sanırım.” Pandora sırtıttı.

“Onun ötesinde?”

“Bilmiyorum.”

“Bu reddedilmiş hayranlardan her birisi seni, senin onları istediğinden daha çok istemişlerdi. Sen her zaman tilki, onlar da her zaman tazi durumundalar. Şimdiden Lord Trent bu durumu tersine çevirdi. Ona sen yanaştın.”

“Fakat sadece senin hakkında konuşmak istemiştim.”

“Ne olursa olsun, kendini bu saçma oyunun içinde buldun.” Cynthia, söylediklerinden çok hoşnut olmuş bir tavırla gülümsedi. “Seni bir tazıya çevirdi. Ona *sen* gittin. Her şeyi *sen* başlattın.”

“Evet, belki ben başlattım ama niyetim bu değildi...”

Yoksa bu muydu?

Şüphesiz Max, tüm Londra’daki evlilik için uygun erkekler arasında Pandora’ya hiç ilgi göstermeyen tek kişiydi. Tabii ki yıllar içinde Pandora Max’i fark etmişti. Kim etmezdi ki? Adam sosyete de çok dikkat çekmişti. Hatta ilk sezonunda onu gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Koyu, kayıtsız, alev alev yanan gözleriyle ve toy bir kızıdan fazla bir beklentisi olmadığını açıkça belli eden kasıntı yürüyüşüyle.

Galiba son yıllarda, Pandora onu gittikçe artan bir sıklıkta fark etmeye başlamıştı. Bu adamın neden hâlâ evlenmediğini merak ediyordu. Acaba niçin azimli bir annesi ve etkileyici bir drahoması olan çekici bir dilber onu uzun süre önce kapmamıştı? Bu adam aslında nasıl birisiydi ve gerçekten istediği şey neydi? Pandora’ya karşı, Pandora’nın onunla ilgilendiğinden daha fazla ilgisi yokmuş gibi görünmüştü.

Ne diye böyle yapmıştı ki? Havalı Trent Kontu’nu ne zaman bir baloda ya da bir parkta at binerken veya en sevdiği arkadaşının elini öperken görse bu soru beynini kemiriyordu. Acaba Pandora bir şekilde onun zevkine hitap etmiyor muydu? Yeteri kadar güzel veya yeteri kadar zengin değil miydi? Pandora’nın anne ve babası biraz sıradışı olsalar bile soyu kumsursuzdu. Bu adam dikkatini neden hiç Pandora’nın olduğu yöne çevirmemişti?

Gözlerinde bir kıvılcım, ruhunda canlılık olan bir eş istediğini kendi ağzıyla söylemişti. Bu tanımlamaya Grosvenor

Meydanı'mn Haylaz Kızı'ndan başka kim daha iyi uyardı ki? Bu çapkın kontun şartları sanki özellikle kendisi için tasarlanmış kadar Pandora'ya uyarken, ondan başka kim, hangi kız bu şartları yerine getirebilirdi ki?

Aniden bu sorunun cevabı bir yaz fırtınası şiddetiyle beynine çarptı. Nasıl bu kadar kör olabilmisti? Ayağa fırladı, sesinde dehşet vardı. "Tanrı aşkına, adam beni kandırdı!"

Cynthia'nın yüzü her zamanki şaşkın tavşan ifadesine büründü. "Nasıl?"

"Nasıl olduğunu boş ver..." Pandora elini önemsemez bir biçimde salladı. Artık her şey çok açıktı. Dün akşamki buluşmanın, kendisinin peşinde koşmak için açıkça hiçbir çaba göstermemiş bir adamla karşılaşma arzusuyla gerçekleştiği fikrini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

"O bir hayvan. Ve ben Dora'yım. Bir tazi! Lanet olsun."

"Pandora!" Cynthia hafifçe onun ağzına vurdu.

"Özür dilerim." Pandora yüzünü buruşturdu. On iki yaşından beri, zaman zaman, ayağına küçük bronz bir heykel düşürdüğünde, rahatlamak için böyle yakışıksız sözler sarf ederdi.

"Bundan yakayı sıyırmasına izin vermeyeceğim."

"Neden yakayı sıyırmasına?"

"Sen kendin söyledin. Beni cezbetmek için seninle flört ediyordu. Bu düpedüz alçaklık."

"Bunun için hiç güç harcamadı," dedi Cynthia alçak sesle. "Ben fark etmedim bile."

"Ben fark ettim ve onun da istediği buydu. Alçak herif."

"Ama neden?.."

“Çünkü ben ona göre mükemmelim.” Pandora arkadaşına dik dik baktı. “Ben onun bir eşte istediği her şeyim. Ne zamandır istediği her şey.”

“Fakat ben düşünmüştüm ki...”

“Ve bu sınav zırvalığı! Ah, bu adam kesinlikle akıllı. Benim kahramanım olmak istemesi...”

“Senin kahramanın olmak mı?” Cynthia’nın yüzü keyifle aydınlandı. “Ne kadar romantik.”

“Ne kadar sinsice!” dedi Pandora küçümseyerek. “‘Kanıtlamama izin ver’ dedi bana. ‘Beni sına,’ dedi. Ve ben ona inandım. Ah, ne kadar aptalım.”

“Ama ben, sınavı senin istediğini düşünmüştüm?”

“İşte bu durumu daha da korkunç yapıyor ya. O, bunun tümüyle benim fikrim olduğunu zannetmemi istiyor. Hakkını yemeyeyim, o çok zeki bir hayvan.” Pandora ağır ağır başını salladı. “Bu geceye kadar onu zekâmla alt edecek bir yol bulamazsam çok yakında Trent Kontesi olmam işten bile değil.”

Pandora, bronz bir tanrı heykelinin yanından ağır ağır yürüyerek topraktan yapılmış ayaklı bir vazunun kenarından geçti ve dağınık bir şekilde yerde duran kâğıtların üzerinden atlayarak şömineye, oradan da yan tarafa yerleştirilmiş muhteşem Çin gonguna ulaştı. Deri bir kayışa bağlı tahta bir çekiç sallanıyordu. Gongun sağır edici gürlemesi evin içinde yankılandı.

Bir anda kocaman koridorun çift kanatlı kapıları hızla açıldı. Peters içeri girdi. “Hanımefendi?”

“Çay lütfen.” Peters her zaman Pandora’yı şaşırtırdı. Tam anlamıyla tipik bir İngiliz uşağıydı. Ancak daha yüksek gelirleriyle veya unvanlarıyla böbürlenlen başka evlerin sunduğu

cazip teklifler için bile Effington'ların tuhaf konutunu terk etmeyi kabul etmemiştir.

Uşak başını salladı ve o kadar akıcı bir hareketle çabucak öne eğilerek arkasını dönüp gitti ki Pandora onun neden böyle yaptığını anlamakta güçlük çekti.

“Ah, Tanrım. Cynthia, sen...”

Birden yeşilimtırak mavi renkte bir şey uçarak odaya girdi ve Cynthia'nın başının üzerinde pike yaptı. Cynthia çılgınlık atarak kendisini sağlama almak için koltuktan aşağıya atladı. Düşerken de yerde üst üste duran bir kitap yığını devirdi ve kırık çömlek parçalarıyla dolu bir kutuyu da ters çevirdi. Kitapların gürültüsü ve çanak çömleğin şangırtısı, zavallı kızın elbisesinin belirgin yırtılma sesine ve keskin bir kedi miyavlamasına karıştı.

“Başını eğseydin?” dedi Pandora zayıf bir sesle.

“Siz... sizler, nasıl oluyor da evinizde bu... bu... cinnet geçirmiş *yaratıkla* bir arada yaşayabiliyorsunuz?” Cynthia yerdeki döküntünün arasında sinmiş oturuyordu.

“O cinnet geçirmiyor, yalnızca bir miktar özgürlüğün tadını çıkarıyor. Herakles.” Bir anda papağan Pandora'nın eline kondu.

Cynthia güçlükle tekrar kanepeye tırmandı. “O kuş ben-den nefret ediyor.”

“Saçma. O insanları sever, değil mi tatlım?” Pandora gonga doğru döndü ve Herakles tüneğinin üzerine zıpladı. “O, Yunanistan seyahatlerinden birinde resmen babamın hayatını kurtardı. Babamın cüzdanını çalmak isteyen bir hırsız uzaklaştırarak.”

“Bu kuş bir felaket,” dedi Cynthia alçak sesle.

Herakles kafasını kaldırdı ve boncuk gibi siyah gözlerini Cynthia'ya dikti. "Miyaav, avk."

Cynthia da ona baktı. "Ve de aynı zamanda aptal. Kendini kedi sanıyor."

"Sadece birazcık kafası karışık."

Cynthia elbisesindeki yırtığı inceledi ve alçak bir sesle, "Bu kuşu akşam yemeğinde kızartıp yemeli," dedi.

Herakles miyavladı.

"Cynthia! Herakles bu ailenin gerçek bir üyesidir."

"Sanırım, Lord Trent evlendiğinizde bu kuşu hiç sevmeyecektir."

"Ben o adamla evlenmeyeceğim."

"Tabii ki evleneceksin." Cynthia, Pandora'nın gözlerinin içine baktı. "Onunla evlenmek istiyorsun."

"Kesinlikle istemiyorum." Pandora öfkeyle çenesini kaldırdı. "Onunla evlenmektense Güney Denizleri'ndeki yamyamların kazanında kaynatılmayı tercih ederim."

"Hah? Daha önce hiçbir erkekle evliliği göze almamıştın. Ve," Cynthia alışılmadık bir heyecanla devam etti, "ondan Max diye bahsediyorsun."

"Max onun adı." Bunu söylerken bile uygunsuz olduğunu farkındaydı.

"Başkaları ona Trent diyor ama."

Pandora midesinde bir batma hissetti. "Anlamıyorum..."

"Sen Max diyorsun."

"Sadece kulağıma hoş geliyor. Bundan başka bir sebep yok."

Cynthia sırtıttı. "Onun kazanmasını istemen dışında."

"Hayır, istemiyorum," dedi Pandora mağrur bir tavırla. Cynthia haklı olamazdı. Ah, şüphesiz Max –Lord Trent– ilginç bir adamdı. Ve onu daha iyi tanımak için garip bir arzu duyuy-

yordu. Ve onunla evlenme fikri bir başkasıyla evlenme düşüncesi kadar itici gelmiyordu. Yine de... bir koltuğa oturdu. “Ve bunu onun hiçbir zaman geçemeyeceği bir sınavla kanıtlayacağım.”

“Fazla zamanın yok.”

Pandora iç geçirdi. “Öyle bir şey düşünmeliyim ki...”

Herakles gongun üzerinde gagasıyla tüylerini tarıyordu.

“... çok akıllıca bir şey...”

Herakles baş aşağı asıldı ve tüneğinde sallanmaya başladı.

“... yaratıcı bir şey...”

Herakles miyavladı.

“Herakles, rahat dur,” derken Pandora kuşa tehdit edici bir bakış fırlattı. “İtiraf ediyorum, bazen sinir bozucu oluyor ama babam ona hep kahraman diye hitap etti. Bunun için adını Herakles koydu, Yunan...” Pandora nefesini tuttu, “... kahramanı.”

Cynthia onu dikkatle izlemekteydi. “Ne düşünüyorsun?”

“İşte bu kadar! Buldum!” Pandora tam bir zafer sevinçle güldü. “Kusursuz sınav. Daha başlamadan pes edebilir.”

“Bu onu öldürmez, değil mi?” Cynthia’nın alnı endişeli bir kaş çatışla buruştu. “Ya da parasal açıdan onu mahvetmez? Veya onun itibarını yok etmez, değil mi?”

“Yaşamı, parası ve itibarı zarar görmemeli. Ancak onun kibri...” Pandora ona şeytanca sırıttı, “başka mesele.”

“Onu gerçekten yenmek istediğinden emin misin?”

“Kesinlikle.” Artık Max’in onu nasıl ustalıkla kullandığının farkına vardığına göre, onun kazanmasına izin veremezdi. “Bu bir prensip meselesiydi.”

“Aman Tanrım.” Cynthia ürkek bir sesle devam etti. “Galiba bu zavallı adam için dua etmem gerekecek.”

“Elbette gerekecek.” Pandora oturduğu koltuğa daha da gömüldü ve tatlı tatlı gülümsedi. “Buna ihtiyacı olacak.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ok Yaydan Çıkıyor

“Bu nedir?” Max kaşlarını çatarak düzenli bir biçimde yazılmış sayfayı inceledi.

“Bu sizin sınavınız,” dedi Pandora hafif bir sesle.

Pandora onunla kütüphanede, Leydi Harvey’nin kalabalık konuklarından uzakta buluşmak istediğinde Max fevkalade kendinden emin olmuştu. Şimdi... Max başını kâğıttan kaldırarak Pandora’ya gözünü dikti. “Bu mu *sınav*?”

“Kesinlikle öyle, Lordum.” Pandora, büyüleyici masumiyetin kusursuz bir imgesiydi. Max’in elindeki kâğıda bakılırsa bu sahte bir tasvirdi.

“Gerçekten ciddi değilsin, değil mi?”

Pandora o sevimli başını sahte bir şaşkınlıkla yana yatırarak, “Gerçekten ciddiylim,” dedi.

“Ama bu,” Max kâğıdı ona doğru salladı, “bu imkânsız!”

“O halde yenilgiyi kabul ediyorsunuz? Oyunu hükmen kaybediyorsunuz ve ben kazanıyorum, öyle mi? Galip olanın tüm haklarıyla?” Pandora’nın dudaklarında çekici bir gülüm-

seme belirirken gözlerinde de şeytani bir zafer ışığı parladı. Vay canına, kadına bak. Max, şimdiye kadar, herhangi bir kadın için bu tür bir belaya karışmayı hiç aklından bile geçirmemişti. “Lordum?”

Pandora Effington herhangi bir kadın değildi.

“Hayır, yenilgiyi kabul etmiyorum.” Kelimeler Max’in ağzından ağır ve ölçülü bir şekilde çıkıyordu. “Ben sadece böyle bir şey beklemiyordum.”

Pandora omuz silkti. “Zorluk peşinde olan sizdiniz.”

“Zorluk başka şey, bu tamamen bambaşka bir şey. Bu, babanın çalışmalarından çıkan bir efsane.”

“Kesinlikle öyle.”

“Fakat bu...”

“Evet, doğru, Lordum. Bu bir kahraman için.”

“Ben pek öyle düşünme...”

“Benim kahramanım olmak istediğinizi söylediniz.” Pandora’nın bakışları Max’inkilerle birleşti. “Bunu kastetmemiş miydiniz yoksa?”

“Kastetmiştim ama...”

“Ve beni sına dediniz. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Benim seçeceğim bir sınavla.” Pandora’nın sesi meydan okur gibi cınlıyordu. “Sözünüzü geri mi almak istiyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Max keskin ve sert bir sesle.

Pandora’nın yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra da bir huzursuzluk belirdi. Bu kız gerçekten onun mücadele etmeden vazgeçeceğini mi sanmıştı? Max gülümsedi ve Pandora’nın yüzündeki kendini beğenmiş ifade hafifçe kayboldu. Max’in içinde tekrar kendine güven duyguları kabardı.

“Kesinlikle hayır. Bir pazarlık yaptık ve ben payıma düşen kısma sadık kalmaya niyetliyim.” Max kaşını kaldırdı. “Sa-

nırım sen de kendi anlaşımana hâlâ sadık kalmak istiyorsun, değil mi?”

“Elbette ama kazanamayacağınızı biliyorsunuz.”

“Ah, gerçekten mi? Nedenmiş o?”

“Şey, onu okudunuz mu?” Pandora Max’in yanına gidip kâğıdı onun elinden çekip aldı.

“Yeterince okudum. Okuduğum dersleri doğru hatırlıyorsam, bunlar Herakles’in yerine getirmesi gereken işler.”

“Tam adıyla, Herakles’in On iki Görevi. Kolay değiller.”

“Hiç beklemiyordum senin sınavının...”

“Umarım bölmüyordumdur.” Laurie kapıyı açtı.

Max, “Bölüyorsun. Şimdi sence bir sakıncası yoksa...” dedi iç geçirerek.

“Ah ama var.” Laurie’nin sesi alçaldı. “Seninle çok acil bir konuda konuşmam gerekiyor.”

Pandora elindeki listeden gözlerini kaldırıp baktığında yüzündeki kibar gülümseme bir anda şaşkın bir ifadeye dönüştü.

“Tanıştırmama izin ver...”

“Şimdi değil, Max,” dedi Laurie keskin bir sesle. “Konuşmalıyız. Hemen.”

“Pekâlâ.” Max, Pandora’ya döndü. “Anlayışına sığınarak?..”

Pandora ona el sallayarak gidebileceğini belirtti ve dikkatini tekrar elindeki sınava yöneltti.

Max, Laurie’ye başını salladı ve ikisi beraber dışarı çıkarken Pandora’nın kendi kendine mırıldanması duyuldu: “Yalnızca ilk sınav bile onu öldürebilir.”

Max sıırttı. Pandora onun güvenliğini düşünüyordu, ya da belki elini onun kanma bulamak istemiyordu. Her iki durumda da iyiye işaretti bu.

“Evet, Laurie.” Max kaşını kaldırdı. “Acil olan nedir?”

seme belirirken gözlerinde de şeytani bir zafer ışığı parladı. Vay canına, kadına bak. Max, şimdiye kadar, herhangi bir kadın için bu tür bir belaya karışmayı hiç aklından bile geçirmemişti. “Lordum?”

Pandora Effington herhangi bir kadın değildi.

“Hayır, yenilgiyi kabul etmiyorum.” Kelimeler Max’in ağzından ağır ve ölçülü bir şekilde çıkıyordu. “Ben sadece böyle bir şey beklemiyordum.”

Pandora omuz silkti. “Zorluk peşinde olan sizdiniz.”

“Zorluk başka şey, bu tamamen bambaşka bir şey. Bu, babanın çalışmalarından çıkan bir efsane.”

“Kesinlikle öyle.”

“Fakat bu...”

“Evet, doğru, Lordum. Bu bir kahraman için.”

“Ben pek öyle düşünme...”

“Benim kahramanım olmak istediğinizi söylediniz.” Pandora’nın bakışları Max’inkilerle birleşti. “Bunu kastetmemiş miydiniz yoksa?”

“Kastetmiştim ama...”

“Ve beni sına dediniz. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Benim seçeceğim bir sınavla.” Pandora’nın sesi meydan okur gibi çınliyordu. “Sözünüzü geri mi almak istiyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Max keskin ve sert bir sesle.

Pandora’nın yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra da bir huzursuzluk belirdi. Bu kız gerçekten onun mücadele etmeden vazgeçeceğini mi sanmıştı? Max gülümsedi ve Pandora’nın yüzündeki kendini beğenmiş ifade hafifçe kayboldu. Max’in içinde tekrar kendine güven duyguları kabardı.

“Kesinlikle hayır. Bir pazarlık yaptık ve ben payıma düşen kısma sadık kalmaya niyetliyim.” Max kaşını kaldırdı. “Sa-

nırım sen de kendi anlaşmana hâlâ sadık kalmak istiyorsun, değil mi?”

“Elbette ama kazanamayacağınızı biliyorsunuz.”

“Ah, gerçekten mi? Nedenmiş o?”

“Şey, onu okudunuz mu?” Pandora Max’in yanma gidip kâğıdı onun elinden çekip aldı.

“Yeterince okudum. Okuduğum dersleri doğru hatırlıyorsam, bunlar Herakles’in yerine getirmesi gereken işler.”

“Tam adıyla, Herakles’in On iki Görevi. Kolay değiller.”

“Hiç beklemiyordum senin sınavının...”

“Umarım bölmüyordumdur.” Laurie kapıyı açtı.

Max, “Bölüyorsun. Şimdi sence bir sakıncası yoksa...” dedi iç geçirerek.

“Ah ama var.” Laurie’nin sesi alçaldı. “Seninle çok acil bir konuda konuşmam gerekiyor.”

Pandora elindeki listeden gözlerini kaldırıp baktığında yüzündeki kibar gülümseme bir anda şaşkın bir ifadeye dönüştü.

“Tanıştırmama izin ver...”

“Şimdi değil, Max,” dedi Laurie keskin bir sesle. “Konuşmalıyız. Hemen.”

“Pekâlâ.” Max, Pandora’ya döndü. “Anlayışına sığınarak?..”

Pandora ona el sallayarak gidebileceğini belirtti ve dikkatini tekrar elindeki sınava yöneltti.

Max, Laurie’ye başını salladı ve ikisi beraber dışarı çıkarken Pandora’nın kendi kendine mırıldanması duyuldu: “Yalnızca ilk sınav bile onu öldürebilir.”

Max sırtıttı. Pandora onun güvenliğini düşünüyordu, ya da belki elini onun kanma bulamak istemiyordu. Her iki durumda da iyiye işaretti bu.

“Evet, Laurie.” Max kaşını kaldırdı. “Acil olan nedir?”

Laurie onu dirseğinden tutarak hızlı ve kararlı adımlarla salonun aşağısına, evin arka tarafına doğru götürdü. “Senin probleminе dair çok fazla düşündüm. Ve bir çözüm buldum.”

“Benim bir problemim yok.”

“Daha fark etmemiş olabilirsin ama kesinlikle var.” Laurie, hizmetçilerin salonuna açılan bir yan kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. “Beni takip et.”

“Ne yapmaya çalışıyorsun, Tanrı aşkına?”

“Seni kurtarıyorum, Max.” Laurie’nin sesi ciddiye.

Max gülmesini zor tuttu. Arkadaşını en son ne zaman bu kadar kararlı gördüğünü hatırlamıyordu. Yapabileceği tek şey şimdilik uyumlu davranmaktı. “Beni neden kurtarıyorsun?”

“Evlilikten, tabii ki. Ve de Haylaz Kız’dan. Bu ikisi ayrı ayrı ölümden daha kötü birer kader. İkisi birlikte olunca...” Laurie’nin tüyleri ürperdi. “Senin tek kurtuluşun kaçmakta.”

“Bana çok korkakça bir hareket gibi geliyor,” dedi Max ılımlı bir biçimde.

“Bir adamın hayatını kurtarmak için çaba göstermesinin korkaklıkla ilgisi yok. Bak benim bir planım var.” Laurie kararlı bir şekilde alnını kırıştırdı ve dar koridorda karşılarına çıkan uşağı hafifçe iterek yanından geçti.

“Gerçekten mi?” Max ifadesiz kalmaya çabaladı. Bu Laurie’nin kurtarma hareketi daha ne kadar ileriye gidecekti acaba?

“Her şey ayarlandı.” Laurie başını salladı. Koridorda hızla yürürken, aniden sağa döndü ve dışarıya açılan, muhtemelen hizmetçiler ya da servis için kullanılan bir kapının önünde durdu. Kapıyı hızla çekip açtı ve başıyla Max’in kendisini takip etmesini istedi. “Haydi, gel Max, dışarıda bizi bekleyen bir araba var.”

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” Max, Laurie’nin yanından geçerek gecenin karanlığına çıktı. Gölgele bahçe kapısının yanında üzeri kapalı bir payton bekliyordu.

“Tam olarak emin değilim. Son varış yerini senin seçmen daha doğru olur diye düşündüm.”

“Aman ne kadar dürüstsün,” diye mırıldandı Max.

“Bugün kontrol ettim. Bir saat içinde yola çıkacak olan en az üç tane gemi var. Elbet bunlardan birisi seni Haylaz Kız’dan olabildiğince uzaklara götürmek için uygundur.”

Arabacı faytonun kapısını açtı.

“Ne bekliyorsun?” Laurie arabanın açık kapısını gösterdi. “Haydi bin.”

“Sanmam.”

“Bak, bir daha düşün, arkadaşım!” Laurie gömleğinin koluna yapıştı ve çekerek onu arabaya bindirmeye çalıştı. “Avrupa’da bir yere gidebilirsin. Ya da Hindistan’a. Yok yok, Amerika daha iyi olur. Ben de seninle gelirim. Harika zaman geçiririz. Gençlik günlerimizi tazeleriz. Yaşayacağımız maceraları düşün, o heyecanı. Ve de kadınları, Max, kadınları düşün. Esmer tenli, egzotik ya da sarı saçlı ve narin...”

Max kolunu hızla çekip kurtardı ve ceketinin kırısan kumaşını düzeltti. Artık Laurie’nin bu planı esprisini hızla yitirmekteydi. “Sanırım artık yeterince...”

“Onu çabucak unutacaksın ve o da hiçbir zaman senin izini bulamayacak.”

“Benim izimi bulmasını tercih ederim.”

“Pandora Effington’ın mı?” dedi Laurie alay ederek. “Sen kesinlikle aklını kaçırmışsın. En eski arkadaşın olarak sana rağmen seni kurtarmak görevim.” Max’ten beş santimetre kadar kısa olduğu düşünülürse, Laurie’nin omuzlarını geriye

doğru çekerek ona tepeden bakabilmesi büyük başarıydı. “Savaşta senin kadar deneyimli değilim ama ara sıra ateşli silahlar kullanmak zorunda kalmıştım. Düello alanında az çok tecrübem var.”

“Daha hiç adam öldürmedin. Birisini yaraladığına bile inanmam.”

“Seni temin ederim bunu hep istemişimdir. Her neyse, silahım var ve arabaya binmezsen seni koruyabilmek uğruna hiç duraksamadan vururum.”

“Son zamanlarda herkesin isteği bu galiba,” derken Max iç geçirdi ve teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ, vur beni.”

“Vurayım mı?”

“Vurman gerekiyorsa. Arabaya binmiyorum. Ülkeyi terk etmiyorum. Ve de Bayan Effington’m peşinde koştuktan vazgeçmiyorum.”

“Canın cehenneme Max, hiçbir zaman seni vuramam. Ama bir kerecik olayları benim gözümle göreceğini ümit etmiştim.” Laurie ellerini göğsünde kavuşturdu ve faytona yaslandı. “Bunların hiçbirini anlayamıyorum. Sana bu kadının bir felaket olduğunu söyledim. Sel, kıtlık, salgın hastalık gibi. Yok yok.” Şeytanca gözlerini kıstı. “Sel, açlık ve salgın hastalık Pandora Effington’m yanında sönük kalır. Dünyadaki tüm kadınların içinde, kalbini kırması ve hayatını kasıp kavurması garanti olan bir kadına ne diye göz diktin ki?”

“O benim kalbimi kırmayacak.” Max sırttı. “Ayrıca onun kasıp kavuracağı bir hayat, geri kalan günlerimi geçirmek için çok ilginç bir yol gibi geliyor bana.”

“Mahvolacak olan hayat sadece seninki olmayacak, biliyorsun. Bir de beni düşün. Sen yanımda olmayınca hiç eğlene-

meyeceğim.” Laurie’nin gözleri parladı. “O İtalyan kontunun dul karısını ve kıpır kıpır iki aktrisi hatırla...”

“Hele o ikizler.” Max kıkırdadı. “Gerçekten çok eğlenmiştik.”

“Harikuladeydi. Tekrar olabilir.”

“Olacak. Benim için. Onunla.”

Senin aklını başına getirme çabalarımın boşuna olduğunu biliyordum.” Laurie derin bir iç çekti. “Yine de ümit etmişim ki...”

“Ben de senin çabalarını ve endişeni takdir ediyorum, dostum ama yanlış kişi için endişeleniyorsun. Bayan Effington’dan korkacak bir şey yok...” Max eve girmek için geri döndü ve kendi kendine gülümsedi.

Ama kazanılacak çok şey var.

“Yokluğunuzun süresine bakarsak, yenilgiyi kabul etmek için geri döndünüz sanırım.” Pandora, Bayan Harvey’nin kütüphanesindeki büyük çalışma masasında oturmuştu. Önündeki kızıl kahve renkli, cilalı masanın üzerinde de sınav durmaktaydı. “Galip taraf olarak merhametli olmaya hazırım ancak...”

“Öyle bir şey kabul ettiğim filan yok.” Max hoş bir edayla gülümsedi ve odanın karşı tarafına geçerek duvarları kaplayan tavan yüksekliğindeki kitaplıklardan birisine doğru yürüdü. “Ama bunun kesinlikle zorlu bir görev olacağını kabul ediyorum.”

“Buna sadece zorlu bir görev diyemeyeceğim.” Pandora kaşlarını çatı. “Bunların çoğu sizi öldürebilir.”

“Öyleyse dikkatli olmam gerekecek,” dedi Max umursamaz bir ses tonuyla. Pandora’nın öfkeli tavrına gülmek için kendisini zor tutuyordu.

“Buna gerektiği kadar kafa yorduğunuzu düşünmüyorum.” Pandora parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutuyordu.

Sözlerinin altında öfke seziliyordu. Nemea Aslanı'nı alt etmeniz gerekiyor..."

Max, sanki bunlar hiç umurunda değilmiş gibi görünmeye gayret ederek kitapları inceledi. Fakat gözucuyla da Pandora'yı gözlüyordu. "Her neyse, bu Nemea nerede?"

"Yunanistan'da bir yerde," dedi Pandora ters ters. "Bunun önemi yok. Aslan her yerde aslandır."

"Yalnızca merak ettim..."

"Ve burada da bir Hydra'yı yenmelisiniz." Pandora kâğıdı Max'e doğru salladı. "O da dokuz başlı bir canavar."

Max omuz silkti. "Bu sıkıntılı olacak. Günümüzün Londra'sında bir Hydra bulmak fazlasıyla zor."

"Max!" Pandora ayağa fırladı ve dişlerini sıktı. "Bu işi hiç ciddiye almıyorsunuz."

"Almıyor muyum?" Max en güzel masum bakışıyla Pandora'yı yumuşatmaya çalıştı.

"Hayır. Yapmanızı istediğim şeye bakın. Sadece hayvanları bile düşünsek, bu sizin küçük bir hayvanat bahçesine sahip olmanızı gerektirir."

"Bunu o şekilde düşünmemiştim." Acaba Pandora neden bu kadar gergindi? Herkül'ün görevlerini seçmek kendisinin parlak fikriydi. Yoksa şimdi pişman mı olmuştu?

"Öyleyse düşünmelisiniz belki de." Pandora dudaklarını büküp ve kâğıdı aldı. "Altın boynuzlu bir geyik yakalamalı, kötü bir domuzu yenmeli, Girit'te bir boğa zapt etmeli ve sığırları..."

"Yani at filan gibi sığırlar mı yoksa kızarmış biftek anlamında kullanılan sığır mı?"

"Sadece sığır diyor! Pandora ona hızlı bir bakış attı. "İnsan yiyen atları evcilleştirmeniz gerekiyor. İnsan yiyen atlar, Max."

"Galiba bu zor olacak..."

“Zor mu? Hah! İmkânsız.”

“Yine de,” Max, raftan bir kitap alıp sayfalarına göz attı, “bahis bahistir.”

“Max,” diye inledi Pandora. “Daha sadece yarısına geldik. Augias’ın ahırlarını temizlemek de var...”

“Of,” dedi Max ürpererek. “Can sıkıcı bir iş, ahırları temizlemek.”

“Stymphalos’ta yaşayan kuşları kovmak...”

“Serçeye mi benziyor bu kuş sence?”

“... Hades kapılarını koruyan üç başlı köpeği yenmek ve bir arkadaşı Unutkanlık Sandalyesi’nden kurtarmak...”

“Sanırım unutkanlık orada takdir ediliyordur.”

“Bekleyin, son iki tanesi aslında aynı görevin parçaları,” dedi Pandora kâğıdı inceleyerek.

“Bu kesinlikle beni rahatlattı. Tam endişelenmeye başlamıştım.”

Pandora onu duymazlıktan geldi. “Amazonlar Kraliçesi’nin kemerini getirmeniz gerekiyor...”

Max muzipçe sırtarak ona baktı. Pandora da kâğıttan başını kaldırıp ona baktı ve alaycı bir sesle, “Galiba bu ötekiler kadar tehlikeli değil,” dedi.

“Hiç bilinmez.” Max daha çok sırtıttı. “Hayal bile etmeye cesaret edemeyeceğim tehlikeler çıkabilir.”

“Şüphesiz,” dedi Pandora alaycı bir sesle. “Ve en sonunda Hesperislerin altın elmalarını bulmanız gerekiyor.”

“Hepsi bu kadar mı yani?”

“Evet.” Pandora sanki karar veriyormuş gibi duraksadı, derin bir nefes aldı ve çalışma masasının etrafından dolanarak yürüdü. “Ve özür diliyorum. Hiç sportmence davranmadım.

Hiçbir ölümlü insan bunları yapamaz. Ben sadece sizi yenmek istedim ve bu da bana en kolay yol gibi göründü.”

“Anlıyorum.” Max bir süre genç kızı inceledi. “Yani anladığıma göre hükmen yenilgiyi kabul ediyorsun.”

Pandora’nın yüzü şaşkınlıkla parladı. “Yenilgi mi? Neden? Hiç de değil.”

“Ama benim için bir sınavın yoksa...”

“Bir sınavım var ama sadece mantıklı değil. Başka bir şey tasarlayabilirim,” dedi çabucak.

“Sanmam.” Max elindeki kitabı sertçe kapadı, rafa geri koydu ve dönüp Pandora’ya baktı. “Anlaşmamıza göre bu geceye kadar bir sınav olmazsa kaybedecektin.”

“Bir sınavım var,” dedi Pandora sert bir şekilde.

“Fakat beni bu sınava sokmak istemiyorsun.”

“Sizin ölmenizi görmek istemiyorum.”

“Neden, Pandora?” diyerek ona doğru yaklaştı.

Pandora geri çekilmedi ve başını kaldırıp Max’e baktı. “Ölümü hak edecek kadar bir şey yapmamış bir adamı öldürmeye teşebbüs etmek kabalık olur da ondan.”

“Sana inanmıyorum.” Max ona daha da yaklaştı.

“Evet, kabalık olur.” Pandora burnundan soludu. “Kime sorarsanız sorun.”

“İnanmadığım bu değil. Sınavını neden bana vermek istemediğin.” Aralarında ancak birkaç santim kalmıştı.

“Suçluluk duygusu, Max. Sizin ölümünüzden sorumlu olmak istemiyorum. Bundan başka bir sebebi yok. Yani sokaktaki bir köpek için de aynı endişeyi duyardım.” Pandora’nın mavi gözlerinde başkaldırı kıvılcımları oynayıyordu. Derin, gök mavisi ve büyüleyici gözlerinde.

“Öyle mi?” Max, Pandora’nın boynunun alt tarafında nabzının atışlarını görebiliyordu. “Hâlâ sana inanmıyorum.” Ve de kokusu. Neydi acaba? Bir çeşit egzotik çiçek mi? Bir tür nadir bulunan bir baharat mı? Ne kokusu olduğunu pek kestiremiyordu ama bu koku ta ruhunun derinliklerine sızıyordu.

“Duyardım. Hayvanları çok severim.” Pandora’nın sesi zayıf çıkmıştı. Sanki ağızlarından çıkan sözlerle, gerçekte birbirlerine söylemekte oldukları şeyin hiç ilgisi olmadığını biliyor gibiydi.

“Hiç şüphem yok.” Max’in bakışları Pandora’nın, rengini yaz meyvelerinden almış etli ve olgun dudaklarına kaydı. Pandora alt dudağını ısırırken Max’in midesi kasıldı.

“Ve bu saçmalığı durdurmak için tek sebep bu.” Pandora sanki yeteri kadar hava alamıyormuş gibi daha hızlı nefes alıyordu.

“Belki de. Ama senin sebebin bu değil.” Max’in bakışları Pandora’nın gözlerini buldu.

“Değil mi?” Pandora adeta fısıldıyordu.

“Hayır.” Max, Pandora’nın gözlerinin ta içine uzun uzun baktı ve orada kaybolduğunu hissetti. Aslında her ikisinin de kaybolduğunu biliyordu. Şu anda onu kollarına alabilirdi ve Pandora buna karşı koymazdı. Onu elde edebilirdi. Şimdi. Bu gülünç sınavın, bu aptal oyunun saçmalığı olmadan.

Hayır. Pandora’nın sınavı geri çekmesine izin veremezdi. Bu başarısızlıkla eşdeğer sayılırdı ve Max başarısız olmayı kabul edemezdi ve etmeyecekti.

“Hayır canım.” Max sakinleşmek için uzun bir soluk aldı. “Yalnızca benim kazanmamdan korkuyorsun.”

Pandora'nın gözlerinde filizlenmekte olan arzu birden kayboldu ve yerini bir öfke ateşine bıraktı. Max'ten uzaklaştı. "Kesinlikle korkmuyorum. Başarmanız mümkün değil."

"Anlıyorum." Max düşünceli bir şekilde ona baktı. "Bu durumda, kaybedeceğimden korkuyor olmalısın."

"Elbette kaybedeceksiniz!"

"Fakat o zaman başkasıyla evlenmek zorunda kalacağım. Ve senin korktuğun da işte bu. Bana bu sınavı vermek istememenin tek ve yegâne nedeni bu."

Pandora'nın yüzünü bir hayret dalgası kapladı.

"Söyleyecek bir şey bulamadın değil mi? Ben de öyle tahmin etmiştim zaten. Artık bu senin elinde. Ya senin sınavını alarak yaşamımı riske atarım ki bunu yapmak için can atıyorum ya da sınavı geri çekersin. Bu durumda da nişanlandığımızı varsayarak yarın hiç zaman kaybetmeden nikâh ruhsatı alırım."

Pandora yumruklarını sıkıyordu. "Seni küstah..."

"Hayvan mı?"

Pandora gözlerini kıstı. Baştan çıkarıcı dudaklarının çizgisi sert ve belirgindi. "İyi şanslar, Lordum. Korkarım buna Herakles'ten çok daha fazla ihtiyacınız olacak."

"Bu mümkün olabilir. Yine de benim ödülüm onunkinden çok daha büyük olacak."

"Ne demek istiyorsunuz?" Pandora'nın sesinde şüphe vardı.

"Herakles'in ödülü sadece ölümsüzlüktü. Benimki ise..." Pandora'nın gözlerinin içine bakarak duygu dolu bir sesle, "Sensin," dedi.

Pandora sanki onun içtenliğinden şüphe duyuyormuş gibi ona uzun bir süre baktı. "Çok hoş konuşuyorsunuz, Max."

“Teşekkür ederim.” Max alçakgönüllü bir tavırla omuz silkti.

“Her şeye rağmen, tartışmamız sona erdi. Sizden haber bekleyeceğim.” Pandora durakladı ve derin bir nefes aldı. “Sizinle evlenmeyi arzu etmiyorum, Max. Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek.”

“Anlıyorum.” Max, Pandora’nın sesindeki içtenliğe gülümsemek için çaba göstererek ona ciddi gözlerle baktı.

“Ama benim tercihim ölmemeyi başarmanız. Anlarsınız ya, suçluluk duygusu. Başka bir şey değil.”

Max de başıyla doğruladı. “Kesinlikle değildir.”

Pandora görev listesini ona uzattı. “Bunu unutmayın.”

“Asla.” Max, Pandora’ya yaklaştı ve kâğıdı alırken elini hemen çekmedi. Bir kez daha onun varlığı Max’i sarmalamıştı. Sarhoş edici. Büyüleyici. Pandora başını kaldırıp ona endişe ve arzudan büyümüş gözleriyle baktı.

“Max?” Pandora’nın sesi tizleşerek çınladı. Sinirli bir tavırla dudaklarını ıslatmasıyla Max’in içinde bir şey koptu.

“Lanet olsun, Haylaz Kız.” Max, Pandora’yı kollarına çekti ve dudaklarını onunkine sıkıca bastırdı. Kız bir an duraksadı, sonra kollarını genç adamın boynuna doladı. Pandora, tatlı şampanyayı, cenneti ve Max’in sevdiği tüm lezzetleri tattırmıştı ona bir anda. Max, sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi, Pandora’nın onun için biçilmiş kaftan olduğundan artık emindi ve bunu fark ettiği an tüyleri ürperdi. Beraber olmak alın yazılarıydı sanki.

Fakat bu gece değil. Dudaklarını onunkilerden çekti.

Pandora içini çekti. “Tanrı aşkına, Max. Ne... ben... sen... biz...”

Max titrek bir sesle güldü ve kızı tutan kollarını gevşetti. Yine de Pandora onun kollarından kurtulmaya çalışmadı. Max geri çekildi ve ona bakarak sırtıttı.

“Haylaz Kız, sanırım artık anlaşmamızı mühürledik.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir Puan Kazanılıyor

Pandora'nın babasının elinde tuttuğu bir çift mumun ışığı, merdivenin alt kısmında toplanan insanları aydınlatmaktaydı. Peters, anne ve babasının yanında ayakta durmuş, belli ki onları yataklarından kaldıran şeyin ne olduğunu açıklamaktaydı.

"Ne oluyor?" Pandora sabahlığına daha sıkı sarınarak merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Bir anda üç çift göz onun geldiği yöne doğru döndü ve Pandora yarı yolda durdu. En azından yeni bir gece yarısı kargaşasına yol açacak bir şey yapmamıştı. Bu defa vicdanı rahattı.

"Aşağıya gel canım," dedi babası en otoriter tavrıyla. Pandora'nın içini bir sıkıntı kapladı. Vicdanı o kadar da rahat değildi. Derin bir nefes alarak merdivenlerden indi.

"Harry. Grace." Pandora aşağıya vardığında tüm ciddiyetini toplayarak anne ve babasına doğru yürüdü. Peters'a bakmaya gerek görmedi çünkü ebeveynlerine ne zaman isimleriyle hitap etse Peters'm medet uman bakışlarla göğe doğru baktığından emindi. Ancak Bay ve Bayan Harold çocuk yetiştirme konusunda

herkesten farklı görüşlere sahiptiler. Onlara göre, bir çocuk ile ebeveynleri aile bağlarının yanı sıra birbirleriyle arkadaş olurlarsa aralarındaki ilişki hepsi için daha uyumlu olurdu.

“Pandora, hayatım,” dedi Grace canlı bir sesle. “Galiba sana bir paket gelmiş.”

“Çok düşüncesizce,” diye homurdandı Harry. “Ne kadar uygunsuz. Bu rahatsız edici gece yarısı teslimatları.”

Peters Pandora’ya küçük bir kutu uzattı. Sesinde bir kınama vardı. “Bunu çok pis bir çocuk getirdi, Bayan.”

“Ne kadar heyecan verici.” Grace’in gözleri loş ışıқта parlıyordu.

Pandora kutunun bağlı olduğu ipin ucundan çekerken ellerinin hafifçe titrediğini öfkelenerek fark etti. Meraktandı herhalde, başka ne olabilirdi ki? Kutunun kapağını açtı ve gözlerini ayırmadan içine baktı.

Bu bir broştu; altından ve çok zarif, av borusu şeklinde yapılmış bir broş.

“Paketle birlikte bu da geldi.” Peters, Pandora’ya bir kart uzattı. Kartın üzerinde Trent Kontu’nun arması ve koyu harflerle yazılmış dört kelime vardı.

Pandora yüksek sesle okudu: “Canım benim¹, işte boy-nuzun.”

“Bu ne demek olabilir ki, tatlım?” Annesinin sesinde heyecan vardı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Pandora. Kartın arkasını çevirdi ve okudu: Üç numaralı sınav.

“Üç numaralı sınav mı? Bu nasıl...”

1 Deer (Geyik) ve Dear (Canım, Sevgili) kelimelerinin okunuşları benzerdir. (ç.n.)

Altın boynuzlu bir geyik yakalaman gerekiyor.

Derin bir nefes aldı. “Bu bir boynuz! Altın boynuz. Bana “canım benim” diye hitap ediyor ve bu da benim boynuzum. Dolayısıyla bu bir geyiğin boynuzu. Bu nasıl bir küstahlık!”

Kartı elinde buruşturdu. “Bunun hesabını verecek. Peters, paketi getiren çocuk bunun hakkında bir şey söyledi mi?”

“Sadece bunu teslim etmesinin ve bunu yaparken de mümkün olduğunca gürültü yapmasının tembih edildiğini söyledi.” Peters kaşını kaldırdı. “Galiba bir de patronunun yataktan kaldırılıp dükkânını açtırdıklarıyla ilgili bir şeyler mırıldandı.”

“Hah, biliyordum işte!” dedi Pandora antreyi bir aşağı bir yukarı arşınlayarak. “Max servetini bu oyunu servetini saçarak kazanacağını sanıyorsa çok yanılıyor.”

“Ne oyunu? Kim bu Max?” dedi Harry karısına.

“Maximillian Wells.” Pandora onlardan gelecek tepkiyi beklemek için durakladı.

Grace’in gözleri hayretle açıldı. “Yani Trent Kontu mu?”

“Kim?” Harry’nin sesi şaşkınlıkla çınladı.

“Trent, sevgilim, ülkedeki en seçkin erkeklerden birisidir. Annesinin biraz kibirli olduğunu düşünmüşümdür hep ama kendisi yüksek bir unvana, etkileyici bir servete sahip. Ayrıca...” Kızına muzip bir şekilde gülümseyerek devam etti: “Fiziksel olarak Apollon’a benziyor.”

“Grace!” Pandora annesine dik dik baktı.

“Bravo, tatlım.” Grace’in gözleri parlıyordu. “Hiç bu kadar gururlanmamıştım.”

“Gururlanacak bir şey yok!”

“Ben aynı fikirde değilim.” Grace kutuyu kızının elinden çekip aldı ve broşu alarak bir koleksiyoncu ya da mücevher

hırsız gözleriyle inceledi. “Çok güzelmiş. Mükemmel bir işçilik. Trent Kontu’ndan daha azını beklemezdim zaten.” Sonra broşu geri verdi. Yumuşak bir sesle, “Bu adamla nasıl bir oyun oynuyorsun, Dora?” diye sordu.

“Benimle evlenmek istiyor.” Pandora’nın avucundaki boynuz, sanki canlı bir varlıkmiş gibi mum ışığını yansıtarak pırıl pırıl parlıyordu. Sanki altın yüzeyinin sıcak pırıltısının arasında sihirli bir el geziyormuş gibi. Sanki gerçekten huzursuz avcılarını ava çağırmak için yapılmış gibi. Macera ve aşk vaatleriyle dolu bir av.

Harry sızlandı. “Lanet olsun! Kızım, yine mi? Bununla ne yapmak istiyorsun peki?”

“Yapmak mı?” Pandora irkildi ve kulağında derinden çınlayan av boynuzunun sesini silip atmak istercesine başını salladı.

“Dora, tatlım.” Grace kızının ellerine sarıldı ve gözlerinin içine baktı. “Bize bu oyundan bahset.”

Pandora derin bir nefes aldı. “Şey, tam olarak nasıl başladığından pek emin değilim. Bir ara, ona koca olacak kişide aradığım özellikleri anlatıyordum ki...”

Harry alçak sesle, “Kocan olacak kişide benim ne aradığımı söyleyebilirim,” dedi.

“Ve o da benim bir kahraman istediğimi söyledi.”

“Kahraman mı?” dedi Harry ters ters.

“Ve benim kahramanım olabileceğini söyledi.”

“Deli saçması,” diye homurdandı Harry.

“Ve onu sınamam için bana meydan okudu.”

Harry inledi. “Adam aptalın tekiymiş.”

“Ve o kazanırsa onunla evlenecektim ama kaybederse evleneceği kızı ben seçecektim. Ve de doğal olarak ben kazanmak istedim.”

“Tanrım hepimize yardım et,” dedi Harry suratsız bir şekilde.

“Böylece ona verdiğim sınav...” Pandora durakladı ve altdudağını ısırdı.

“Evet, hayatım. Lütfen devam et,” dedi Grace onu başıyla cesaretlendirerek.

Pandora kendisini topladı ve kelimeler bir çırpıda ağzından çıkıverdi. “*Ona Herakles’in görevlerini verdim.*”

Grace’in soluğu kesildi. “Dora, hayır yapamazsın.”

“Ne yaptın?” Harry’nin yüzü hayal kırıklığıyla kıpkırmızı kesildi.

“Bunun gerçekten dürüstçe bir davranış olduğunu düşünüyor musun?” Grace’in sesi cezalandırır gibi çıkmıştı.

Pandora ani bir hareketle çenesini kaldırdı. “Bunu o istedi.”

“Neyi istedi?” Harry’nin kükreyen sesi tüm evde yankılandı.

“Harry.” Grace kocasına seslenirken bakışları kızının üzerinde sabitlenmişti. Pandora eğilip bükülmemek için kendini zorladı. “Kızın bu genç adama hiçbir ölümünün üstesinden gelemeyeceği bir sınav verdi: Herakles’in on iki görevi.”

“Yapamazsın!” Harry’nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

“Şey, evet, aslında yaptım. Ancak ona bu sınavı iptal etme seçeneğini de verdim.” Pandora bunu hatırlayınca dişlerini sıktı. “Fakat o, bunun benim tarafımdan yenilgiyi kabullenmek olacağını ve kendisinin galip sayılacağını söyledi. Ben de buna izin veremezdim tabii.”

Grace başını salladı. “Ama hayatım, bu...”

“Kızı duydu Grace, buna izin veremezdi.” Harry güldü. “Tanrı aşkına, o bir Effington ne de olsa. İngiltere’nin en inatçı, dik kafalı ailesi.”

“Teşekkürler, Harry.” Pandora sırtıttı.

“Bu övünülecek bir şey değil.” Grace ellerini göğsünde kavuşturdu. “Adam pekâlâ hayatını kaybedebilir.”

Pandora alaycı bir sesle homurdandı. “Bahse girerim yalnızca kuyumcu dükkânında uğradığı katliam müthiş etkileyici olmuştur.”

“Dora,” dedi Grace sert bir sesle. “Herakles tanrılardan yardım gördü. Trent Kontu ise...”

“Aslında, Grace,” dedi Harry en bilge tavrını takınarak. “Herakles tanrılardan hiçbir yardım almadı. Ancak Zeus’ün oğlu olarak...”

“Şişt, Harry.” Grace kızına döndü. “Anlıyorum ki sen onun kaybetmesini istiyorsun.”

“Kesinlikle istiyorum.” Pandora başını kararlı bir tavırla sallarken içine bıçak gibi saplanan sancıyı görmezden gelmişti. “Bana Max’le evlenmek mi yoksa Afrika’nın ormanlarında vahşi hayvanlar tarafından lime lime parçalanmak mı deseler memnuniyetle hayvanları seçerdim. Ve de ölüme giderken yüzümde bir gülümseme ve dudaklarımda bir şükran günü şarkısı olurdu.”

“Kız onu istemiyor.” Harry kabullenmiş bir şekilde iç çekti. Kızının sağ salim evleneceği günün gittikçe uzaklaştığını görebiliyordu.

“Pekâlâ, öyleyse,” dedi Grace düşünceli bir sesle. Dudaklarını hafifçe kızının yanaklarında gezdirdikten sonra kocasına döndü. “Haydi gel, canım. Odamıza çekilme zamanı çoktan geçti.”

“Çoktan geçti,” diye homurdandı Harry ve merdivenlere yöneldi. “Kızın koca bulmasının zamanı da çoktan geçti, öyle değil mi?”

Grace kocasının koluna girdi ve yürümeye başladılar. “İşte bu yüzden kızıma o kadar para verdin sevgilim. Kiminle ve ne zaman isterse evlenebilsin diye.”

“Yine de...” Karı koca merdivenleri çıkarken artık karanlıkta görünmüyorlardı ama konuşmaları gayet net bir şekilde duyuluyordu. “Ona Max diye hitap ediyor, Grace. Bence son derece yakışsınız.”

“Ona para vermenin bir başka nedeni de bu zaten. Canının istediğini yapsın diye.”

Harry alay etti. “Yine de çok fazla samimi.”

“Ben sana hep Harry diye hitap ettim.” Sesleri gittikçe zayıflıyordu.

“O farklı ama.”

“Hımm?” Birkaç saniye sonra koridorda annesinin kahkahası çınladı. “Harry!”

Pandora gülmek için çaba sarf ederken uşağa bir göz attı. Sonra da elindeki boynuza gözünü dikti. “Peters.”

Peters çaresizlikle içini çekti. “Özür dilerim ama yaşam planlarınızla ilgili gece yarısı tartışmalarımızdan birisini yaparsak aşçıyı ve Bayan Barnes’ı da çağırmam gerekecek. Onlar tartışmaya dahil edilmezlerse yemekler büyük bir olasılıkla ya çiğ ya da yanmış olarak servis edilecektir. Ayrıca Bayan Barnes oda hizmetçilerine sadece anne babanızın koleksiyonlarını temizleme işini değil, aynı zamanda onları organize etme işini de verecektir.” Peters, “Son olanları hatırlıyor musunuz?” dedi ürpererek.

“Elbette,” dedi Pandora zayıf bir sesle.

“Öyleyse, benim önerim...”

“Boş ver, Peters.” Pandora iç çekti. “Anlıyorum.”

Peters bir an duraksadı, sonra da sanki aksini düşünmesine rağmen söylüyormuş gibi gözlerini tavana doğru devirdi. “Bu seferkini beğeniyorsunuz.”

“Beğenmiyorum...”

“Beğeniyorsunuz. Bu adamı diğerlerinden farklı gördüğünüz çok açık. Rekabetçi yaradılışınızın veya gururunuzun içgüdülerinize hükmetmesine izin vermeyin.” Peters’ın gözlerinde çok küçük bir gülümseme pırıldadı. “Ve onu öldürmemeye çalışın lütfen.”

“Şüphesiz Max kendi kendisini koruyabilir,” dedi Pandora kuru bir sesle.

“Peki siz?”

“Tabii ki.” Pandora güvenle başını yana doğru attı. Kendine güveni birkaç gün öncesine göre azalmış gibiydi. Tek bir öpücüğün duygularını sarsmadan ve grinin bir çift gözde büyüleyici bir renk olduğunu görmeden öncesine göre. “Bence hem sefil bir halde hem de çabucak yenilgiye uğrayacak.”

“İsteddiğiniz bu demek ki?”

Pandora, “Evet,” dedi kararlı bir sesle ve derin bir iç geçirdi. “Yalnızca onların sahip olduğu şeyi istiyorum, Peters.” Merdivenlere doğru bakarken sesinde özlem dolu bir ton vardı. “Bu çok yanlış bir şey mi?”

“Hayır, hanımefendi. Sadece bulması son derece zor bir şey.”

Pandora’nın bakışları elindeki minik boynuza kaydı. Işığın titreşmesiyle göz kırpan altın, annesi ile babasının arasındaki sevgi kadar değerli ve nadir bulunan bir madendi. Daha doğrusunu söylemek gerekirse, aşk. Arkadaşlarının arasında çok

olağan kabul edilen ve Pandora'nın yaşamı boyunca tanık olduğu mutluluktan yoksun aşksız bir evlilik düşüncesi onu ruhunun ta derinliklerinde bir yerde dehşete düşürüyordu. Bahis olsun olmasın, aşk olmadan kimseyle evlenmeyecekti.

Pandora uşağa yorgun bir gülücük attı ve merdivenlere yöneldi. "İyi geceler, Peters."

Geniş merdivenleri tırmanırken yukarı çıktığının pek farkında değil gibiydi. Max bir eşte istediği özellikleri sayarken aşktan hiç bahsetmemişti. Elbette onun gibi bir adam kadınlarla olan ilişkilerinde muhtemelen ihtiras gibi daha alçak duygulara alışkındı. Max'ın kendisini istediği çok açıktı. Dudaklarını ıslattı ve onun dudaklarını dudaklarında hissettiği anı hatırlayınca yanaklarından yukarı doğru sıcak bir ateş ve tüm bedenine bir titreme yayıldı.

Ne istiyorsun?

Bu soru onu merdivenin ortasında durdurdu. İki gün önce serüven ve heyecan dolu bir hayat istediğini söylerdi. Her istediğini yapabilmek için bağımsızlık ve hürriyet istediğini söylerdi. Ve bir gün bir adamla, kendi anne ve babasının paylaştığı şeyi paylaşmak istediğini söylerdi.

Peki o zamandan beri bir şeyler mi değişti? Yoksa her şey mi?

Ne kadar da tuhaf. Şu anda, ne istediği sorusuna tek bir cevap düşünebiliyordu. Pandora Effington'ın, Grosvenor Meydanı'nın Haylaz Kızı'nın gerçekten ve yürekten tek istediği şey.

O bir kahraman istiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Kurnaz Bir Strateji

“*Altı gün. Tam tamına altı gün oldu,*” dedi Pandora omzunun üzerinden aşağı bakarak. Leydi Locksley’in galalarına her zaman damgasını vuran çılgın kalabalığın arasından geçmiş, heybetli merdivenlerden yukarı çıkmaktaydı. “Neredeyse koca bir hafta.”

Basamaklarda gülümseyerek ve başıyla selam vererek ilerlerken bir yanda genç bir lorda hoş bir laf atıyor, diğer yanda asil bir beyefendiye yelpazesini cilveli bir tavırla sallıyor ve tek bir amaca yönelik bir kararlılıkla çıkmaya devam ediyordu. Ve de en çok görmek istediği kişiyi görebilmek için gözleriyle sürekli kalabalığı tarıyordu.

“Pandora.” Arkasından Cynthia’nın sesi duyuldu.

“Sana söylüyorum, Cynthia. Tazıysam iyi bir tazı olacağım. İyi ve azimli bir tazı hiçbir zaman avını saklandığı yerden çıkarmakta başarısız olmaz.”

Max buradaysa (ki burada değilse, şu anda bu şehirde, doğrudan kendisinin yörüngesinde olmayan tek adam oydu),

yalnızca boyuyla bile kalabalığın arasından kolaylıkla seçilebilirdi. Kendine güveni de onu birkaç santimetre daha uzun gösterirdi zaten.

“Sana yetişmekte zorluk çekiyorum.”

“Bir tilkiyi saklandığı yerden çıkarmak kolay değildir,” dedi Pandora acımasızca. “Hep aynı yerde kalmaya zorlanırsam bunu doğru dürüst yapamam.”

Leydi Locksley tam anlamıyla bir ev sahibesiydi. Ona göre, davetlerinin başarılı sayılabilmesi için hareket etmeyi ve nefes almayı önleyecek kadar büyük bir kalabalık olması gerekiyordu. Salon alışılmamış biçimde boğucu ve aşırı sıcaktı, yarın, tam da bu nedenlerden dolayı sezonun en dikkat çekici bölümü olarak anılacaktı.

“Pandora, bir an önce yavaşlamazsan şuracıkta bayılacağım!”

Pandora durdu ve o kadar hızlı bir şekilde dönüverdi ki Cynthia neredeyse tökezleyip düşecekti. “Öyle bir şey yapamazsın!”

“Yapacağım, yemin ederim.” Arkadaşının gözlerinde inatçı bir ışık parladı. Pandora bunu hoşnutlukla fark etti. Belki de Cynthia sonunda sosyetenin fırtınalı sularında yol alabilmek için gerekli olan cesareti kazanmaya başlamıştı. “Şu anda bana davranışının nedenini açıklamazsan şu merdivenlere yığılır, tüm Londra halkını başıma toplarım.”

“Pekâlâ.” Pandora genç kadının koluna girerek onu yukarı çıkmaya zorladı. “Ava giden kişinin ilk öğrendiği şey, avlarını takip etsinler diye tazılara özgürlük vermektir.”

Cynthia şaşkınlıkla bakakaldı. “Ne tazısı? Ne avı?”

“Sen kendin söylemiştin. Ben tazıyım ve...”

“Trent de tilki.” Cynthia’nın yüzü sonunda anladığına dair bir ifadeyle aydınlandı.

“Aynen öyle.”

Geniş merdivenlerin tepesine vardılar ve dönüp üst balkona geçtiler. Burası da iğne atsan yere düşmeyecek şekilde kalabalıktı. Pandora sabırsızlığını bastırarak oradakilerin her birisini, makul ölçüde sahte bir çekicilik ve deneyimli bir tebessümle selamlamayı başardı. Yedi balo sezonu, boyunca öğretilmiş olan dersleri çok iyi öğrenmişti: her bir hanımefendide bir arkadaşlık izlenimi bırakmak ve her bir beyefendide de gerçekçi olmayan, daha fazla bir şeyler elde etme ümidi uyandırmak.

Aşağıdaki kalabalığa bakan parmaklıklara varana kadar geçen birkaç dakika, ona bir yaşam boyu kadar uzun gelmişti ama sonunda Pandora aşağıyı gözetleyebileceği uygun noktaya ulaştı. Sanki bir heykelin üzerindeki güvercin gibi, bakışlarının Max’i bulup ona ışık tutacağını varsayarak aşağıdaki kalabalığı gözleriyle taradı.

“Onu görüyor musun, Cynthia?” diye sordu.

Cynthia aşağıya gözünü dikti, taş korkuluğu sıkı sıkı tutu ve gözlerini kapadı. Zayıf bir sesle, “Sanmıyorum,” dedi.

Pandora ona kısa bir bakış fırlattı. Cynthia’nın porselen beyazı yüzü, bir dakika öncesine göre bir ton daha açık bir porselen beyazına dönüşmüştü. Hatta azıcık ta yeşilimsi.

“Özür dilerim, senin yükseklik korkunu unutmuştum.” Pandora vicdan azabı hissetmişti. “Hatırlasaydım aşağı bakmana asla izin vermezdim. Gel buraya.” Yavaşça arkadaşının omuzlarından kavradı ve onu kenardan bir iki metre geriye doğru çekerek balo salonunun manzarasını kapatan bir sütü-

nun önüne yerleştirdi. “Şimdi bakabilirsin.” Cynthia gözlerini kırıştırarak açtı. “Böyle daha mı iyi?”

“Evet. Teşekkür ederim.” Cynthia derin bir iç çekti. “Her zaman bir şekilde seni hayal kırıklığına uğrattığım duygusuna kapılıyorum. Sen hiçbir zaman bir şeyden korkmuyorsun.”

“Saçma. Sen benim arkadaşısın ve korkuların ya da zaafının umurumda değil. Bunlar olağan dışı şeyler değil biliyorsun.” Pandora bir süre onu inceledi. Tabii ki Cynthia onun can dostuydu. Ah, birçok tanıdığı ve bir sürü Effington akrabası vardı ama Cynthia sırlarını paylaştığı tek insandı. İlk başta bu kıza yardımcı olmak için onunla arkadaş olması ama daha sonra ilişkilerinden kendisinin de birçok yönden kazançlı çıktığını fark etmesi ironik bir durumdu.

“Benim bile kısıtlı olduğum şeyler var. Örneğin ben şahsen,” Pandora derin bir nefes aldı, “yağmurda bir at arabasının içinde kapalı kalmaya katlanamam. Yani yağmur damlaları düşerken, kapalı bir arabanın içinde hareketsiz oturamam.” Pandora sanki bunu kabullenmesi önemli bir mesele değilmiş gibi omuz silkti.

Önemliydi elbette. Cynthia, Pandora’nın yüksek standartlar koyduğunu söylemekte haklıydı ve en yüksek standartları da kendisine koymuştu. Bu mantıksız korkusu, üzerinde durmayı reddettiği ve kabullenmekten nefret ettiği bir zaafıydı. Yakın aile bireylerinin dışında hiç kimse bunu bilmezdi. Şimdiye kadar.

“Doğrusu bu çok saçma geliyor.” Pandora yüzünü ekşitti. “Ama sanki duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi oluyor ve kendimi tuzağa düşmüş gibi hissediyorum.”

Cynthia’nın yüzü şaşkın bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Görüyorum ki benim bu itirafım senin moralini ve yüzünün rengini düzeltti.”

“Kendimi çok daha iyi hissediyorum.” Cynthia daha çok gülümsedi ve başını salladı. “Islak arabalar.”

“Yağmur altındaki arabalar,” dedi Pandora kararlı bir tavırla. Bu konuyu burada bitirelim der gibi bir tavrı vardı. “Şimdi ben aşağıyı araştırırken sen de buradan gözlemeye devam edebilirsin. Tilki, balkona erişecek kadar uzun süre gözden kaçmış olabilir.”

“Bir tilkiye hiçbir zaman gerçekten güvenemezsin,” diye mırıldandı Cynthia.

“Onlar kurnaz yaratıklardır ve biz de en az onlar kadar kurnaz olmak zorundayız.” Pandora korkuluğun üzerinden arkadaşına baktı ve “Sanki sadece sohbet ediyormuşuz gibi doğal görünmeye çalış,” dedi.

“Ah, bunun doğal görüneceğinden eminim. Toplantılarda ben genellikle sütunlara yaslanır ve yanımdaki arkadaşımın arkası dönükken onunla sohbet ederim.”

Pandora, Cynthia’nın alaylı konuşmasını duymazdan gelirken onun yeni keşfedilmiş cesaretini de gözden kaçırmadı.

“Onu görüyor musun?” dedi Cynthia.

“Daha değil.” Pandora ortalıkta dolaşan kalabalığı inceledi. “Bir adam o kadar uzun boyluysa...” Hayal edilebilecek her ton renk, değerli taşlarla bezenmiş bir çiçek dürbünü gibi ortada dönüp birbirine karışıyordu. “O kadar geniş omuzluysa...” Balo salonundan, konuşma uğultularına karışan kahkahalar ve arada sırada da tiz bağırışmalar yükseliyordu. “Ve yaklaşan bir fırtınayı andıran gözleri varsa...”

“Gerçekten mi?” Cynthia’nın sesinden sırtıttığı belliydi. “Sanırım sadece bu özelliği bile kalabalıkta kolayca seçilmesine yeter. Özellikle o kalabalık kuş bakışı gözleniyorsa.”

Pandora, Cynthia’nın eğlenmesine kulak asmadı. Max’in kesinlikle çok dikkat çekici gözleri vardı. Belli etmeden birbirlerine bakmaları hafızasından hiç silinmemişti ve son günlerde de beklenmeyen zamanlarda bu sık sık aklına geliyordu.

“Biliyorsun burada olmama ihtimali de var.”

“Biliyorum.” Pandora öne doğru yavaşça eğildi. “Onun sinir bozucu hareketlerinden birisi olurdu bu.”

“Sanırım burada da balo salonundaki kadar insan var,” dedi Cynthia boş boş. “Lord Chalmers balkonun diğer ucunda her zamanki gibi güzel görünen Leydi Simpson-Atwood’la sohbet ediyor. Tabii ki kadın dikkat çekecek derecede sevimsiz bir aile büyüğünün portresi altında duruyor.”

“Ölüp gitmiş olanlarda hoş görebileceğimiz bir özellik.”

“Ve şurada da Latham Kontu, Leydi Pentworth’ün cesur dekoltesine bakmakla meşgul gibi görünüyor.”

“Leydi Pentworth’ün dekolterleri daima cesurdur ve erkekler hep onlara bakmaya çalışırlar,” dedi Pandora kayıtsızca. Bir taraftan da Max bu gece de görünmez mi diye merak ediyordu. “Zannediyorum bu da bir yarış ya da kumar gibi olağan bir spor haline geldi.”

Cynthia öyle bir tavırla kakhaha attı ki sadece bir iki yıl önce böyle bir şey yapmış olsaydı utancından düşer bayılırdı. Pandora ona bir gülümsemeyle karşılık verdi. Cynthia gerçekten kabuğundan çıkıyordu.

“Ve orada Leydi Everly ve Leydi Jersey var.” Cynthia durakladı. “Sanırım Leydi Jersey bu tarafa bakıyor.”

“Bundan emin değilim.” Pandora iç çekerek doğruldu. Gerçekten Max aşağıdaki salonu tıka basa dolduran kalabalığın arasındaysa, onu bulmak en az kendisinin ona verdiği görevler kadar zor başarılabacak bir şey olmaya başlıyordu.

“Haklısın. Bir hizmetçiye işaret ediyor. Hayır, bekle, tekrar bize bakıyor.” Cynthia nefesini tuttu ve Pandora’nın elbisesini çekiştirdi. “Aman Tanrım, bize doğru geliyor.”

Pandora umursamaz bir hareketle sözlerine kulak asmadı. Orada, balo salonunun diğer ucunda, uzun boylu, koyu renk saçlı bir adam bir grup beyefendiyle konuşmaktaydı. Arkası dönüktü ama boyu ve vücut yapısı onun doğru kişi olduğunu gösteriyordu. Pandora’nın kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

“Pandora.” Cynthia’nın sesi panikten keskinleşmişti. “Bizden ne istiyor olabilir ki bu kadın? Hayır, bizden değil... yalnızca senden. Ben kesinlikle masum bir görgü tanığından başkası değilim.”

Pandora kafasının bir köşesinde Cynthia’ya cevap vermesi gerektiğini düşünüyordu ama ya o adam Max ise...

“Yalnızca senin çılgınlıklar girdabına kapılmış bir yaprağım ben.”

Oysa Pandora onun böyle parlak tonda mor bir ceket giyebileceğini hiç düşünmemişti.

“Basit bir birliktelik yüzünden kaderini çekmeye mahkûm olmuşum.”

Yine de adamın modaya uygun ama tartışılabilir kıyafet zevkine bakılmaksızın...

“Bu durumdan kaçabilmek için kesin bayılmak zorunda kalacağım.”

Adamın arkasına dönmesi, Pandora’nın umutlarını kırarken diğer taraftan da onu birazcık rahatlatmıştı. Pandora,

Max'in genellikle giydiği ve erkekler arasında son zamanlarda beğenilen mücevher tonlarında lacivert akşam kıyafetini çok daha fazla tercih ederdi.

Cynthia, "Pandora," diye fısıldayarak onun elbisesini daha çok çekti.

"Lanet olsun, Cynthia, şunu bir an önce kes yoksa elbisemi yırtacaksın. Bu da can sıkıcı ve boğucu bir akşamı..." Pandora Cynthia'ya döner dönmez onun, kendisinin göremediği bir kişiye doğru hızlı bir reverans yaptığını gördü. Pandora bunu far keder etmez kalbi sıkıştı. "Düzeltemeye yetmeyecek çünkü Almack's'ta geçirilen birkaç saatin zevkiyle hiçbir şey kıyaslanamaz."

"Aferin, canım."

Pandora döndü ve Almack's'ın hamilerinden, sosyetenin tartışmasız kraliçelerinden birisini görünce şaşırılmış gibi yaptı. "Aa, Leydi Jersey," Pandora ölçülü bir şekilde reverans yaptı, "sizi görmemiştim."

"Şüphesiz." Leydi Jersey güldü ve Pandora'nın kendine güveni geri geldi. Leydi, Almack's'ın toplantı salonları sınırları içinde her ne kadar sıkı, sarsılmaz kurallar koymuş olsa da, Kontes'in hayattaki mizahtan zevk aldığı açık açık konuşulmaz ama herkes tarafından bilinirdi. Sonra, "Bu gece çok hoş görünüyorsunuz, Bayan Weatherly. Bu sezonun sizin için başarılı geçeceğini umuyorum," dedi Cynthia'ya dönerek.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" Cynthia'nın şaşkınlıktan gözleri büyümüş, ağzı açık kalmıştı. Pandora onu birkaç kez dirseğiyle dürttü. Cynthia, "Yani, şey... teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Ve sizin için de." Leydi Jersey, Pandora'ya iğneleyici gözlerle baktı. Yüzündeki neşeli ifade olmasa bu

bakışları Pandora'nın utanmasına neden olabilirdi. "Bildiğim kadarıyla sizin sekizinci balo döneminiz..."

"Yedinci," dedi Pandora çabucak. Sonra da yaptığı saygısızlık üzerine kendi kendine sızlandı.

"Yedinci elbette, her zamanki gibi olaylı bir balo dönemi." Leydi Jersey'in yüzünde bir gülümseme parladı, sonra bu gülücük kaybolarak sadece gözlerinde kaldı. Pandora'nın saygı yoksunluğunu eğlenceli bulmak, bu kuralcılık abidesine uygun bir davranış olmayacaktı.

"Şey, bu oldukça ilginç," dedi Pandora sözlerine dikkat ederek. Neyi kastediyordu acaba? Bu balo döneminde Pandora'nın azıcık bile bir uygunsuzluk olmamıştı.

"Affedersiniz, Leydim." Özel üniformalı bir hizmetçi Leydi Jersey'in arkasından yaklaştı ve ona özenle sarılmış bir paket uzattı. Leydi Jersey ona gitmesi için işaret etti ve dikkatini tekrar Pandora'ya verdi.

"Eski ve sevdiğim bir arkadaşım tarafından bunu size vermek üzere görevlendirildim," diyerek paketi Pandora'ya uzattı.

"Nedir bu?" Pandora'nın kaşları çatıldı. Paket ince bir kumaşla sarılmış ve mavi saten bir kurdeleyle bağlanmıştı. Düğümün altında da bir kart iliştilmişti.

"Önce notu okumanızı öneririm."

Pandora'nın midesine öngörü ve korkuyla karışık ağır bir duygu çökmüştü. Kartı çıkartıp baktı. Trent Kontu'nun arması ona bakıyordu. Kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Armanın altında bilindik bir el yazısı vardı: *On bir numaralı sınav.*

Pandora derin bir nefes aldı.

Yaşadığımız zamanları göz önünde bulundurursak,

*Bu Amazonlar Kraliçesi'nin **kemer**i olarak yeterli olacaktır.*

Pandora, aniden bakışlarını karttan ayırarak Leydi Jersey'in eğlenerek bakan gözlerine dikti. "Bu..."

"Paketi burada açmanız gerekmiyor. İçinde yalnızca benim kişisel bir eşyam var. Fakat eminim kartın diğer yüzündeki notu da okumak istersiniz."

Pandora kartı çevirdi. Ellerindeki titremenin şaşkınlıktan mı, öfkeden mi yoksa heyecandan mı olduğundan emin olamadı.

Altı numaralı sınav: Almack's'in kadın hamilerinin erkekleri fırsat buldukça bütün bütün yiyip bitirdikleri bilinir. Onlar insan yiyen kısırakların günümüzdeki karşılıklarıdır. Onları uysallaştırılmış olarak kabul edebilirsin.

Pandora başını salladı. "Anlamıyorum."

"Bu çok basit, tatlım." Leydi Jersey gülümsedi. "Trent Kontu benden ve benim aracılığım ile tüm kadın hamilerden yardım istedi."

Pandora şok içinde, "Yani o size... şeyi anlattı mı?"

"Küçük oyununuzu mu?"

Pandora zorla yutkundu ve başını salladı.

"Tabii ki anlattı. Bunu çok eğlenceli buldum."

"Eğlenceli mi?"

"Kesinlikle. Ben hep Trent'den hoşlanmışımdır... ve senden de." Leydi Jersey ona gizli bir şey söyler gibi yaklaştı. "Sizin son sekiz sezonda sosyete de yol almaya çalışmanızı izlerken..."

"Yedi."

"Yedi yıl çok eğlenceli geçti. Ancak bağımsızlığınız sizin işinize yarayacak bir özellik olmasına rağmen bunu diğer genç bayanlar tarafından imrenilecek bir şey olarak görmüyorum."

Hafifçe gülümsemekte olan Pandora'ya anlamlı bir bakış fırlattı. "Sizin güvenli bir şekilde evlenme zamanınız geldi de geçiyor. Siz ve o bu sezonun birbirine uygun çifti olacaksınız, belki de geçmiş gelecek tüm sezonlar için böyle. Ve bu eşleştirmede benim de yardımım olacak."

Pandora derin bir nefes aldı. "Özür dilerim Leydi Jersey ama Trent'in kaybetme olasılığı çok yüksek."

Leydi Jersey güldü. "Bu konuda şüpheliyim. O daima her işin altından kalkmıştır. Ayrıca," diyerek tek kaşını kaldırdı. "Ben sizin hep zeki olduğunuzu düşünmüşümdür ama anlayamadığım şey, Trent gibi bir adamın kaybetmesini istemek için bir kadının tam bir budala olması gerekir."

"Ben de ona bunu anlatmaya çalışmışım," dedi Cynthia.

"Mükemmel." Leydi Jersey başıyla onayladı. "Öyle görünüyor ki siz makul miktarda bir sağduyuya sahipsiniz. Umarım bu özelliğiniz Bayan Effington'a da bulaşır."

Cynthia çenesini kaldırdı. Sanki komutanından tehlikeli bir görevi ne pahasına olursa olsun kabul eden bir asker gibi görünüyordu. "Bunun için çabalıyorum ama o çok inatçı."

Pandora, "Cynthia," diye burnundan soludu.

"Ne de olsa bir Effington," dedi Leydi Jersey alçak sesle ve Cynthia ile anlamlı bir şekilde baktılar.

Pandora neredeyse kızgınlıktan boğulacak gibiydi. "Benim bir Effington olmamın bununla hiçbir..."

"Aksine, canım. Sizin hem anne hem de baba tarafından köklerinizin bununla çok yakından ilgisi var. İşte bu yüzden her şeyin yoluna gireceğinden eminim. Bu sezonun geçmiştekiler kadar eğlenceli olmayacağından korkmuştum ama şimdi oldukça canlı geçeceğinden hiç şüphem yok. İyi akşamlar."

Leydi Jersey döndü ve aşağıya inmeye koyuldu. Önünde yürüyen insan kalabalığı sanki güzel giyimli ve iyi huylu bir Kızıl Deniz gibi dalgalanıyordu.

“Sağduyum olduğunu söyledi,” dedi Cynthia şaşkınlıkla kontesin gidişini seyredirken. “Benim sezonumun başarılı geçeceğini düşünüyor ve...”

“Ve de oyundan haberi var,” dedi Pandora ciddi bir sesle. “O kadın biliyorsa herkes biliyor demektir. Daha olmadıysa da mutlaka çok yakında sosyetenin dilinden düşmeyecektir.”

“Eminim sen de bunun sır olarak kalmasını beklemiyordun, değil mi?”

“Doğruyu söylemek gerekirse bunu hiç düşünmemiştim.” Pandora bir an düşündü. “Ama sana söyleyeyim, benim her hareketimin herkes tarafından izleniyor olması da hiç hoşuma gitmez.”

Cynthia kaşını kaldırdı. “Herkes senin her hareketini daima izliyor zaten,” dedi.

“Fakat bu tümüyle farklı bir durum. Bu ciddi. Eminim, yarışmanın sonuçlarıyla ilgili bahisler oynanmaya başlamıştır bile.”

“Beni affet, Pandora ama bahse girseydim paramı Lord Trent’e koyardım.”

“Neden böyle bir şey yapasın ki?” Pandora öfkeyle kaşlarını çatı. “Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sadakat anlayışın nerede kaldı?”

“Görünüşe göre benim sağduyum sadakatimi gölgede bıraktı.” Cynthia sırtıttı. “Unutma, on iki sınavın üçünü geçti bile.”

“Hayır, geçmedi,” diye çıkıştı Pandora, paketi arkadaşına doğru sallayarak. “Bu tek bir sınavdan fazla sayılamaz. Kurallar öyle.”

Cynthia güldü. “Kurallar mı? Herkesin içinde bir tek sen mi kurallar konusunda ısrarlısın?”

“Kurallar olmalı, tabii.”

“Trent bu kuralları biliyor mu?”

“Henüz değil.” Pandora gözlerini kıstı. “Sinir bozucu tilki ininden çıktığı anda bu oyunun tam olarak nasıl oynandığını ona bildireceğim.”

“Bunu görmek isterdim.” Cynthia bir an onu inceledi. “Biliyorsun, Leydi Jersey haklıydı. Yıllar boyunca herkese hatırı sayılır miktarda eğlence sağladın. Ama Trent’le oynadığın bu oyun hepsinden daha eğlenceli olabilir.”

“Kaderimin dünyayı birazcık eğlendirecek olmasından o kadar memnunum ki,” dedi Pandora alaycı bir tavırla ve bir kez daha aşağıdaki kalabalığa bakmak için döndü. Max’i aramaya devam etmenin bir anlamı yoktu artık çünkü Leydi Jersey bu akşam onun görevini hakkıyla yerine getirmişti.

Pandora aşağıda insan girdabına bulanık bakışlarla baktı. Bilerek ya da bilmeyerek Max Leydi Jersey’i ve dolayısıyla tüm sosyeteyi, bu işe karıştırmakla çıtayı yükseltmişti. Artık bu Pandora’nın sadece geleceğiyle değil, aynı zamanda gururuyla da ilgili bir meseleye dönüşmüştü. Max’in kendisinde uyardığı birtakım rahatsız edici duygulara rağmen Pandora onun kazanmasına izin veremezdi.

Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı’nın ilk başta farkında olmadan edindiği ama sürdürmesi gereken bir konumu vardı ve ne kadar çekici, yakışıklı ve akıllı olursa olsun hiçbir erkeğin onun önüne geçmesine izin verilemezdi.

Pandora’nın itibarı tehlikedeydi ve her geçen gün, kalbinin de tehlikeye düştüğünden şüphe ediyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Faul Veriliyor

“Bu...” Max’in önünde yerde dağılmış kâğıtların üzerine ince bir kombinezon kayarak düştü. Max şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. Pandora ayakta durmuş ona öfkeyle bakmaktaydı. “Oyunun ruhuna uygun değil.”

“Değil mi?” Max muzaffer bir edayla sırtıtmamaya çalışarak kombinezonu alıp merakla inceledi. Yeteri kadar beklerse Pandora’nın ona geleceğini biliyordu. Çünkü kız ihmal edilmeye alışık değildi. “Ben de senin tüm sınavlarının içinde, özellikle bunun oyunun ruhuna çok uygun olduğunu düşünmüştüm.”

“Yanlış düşünmüşsün.” Pandora kollarını kavuşturarak ona baktı. “Yerlerde ne yapıyorsun öyle? Kesinlikle Trent Kontu’na yakıştırabileceğim bir pozisyon değil bu.”

“Ah, bilmiyorum.” Max dirseklerinin üzerine yaslanarak uzandı. Bakışları, Pandora’nın eteklerinin altından görünen çizmelerinden, uzun bacaklarına ve kalçalarının kıvrımlarına, oradan da daha yukarıya kaydı. Genç kızın önünde kavuşturduğu kollarının etkileyici bir biçimde göğüslerini belirgin-

leştirmesini hayranlıkla izleyen gözleri, ardından boynunun yumuşak tenini, daha sonra da dolgun ve davetkâr dudaklarını tarayarak öfkeden parlayan gözlerine sabitlendi. “Bu pozisyonu oldukça zevkli buluyorum.”

“Sahi mi?” diye sorarken Pandora’nın sesi deminkinden daha az mağrur ve sanki biraz da soluğu kesilmiş gibi çıkıyordu. “Yaramaz bir okul çocuğuna benziyorsun.”

“Şu anda oldukça yaramaz hissediyorum kendimi.” Max’in sabit bakışlarını tekrar dudaklarının üzerinde hisseden Pandora sinirli bir şekilde alt dudağını ısırды. “Fakat daha önceki derslerimin şimdiki kadar ilginç olduğunu hatırlamıyorum.”

“İlginç mi?” dedi Pandora sesini yükselterek.

“Çok.” Max şu anda uzanıp onu yere doğru çekse Pandora’nın itiraz edip etmeyeceğini merak etti.

“Tam olarak çalıştığın nedir?”

Max muzip bir tavrıyla gülümsedi.

Pandora, “Yani bütün bunlar nedir?” diye sordu çabucak halının üzerine dağılmış kitapları ve kâğıtları göstererek.

Max’in, Yunan mitleri ve efsaneleri hakkında şimdiye kadar topladığı bilgiler çalışma masasını doldurup yerlere taşmıştı. Her şey bu şekilde ortalığa yayılınca düzen kurmanın daha kolay olduğunu keşfetmişti. Antik yazarlardan az tanınan Oxford düşünürlere, Lord ve Leydi Harold’ın eserlerine kadar birçok kaynaktan Herakles’in görevlerinin birçok değişik sürümünü bulmuştu. “Gel kendin gör,” dedi elini hafifçe halıya vurarak.

“Ayakta durmayı tercih ederim, teşekkürler.”

“Nasıl istersen.” Max omuzlarını silkti.

“Terbiyeli bir centilmen bu durumda ayağa kalkardı.” Pandora’nın sesi huzursuzluğun etkisiyle keskinleşmişti.

“Terbiyeli bir hanımefendi de asla bir kadın iç giysisini bir erkeğin suratına atmazdı. Ayrıca sen kendin benim bir serseri, hovarda, alçak ve canavar olduğumu söylemiştin.”

“En azından terbiyeli bir canavar olabilirdin.”

“Olabilir miydin?” Max umursamaz bir tavırla ayağa kalktı. “O zaman bir canavar olmanın ne anlamı kalırdı ki?”

“Anlamı mı?” Pandora gözlerini sinirli bir şekilde Max’e dikti.

“Kesinlikle. Terbiyeli bir hayvan asla bekâr ve refakâtsiz bir hanımefendiyle gözden uzak bir salonda veya bir mezarlıkta... veya,” Max, Pandora’ya gözlerini dikmişti, “kendisine ait evde buluşmazdı.”

Pandora güçlükle yutkundu. “Tamam, belki yanılmışımdır. Belki de bir hayvan değilsindir. Belki...”

“Ah, yok öyleyim.” Max, Pandora’nın her nefes alışında göğüslerinin inip kalktığını fark edecek kadar ona yaklaşmıştı. “Hayvanlar aynı haylaz kızlar gibi toplumun kurallarını hiçe sayarlar.”

“Öyle mi?”

Pandora’nın mavi gözlerinin her nedense koyulaştığını görecektik kadar ona yakındı. Yoksa arzudan mı koyulaşmıştı?

“Evet öyle. Ve hayvanlar istediklerini elde etmek için önlerine çıkan her fırsatı kullanmakta tereddüt etmezler.”

“Etmezler mi?” Kelimeler Pandora’nın ağzından güçlükle çıktı.

Max genç kıza o kadar yakındı ki başını eğse dudakları birbirine değecekti. “Ve hayvanlar asla kazanamayacakları oyunları oynamazlar.”

“Onlar...” Pandora nefesini tuttu. Max’in dudakları dudaklarına hafifçe dokununca Pandora bu dokunuştan yanmış

gibi birden geriye çekildi. Max bıkkın bir of çekmemek için zor tuttu kendini. Pandora ondan iyice uzaklaştı. “Bunu kazanmayacaksın.”

Pandora titrek bir nefes aldı. “Benim konuşmak istediğim konu da tam buydu.”

“Ah, evet.” Max düş kırıklığını kıkırdarak gizledi. “Benimle konuşmak için bu kadar hevesli olduğuna bakılırsa seni daha önce görmeyi ummuştum.”

“Hevesli mi?” Pandora’nın sesi bir anda tizleşti. Görünüşe bakılırsa, neredeyse öpüşecek olmalarının etkileri tamamen kaybolmuştu. “Hiç de değil.”

“Sahi mi? Notlarından aldığım izlenime göre benimle buluşmak için yanıp yakılıyordun.”

“Notlar mı?” Pandora onun neden bahsettiğini anlamamış gibi gözlerini açtı.

“Mutlaka hatırlıyorsundur, değil mi? Seni aramam için gönderdiğin kısa ama ısrarcı mesajların?..”

Max durakladı ve düşünceli bir tavır takındı. “Tabii ki seni hevesli başka bir kadınla karıştırıyor olabilirim...”

“Ben hevesli değildim,” dedi Pandora sertçe. “Bir mektup karaladığımı hayal meyal hatırlıyorum galiba...”

“Ya da dört.”

Pandora hazırlıksız yakalanmış gibi omuz silkti. “Ne olursa olsun, izlenimler genellikle yanıltıcıdır.”

“Senin güçlükle hatırladığın notlardan anladığıma göre oyunumuzun kurallarını tartışmak istiyorsun. Yoksa bu da mı yanlış bir izlenim?”

“Kurallar önemlidir,” dedi Pandora ona bakmadan. Kütüphanenin kenarlarında gezinerek kâh kitaplara kâh nesnelere göz atıyordu. “Çünkü kurallar olmazsa anarşi çıkar.”

“O bizde olmaz.” Max ciddi görünmeye çalışıyordu. Pandora, yıllar boyunca toplum kurallarını hiçe saymıştı. Şimdi kurallar konusunda ısrarcı olması hem komikti hem de Max’in zaferinden endişe ettiğinin bir göstergesiydi. “Aklımda ne vardı senin?”

Pandora başını yana eğerek ona tatlı tatlı gülümsedi. “Birincisi, tek bir iş başararak iki sınavı birden geçmiş sayılamazsın. Aynı anda hem Amazon Kraliçesinin kemerini aldığını *hem de* insan eti yiyen kısırakları evcilleştirdiğini iddia edemezsin.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü hiç adil değil.”

“Kime göre adil değil?”

“Oyunun ruhuna göre,” dedi Pandora kuralcı bir biçimde.

“Daha önce de söylediğim gibi her şey tamamen oyunun ruhuna uygun.”

“Bak, yanıyorsun.” Pandora, Max’in çalışma masasına doğru yürüdü ve masanın üzerini kaplayan yazılara boş gözlerle baktı. “İkincisi, sınavlar sırasında çıkış yollarını satın alamazsın.”

Max kaşını kaldırdı. “Yine mi oyunun ruhu?”

“Aynen öyle.” Pandora eline bir kâğıt aldı ve “Çalışmakta olduğun şey bu muydu? Yunan mitleri mi?” dedi yüzünü buruşturarak.

“Özellikle Herakles’in görevleri. Çok aydınlatıcıydı.” Max kaynaklar arasındaki tutarsızlıkların aşırı boyutlarda olduğunu görmüştü; bazı hikâyeler kahramana değişik isim vermişlerdi ve birçoğu da sınavların özellikleri hakkında bile birbirini tutmuyordu. Sevinerek fark etti ki çok belirleyici

bir kaynak yoksa zor görevleri kendine göre yorumlamakta özgür olabilirdi.

“Anlıyorum.” Pandora kaşlarını daha çok çattı. Kâğıdı tekrar masaya bıraktı ve Max’e doğru döndü. “Ayrıca, görevleri tamamlaman gereken sürede de bir sınırlama olmalı. Sonsuza kadar denemene izin veremem.”

“Belki bu da anarşiye neden olabilir.” Max ciddi bir tavırla başını salladı.

“Şüphesiz.”

“Yine de bu oyun sonsuza dek sürebilir,” dedi Max derin derin iç geçirerek.

“Sürebilir. Oyunu şu anda bırakıp yenilmenin getireceği utançtan kurtulmak ister miydin?”

“Hayır, kesinlikle istemezdim. Çünkü ben ufukta ne utanç ne de yenilgi görüyorum.” *En azından kendim için.* “Ama sen bu noktada teslim olmak istersen...”

“Asla,” dedi Pandora sertçe. “Sana en küçük bir zafer kırıntısı bırakmaktansa Afrika’nın karanlık köşelerindeki hayvanlar tarafından canlı canlı yenmeyi tercih ederim.”

“Nasıl istersen.” Max sanki vahşi hayvanların onu canlı canlı yemeleri hiçbir şekilde umrunda değilmiş gibi omuzlarını silkti.

“Bir süre sınırı koymayı teklif ediyorum. Mesela, şey, on beş gün.”

“On beş gün mü? İmkânsız. Şimdiden yenilgiyi garantileyen hiçbir koşulu kabul etmiyorum. Üç ay daha uygun görünüyor.”

“Koca uygarlıklar üç ayda yükselmiş ve de batmıştır.” Pandora durakladı. “Sana üç hafta tanıyorum.”

“İki ay istiyorum.”

“Öyleyse bir ay. Daha doğrusu dört hafta.”

“Anlaştık.”

“Süre anlaşmayı yaptığımız anda başladı.”

“O zaman üç hafta kalmış oluyor.”

“Evet ama iki görevi zaten tamamladın.” Pandora aldatıcı bir tatlılıkla gülümsedi.

“Pekâlâ,” dedi Max kayıtsızca. Ancak hâlâ sınavların çoğunu nasıl geçebileceği hakkında bir fikri yoktu. “Başka bir şey var mı?”

“Bu bir oyun olduğuna göre, başarılan her görev bir puan alacak. Sadece durumu takip edebilmek için.”

“Yani benim on iki puan mı almam gerekiyor?” Pandora başıyla onayladı. “Bu benim için zor değil. Şu halde senin kurallarının bu kadar mı?”

“Tam olarak değil.” Pandora ellerine baktı ve eldiveninin parmak uçlarını çekiştirdi. “Bir şey daha var.”

“Evet?”

Pandora derin bir nefes aldı ve gözlerini kaldırıp Max’e baktı. “Sanırım bundan sonra artık aramızda.... yani... duygusal bir yakınlaşma olmaması gerekir.”

“Duygusal yakınlaşma mı?” diye sordu Max kaşını kaldırarak.

“Evet, duygusal yakınlaşma.” Pandora iç çekti. “Öpüşme?”

“Ah.” Max gülmemeye çalıştı. “Şu tür bir duygusal yakınlaşma.”

“Son derece uygunsuz ve hiç adil değil.”

“Oyun ruhuna göre mi?”

“Aynen.” Pandora rahatlayarak gülümsedi.

“Oyun ruhuna aykırı davranmak istemeyiz. Yine de...” Max çalışkan bir hava takındı, ellerini arkasında birleştirdi

ve odayı arşınlamaya başladı. “İtiraf etmeliyim ki biraz kafam karıştı.”

“Kafan mı karıştı?” Pandora’nın yüzünden huzursuzluk okunuyordu. “Bu çok basit ve açık bir kural. Öpüşme yok.”

“İlk bakışta olur gibi görünüyor.” Max ciddi bir şekilde başını salladı. “Fakat hiçbir şey görüldüğü kadar kolay değildir.”

“Değil midir?” dedi Pandora sözlerine dikkat ederek.

“Kesinlikle değildir. Senin koşullarının tanımlanmasıyla ilgili bir problemim var.”

“Koşullarım mı?” diye alay etti Pandora. “Öpücük öpücüktür. Tanımlanması zor değil.”

“Ah, hayır zor.” Max, Pandora’nın yanına geldi. “Örneğin, ben sana sosyal bir toplantıda rast gelsem, elini tutmak,” Max onun elini tuttu, “dudaklarıma götürmek,” dudaklarını onun eldiveninin üzerinde gezdirdi “ve kibar bir öpücük kondurmak kurallara aykırı olur muydu?” dedi gözlerini Pandora’nın gözlerinden hiç ayırmadan.

“Sanırım bu kabul edilebilirdi,” dedi Pandora isteksizce.

“Mükemmel.” Max onun elini bıraktı ve ona daha çok yaklaştı. “Ele kondurulan bir öpücüğe izin veriliyorsa o zaman diyelim ki yanağa kondurulan bir öpücüğe izin verilir mi?” İki parmağıyla Pandora’nın çenesinden tutarak kaldırdı ve öne doğru eğilerek önce bir yanağına, sonra da öbürüne çok hafif birer öpücük kondurdu. “Fransızlar bunu yalnızca kibar bir selamlama olarak görürler.”

“Ama biz Fransız değiliz.” Pandora’nın sesi soluk soluğa kalmış gibi çıkıyordu.

“Hayır ama biz de kibarlığa çok önem veririz.” Max genç kızın gözlerine baktığında orada kuşkusuz kendi arzusunun

yansımasını gördü. “Böyle terbiyeli bir öpücük kabul edilebilir mi?”

“Bunu düşünmem gerekecek.” Pandora’nın bakışları sanki kaçmayı düşünür gibi yan tarafa kaydı. Fakat arkasında masa vardı ve kaçacak yeri yoktu.

“Pekâlâ. Bunun hoş görülebilir olduğuna karar verirsen, o zaman belirlememiz gereken tek şey neye izin verilmeyeceğidir.

“Öyle mi?”

Diyeim ki, yine sadece örnek vermek için söylüyorum, kollarımla seni sarsam.” Max söylediklerini aynen uyguladı. “Ve sen de bana sarılsan...”

“Sanmam...”

“Kuralları doğru anlayıp anlamadığımdan emin olmak istiyorum.”

“Peki ama sadece açıklamak amacıyla.” Pandora çekinerek ellerini Max’in omuzlarına koydu, sonra da boynuna doladı. Kızın parmak uçları ensesine dokunduğunda aniden Max’in bedenini bir ateş sardı. Hiç düşünmeden onu daha sıkı sardı. Pandora’nın gözleri büyüdü ama karşı koymadı.

“Kuralların açık olması çok önemlidir. Bu durumda sınırlarım şöyle bir hareket...” Max başını eğerek Pandora’nın tam kulağının altına yumuşak bir öpücük kondurdu. Ardından boynunun yan tarafında minik öpücüklerle dudaklarını gezdirdi. Pandora soluk soluğa kalmıştı. “kurallara aykırı olacaktır.” Max onun sıcak, hoş kokulu tenine değerek fısıldıyordu. Daha sonra münasebetsizce uzun olan kürk mantosunun yakasında dudaklarını hızla gezdirerek kumaştaki aralıktan gerdanına doğru kaydırdı. Pandora’nın Max’e dayanmış bedeni eriyordu adeta.

“Ah, şey, evet.” Pandora’nın gözleri yarı kapalıydı ve boyununun diğer tarafına Max’in erişebilmesi için başını yana doğru eğdi. “Buna kesinlikle izin verilmez.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım buna da izin verilmez.” Sadece onu kızdırmak amacıyla Pandora’nın dudaklarına rüzgâr hafifliğinde bir öpücük kondurdu. Pandora bir an hareketsiz kaldı. Ardından kollarıyla Max’i daha sıkı sardı ve dudaklarını genç adamın dudaklarına bastırdı.

Max’in içindeki tüm baskılar bir anda paramparça oldu ve genç kızın bedenini sıkıca kendine çekerek dudaklarıyla onun dudaklarını ezdi. Pandora’nın dudakları iyice aralandı ve Max’in dili bir açlık ve arzuyla onunkini buldu. Genç kızın kolları adamın ensesinde kilitlenmiş ve sanki yaşamın kendisi de tehlikedeymiş gibi ona asılmıştı. Genç adam sanki Pandora’nın sarhoş edici ve bağımlılık yapan tadını almak istercesine dudaklarını onun dudaklarına daha sıkı bastırarak öpüyor, ardarda gelen öpücükler birbirine karışıyordu. Elleri, kızın sırtının baştan çıkarıcı kıvrımlarını kavramak için aşağılara doğru kayarken onun teslim olmuş bedenini kendisinin alev alev yanan uyarılmış bedenine daha çok yakınlaştırıyordu. Onsuz değil üç hafta, bir gün, hatta bir an bile geçirmeye nasıl dayanabilirdi?

Max dudaklarını Pandora’nın dudaklarından sertçe çekti ve soluk almaya çalıştı. “Haylaz Kız,” dedi onun kulağına burnunu sürterek. Kız hafifçe inledi. “Bu aptal oyunu unut. Benimle şimdi evlen.”

“Max, ben...” dedi Pandora. Parmaklarını adamın saçlarında dolaştırırken onun bedenine değen göğsü inip kalkıyordu.

“Ben seni istiyorum, sen de beni. Biz birbirimiz için yaratılmışız.” Kelimeler Max’in ağzından güçlkle çıkıyordu.

Kollarındaki bu kız aynı anda hem cennetin tüm zevklerinin hem de cehennemin tüm ateşlerinin bir arada olması gibiydi. “Sen benim bir eşte istediğim her şeysin.” Max ona doyamamıştı ve kollarında onun birden durgunlaştığını zar zor fark etti.

Pandora geri çekildi. Gözlerini Max’in gözlerine dikerek “Ve?” diye sordu.

“Ve... ne?” Zihninin bulandıran arzuyla şaşkınlık birbirine karışmıştı. Max şu anda düşünebildiğine bile hayret ediyordu.

“Ve hepsi bu kadar mı?” Pandora’nın sesi sakindi.

“Evet?” Ne demişti ki? “Hayır?” Pandora onun kollarından kendisini kurtardı ve geri çekildi. “Hayır, tabii ki değil.”

Pandora kollarını göğsünde kavuşturdu. Kızarmış yüzü ve şişkin dudaklarıyla, tıpkı şehveti ilk defa tadan bir kadın gibi görünüyordu. Max’in bir anlığına azalan arzusu yeniden tüm bedenini sardı. Onu tekrar kollarına almaktan başka bir şey istemiyordu.

“Demek istiyorum ki...” Ne demek istiyordu ki? “Sonuç kaçınılmaz olduğunda devam etmek anlamsız görünüyor.”

“Kaçınılmaz mı?” derken Pandora gözlerini kıstı. Galiba bu adam öfkeyi arzu zannediyordu.

“Elbette. Kazanmaya çok niyetliyim ve bahsimizin kurallarına göre, kazanırsam benimle evleneceksin. Biraz önce aramızda geçenlere bakılırsa bu birlikteliği benim kadar sen de istiyorsun.” Max, Pandora’ya doğru yürüdü.

Pandora onu bir el hareketiyle durdurdu. “Oyundan vazgeçmezsen...”

“... ki öyle bir niyetim yok.”

“Ben de öyle olacağını düşünmemiştim.” Pandora’nın onaylamadığı sesinden olduğu kadar yüzünden de belliydi. “Öyleyse oyun devam edecek.”

“İstedğin buysa,” dedi Max ağır ağır.

“Evet bu.” Pandora eldivenlerini ve elbisesini düzeltirken Max’le göz göze gelmemeye çalıştı. Max onun ellerinin hafifçe titrediğini memnunlukla izledi. “*Ben* sana defalarca söyledim ve gerekirse tekrar tekrar söyleyeceğim: Seninle evlenmek istemiyorum.”

“Bende öyle bir izlenim bırakmadın ama.”

“Bu konuda çalışman gerekiyor, Max. İzleniminlerin konusunda bir kere daha yanıldın. Burada olan şeyler bir anlık bir muhakeme hatasıydı, başka bir şey değil. Ve bu bir daha tekrarlanmayacak.” Mağrur bir tavırla çenesini kaldırdı ve kapiya doğru gitti.

“Nasıl istersen.”

Pandora durakladı ve gözleri şaşkınlıktan büyümsü bir halde Max’e döndü. “Bana inanmıyor musun?” dedi.

“Bir an bile.”

“Sen bir hayvansın, Max.”

Pandora’nın gözlerinde şimşekler çaktı. Max, onun coşkulu öfkesinin coşkulu öpüşmesiyle boy ölçüşebilecek kadar etkileyici olduğunu fark etti. Şöyle ya da böyle, bu coşku onun kanını kaynatmaya yetiyordu. Tanrı’nın yardımıyla, eski Yunanlıların ve inatçı haylazların tasarladıkları tüm sınavlar karşısına çıksa da bu kız onun olacaktı.

“Ama sana şunu itiraf etmem gerekiyor. Kurallara aykırı olsa da.” Pandora’nın dudakları hafif bir gülümlükle kıvrıldı. “Müthiş güzel öpüyorsun.”

Pandora, Max’in şimdiye kadar tanık olduğu en muhteşem bir çıkışla kapıdan süzüldü. Max başını salladı ve sırtıttı. Belli ki Pandora, yaşamında uzun süredir benimsediği ilkeyi unutmuştu.

Kuralların en güzel yanı onları çiğnemekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oyuncular Artıyor

Lord Trent büyük bir çalışma masasına oturmuş önünde açık duran bir kitabı inceliyordu. Gelişigüzel bir biçimde sayfayı çevirirken başını kaldırmadan kendinden emin bir ses tonuyla karşısında duran kıza, “Bu kadar erken döneceğini beklemiyordum. Fikrini mi değiştirdin yoksa?” dedi.

Cynthia birden şaşırdı. “Sanmıyorum.”

Lord Trent başını hızla kaldırıp inanmayan gözlerle ona baktı. “Bayan Weatherly?” Ayağa fırladı. “Ben hiç... yani demek istediğim...” Boynunu uzatarak kızın etrafına bakındı. “Yalnız mısınız?”

Cynthia omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. “Sanırım öyle.”

Max masanın etrafından dolandı. “Şunu söylemeliyim ki bu benim için beklenmedik bir zevk oldu.”

Cynthia hafifçe gülümsedi. Onu içeriye getiren uşak odadan çıkarak sessizce kapıları dışarıdan kapadı. Cynthia kapıya doğru göz attı ve bir anda kendisini tuzağa düşmüş

bir hayvan gibi hissetti. Şu anda istediği tek şey, ayaklarının altındaki yerin yarılıp onu tamamen yutmasıydı.

Lord Trent sanki onun endişesini hissetmiş gibi anlayış dolu gözlerle ileriye doğru bir adım attı. “Bu şerefi neye borçluyum?”

“Gerçekten hiç buraya gelmemeliydim,” diye mırıldandı Cynthia. Kont’a söylemek istediği şeyleri söyleme cesaretini gösterebileceğini nasıl hayal edebilmişti ki? Hangi düşünce ona bu kadar hükmetmiş olabilirdi? Yakalanırsa mahvolabilirdi. Bu çok çirkin bir şeydi. Uygunsuz. Ve şüphesiz bu Pandora’dan etkilenmesinin bir sonucuydu.

“Buyrun, oturun.” Max gülümsedi. Cynthia, Pandora’nın haklı olduğunu fark etti: Adamın gözlerinin rengi gerçekten ilginç bir gri tonundaydı. “Lütfen dağınıklığın kusuruna bakmayın.”

“Dağınıklık...” Cynthia odanın etrafında göz gezdirdi ve karışıklığı ilk kez fark etti. “Aman Tanrım, burası Effington’ların oturma odasına benzemiş.”

Max güldü. “Benzemesi normal. Sıkı bir şekilde Yunan mitlerini çalışmaktaydım.”

“Ne kadar düşünceli bir hareket.” Cynthia’nın gerginliği hafiflemişti. “Elbette, bir tilkiden ancak bu beklenirdi.”

Max’in kaşları çatıldı. “Tilki mi?”

“Önemli bir şey değil.” Cynthia deri koltuklardan birisine çökerek eldivenli ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu. Yalnız bir erkeği ziyaret etmeye alışkın bir kadın değildi ve söze nereden başlayacağından emin değildi.

“Bayan Weatherly?” Cynthia, Max’le göz göze geldi. Adamın gözlerinde merak pırıltıları, dudaklarının kenarlarında da bir gülümseme vardı. “Size nasıl yardım edebilirim?”

Cynthia hemen o an anladı. Şöhreti bir yana, bu adam iyi kalpli birisiydi. Ve bir erkeğin, odasındaki çalışma ortamını böylesine dağıtacak bir çabaya girme isteği varsa bu erkek en iyi arkadaşına layık demektir.

“Aslını sorarsanız, Lordum, size ancak ben yardım edebilirim,” dedi Cynthia derin bir nefes alarak.

“Ya?”

“Bilmenizi istediğim,” dedi Cynthia kararlı bir sesle, “Pandora ile sizin yarışınızda yardıma ihtiyacınız olursa bana güvenebilirsiniz.”

“Öyle mi?” diyerek gözlerini kıstı Max. “Neden?”

“Neden mi?”

“Evet, neden?” Max kollarını kavuşturdu ve arkasındaki masaya yaslandı. “Özür dilerim, Bayan Weatherly ama Pandora, size karşı birtakım niyetlerim olduğuna dair size ümit vermekle suçladı beni. Ve de ben ancak sizin de buna inandığınızı düşünebilirim. Bu yüzden sizin bana yardım etme arzunuz şüphe uyandırıcı.”

Kısa bir süre Cynthia hiçbir şey söylemeden öylece baktı. Sonra dudaklarından ani bir kahkaha döküldü. “Lordum, hiç böyle bir beklentim olmadı.”

“Olmadı mı?” dedi Max sözlerine dikkat ederek.

“Kesinlikle hayır.” Acaba kız Max’in şüphelenmesini mi komik bulmuştu? Yoksa, diye düşündü Max, daha önce sırf onun tedirginliğini yenmek için yapılan anlamsız bir kurun intikamını şimdi alabileceğinin farkına mı varmıştı? “Siz hiçbir uygunsuz bir şey yapmadınız. Ayrıca birkaç kez dans ettiğimizde on-on beş kelimedenden fazla konuşmamışızdır.”

“Öyleyse özrümü kabul edin,” dedi Max rahatlayarak.

“Özrünüz kabul edildi. Ancak bana gösterdiğiniz azıcık ilginin de asıl hedefinin ben olduğumdan şüphe duyuyorum.”

“Evet, şey...” Kont’un yakışıklı yüzü belirgin bir huzursuzlukla gerildi.

Cynthia daha önce bir beyefendiyi hiç huzursuz etmemişti. İçinde tuhaf bir başarı duygusu kabardı. Demek ki bir erkeği kontrolü altına almak böyle bir şeydi. Pandora’nın kendi yaşam tarzından bu kadar zevk alması boşuna değildi.

“Öyleyse, Lordum,” dedi Cynthia yeni keşfettiği bir azimle. “Pandora benim kız kardeşim gibidir. Onu mutlu görmeyi arzu ederim.” Doğrudan Max’in gözlerinin içine baktı. “İnanıyorum ki siz bunu yapabilecek bir erkeksiniz.”

Max ona şaşkın bir hayranlıkla bakıyordu. Şimdiye kadar hiçbir erkek Cynthia’ya böyle bakmamıştı. “Sizin söylediklerinizden bu kadar emin olmanızı takdir ediyorum. Ne yazık ki Pandora bu konuda sizin gibi düşünmüyor.”

Cynthia kaşlarını çattı ve arkadaşının sırlarını ne derece ele verebileceğini düşündü.

“Düşünmüyor, değil mi?”

“Sesli olarak hayır.” Cynthia, Pandora kendi gibi düşünmese de, arkadaşının mutluluğunu garantilemek için gereken şeyleri yapmayı üstlenmişti. “Onu kızdırdınız, Lordum. Sizi sinir bozucu ve küstah buluyor.”

“Yani ona uygun bir eş olduğum konusunda sizi ikna eden şey bu, öyle mi?” Max’in koyu renk kaşları yeniden kalktı.

Cynthia güldü. “Kesinlikle evet.”

“Korkarım anlamıyorum.”

Cynthia küçük bir çocuğa bakar gibi ona iyilik dolu bir bakış attı ve yetişkin bir erkeğe böyle davranmaktan haz duydu. “Biliyorum mantıksız gibi geliyor ama Pandora’nın

böyle tepki verdiğini daha önce hiç görmemiştim. Genellikle erkekleri eğlenceli bazen de sinir bozucu bulur ama daha önce hiçbir erkeğe, onun rahatsız edecek hareketlerine göz yumacak kadar ilgi duymamıştı.” Cynthia ilk kez erkeklerin ne kadar eğlenceli olabileceklerini tam olarak anladı. “Bu size bir şey ifade ediyor mu?”

“Evet, sanırım ediyor,” dedi Max ağır ağır.

“Güzel.” Cynthia rahatlayarak iç çekti ve ayağa kalktı. Korktuğu kadar kötü gitmemişti. Aslında bu karşılaşma tümüyle hoş geçmişti. Kapıya doğru yürüdü. “Oldukça eminim ki...”

Kapılar vurulmadan aniden açıldı ve uzun boylu, açık kumral bir adam odaya daldı. Cynthia çabucak bir adım attı ve odanın karanlık köşesine doğru giderek adamın önünden çekildi.

“Max, haklısın. Kesinlikle ve hiç şüphesiz. Ben ne düşünmüşüm? Kaçmak, kurtulmak için şerefli bir yol değil.”

Yabancı adam, kaşları çatılmış, dikkatini toplamış, enerjisini tam bastıramamış bir halde hızlı adımlarla odayı arşınılıyordu.

“Yine de bu en kolay ve en etkili yol. Hatta belki de en zevklisi. Bunu gözden kaçırmadan nefret ediyorum.” Sonra daha önce böyle davranışları görmüş gibi hoşgörülü bir tebessümle kendisini izleyen konta baktı. “Yine de sözüm söz. Bu karışıklığa bir çözüm bulana kadar dinlenmek yok bana.”

Adam o kadar coşku saçıyordu ki şu anda masanın üzerine zıplayıp coşkulu bir rahip ya da çılgın bir hatip gibi ateşli bir konuşma yapsaydı Cynthia şaşırmasdı.

“Hemen şimdi yemin ediyorum: Seni kurtaracağım Max.” Adamın sözü odada adeta bir kardeşlik yemini gücüyle cınladı. Cynthia hiç böyle birisiyle karşılaşmamıştı. “İster beğen ister beğenme.”

Kimdi bu adam? Daha önce hiç karşılaşmamışlardı yoksa Cynthia hatırlayacağından emindi... ve bunun gibi bir adamın kendisini hiç fark etmeyeceğinden de aynı derecede emindi.

“Laurie,” dedi Lord Trent ama konuğu onu sabırsız bir el işaretiyle susturdu.

“Hayır, Max, senin bu komik pazarlığa girmene vicdanım elvermez.”

Bu, Cynthia’nın şimdiye kadar gördüğü en çekici adamdı.

“Kazanacağından eminsin. Ya sonra? Hayatın boyunca çıkmaza gireceksin. Bu ölümden de beter bir kader! O kız...”

“Laurie.” Lord Trent tekrar denedi.

“İstediğin kadar karşı çık ama bunu iyice düşünmedin.” Adam kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sonuçlarını hiç düşünmedin. *Korkunç* sonuçlarını. Sen...”

“Laurie.” Kontun sesi iyice keskinleşmişti. “Bayan Weatherly’le tanışmış mıydınız?”

“Bayan kim?” Laurie döndü ve kızı gördü. “Lanet olsun, Max, neden yalnız olmadığımızı söylemedin?”

“Sanırım, denedim,” dedi Lord Trent alaycı bir sesle.

“Weatherly mi dedin? Hayır, tanıştığımızı sanmıyorum.” Laurie, sanki bir ata koşum takmak için onun uygunluğunu test ediyormuş gibi kızı süzdü. Cynthia’nın yanaklarını sıcak bir alev dalgası kapladı.

“Size Lawrence’ı takdim edebilir miyim? Vikont Bolton.”

Lord Bolton, Cynthia’ya doğru yürüdü, ustalıkla kızın elini tutarak dudaklarını elinin üzerinde gezdirdi. Bakışları kızın gözlerine takılı kaldı ve Cynthia bir an o canlı, çikolata kahvesi gözlerin içinde boğulabileceğini düşündü. Tereddütle gülümsedi.

Adam doğruldu ve gözlerini ona dikti. Cynthia uzun boylu bir kızdı ama adam ondan uzundu. Cynthia, Lord Bolton'ı zarif ve düzgün hatlarıyla ve güneşin aydınlattığı buğdayların rengindeki saçlarıyla çekici bulmuştu. Fakat genç kızı asıl büyüleyen onun çekiciliği değil, orada, karşısında bulunmasıydı. Cynthia bir an nasıl soluk alacağını unuttu.

“Tanrım, sen arkadaşısın, değil mi?”

“Arkadaş mı?” Lord Bolton hâlâ Cynthia'nın elini tutuyordu. Bu fena halde uygunsuz bir durumdu ama yine de Cynthia'nın elini o sıcak elden çekmeye hiç niyeti yoktu.

Lord Bolton, Lord Trent'e dönerek başım salladı. “O Haylaz Kız'ın arkadaşı, değil mi? Şunu söyleyeyim ki ben hiç...” Birden sanki ani bir ilham ya da dâhice bir fikir gelmiş gibi durdu ve zafer kazanmış bir ifadeyle sırıttı. “Tabii ki, işte cevap bu.”

Cynthia'nın bakışları Vikont'tan Kont'a kaydı.

“Bolton, Bayan Effington'ın benim için uygun bir kadın olmadığını düşünüyor,” dedi Lord Trent.

“Ya?” Belki de bu adam ilk başta düşündüğü kadar çekici değildi.

“Kesinlikle değil. Ama bu mükemmel. Siz arkadaş olduğunuza göre Trent size ilgi göster...”

“Bir dakika, Laurie,” dedi Lord Trent çabucak. “Ben hiç...”

Cynthia hızla elini çekti ve geri çekildi. “Lord Trent kesinlikle öyle bir şey yapmadı.”

Lord Bolton omuzlarını silkti. “Ne olursa olsun, bu Haylaz Kız'ın...”

“Pandora,” diye mırıldandı Cynthia. Yok yok, bu adam hiç çekici filan değildi.

“... dikkatini çekti. Ve şüphesiz, Haylaz Kız kazanırsa...”

“Pandora,” diye yineledi Cynthia kararlı bir sesle. Aslında bu adam son derece sinir bozucuydu. Pandora’nın Haylaz Kız lakabından hoşlanması iyi olsa da Cynthia bunu iltifattan çok hakaret olarak algılamıştı. Özellikle de bu sevimsiz adamın söyleyiş biçimiyle.

“Max’ın eşi olarak sizi seçecek. Doğal olarak siz bunu reddedeceksiniz ve Max da özgür olacak.” Lord Bolton sözlerini gösterişli bir hareketle bitirdi.

“Ben kaybetmeyeceğim,” dedi Lord Trent yumuşak bir sesle.

“Şüphesiz Haylaz Kız da aynı şeyi söylüyordur.”

“Onun adı Pandora!” Cynthia adamın kafasına bir şey fırlatmamak için kendisini zor tuttu. “Size göre de Bayan Effington. Ona böyle hitap etmek inceliğini gösterirseniz minnettar olurum!”

Lord Trent bir kakhaha attı. Lord Bolton’m yüzü şaşkınlıkla kızardı. Belli ki adamların ikisi de, arkadaşı veya kendisi için böyle bir savunmaya geçeceğini ummamıştı.

“Öyleyse Lordum,” Cynthia vikonta cesur gözlerle baktı, “Kont, Pandora’yla oynadığı bu oyunu kazanmaya kararlı. Ve ben de onun başarılı olması için her şeyi yapmaya aynı şekilde kararlıyım.”

“Siz mi?” derken Lord Bolton ona küçümseyen gözlerle baktı.

“Evet.” Cynthia ona şimdiye kadar kendisine bile yabancı olan bir inatla dik dik baktı. Ne kadar sinir bozucu, küstah bir yaratıktı bu adam! Cynthia daha önce hiç kimseye bu kadar öfkelenildiğini hatırlamıyordu. Hele hele uzun boylu ve yakışıklı bir lorda hiç. “Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.”

“Öyle mi?” Lord Bolton, Cynthia’yı tekrar baştan aşağı süzdü. Uzun ve ağır bakışları sanki gerçekten okşuyormuş gibi etkiliydi. Cynthia’nın bedeninde yukarıdan aşağıya doğru bir ürperti geçti. “Görüyorsun ya Max, düşündüm de, olmazsa Bayan Weatherly’i de eş olarak kabul edebilirsin.”

Cynthia, “İnanamıyorum...” dedi soluyarak.

“Laurie.” Lord Trent’in sesinde uyarı vardı. “Dikkat et, daha ileriye gitme.”

“Daha da kötüsünü de yapabilirsin.” Lord Bolton, Cynthia’nın etrafında dolandı. Genç kız şokun etkisiyle konuşmıyordu ve zorlukla nefes alıyordu. “O Haylaz Kız’dan daha genç, sanırım iyi bir aileden geliyor ve yüzüne bakılacak kadar da güzel.” Gözleri hayranlıkla parlayarak Cynthia’nın önünde durakladı. “Şahsen ben uzun boylu, altın saçlı güzelleri, kısa boylu ve esmer haylaz kızlara tercih ederim ama şu anda konu ben değilim. Ve tahminime göre çok daha iyi huylu...”

Belki Pandora’yla karşılaştırılmak Cynthia’nın içinde uzun süre bastırılmış duyguları açığa çıkarmıştı. Belki de son birkaç dakikadır kazandığı minik zaferlerin doruk noktasına gelmişti. Ya da belki Pandora ile olan arkadaşlığı onun yumuşak mizacını değiştire değiştire öyle bir noktaya taşımıştı ki şu anda öfkeli bir cehennem ateşini tutuşturmak için yalnızca bir kıvılcım gerekiyordu.

Vikont Bolton da hiç şüphesiz bu kıvılcımdı.

“Bu konuda hiç bahse girmezdim bile, Lordum.” Cynthia’nın sesi soğuk ve kontrollüydü. “Siz kaybederdiniz.”

Lord Bolton güldü. “Öyle mi?”

“Artık yeter, Laurie,” diye çıkıştı Lord Trent ve özür dileyen bir ifadeyle Cynthia’ya döndü. “Arkadaşım adına sizden özür dilerim. Korkarım o çok...”

“O ne mi? O bir... o bir...” *O bir ne?* “Ukala!”

“Öyle miyim?” diye sırıttı Lord Bolton.

Aman Tanrım, aşağılık adam memnun olmuştu! Demek ki “ukala” yeterince güçlü bir kelime değildi. *Pandora olsa ne derdi acaba?*

“Şüphesiz öylesiniz. Bir ukala.” Cynthia dikleşti, çenesini kaldırdı ve meydan okuyan gözlerini ona dikti. “Tanrı’nın cezası bir ukala!”

Lord Trent, bunu alkışlaması mı yoksa yermesi mi gerektiğini bilmiyormuş gibi boğuk bir ses çıkardı.

Lord Bolton daha çok sırıttı. “Mükemmel, Bayan Weatherly, gerçekten beni haksız çıkardınız. Düşündüğüm kadar iyi huylu değilmişsiniz.”

“Ya?” dedi Cynthia alaycı bir sesle. “Hiç düşünemediğiniz fikrine kapılmışım.”

“Şu anda benim düşüncelerimi bilmek ister miydiniz?” Lord Bolton, Cynthia’ya doğru eğilerek bakışlarıyla onun gözlerini hapsetti. Burunları birbirine çok yaklaşmıştı. Cynthia beyninin bir köşesinde kendi inatçı duruşuna şaşırmış, bu adam içeriye girdiğinden beri en küçük bir bayılma emaresi göstermediğini fark etmişti.

“Düşüncelerinizin pek ilgimi çekeceğini zannetmiyorum.”

“Belki bu ilginizi çekebilir.” Adamın kahverengi gözleri pırıl pırıldı. “Max benim en eski arkadaşım ve onun Haylaz Kız’la evlenerek hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

“Bayan Effington,” diye çıkıştı Cynthia.

“*Haylaz Kız*,” dedi Lord Bolton dişlerinin arasından. “Ve bu oyunda Max’in kazanmasına engel olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Size iyi şanslar dilerdim, Lordum ama Bayan Effington benim en yakın arkadaşım olduğu için ve ben yalnızca onun mutluluğunu istediğim için,” Cynthia’nın sesi haklı olduğunu bilen bir insanın inancıyla çınliyordu, “ben de Lord Trent’in zaferi için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Lord Bolton kıkırdadı. “Bu söylediğiniz iyi hoş da Bayan Weatherly, siz tam olarak ne yapabilirsiniz acaba?”

Ne yapabilirdi? Kont’a yardım etmeyi teklif etmişti ama kafasında ne yapacağına dair tam olarak bir fikir yoktu. Yine de bunu şu anda açığa vurmanın bir anlamı yoktu.

Cynthia yavaşça gülümsedi. Hani Pandora’nın kusursuzca uyguladığı ve kendisini de denemesi için cesaretlendirdiği şu gizemli gülümsemelerden. Cynthia’nın kendisinde her zaman iğreti bulduğu şu olağanüstü kadınsı gülümsemelerden. Şu anda sanki biçilmiş kaftan gibi kendisine uymuş olan bilmiş gülümsemelerden.

Lord Bolton’m yüzünden şüphe ve ne olduğu anlaşılmayan bir duyguyla karışık şaşkınlık okunuyordu.

“Göreceğiz, Lordum. Göreceğiz.” Cynthia kendisine sırttan Lord Trent’i başıyla selamlayarak hiç duraksamadan kapıdan dışarıya doğru süzüldü.

Lord Bolton, “Elbette göreceğiz, Bayan Weatherly,” diye kızın arkasından seslendi. “Lanet olsun Max, bu yeni bir haylaz kız adayı.”

Cynthia’nın arkasından bir kakhaha çınladı.

Uşak ön kapıyı açarak tuttu ve Cynthia mırıldanarak teşekkür etti. Ellerinin titrediğini ancak o zaman fark etti

ama içini dolduran müthiş sevincin yanında bu önemsiz bir ayrıntıydı. Bir savaş vermişti ve yarasız kurtulmuştu. Demek ki Pandora'nın canının istediğini söyleyip gönlünce davranması boşuna değildi. Tüm diğer güçlerin yönlendirdiği bir yaprak değil de bir kerecik de olsa nehirde bir akıntı olmanın verdiği muhteşem ve sarhoş edici bu duygu tüm risklere değerdi.

Cynthia arabaya tırmandı ve yakındaki evine gitmek üzere arkasına yaslandı. Hâlâ aklında tam olarak ne tür bir yardımda bulunabileceği konusu vardı. Pandora'nın sınavları yeterince zordu. Üstelik şimdi bir de şu iğrenç vikont arkadaşının çabalarını engellemeye kararlıydı. Lord Trent tek başına kalsaydı mutlaka kazanacağından Cynthia'nın hiç şüphesi yoktu.

Birden sorunun cevabı kafasında şimşek gibi çaktı ve yüksek sesle güldü. Konta tam olarak nasıl yardım edeceğini biliyordu. Tam Pandora'ya lâayk bir fikirdi.

Galiba Lord Bolton bir konuda haklıydı.

Belki de Cynthia yeni bir haylaz kız adayıydı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kurallar Tanımlanıyor

“Ah, sen miydin?” Pandora sanki Max’ın çoktandır oturma odasında kendisini beklediğinden haberi yokmuş gibi en mağrur sesiyle konuştu.

“İyi akşamlar,” dedi Max ona bakmadan. Çin gongunun yanında durmuş, kendisine gözlerini dikmiş olan Herkül’e bakıyordu.

“İlginç bir kuş.” Max elini uzattı. Herakles bir an onun elini inceleyip sonra üzerine kondu.

“Dikkatli ol. Herakles tanımadığı kişilere her zaman iyi davranmaz.”

“Herakles mi?” Max kıkırdadı ve papağanı kendisine daha çok yaklaştırdı. Kuş ve adam ilgiyle birbirlerine bakıyorlardı. “Sanırım beni sevdi.”

Herakles yeşil kafasını kaldırdı. “Miyav.”

“Biraz kafası karıştı,” dedi Pandora iç geçirerek.

“Gerçekten çok ilginç.” Max elini tekrar gongun yanına yaklaştırdı Herakles uysalca tüneğine atladı.

Fiziksel olarak Apollo'ya benziyor.

O sırada annesinin bu sözleri Pandora'nın beyinde yankılandı. Max'in ne kadar yakışıklı, uzun boylu ve karşı konulmaz olduğunu neredeyse unutmuştu. Karmakarışık olan oda adamın varlığıyla daha da dolu görünüyordu.

Max dikkatini yoğunlaştırarak gongu inceledi. Elini oyma abanozun üzerinde beğeniyle okşar gibi gezdirdi. Pandora o anda onun ellerinin sırtına dokunuşunun uyandırdığı duyguyu hatırladı ve içini tuhaf bir özlem kapladı.

"Olağanüstü bir parça," diye mırıldandı Max.

"Olağanüstü," dedi Pandora alçak sesle.

"Çok mu eski bu?" Max ona baktı. Hakikaten ilgilendiği gözlerinden belliydi.

"Çok." Pandora, bir an Max'in bu oyunu bırakma teklifini neden kabul etmediğini ve onu galip ilan edip onun kendisini bekleyen kollarına atılmadığını merak etti.

Max doğruldu ve sanki Pandora'nın düşüncelerini okuyabilecekmiş gibi ona dikkatle baktı. Pandora bir an nefes alamadı. Gergin bir sessizlik oldu. Max neden bir şey söylememişti? Daha ne bekliyordu? Sanki ikisi çürük bir köprünün iki ayrı ucunda durmuşlar da dengeyi sağlıyorlarmış ve en küçük bir hareketle aşağıdaki azgın sulara gömüleceklermiş gibi bir durumdu bu. Max hafifçe gülümsedi.

"Burada olduğunu bilmiyordum." Pandora soğuk ve ilgisiz bir tavırla konuşmaya çabalıyordu.

"Tuhaf." Max inanmamış gibi kaşını kaldırdı. "Peters'tan haber vermesini rica etmiştim. Bir ricayı göz ardı edecek bir insan gibi görünmedi bana."

"Kesinlikle bir dikkatsizlik yapmış." Peters tabii ki haber vermişti. Max son günlerde Pandora'yı çok ihmal etmişti. Bu

yüzden Pandora da her an onu bekliyormuş gibi bir izlenim vererek onu sevindirmek istemiyordu. “Herhalde senin ziya-retinden dolayı mutsuz olmak istemediğimi ve seninle kimse ilgilenmezse gideceğini düşünmüştür.”

Max güldü. “Buna inanmam. Peters böyle yanlış bir so-nuca varmayacak kadar akıllı bir adam.”

“Bunu yapsaydı doğru bir sonuca varmış olacaktı.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Pandora’nın, Max’in kollarına atılma arzusu kay-bolmuştu. Adam çok sinir bozucuydu. “Neden buradasın?” Pandora Max’in kolunun altında tuttuğu kumaş paketini işaret etti. Ve bu nedir?”

“Bu mu?” Max sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı.

“Evet.” Pandora’nın sesinde şüphe vardı. “Benim için mi?”

“Öyle sayılır.”

“Öyleyse...”

“Zamanı gelince.” Max etrafına bakınarak elindekini koymak için boşuna uygun bir yer aradı.

Pandora, çoğu kişinin eski uygarlıkların kalıntıları arasında yaşamadığını düşünerek birdenbire odayı dışarıdan bakan birisinin gözüyle gördü. Ailesinin tuhaf mizacı için hiç kimse-den özür dileme ihtiyacı duymamıştı ama bir kerecik de olsa Effington’ların evinin biraz daha düzenli olması fena olmazdı.

Pandora, “Buraya koyabilirsin,” dedi bir sandalyeyi işa-ret ederek.

“İnsan evinde gibi hissediyor,” diye mırıldandı Max. Bir duvar süsünün kenarına benzeyen büyük bir mermer parçasının etrafından dolanarak ve dengesizce duran bir kitap yığını-nı düşürmemeye çalışarak elindeki paketi sandalyeye bıraktı.

Ne vardı ki bunun içinde?

“Evet, şimdi.” Max, Pandora’ya döndü. “Her şeyden önce, senin kurallarını tartışmak istiyorum. Hepsini.”

“Sanırım bugün öğleden sonra bunları bir sonuca bağlamıştık. Kuralları biliyorsun ve benim de şimdi Leydi Farnsby’nin gece matinesine katılmam gerekiyor. İyi akşamlar.” Pandora ona başıyla gitmesini işaret etti ve kapıya doğru yürüdü.

“Daha değil, Dora.” Max’in sert, emredici sesi odayı çınlattı.

Pandora yarı yolda durdu ve dönerek Max’e baktı. “Benimle konuşurken bu tonu kullanma ve bana Dora deme!”

“Daha bitirmedik.” Max, Pandora’ya doğru yürürken gözlerinde bir pırıltı vardı. Genç kız panikle ürperdi ve farkında olmadan geriye doğru bir adım attı. Aman Tanrım, bu adamın niyeti neydi?

Max, Pandora’nın yanından geçerek kapıları kapadı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” Pandora elini boynuna götürdü.

Max ona doğru yürüdü. “Rahatsız edilmek istemiyorum. Ayrıca Peters veya dışarıda dolanan herhangi birisinin de sessiz tanık olmasını arzu etmem.”

Pandora’nın soluğu kesilmişti. Sessiz tanıklık edeceği şey neydi? Adamın üzerine çok mu fazla gitmişti acaba? Tümüyle aklını mı kaybetmişti? Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Sanki ne istediğini çok iyi bilen ve istediğini almaya hazır olan bir adamın ifadesi.

Ve onun tek istediği Pandora’ydı.

Herhalde ondan faydalanmayacaktı, değil mi? Bugün aralarında yaşananları sonuçlandırmak mıydı niyeti yoksa?

Nefes alacak hali kalmamışken böyle bir şeyi kaldıramazdı. “Kesinlikle buna izin vermeyeceğim, Max. Sana karşı duygularım ne olursa olsun, yaşadıklarımız ne kadar ilginç olursa olsun buna izin vermeyeceğim. Ne şimdi ne de sonra!”

“Ne saçmalayıp duruyorsun?” Max kafası karışmış bir ifadeyle kaşlarını çattı.

Pandora, Yunan mitolojisindeki bir tanrının kurlarına karşı koyan bir çoban kız edasıyla çenesini hızla kaldırdı ve “Benden faydalanmana izin vermeyeceğim!” diye bağırdı.

Max duraksadı. Güzel. Hareketlerini yeniden gözden geçirdiği açıkça belliydi. Gözlerini kıstı ve ölçülü bir sesle, “Vermeyecek misin?” dedi.

“Asla!” derken Pandora’nın sesi korkusuzca çınliyordu. Doğrusu, gelmiş geçmiş mit ya da efsanelerdeki hiçbir kadın kahraman bundan daha güzel bir biçimde söyleyemezdi bunu.

“Asla mı?” dedi Max yumuşak bir sesle.

Kızın söylemleri onu hiç çılgına çevirmiş gibi görünmüyordu. Pandora ellerini kalçasının üzerinde kavuşturdu. “Hayır, asla.”

“Birazcık da mı olmaz?”

Pandora’nın beyninde hain bir ses fısıldadı: *Belki birazcık.* Pandora hemen bu düşünceyi defetti. “Hayır!”

“Evlendiğimizde bile mi?”

“Biz evlenmeyeceğiz.”

“Ah, hayır, evleneceğiz.” Max yaklaştı ve gözlerinde şeytanca bir ışık çaktı. Pandora’nın içi heyecandan pır pır ediyordu. Galiba Max’in sinirli olmayışının sebebi onun karşı koymalarına kulak asmamasıydı.

“Ancak kazanırsan. Ama kazanamayacaksın.” Pandora’nın sesi kendisine bile emin gelmemiştii.

“Ah, kazanacağım.” Max, Pandora’dan ancak bir karış uzaktaydı artık. O kadar yakındı ki Pandora onun her nefes alışında göğsünün inip kalktığını görebiliyordu.

“Hayır.” Pandora başını salladı. O kadar yakındı ki giysilerinin üzerinden bile onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Şimdi, kurallara gelince...”

“Kurallar mı?” O kadar yakındı ki çok arzu ederse ona uzanıp dokunabilirdi. Parmaklarının altında onun bedeninin güçlü çizgilerini ve teninin sıcaklığını hissedebiliirdi.

Pandora başını kaldırarak Max’in gözlerine baktı. Max da ona baktı. Bakışları kızın gözlerinden dudaklarına kaydı. Genç kızın bir anda dili damağı kurudu ve hiç farkında olmadan dudaklarını yaladı.

Pandora Tanrı’dan yardım diledi.

Max başını ona doğru eğdi. Yavaşça. Bile bile. Pandora onun dudaklarına erişmek için yukarı doğru uzandı. Ellerini Max’in göğsünde gezdirirken genç kızın dokunuşlarıyla adamın kasları gerginleşti. Pandora’nın soluğu kesildi. Max dudaklarını onunkilerin üzerinde hafifçe gezdirdi. Ve tuhaf bir zaaf, kızın gücünü, adamın da iradesini aldı götürdü.

Pandora gözlerini kapadı. Sanki vücudundaki bütün kan başına hücum etti. Kalbi küt küt atmaya başladı. O anda dünyada yalnızca Max’in dudaklarının dokunuşu vardı. Genç adam, dudaklarına iyice yaklaşarak bir şeyler fısıldadı. Kelimeler belli belirsizdi.

Pandora’nın içini gittikçe artan tatlı bir ağrı kapladı ve genç adamın paltosunu sıkıca kavradı. Bugün öğleden sonra Max’in öpücüğü sert ve ısrarcıydı. Şimdi ise dudakları, daha önce olanları hatırlatmayacak kadar ve olabilecekler hakkında en küçük bir ümit vermeyecek kadar alaycıydı. Pandora daha fazlasını istiyordu.

“Haylaz Kız.” Max’in sesi uzaklarda bir yerlerden geliyor-muş gibi puslu ve belli belirsizdi. “Beni duydun mu?”

“Hmm...” Neden onu öpmemişti, yani *gerçekten*? Şimdi. Ne bekliyordu ki? Pandora gözlerini açtı. “Ne dedin?”

Max’in dudakları hâlâ dudaklarına çok yakındı. Burunları da neredeyse birbirine değecek gibiydi. “Beni duydun mu diye sordum.”

“Ondan önce ne dedin?” diye sordu Pandora yavaşça.

“Haylaz Kız?”

“Daha da önce.”

“Ha, sadece bu öpücüğe izin var mı diye sordum. Kurallara uygun olup olmadığını.”

Pandora kendisinden sadece birkaç santimetre uzakta olan Max’in gözlerinin içine uzun uzun baktı. Bir sürü dokunaklı söz geçti aklından ama dudaklarından yalnızca tek bir soru dökülebildi: “Benden faydalanmaya niyetin yoktu, değil mi?”

“Bugün değil,” diye sıırttı Max. “Ancak...”

“İyi, zaten hiçbir durumda buna izin vermezdim.” Öfke, hayal kırıklığı ve aslında buna hiç düşünmeden izin verebileceğini bilme düşüncesi birbiriyle çarpıştı. Ve de hatırı sayılır bir tekmeleme arzusu. Bunu Max’in de bildiğinden şüphesi yoktu. “Ne şimdi ne de sonra.”

“Öyle mi?” Max sorusunu daha güçlü ve hızlı bir öpücükle perçinledi.

Pandora nefes nefese, “Hayır,” dedi.

“Sahi mi?” Max onu daha uzun ve güçlü bir şekilde tekrar öptü. Sanki Pandora’nın kemikleri eriyordu. Sonunda Max geri çekildi. “Emin misin?”

“Oldukça.” Pandora’nın sesi soluğu kesilmiş gibi çıkıyordu.

“O zaman belki paltomu bıraksan iyi olur.”

Pandora sanki yanmış gibi ellerini çabucak çekti. Gerçekten sıcak basmıştı. “Paltonu tuttuğumu fark etmemiştim.”

Pandora mümkün olduğu kadar ondan uzaklaşabilmek için odanın öbür tarafına yürüdü. Dizleri titriyordu ve yardımsız nasıl ayakta durabildiğine şaşıtı. Tanrı'nın cezası adam. Nasıl da dünyada sadece ikisi kalmış gibi hissettirebiliyordu ona? Her zaman mantıklı ve sakın kalabilme yeteneğiyle gurur duymuştu. Şimdi bunu ona nasıl yapabilirdi?

"Pandora, dikkat edersen seni olabildiğince sık öpmeye gönülden istekliyim. Özellikle bu koşula ya da diğer koşullara uyabileceğime dair söz veremem."

Pandora şaşırarak ona döndü. "Ama uymalısın."

"Zor. Bahsimize girişirken ortada hiç kural yoktu ve şimdi de anlaşmamızı değiştirmeye gerek görmüyorum. Anarşiyi göze almaya çok istekliyim."

"Fakat..."

Max elini kaldırarak onu susturdu. "Ancak oyunun ruhuna uygun olarak uzlaşmaya da varım. Belki insan yiyen kısırakları henüz evcilleştirmediyimi kabul edebilirim ama önüme koyduğün görevlerin zorluğunu düşünürsek, şu andan itibaren tek hamlede iki görevi başarabileceksem bunu yapacağım."

Pandora itiraz etmek için ağzını açtı ama Max izin vermedi.

"Ayrıca başarabilmek için sahip olduğum her kuruşa varıncaya kadar elimin altındaki her türlü fırsatı kullanmakta bir an bile duraksamam."

Söylediklerinin doğruluk payı vardı ve başarılarından birisini feda etmeye de hazırdı. Ayrıca onu olabildiğince sık öpmekle tehdit etmesi de Pandora'nın kanını zevkli ve heyecanlı bir şekilde kaynatmaya yetmişti. Yine de... "Peki süre sınırı ne olacak?"

Max omuz silkti. "Bunu ben vereceğim."

"Pekâlâ. O zaman bu gecenin iş görüşmesi sona erdi."

“Tam olarak değil. Benim de kendi koşullarım olacak.”

“Ya? Nedir o?”

“Bu görevlerin çoğunun yerine getirilip getirilmediğini bir tanık olmaksızın kanıtlamak zor ve bunları başardığıma dair kolayca yalan söyleyebilirim.”

Pandora kıkırdadı. “Senin dürüstlük anlayışın sana asla yalan söyletmez.”

“Bana olan güvenin için teşekkür ederim ama bu oyundaki bahisler çok yüksek.” Max’in sesi birden güçlü çıktı. “Kazanabilmek için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Max koyulaşan gözleriyle Pandora’ya uzun uzun baktı ve bakışlarıyla onun ruhuna dek dokundu. Bu adam gerçekten istediğini yapacaktı ve şu anda anladı ki onu durdurabilmek için yapabileceği pek bir şey yoktu.

“Henüz kazanmadın.”

“Ama kazanacağım.” Max’in kaygısız tavrı geri gelmişti. Sandalyeye doğru yürüdü, getirdiği paketi kaldırarak Pandora’ya doğru yavaşça attı. Pandora paketi kolaylıkla yakaladı. “Bu gece için sana gereken her şeyi bunun içinde bulacaksın.”

“Bu gece için mi?” Pandora kafası karışmış bir şekilde başını salladı.

“Başka bir görevi yerine getirmek üzereyim ve sen benim tanışım olacaksın.”

“Sanmam,” dedi Pandora mağrur bir tavırla.

“Bence öyle.” Max’in sesi tartışmaya izin vermeyecekmiş gibi çıktı. “Ayrıca ben kalan sınavları geçmek için çaba harcarken gerektiğinde yanımda olacağını da düşünüyorum. İşte Haylaz Kız, bu da benim kuralım.”

Pandora dönüp kapıdan çıkarak meydan okumayı düşündü ama merak, onunla daha fazla zaman geçirme isteği

ve bir kere daha kurallardan en az birisini çiğneme olasılığı onu engelledi. “Nereye gidiyoruz?”

“Zamanı gelince görürsün. Şimdi.” Paketi göstererek başını salladı. “Burada bu akşamki maceraya uyacak giysiler var.”

“Ne tür giysiler?”

“Gideceğimiz yere kadınlar giremiyor. Bu yüzden kılık değiştirmen gerekecek.” Gözlerinde bir gülümseme belirdi. “Bir delikanlı olarak.”

Macera mı, değil mi bilmiyordu ama bu olacak şey değildi. “Hayır, bunu yapmam!”

“Daha önce böyle bir şey yapmadığını söyleme bana.”

“Asla!” En azından sosyeteye girdikten sonra yapmamıştı. Küçük bir kızken kızlara izin verilmediği halde binici pantolonu giyip aynı erkekler gibi şehir dışında at binme özgürlüğünü yaşadığı anlar olmuştu. Ama bu çok eskidendi.

“Öyleyse bu sana bir fırsat olur.”

Pandora elindeki gevşekçe bağlanmış pakete baktı.

“Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı’nın bir erkek gibi giyinip tamamen erkeklere ait bir alana girme fırsatına karşı koyabileceğine inanamıyorum.”

“Çok da eğlenceli gelmiyor kulağa,” dedi Pandora gönlüsüzce. Hayır, aslında çok heyecan verici geliyordu. İçinde bilindik bir öngörü duygusu dalgalandı. Bu tam da Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı’nın yapacağı bir şeydi. Onun şöhretine dayanarak Max’in inandığı kadar cesur değilse bile, bunun önüne çıkan bir fırsat olduğu konusunda Max haklıydı. Aslında bu bir maceraydı.

“Tabii bana eşlik etmek istemezsen, bunu pazarlığımızın sonu ve senin haklarını kaybetmen olarak değerlendirerek kendimi galip ilan edeceğim.”

Pandora Max'e bir bakış attı. "Pekâlâ. Yapacağım."

"Ben de yapacağını düşünmüştüm." Max'in sesinde mağrur bir memnuniyet vardı.

Pandora gittikçe artan heyecanını gizlemeye çabalayarak kapıya doğru yürüdü. Aslında onunla gitmeye can attığını Max'in bilmesi iyi olmazdı. "Bunun oyunun ruhuna uygun olduğunu sanmıyorum. Sanki neredeyse ben sana yardım ediyordum gibi. Düşmana yardım etmek. Bu bana hiç de adil gelmiyor."

"Sen kendin söyledin, bahisler çok yüksek. Adil olmak bakış açısına göre değişir. Aşkta ve savaşta her şey mübahtır. Ve burada her iki durum da var."

"Peki Max, söyle, neden sen bir beyefendi gibi giyinmişsin de ben bir seyise benziyorum?"

Arabanın içi karanlık olduğu için Pandora'nın yüz hatlarını seçemiyordu ama sesinin tonundan nasıl hissettiği aşıkardı. Max gülmemek için kendisini zor tuttu. Son modaya uygun en güzel giysileri giymeye alışkın bir kadının kendi getirdiği eski püskü giysilerden pek hoşlanmayacağını bilmeliydi. Yine de saçlarını saklamak için giydiği örgü bereyle bile muhteşem görünüyordu.

"Şüphe uyandırmak istemeyiz, değil mi? Bu giysilerle kimse senin gerçek kimliğini tahmin edemez."

Pandora Max'in tam duyamadığı bir şeyler homurdandı. Max böylesi daha iyi diye düşündü.

Pandora'nın giysilerle ilgili hoşnutsuzluğu bir an Max'i eğlendirmişti ama bu kısa sürdü. Genç adam bulduğu fikri ilk başta çok zekice bulmuştu ama şimdi bu maceranın mantıklı olduğundan şüphe duyuyordu.

Pandora'nın onunla gelmeyi kabul etmesinin üzerinden yaklaşık iki saat geçmişti. Max çok daha erken yola çıkacaklarını ummuştu ama Pandora'nın kılık değiştirmesinin bu kadar uzun zaman alacağını hesaba katmamıştı. Fakat söylenip homurdanması da giyinmesi kadar uzun sürdüyse bu kadar zaman geçmiştir diye düşündü.

"Nereye gittiğimizi ne zaman söyleyeceksin?" diye belki de yüzüncü kez sordu Pandora.

"Sabırlı ol, Pandora."

Saatın geç olması bir sorundu. Gidecekleri yer saygın bir mekân olmakla beraber, gece ilerledikçe en itibarlı işletmelerde bile baş edilemez sorunlar çıkabilirdi.

Yine de Pandora diğer insanların sandığı kadar maceracı olmasa da gözlerinde belirgin bir beklenti pırıltısı, sesinde de hayra alamet olmayan bir heyecan seziliyordu. Jim oldukları anlaşılırsa kızın itibarına telafisi mümkün olmayan bir darbe inerdi.

Max bu işin başarılı olması için ve kimliklerini gizlemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Laurie bile bu gecenin planını kusursuz bulmuştu. Hatta daha da ileriye gidip Max'in arabasını aşırı derecede fark edilir bularak ona arabacısıyla birlikte kendi eski arabasını teklif etmişti.

Max, Pandora'ya çabuk bir bakış attı. Genç kız pencereden dışarıya gözünü dikmiş gecenin karanlığına doğru bakıyordu; sokaklardaki gaz lambalarının sönük pırıltısı onun güzel profilini belirginleştiriyordu. Max'in midesi yeni bir arzu dalgasıyla kasıldı.

Bu kız onun için ne zaman bu kadar önemli olmuştu? Ah, şüphesiz ilk buluşmalarından çok önce onun kendisi için mükemmel bir eş olacağına karar vermişti bile. Onun bu saçma

sınavları sadece onu amaca götüren bir araçtı. Ve Tanrı biliyor ki bu kızı yatağında istiyordu. Bu gece ona kesinlikle sahip olabilirdi. Ya da gündüz. Onu elde edip ona sahip olabilirdi.

Pandora'nın karşı çıkmalarına rağmen teslim olacağından hiç şüphesi yoktu. Onu arzuladığı kadar onun da kendisini arzuladığından da. Zafer hemen oracıkta elinin altındaydı. Bahis olsun olmasın kendisiyle evlenmeye mecbur kalacaktı. Tam istediği gibi.

Onu görmek ne zaman ona yetmemeye başlamıştı?

Gece gündüz rüyalarında ya da hayallerinde hep onu düşünür olmuştu.

Kesinlikle kaybetmeyecekti. Başarısızlığa göz yummayacaktı. Savaş meydanlarında veya kendi yaşam savaşlarında başarısız olan erkeklere neler olduğunu görmüştü. Kendilerine bağımlı olan, güvenen, hayatlarını, geleceklerini ve kaderlerini onların ellerine teslim edenleri düş kırıklığına uğratan erkeklere. Hayranlık duyduğu, hatta önemseydiği erkeklere.

Dişlerini sıktı. Hiçbir şey, ne içki, ne kumar ne de yoksulluk bir erkeği başarısızlık kadar mahvetmemişti. Kocaman hayatlar, aileler ve ruhlar başarısızlık yüzünden mahvolmuştu.

Hayır, kazanacaktı. Başka hiçbir seçeneği yoktu. Pandora ölçülemeyecek bir ödüldü.

Fakat her geçen gün içini kemiren düşünce büyüyordu: Pandora onu istemeseydi o Pandora'yı isteyecek miydi? Onun kalbini kazanmazsa yalnızca onunla evlenmeye hak kazanmak yeterli olacak mıydı?

Daha önce bir kadın kalbini hiç düşünmemiş bir erkek için çok tuhaf duygulardı bunlar. Her zaman bir kadının sadece bedeninden zevk almış ama hiç onun ruhundan ya da iç dünyasından hoşnutluk duymamış bir erkek için. Yalnızca

ödölün değeri bilenden ama o ödölü alma çabalarının kıymetini hiç bilmeyen bir erkek için.

Araba durdu.

“Tanrı aşkına, Max, şimdi söyle. Planın ne?” Pandora’nın sesindeki coşku Max’in ta içine işledi.

Ve tartışmasız bir şekilde anladı ki onun kalbini kazanmadan yalnızca onunla evlenmeye hak kazanmak bir ödöl olamazdı. Pandora haklıydı: Bu oyunun bahisleri aşırı derecede yüksekti.

Ve Max için yeni yükselmişti.

ONUNCU BÖLÜM

Tehlikeli Bir Hamle

Max arabadan indi ve birden kalbi sıkıştı. Lanet olsun. Burası gitmek istediği yer değildi. Laurie'yle birlikte bu çirkin mekâna, o meşhur hovardalık akşamlarından birinde takılmışlardı. Yine de o amaçlar için kullanılabilecek bir yerdi belki ama kılık değiştirsın veya değiştirmesin, Pandora'nın hiçbir durumda oraya ayak basmasına izin veremezdi.

Laurie'nin sürücüsü Jacobs'a seslendi. "Hey, lanet olsun be adam, bir hata var. Burası yanlış mekân."

Jacobs yıllar geçtikçe yaşlanmıştı ve Max kendini bildiğinden beri Laurie'nin yanında çalışıyordu.

"Yanlış bakan? 'Yanlış bakan' da ne demek oluyor?" dedi Jacobs, işinin güvencesinden çok emin olan bir uşağın öfkeli ses tonuyla.

"Yanlış bakan değil," dedi Max çabucak. "Yanlış mekân."

"İ-h," dedi Jacobs inatçı bir biçimde. "Burası efendimin götür dediği yer. Ben de getirdim işte."

“Ne olursa olsun, gidiyoruz.” Max döndü ve arabanın kapısında Pandora’yla çarpıştı.”

“Arabaya bin.” Pandora’yı arkaya iterek oturttu. “Gidiyoruz.”

Pandora, Max’in arkasına doğru boynunu uzatarak etrafına baktı. “Neden? Neredeyiz?”

Max, Laurie’ye asla güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Sert bir sesle, “Buranın adı Aslan ile Yılan. O biçim bir meyhane. Adı kötüye çıkmış ve tehlikeli. Planım bu değildi.”

“Senin planın neydi?”

Max derin bir iç çekti. “Seni götürmeyi planladığım yerin adı Aslan İni. Dokuz beyefendinin oluşturduğu bir komite tarafından işletilen çok seçkin bir yer. Düşünmüştüm ki sembolik olarak Nemea aslanını evcilleştirip tek bir öldürücü darbeye de dokuz başlı yılanı yenebilirim.”

“Oldukça yetersiz.” Pandora’nın sesi düşünceliydi. “Gerçek bir aslanla karşı karşıya gelmeye benzemiyor. Ama sanırım kabul edilebilir.”

“Aman lütfettiniz.”

“Fakat yine de bir sınavı geçebilirsiniz. Burasının da adında aslan geçiyor. Ayrıca,” dedi Pandora heyecanlı bir sesle, “daha önce hiç adı gerçekten kötüye çıkmış bir yerde bulunmamıştım.”

“Ve de bulunmayacaksınız da.” Max sertçe arabanın tavanına vurdu. Araba hareket etti.

“Ah, evet, bulunacağım.” Pandora tavana doğru uzanarak onun gibi vurdu. Araba durdu. “Komik olma, Max. Sonuçta şu anda buradayız. Ve de doğrusu bu senin başka bir sınavı geçmen için bir fırsat. Süre sınırın var ve sembolik aslanlar bile kolay kolay karşına çıkmaz.”

Max başını salladı. “Burası bir hanımefendinin güvende olabileceği bir yer değil.”

“Belki değildir ama bu gece,” Pandora’nın sesinden sırtıttığı belli oluyordu, “ben sadece pejmürde bir oğlanım.”

“Haylaz Kız...”

“Şimdi, Max, sen beni koruyacaksın. Benim kahramanım olduğunu iddia ediyordun, unuttun mu?”

“Evet, öyle görünüyor ki aynı zamanda aptalın tekiyim. Böyle bir şeyi düşünebildiğime bile inanamıyorum.” Aslında gerçekten onu çok iyi koruyabilirdi. Tüm yapması gereken onu sağ salım içeriye sokup çıkarmaktı. Böylece artı bir puan kazanabilirdi. Zaten buraya gelmiş bulunuyorlardı.

“Max?”

“Pekâlâ.” Max endişeli bir şekilde iç çekti. “Ama ancak şu koşullarda: İçeride beş dakikadan fazla kalmayacağız. Hep yanımda duracaksın ve ne dersem onu yapacaksın. Ve de çeneni kapalı tutacaksın. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

“Umarım pişman olmam,” dedi Max alçak sesle ve isteksizce arabadan indi. Pandora’ya yardım edemedi o güçlkle inip yanma gelmişti bile.

Tepede bir levha hafif rüzgârla öne arkaya sallanarak gıcırdıyor, sanki Max’i bu aptalca girişiminden dolayı azarlıyordu. Vücudunun her bir kası gerilmiş, her bir siniri karıncalanıyordu. Jacobs’a arabayı köşeden döndürerek ara sokakta onları beklemesini emretti ve gecenin karanlığında arabanın kenara çekilmesini seyretti.

“Neden gitti?” Pandora’nın sesi ilk kez güvensiz çıkmıştı.

“Arabaya gereksiz yere dikkat çekmek istemiyorum. Ayrıca kullanmak zorunda kalabileceğimiz bir arka giriş de var.”

“Neden kullanmak zorunda kalalım ki?” diye sordu Pandora yavaşça.

“Böyle bir yerde ne olacağını asla bilemezsin. Hazırlıklı olmak akıllıca olur.” Max yürüyerek elini ağır tahta kapının üzerine koydu. “Yanımda kalacaksın, unutma. Hazır mısın?”

“Hazırım.” Pandora’nın daha önce sergilediği coşku azalmıştı ve Max’in içinden elinde olmadan hafif bir tatmin duygusu geçti. Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı tam anlamıyla hak etmediği bir lakapla yıllarını geçirmişti. Bu gece, yalnızca ikisinin bilecek olmasına rağmen eksiklerini tamamlamış olacaktı.

Belki ileride bir gün torunlarına bu macerayı anlatacaklardı. O kadar uzun yaşarlarsa tabii.

Odaya girdiler ve Pandora bir anda oranın, cehennemle ilgili hayal ettiği her şeye benzediğini düşündü. Elbette ayaklarını ısırان alevler yoktu ama duman veba gibi her yeri kaplamış, gözlerini yakıyordu. Işık loştu ve kabaca yapılmış duvarların üzerinde gölgeler, insan seslerinin ve bardak şingirtilerinin cümbüşüyle dans ediyorlardı. Tütün dumanının, ucuz mumların ve gaz lambalarının kötü kokuları yıkanmamış bedenlerin ve bayat ruhların kokusuyla karışmıştı. Burası kesinlikle burada olmayı hak etmiş günahkârlarla dolu bir cehennemin ta kendisiydi.

Max, peşinde Pandora’yla, uzun masaların yanından geçerek odanın arka tarafına doğru yürüdü.

Oda doluydu ama aşırı kalabalık değildi. Orada burada, belli ki hayatın karanlık tarafını deneyimlemek isteyen birkaç iyi giyimli beyefendi vardı. Fakat sürekli müşterilerin çoğunun soylu olmadığı apaçık ortadaydı. Pandora o anda Max’in kendisine verdiği giysiler için şükretti. Arada sırada Max’e yönelen meraklı kısa bakışlar olsa da hiç kimse Pandora’ya bir an bile

dikkat etmiyordu. Arada duyulan görgüsüz, kaba kahkahalar odanın genel uğultusunu bölüyordu. Yanından geçtikleri bir masada bir kartın oynanmasıyla ilgili tartışan adamlar, bir diğerinde de Pandora'nın aşına olmadığı bir oyunda atılan zara dikkat kesilmiş bir kalabalık vardı.

Pandora Max'in onu buraya neden getirmek istemediğini çok iyi anlamıştı. Her bir köşede tehlike pusuda bekliyordu. Ona tümüyle yabancı, tamamen kaba saba ve oldukça korkutucu bir dünyaydı bu.

Ve tümüyle eğlenceli.

Max yarı boş bir masa buldu ve Pandora'ya oturması için işaret etti. Pandora sert tahta sıraya dikkatli bir şekilde çöktü. Max onun anlamadığı sessiz bir dil kullanarak garson kıza işaret etti ve karşısındaki sıraya kendini attı.

Max öne doğru eğilerek kısık sesle, "İçki içmeden ayrılmak gereksiz dikkat çeker. Ama servis yapıldıktan birkaç dakika sonra yavaşça sıvışırız."

"Nasıl istersen." Pandora itaatkâr bir tavırla gülümsedi. Bu macerayı heyecanlı bulduğu kadar, burada bulunmalarının tehlikeli olduğunun da bilincindeydi. Ve etraftakileri çok ilginç bulduğu kadar, bu gece Max'in emirlerine uymaya çok istekliydi. Yine de dikkat çekmeden burada kaldıkları sürece tamamen güvende olacaklarına şüphe yoktu. Midesinde düğümlenen korku biraz olsun hafifledi.

Pandora, sanki bu tür yerlere çok sık geliyormuş gibi ters bir ifade takındı ve aldırma bakışlarla etrafına baktı. Erkek cinsinin daha renkli görünen bu türünün bir araya toplandığı böyle olağanüstü bir görüntüye daha önce rastlamamıştı.

Max'e doğru eğildi. "Sence burada hırsızlar, hatta katiller var mıdır?"

“Hiç şüphem yok,” dedi Max somurtarak.

“Gerçekten mi?” Pandora’nın korkudan tüyleri diken diken oldu.

Max suratını ekşiterek masanın üzerinde parmaklarıyla tempo tutmaya başladı. Sabırsızlığı Pandora’yla mı yoksa garson kızın yavaşlığıyla mı ilgiliydi? Ya da her ikisiyle de mi?

Buradan gitmek istiyordu ama en azından birkaç dakika daha kalmaya mecburlardı. Pandora’nın değerlendirebileceği bir süre.

Pandora gizliden gizliye diğer müşterilere baktı. Sonuçta annesiyle babası yaşamlarını diğer uygarlıkları incelemekle geçirmişlerdi ve bu dünya da en az, antik çağların bugünden uzak olduğu kadar, Pandora’dan uzaktı. En azından kendisi de bu konuda birkaç bilimsel gözlem yapabiliirdi. Her şey bir yana, o da anne babasının kızıydı.

Odada görünüş ve tavır olarak ne iş yaptıklarını saklamak için çaba göstermeyen birkaç tane kadın vardı ama buradakilerin çoğu erkekti. Pandora gözlerini dikmemeye gayret ederek onları inceledi. Yaşları ve yüz hatları çeşitlilik gösteriyordu fakat sınıf ve tavır olarak ortak özellikler taşıyorlardı. Yüzleri adeta bir heykeltıraşın başlayıp da sıkıntıdan bitiremediği, güçlük ve yoksunluk dolu yaşamların oyduğu tahtadan heykeller gibi özensizdi. Kaderleri, kendilerinden kaynaklanan herhangi bir hatadan çok, doğuştan gelen kötü talihleri tarafından çizilmişti.

O anda Pandora, Pandora Effington olarak doğduğu ve büyüdüğü için ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Bir başka farkında olduğu şey de Max’in bahsettiği Aslan İni’nde bulunan insanların güzel giysilerini ve sosyal konumlarını çekip alsalar, onların burada, Aslan ve Yılan’da oturan adamlardan

hiçbir farkları kalmayacaktı. Bunları bilmek, içinde kalan tüm korkuyu silip attı.

“Al buyur, bayım.” Garson kız yanlarına doğru aylak aylak yürürken dolgun kalçaları sallanıyordu. Pandora, kızın yaşının, hayat şartlarının ve kim bilir başka nelerin yüzünde bıraktığı izlere bakınca ona güçlkle kız denebilir, diye düşündü. Kadın önlerine bir bira bardağını küt diye koyunca bira, bardağın kenarlarından döküldü. Pandora’ya, sanki dikkate değmezmiş gibi, ilgisiz, kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini Max’e dikti.

Max’in bardağını ağır ve kışkırtıcı bir hareketle masaya koyarken çok geniş olan göğsünü neredeyse Max’in yüzüne dayarmış gibi ona doğru eğildi. Sanki bir tehlike anında aşırı düşük korsesinden fırlayıp kaçacak gibi görünen bir göğüs. Pandora kalbine bıçak gibi saplanan bir öfkeye kapıldı ve ters bir şey söylememek için kendisini zor tuttu.

“Başka isteğin var mı, bayım?” Kadının gırtlaktan çıkan sesi davetkârdı. Pandora onun tam olarak ne teklif ettiğini hemen anladı ve gözlerini devirerek tavana baktı.

Max’in bakışları bir süre kendisine sunulan etin üzerinde gezindi. Gerçi bu süre Pandora’ya aşırı uzun gelmişti. Ancak bu heybetli ikram bütün görüş alanını kapladığı için Max’in bu tekliften yararlanacak hali olmadığını düşündü. Max başını kaldırıp kadına baktı ve sırtıttı. “Bu gece olmaz.”

“Ya da başka bir gece,” diye homurdandı Pandora kendi kendine.

“Adım Muriel. Canın bir şey çekerse...” Kadın resmen Max’e ağzı sulanarak bakıyordu. Bu iğrenç bir şeydi.

Max paltosunun altından bozuk para çıkarıp kadına attı. Kadın parayı yakalamak için dikleşt, hayranlıkla paraya baktı, sonra da tombul poposunu masanın kenarına,

dosdoğru Pandora'nın yüzüne doğru dayadı. Pandora mutlak bir boğulma yaşamamak için oturduğu sırada kenara kaymak zorunda kaldı.

"Seni hiç burada görmedim."

"Ve bir daha da hiç görmeyeceksin," dedi Pandora alçak sesle. Max'e daha fazla dokunmaya kalkarsa Pandora bardağı kadının kafasına indirmek zorunda kalacaktı.

Muriel Pandora'ya kulak asmadı ama Max ona sert bir bakış attı.

Kadın bir kere daha Max'e doğru eğilip göğsünü ileri doğru uzattı ve Max'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Max daha çok sırttı.

"Hey, yeter artık." Pandora ayağa fırladı.

"Otur," dedi Max dişlerinin arasından.

"Hayır," diye çıkıştı Pandora ve oturdu.

"Oğlanın sorunu ne?" Muriel geniş omzunun üzerinden Pandora'ya şöyle bir baktı.

"Kendini bir şey zannediyor." Max Pandora'ya uyarır gibi baktı. "Galiba temiz bir dayak istiyor."

Pandora çocuk gibi dilini çıkarmamak için kendini zorladı.

Muriel ayağa kalktı ve Pandora'yı incelemek için döndü.

"Yakışıklı bir oğlan. Belki de istediği dayak değildir." Muriel ellerini masaya koyup Pandora'ya doğru eğildi. Bu duruşu çok da kapalı olmayan göğsünün tamamını ve ta ayaklarına kadar tüm bedenini gözler önüne seriyordu. Max bira bardağını masadan alarak ona doğru çabucak kadeh kaldırdı. Sonra da muhtemelen sırtıtışını gizlemek amacıyla içkisini dudaklarına götürdü. Bu durumun onu çok eğlendirdiği apaçık ortadaydı. Pandora dişlerini sıktı.

Muriel davetkâr bir bakış attı. “Galiba oğlanın istediği bir kadın.”

Max tuhaf bir ses çıkararak patladı ve ağzındaki birayı püskürttü. Öksürmeye başladı ve nefesi tılandı. Aslında daha fazlasını hak etmişti.

Muriel Max’in etrafından dolanarak arkasına geçti ve sırtına vurdu.

“Daha sert vur,” dedi Pandora ve Max’e tatlı tatlı gülümsedi.

Max elini kaldırdı. “Hayır. Teşekkür ederim. Bu yeterli. Emin ol, iyiyim.”

“Ah, benim zavallı lordum.” Muriel, Max’i sıkıca kavrayarak kendisine doğru çekti ve kafasını heybetli göğüslerinin arasında, dar bir bere giydirmiş gibi sıkıştırdı. Başka koşullarda olsaydı Pandora bunu son derece eğlenceli bulurdu. Fakat şu anda, bir kötü kadının göğüsleriyle evlenebileceği erkeğin kafasını sıkıştırmasına göz yumacak değildi.

Pandora ayağa fırladı. “Beyefendi iyi olduğunu söyledi.”

Muriel’in omuzlarını toplayabildiği tüm gücüyle itti. O göğüslerin bu kadar çekim gücüne sahip olabileceğini kim bilebilirdi?

Muriel geriye doğru birkaç metre kadar sendeledi, dengesini kaybederek büyük bir şapırtı ve şişkin etlerinin boğuklaştırdığı bir patırtıyla masaya oturdu. Bira bardakları, tabaklar ve şişeler her bir yöne dağıldı. Birkaç saniye önce orada sakın sakın oturmakta olan iki adam gürültüyle ayağa fırladılar. Ağızlarından çıkan pis küfürler kulaklarını tırmalarken Pandora bu adamları ileride sadece yaratıcılıklarından dolayı hatırlamayı umdu.

Bu hareket esnasında tahta sıralardan birisi devrildi ve her bir elinde en az beş tane bira bardağı taşıyarak Pandora’nın

hayranlığını kazanan bir başka garson kadının sendelemesine sebep oldu. Ama ne yazık ki kadın bardakları daha fazla tutamadı ve ileri doğru bir hamle yaptı. Bira bardakları sanki top mermisi gibi havada uçarak içindekileri oldukça geniş bir alana savurdular.

Pandora'nın etrafında oda gürültü ve hareket karmaşası içinde patlıyordu. Pandora geriye doğru yay gibi fırladı ve bir duvara hızla çarptı. Kafasının üzerinden püsküren ve arkasındaki duvara çarpan acı alkol yağmurundan kaçmak için eğildi.

Pandora yukarıda bir kükreme duyarak başını kaldırdı. Önünde etten bir duvar gibi dikilen iri kıyım vahşi bir adam, gözlerinde öldürücü bir ifadeyle ona bakıyordu. Pandora'nın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Adamın önünden kaçmaya çalıştı. Adam, gürültüden anlaşılmayan bir şeyler söyleyerek haykırıyordu. Pandora o anda ciddi bir tehlike içinde olduğunu fark etti.

Max neredeydi?

Çılgına dönmüş bir biçimde etrafına bakındı ve dövüşen bedenlerin oluşturduğu kalabalığı gözleriyle taradı. Tüm bedenini kaplayan panikle avazı çıktığı kadar bağırdı. "Max!"

"Buradayım!"

Pandora, Max'in sesinin geldiği yöne baktı ve bir süre sonra onu bir yumruktan kaçıp bir tane de kendi savururken gördü. Yumrukların suratlara savrulurken çıkardığı tok ses odayı saran kargaşanın içinde kayboluyordu. Max'in gözleri Pandora'nınkiyle birleşti. Gözlerinde ölümüne bir kararlılık parladı ve Pandora biliyordu ki Max ona bir şey olmasına izin vermeyecekti. Max masanın üzerinden ona doğru atladı.

O sırada birisi Pandora'nın ceketinden yakalayarak aniden geriye doğru çekti.

Pandora durumunu korumaya çalışırken çabucak arkasına baktı. Aman Tanrım, bu deminki vahşi etten duvardı. Tanrım, bu adam ceketini ya da daha kötüsü şapkasını çekip alırsa cinsiyetinin ortaya çıkması bu çılgınlığı artıracaktı. Kaçmak için çabaladı. Arkasından onu tutan el birdenbire gevşeyince Pandora öne doğru hızla fırladı ve masanın altına doğru kaydı. Bir an sersemledi. Şimdi ne yapacaktı?

Kıvrılarak döndü ve gizlendiği yerden etrafı gözledi. Max etten duvarla kavgaya girişmişti. Adama çok güzel bir yumruk attı. Pandora hiç düşünmeden bir sevinç çığlığı attı. Herakles bile bundan daha iyisini yapamazdı. Kısa bir süre sonra bir yerlerden ortaya çıkan bir yumruk Max'in çenesinde patladı ve kafası hızla geriye savruldu. Pandora üzüntüyle yüzünü buruşturdu.

Genç kız, korunmalı gözetleme yerinden arbedeyi çok net görebiliyordu. Max elinden geleni yapıyordu ama bir zorbayı yere serdikçe onun yerini yenisi alıyordu. Max kesinlikle çok etkileyiciydi ama Pandora ertesi gün onun yüzündeki morlukların pek de az olmayacağından emindi. Max bir kahramanın hem becerilerine hem de kesinlikle güç ve cesaretine sahipti. Yine de –midesine bir yumruk yedi ve Pandora kuvvetli bir iç çekti– bir daha birlikte böyle bir yere gitmeden önce Max'in savunma stratejileri üzerinde biraz çalışması gerekecekti.

Buradan nasıl çıkacaklardı? Max onu kurtarana kadar bir masanın altında saklanamayacağı belliydi. Her şeyden önce adamlar sayıca çok daha fazlaydı. Gerçi bu, yumrukların arkadaş düşman demeden rastgele havada uçuştığı, herkesin kendi başının çaresine baktığı bir kavgaydı. Pan-

dora, sığınağından çıkmayı hiç mi hiç istemiyordu ama bir noktada bundan kaçamayacak hale gelecekti. Tek sorun ne zaman çıkacağıydı.

Max, ağzında birkaç dişi kalmış pis bir saldırgana sersemletici bir yumruk sallamıştı ki küfürbaz herifin biri arkadan üzerine atladı. Pandora'nın öfkeden nefesi kesildi. Bu hiç de adil değildi! Dövüş ruhuna aykırıydı! Max'in yardıma ihtiyacı vardı. Ve görünüşe göre ona şu anda yardım edebilecek tek kişi Pandora'ydı.

Pandora cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı ve saklandığı yerden kayarak çıktı. Belki yere yakın bir şekilde hareket ederse dikkat çekmezdi. Kendisinin bile tahmin edemeyeceği bir hızla elleri ve dizleri üzerinde Max'e doğru emekledi. Yere düşen bir adamdan kaçmak için tekrar bir masanın altına bir an sindi ama sonunda Max'e ulaşıp ayağa kalktı.

Adam hâlâ Max'in sırtında asılmıştı. Belki de başka bir saldırgandı. Bu çirkin yaratık ne cüretle Max'in canını acıtmaya çalışıyordu!

Pandora'nın öfkesi korkusunu yendi ve bir silah aradı. Herhangi bir silah. Masalardan birinde mucizevi olarak sağlam kalan iki şişeyi, başka bir masada da üçüncü şişeyi gözüne kestirdi. Şişeleri kaptı ve Max'in arkasındaki masaya tırmandı. Şişelerden birisini eline aldı, diğer ikisini de masanın üzerine koydu. Saldırganın kafasının bir metre kadar üzerine gelecek biçimde ayakta durdu. Şişeyi boynundan kavradı, nişan aldı, kaldırdı ve olanca hızıyla indirdi.

Şişenin içindeki içki her yere sıçradı. Cam kırıkları ellerine battı. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra adam gayet akışkan bir hareketle yere doğru kaydı. Başka koşullarda olsa bu hareket çok zarif görünebilirdi.

Max arkasına döndü. Önce ayaklarının dibinde yatan adama, sonra da yukarıya, Pandora'ya baktı. "Tanrı aşkına, sen ne yapıyorsun burada?"

"Sana yardım ediyorum." Pandora, elinde kalan şişe kırığını kenara atarak gülümsedi. İçini dolduran huzur duygusuna kendisi de şaşırdı. "Sanırım minnettarlık gösterisinin sırası gelmişti."

"Minnettarlık mı?" Max sesini duyurmak için bağırarak zorunda kaldı ama şüphesiz bunu yapmasına gerek yoktu: Arkasında bir kavgacı daha belirdi. "Max! Arkanda!"

Max döndü ve tek yumrukla adamı yere serdi.

Pandora'nın içi gururla doldu ama şu anda bunun keyfini çıkaracak zamanı yoktu. Bu defa başka bir saldırgan Max'in kör noktasına doğru yaklaştı. Pandora hiç düşünmeden ikinci şişeyi kaptı ve adamın kafasına geçirdi.

Max hızla döndü ve şoke olmuş bir ifadeyle Pandora'ya baktı. "Aman Tanrım, Haylaz Kız!"

Pandora sırıttı. "Sana söyleyeyim, Max, ne kaçırdığımı bilmiyordum."

Max inledi ama onun da gözlerinde bir gurur pırıltısı mı vardı sanki?

"Buradan çıkıyoruz." Max Pandora'yı bacaklarından yakalayarak omuzunun üzerine attı ve kapıya doğru yürüdü.

"Bekle!" diye haykırdı Pandora.

Max, Pandora'nın son şişesini kapıp alması için bir an durakladı ve sonra aceleyle yürümeye devam etti. Max'in yüküne ve etraftaki karmaşaya göre bayağı bir ilerleme kaydetmişlerdi. Pandora başını kaldırıp neler oluyor diye bakmaya çalıştı ama bu pozisyondayken bunu yapması çok zordu. Kapıya vardıklarında tam başka bir serseri onlara doğru hamle

yaparken Max kapıyı hızla çekip açtı. Pandora da elindeki son şişeyle adamı olduğu yerde yere serdi. O anda Pandora Max'in vücudunun inip kalkmasından gülmekten katıldığını anladı ama hareket halinde olduklarından ve fazla gürültüden dolayı bundan pek emin olamadı. Pandora tüm bu olanlardan kesinlikle çok zevk alıyordu.

Max ara sokağa yürüyerek çıkışın birkaç metre ilerisinde bekleyen arabayı buldu. Jacobs'a hareket etmesi için bağırdı ve Pandora'yı arabaya bindirip kendisi de atlayıverdi. Araba sallanarak ilerlemeye başladı. Sürücünün atlara verdiği komutlar atların nal sesleri ve arabanın çangırtısı arasında zor duyuluyordu. Sokağın köşesini son hızla dönerken araba yana doğru eğildi. Bir an Max arabanın dağılacığından ve kendilerinin de arkalarında öfkeli bir kalabalıkla sokağın ortasında moloz yığınının üzerinde kalacaklarından korktu. Birkaç dakika sonra araba yavaşladı ve Max rahat bir nefes aldı. Yaşlı olsa da, Jacobs tehlikeyi atlatmadan arabayı yavaşlatmayacak kadar zekiymi.

Yanında oturan Pandora'nın soluk soluğa nefes almasından başka ses duyulmuyordu etrafta. Her arbededen sonra Max'i saran coşku ve mutluluk kaybolmuş, yerini vicdan azabına bırakmıştı.

Lanet olsun, Pandora'nın yüzünü görebilseydi keşke. Şüphesiz korkmuş ve onu böyle bir tehlikeye attığı için kendisine çok kızmıştır herhalde. Aslında onları bu karmaşaya bulaştıran, Pandora'nın çenesini tutamayıp kendinden başkasının sözünü dinlememekte inatçılık etmesiydi.

Yine de tüm bu fiyasko kendi kabahatiydi. İlk başta, Pandora'nın onu bu cehennem çukuruna girmek için ikna etmesine izin vermeyecekti. Fakat bir puan daha kazanma

fikri aklını çelmişti. Tam anlamıyla aptalın tekiydi. Oynadıkları oyunun sonuna bakılmaksızın, kendisiyle evlenmek şöyle dursun, Pandora onu bir daha görmeyi reddetse bile Max'i suçlayamazdı. Bunu hak ediyordu.

Birdenbire, acaba Laurie'nin olmasını beklediği şey tam olarak bu değil miydi diye merak etti Max. Dişlerini sıktı. Arkadaşı olsa da olmasa da bunun hesabını verecekti.

Yanında boğuk bir ses duydu. Lanet olsun, Pandora ağlıyor muydu yoksa? Şüphesiz çok korkmuştu. Ah, en sonunda kesinlikle kahramanca göğüs gerip büyük bir cesaret göstermişti ama şimdi tehlike geçtiğine göre belli ki sinir krizi geçirmek üzereydi. Max'i bir pişmanlık ve vicdan azabı sardı. Gerçekten bir serseri, hovarda, alçak ve de hayvandı.

"Pandora," dedi yumuşak bir sesle. "Özür dilerim. Oraya girmene izin vermekle çok aptallık ettim. Umarım beni affedersin ama affetmesen de seni anlarım."

"Seni affetmek mi?" Pandora kollarını Max'in boynuna dolayıp onu sert ve hızlı bir şekilde öptü. "Bu ne kadar zevkli bir eğlenceydi, Max. Ne kadar güzel bir maceraydı." Pandora'nın hayat dolu kahkahası arabayı çınlattı. "Hayatımda baştan sona hiç bu kadar büyüleyici bir olay yaşamamıştım. Aynı şeyi tekrar yaşamak isterdim! Ve sen Max, sen gerçek bir kahramansın. Benim kahramanım."

"Öyle miyim?" dedi Max sözlerine dikkat etmeye çalışarak.

"Benim hayatımı kurtardın. Tek kelimeyle muhteşemdin."

Max birden rahatladı. Pandora hiç kızgın değildi. Aslında, görünüşe göre, çok zevk almıştı. Tedbirli bir şekilde kollarıyla onu sardı.

"Peki, ben nasıldım? Sanırım ben de sana yardım ederek iyi bir iş çıkardım."

“Her şeyi başlatarak müthiş iyi bir iş çıkardın.” Max ciddi bir sesle konuşmaya çalıştı ama kıkırdamadan edemedi. Pandora’ya kötü bir azar çekmeye hazırlanmıştı kendisini ama onun heyecanı ve zarar görmeden kaçabildikleri için kendisinin de rahatlamış olması ve tabii ki onun şu anda kollarında olması öfkesini yumuşatmıştı. “Amaç Nemea Aslanı’nı yenmekse aslanı kızdırmadan bunu yapmak pek mümkün olamaz herhalde. Öyleyse, sanırım ben bir puan kazanmış oluyorum, değil mi?”

“Şüphesiz.” Pandora tatmin olmuş bir şekilde iç çekti. “Bu akşamı hiç unutmayacağım.”

“Sana hak veriyorum,” dedi Max alaycı bir sesle.

“Şişeyle bir adamın kafasına vurmanın bu kadar zevkli olacağını hayal bile edemezdin. Böyle bir fırsatın her zaman karşıma çıkacağını sanmıyorum.”

“Ben de.”

“Ve sen Max, sen de çok... çok...” Pandora dudaklarını hafifçe Max’in dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Max ona daha sıkı sarıldı. “Çok ne?”

“Çok cesur ve atılgandın ve de... ah, başka ne diyeceğimi bilmiyorum ama sanki uçan yumruklarınla adamları sağa sola deviriyordun.”

“Ya, evet...” Max birkaç tane güzel yumruk atmıştı. Laurie’yle birlikte olsaydı şimdi birbirlerinin sırtına vurup güzel bir iş çıkardıkları için kendilerini kutluyor olurlardı. Gerçi Pandora birkaç serseriye yıkmayı becermişti ama bu gece Laurie’den faydalanabilirdi. Aslında daha iyi düşününce kendisi de bu işten yüzünün akıyla çıkmıştı. “O serserilerden birkaçının icabına baktım, sanırım.”

“Dokuz kişinin.”

“Saydın mı?”

“Elbette. Çok etkileyiciydi. Bir iki kişiyi de atlamış olabilirim.” Pandora bir süre düşündü. “Hayır, tam olarak dokuzdu.”

“Pandora,” dedi Max yavaşça, “araştırmalarım göre bu hydra bir yılan...”

“Su yılanı, sanırım.”

“Ve Herkül dokuz başlı bir yılanı yenmişti, değil mi?”

“Kesinlikle. Şu anda hangi sınav olduğunu tam hatırlamıyorum...” Pandora Max’in kollarını iki yana açarak sıyrıldı. Bu bir an Max’i hayal kırıklığına uğrattı. Pandora’nın sesi heyecanla çınlıyordu. “Max, bu kulübün adı...”

“Aslan ve Yılan”

“Tebrikler, Max.” Pandora sevinçle güldü. “Bir puan daha kazandın.”

“Ama ben bir seferde iki görevin tamamlanmasının kurallarına aykırı olduğunu sanıyordum?”

“Ben de senin kurallarına uymadığımı sanıyordum. Ayrıca bu gece yaptığın eylem bir broş satın almaya ya da bir kombinezon getirmeye benzemiyordu; bu gerçekten oldukça zor ve birazcık da tehlikeliydi.”

Max homurdandı. “Birazcık mı?”

“Belki birazcıkdan daha fazla. Bunu göz önünde bulundurursak, kesinlikle senin aslanı alt edip çok başlı yılanı da yendiğini sayacağım.”

“Şaşırtıcı bir şekilde lütufkârsın.”

“Bir şartla.”

Max inledi. “Tahmin etmeliydim. Nedir şartın?”

“Beni oraya tekrar götüreceksin.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Stratejiler Yeniden Değerlendiriliyor

“Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum.” Pandora alnına soğuk, nemli bir bez koyarak yatak odasındaki şezlongda arkasına yaslandı. “Ona ikinci puanı verdim.”

“Senin geceyle ilgili anlattıklarını düşünürsek fazlasıyla hak etmiş,” dedi Cynthia yumuşak bir sesle.

“Hah!” Pandora bezi alnından kaldırarak ona baktı. “Yardıмым olmasaydı başaramayacaktı.”

Pandora bir kez daha dün gece olanları düşündü. Max onu, hararetili bir sohbet ve bol kahkaha dolu ve de yine kural bozan bir öpücükle sona eren bir yolculuktan sonra evine getirdi. Dün gece, bardaki olayların ve tabii ki onun kollarında duyduğu hazın da etkisiyle, sanki bir bardak şampanya içmiş gibi, tatlı bir mutluluk sarhoşluğu içindeydi. Halbuki bu sabah Trent Kontesi olmaya bir adım daha yaklaştığını fark edip küt diye gerçek dünyaya dönmüştü.

“Bu konuda neden bu kadar inatçı olduğunu bilmiyorum. Sana daha önce de söyledim, şimdi de söylüyorum.” Cynthia bir sandalyenin kenarına ilişti ve öne doğru eğildi. “Onun kazanmasını *istiyorsun*.”

“İstemiyorum.” Pandora’nın sesi tahmininden de sert çıkmıştı. Buna karşılık Cynthia zorla gülümsedi. Cynthia’nın haklı olup olmadığını çok daha fazla merak ediyordu. Ah, kazanmak konusunda değil. Pandora, Max’i yenme arzusunun bir saniye bile şüphe etmiyordu. Bir evliliği yenilgiyle başlatmak hiç de iyi olmazdı.

Bir evlilik mi?

Gerçekten onunla evlenmek istiyor muydu? Onu kesinlikle heyecanlı buluyor ve Max ne zaman gözlerine baksa içinde olağanüstü duygular kıpırdıyordu. Çok akıllı ve iyi kalpli bir adamdı ve Pandora dışından ne söylerse söylesin, Max şimdiye kadar karşılaştığı erkeklerin içinde evlenmeyi düşünebileceği tartışmasız tek insandı. Ayrıca Max’in dokunuşlarının onu ne hale çevirdiğini düşünmekten kaçıyordu. Fakat yine de aşk olmadan evlenmeyecekti.

Ona âşık mıydı?

Hayır, tabii ki değildi. Bu aptal düşünceyi kafasından hemen uzaklaştırdı. Max onun ilgisini çekiyordu. Eğlendiriyordu. Hepsi bu kadar. Ayrıca, onu seviyorsa ki sevmiyordu ama seviyorsa, onun kendisini asla sevmeyeceğinden oldukça emindi. Trent Kontu âşık olacak tipte bir adam değildi. Max gibi bir adamın hayatında aşkın çok az yeri olurdu. Pandora onun için, kazanması gereken bir ödül ve çabalarının karşılığında başka bir şey değildi.

Pandora oyunu kaybederse onunla evlenmeye söz vermişti ama aşk olmadan nasıl evlenebilirdi ki? İşte tam bu düşünce

kalbinin derinliklerinde bir korku ateşinin yanmasına neden oldu.

Başka bir seçeneği yoktu. Max'in kazanmasına izin veremezdi.

"Seni hiç anlamıyorum, Pandora." Cynthia sözlerini cefakâr bir tavırla iç çekerek vurguladı.

"Şimdi tam olarak anlamadığın nedir?"

"Lord Trent yakışıklı ve zengin. Terbiyesi kusursuz, unvanı lekesiz. Ayrıca istediğin şeyi yapmaya hangi adam istekliyse bilki o bir azizdir..."

Pandora küçümseyerek kakhaha attı. "Aziz Max, ha? Hiç sanmam. Azizler dün geceki gibi mekânlara takılmazlar. Tabii kurtarmak için günahkârlar aramıyorlarsa. Kanımca, Max'in o tip yerlere daha önceki ziyaretleri diğer insanları o kaderden kurtarma çabasından değil, cehennemde kendisine bir yer edinmek için yaptığı şeylerden biridir."

Cynthia ona sert bir bakış attı. "Ne diyordum, öyle bir adam ya azizdir ya da aptaldır. Ve Kont hiç de aptal değil."

"Hayır." Aslında adam tahmininden çok daha zekiymiş. Pandora oynadıkları oyuna, şimdiye kadar gereken önemi verip vermediğini sorguladı. Max'in zafer kazanması çok yüksek bir olasılıktı.

"Ya da," Cynthia etkileyici bir tavırla durakladı, "gerçekten harika bir insandır ve sen de onun elinden kayıp gitmesine izin vermekle aptallık etmiş olursun."

"Aptal olduğumu zaten söylemiştik," diye çıkıştı Pandora. "Ona iki puan birden verdim."

"İki puanı o kazandı."

"Her şeye rağmen, çok başarılı bir iş çıkarıyor ve hâlâ çok süresi var. En azından bu hafta çiftlikteki büyükannenin

partisi sayesinde bir süre ondan bir süre kurtulacağım. Ve görevleri yerine getirirken ona tanıklık etmemi istediği için yokluğum onu yavaşlatacak ve fırsatlar biraz olsun eşitlenecek.”

“Pandora,” dedi Cynthia öğüt verecekmiş gibi. “Bu hiç adil değil.”

“Elbette adil. Her şeyin adil olduğunu Max kendisi söyledi. Ayrıca bu şehir dışı seyahati benim fikrim değil ki. Büyükanнем bu etkinliği her yıl sezon ortasında düzenler ve ondan planlarını değiştirmesini istemek haddim değil. Şimdiye kadar bu olay bana hep sırasız gelmiştir ama itiraf etmeliyim ki ilk defa zamanlaması beni mutlu etti. Max’ın ne yaptığını ve nasıl ilerleme kaydettiğini merak etmek zorunda kalmadan salım kafayla düşünme fırsatı bulacağım. *Ve tabii ki onu yenmek için uygun bir plan bulabilme fırsatı da.* “Benimle geliyorsun, değil mi?”

“Elbette, hâlâ gelmemi istiyorsan.” Cynthia ayakta durarak Pandora’ya dik dik baktı. “Çünkü bir konuda haklı olduğunu itiraf etmeliyim, benim en iyi arkadaşım olan sen, gerçekten bir aptalsın.”

Pandora ayağa kalktı. “Bunu bana nasıl söyleyebilirsin?”

“Çünkü bu doğru. Uzun zamandır kendimi ifade etmem ve düşündüklerimi açıkça söylemem için beni cesaretlendiren sensin. Pekâlâ.” Cynthia derin bir nefes aldı. “Seni öylesine seviyorum ki şunu çok açıkça görebiliyorum. Kont, eşi bulunmaz bir kısmet ve senin için mükemmel bir eş olacaktır.”

“Bu kadar mükemmelse onunla *sen* evlen.” Pandora se-
sindeki o küçük vurgudan nefret etti ama şu anda en son isteyeceği şey, görmezden gelmeyi tercih ettiği şeyi en yakın arkadaşının ona hatırlatmasıydı.

“Fırsat verilseydi bir an bile düşünmeden evlenirdim.”

“İyi o zaman. Kazanırsam, yani kazandığım zaman, ona eş olarak seni seçeceğim.”

“Harika. Onun ve bana sunacağı her şeyin değerini bileceğimden emin olabilirsin.” Cynthia içi kürklü mantosunu ve eldivenlerini kaparak kapıya doğru yürüdü.

“Peki ya aşk?” Bu sözler Pandora’nın ağzından bir ok gibi fırladı. “Senin de benim kadar âşık olmak istediğini biliyorum.”

Cynthia hızla döndü. “Elbette istiyorum. Fakat Trent iyi bir adam ve akıllı başında, mantıklı bir kadının tüm kalbi ve ruhuyla bu adamı sevmesi uzun sürmez.”

“Yani ben akıllı başında ve mantıklı değilim, öyle mi?”

“Bu konuda hayır,” diye çıkıştı Cynthia. “Ayrıca, zamanla Lord Trent’in de böyle bir kadını sevmeyeceğini düşünemiyorum.”

“Ben, şahsen, geleceğimi bu tartışmalı varsayıma dayanarak riske atmak istemem.”

Cynthia başını salladı. “Sen tanıdığım en zeki kadınsın. Senin gücüne, cesaretine ve istediğin gibi davranma hevesine hayranım. Ama şimdi burada söylemeden geçemeyeceğim, senin hiç bu kadar... aptalca bir şey söylediğini duymamıştım.

“Aptalca mı? dedi Pandora soluyarak.

“Aptalca.” Cynthia omuzlarını dikleştirdi. “Bana belki yüz kere söylemişsindir: Hayat bir miktar risk almadan yaşamaya değmez. Haksız mıydım?”

“Hayır ama...”

“Öyleyse hangi akla hizmet orada durup da bana geleceğini riske atmak istemediğini söyleyebilirsin?”

Gerek Cynthia’nın alışılmadık sert tavrından, gerek söylediklerinin altındaki doğruluk payından dolayı, Pandora ilk kez ne diyeceğini şaşırdı.

“Tam düşündüğüm gibi, söyleyemezsin.” Cynthia kesin bir tavırla başını salladı ve dönüp odadan çıktı.

Pandora şezlonga çöktü ve şaşkınlıktan donmuş bir şekilde bakakaldı. Cynthia kendisiyle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Zira önderlik eden, düşündüğünü söyleyen ve evet, belirli bir risk almayı teşvik eden hep Pandora olmuştu.

Cynthia'ya ne olmuştu böyle?

Bütün itirazlarına rağmen acaba Max'e âşık mı oluyordu? Ve de bu şimdiye kadar hissettiği en dehşet verici duygu muydu?

Ne yapmayı planlıyordu?

Birden kafasında bir düşünce berraklaştı. Kesinlikle Cynthia Max'le evlenmek istediğini söylerken ciddi olamazdı. Mutlaka söyledikleri, bir öfke anında her zaman sarf edilen gerçeklik payı olmayan sözlerden farksızdı. Yine de...

Pandora iç çekerek kendisini tekrar şezlonga attı ve nemli bezi alnına koydu. Cynthia sonunda Pandora'nın olmasını istediği gibi olmuştu. Ona dersini fazlasıyla iyi öğretmişti. Şimdi bu kızla ne yapacaktı?

Daha da önemlisi Max'le ilgili ne yapacaktı? Onun oyunu kazanmasına ve bu süreçte kalbini çalmasına nasıl engel olacaktı?

Ve her iki durum için de çok geç olduğu düşüncesini görmezden gelmeye daha ne kadar devam edecekti?

“Bak Max, özür dilerim.” Laurie, iki küçük kristal kadehe Max'in en iyi kalite konyasından doldurdu.

Lanet olsun. Dün gece hiç de planladığı gibi gitmemişti. Haylaz Kız'm Max'e köpürerek bu olayı bahsi bozmak için bir bahane olarak kullanacağını zannetmişti. Oysa bu işten Max zarar görmüş ve evliliğe iki adım daha yaklaşmıştı.

“Böyle bir hata yapacağını tahmin etseydim seni götürmesi için asla Jacobs’ı göndermezdim.” Laurie, içki sürahisinin tıpasını yerine koydu ve ikinci kez doldurduğu kadehini bilindik barış teklifi edasıyla Max’e uzattı. “Düşünebiliyor musun, Aslanın İni’yle Aslan ve Yılan’ı karıştırmak.”

“İnanması çok güç,” dedi Max soğuk bir sesle ve içkiyi aldı.

“Emin ol, Max, bunu yaptığı için ona ağzının payını vereceğim.”

“Ah, ona çok sert davranma. Adam yıllardır iyi çalışıyor. Ama bu biraz sürpriz oldu. Ağır işitmesi hariç, ben Jacobs’ı çok güvenilir buldum.”

“Evet, şey...” Laurie içkisinden büyük bir yudum aldı ve boğazını yakan acılığın tadını çıkardı. Max’in hem ses tonundan hem de gözlerindeki ifadeden bu işte Jacobs’m kabahatli olduğuna bir an bile inanmadığını anladı. “Yaşadıklarından dolayı bu kadar kötü görünmene rağmen çok iyi ve anlayışlısın.”

Max hafifçe çenesinin kenarındaki morluğa dokundu. “İtiraf etmeliyim ki ilk başta senin tam olarak ne kaçırdığını sana uygulamalı olarak göstermeyi planlamıştım fakat her şey göz önünde bulundurulduğunda ciddi bir zararım yok. Gece başarılı geçti.” Max şöminenin yanında duran deri berjer koltuklardan birine çökerken iki eliyle bardağını tutarak sırtıttı. “Oldukça başarılı.”

“Her nedense seni kutlamak içimden gelmiyor.” Laurie diğer koltuğa yerleşerek içkisinden büyük bir yudum daha aldı. “Ya dostum, seninle kaç kere tam burada oturup dünyanın düzeni üzerine kafa yorduk dersin?”

“Yüzlerce ya da belki daha fazla.”

“Ve kaç kere bir kızın bizi evliliğin acımasız boyunduruğu altına sokmasına asla izin vermeyeceğimize dair yemin ettik?”

“Hiç hatırlamıyorum.”

“Pekâlâ.” Laurie gözlerini tavana doğru devirdi. “Ben kaç kere evlenme bahtıyarlığının tuzağına asla düşmeyeceğime dair yemin ettim?”

“Sen mi? En az yüz kere. Ama buna isteyerek girişiyorsan tam olarak tuzak sayılmaz,” dedi Max yumuşak bir sesle.

“Sen ne ad verirsen ver, tuzak yine de tuzaktır.” Laurie dirseklerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi. “Kelimeleri bir yana bırakalım Max, senin istediğin bir eşse, içlerinden seçebileceğin bir sürü başka kız var. Bayan Weatherly mükemmel bir örnek. Gerçi Haylaz Kız’a yakınlığı onu biraz bozmuş olabilir.”

Max güldü. “Kızın davranışları sürpriz oldu, değil mi?”

“Kesinlikle.” Beklenmedik ve güzel bir sürprizdi. Haylaz Kız’ı savunmak için patladığı ana kadar ilk başta ne kadar sessiz ve düzgün görünüyordu. Laurie için, arkadaşının hakkını korumak için direnen bu kızın tarzına hayran olmamak zordu. O olayı her hatırladığında kendi kendine gülümsüyordu. Tuhaf bir biçimde bunu daha sık hatırlamaya başlamıştı. Gözleri, yanılmıyorsa yeşildi, kızgın bir ateşle parlıyordu. Güzel boynuna kadar hoş bir şekilde kızarmış ve ona ukala diye bağırırken dudaklarının ilginç bir şekilde büzülmesi... İşte bir erkeğin yatağını ömür boyu ısıtabilecek türden bir kadın.

Ömür boyu mu?

Bu düşünce onu sarsarak kendine getirdi. Belli ki tüm bu evlilikle ilgili konuşmalar beynini altüst etmişti.

Max sanki Laurie’nin kafasındaki düşünceleri anlamış gibi kaşını kaldırarak onu izliyordu.

“Ancak mesele Bayan Weatherly değil,” dedi Laurie sertçe.

“Benim için değil.”

Laurie, Max'in yorumundaki imayı duymamış gibi yaptı. "Hayır, sen dünyadaki en inatçı, dik kafalı dişiyle evlenmeye kararlısın." Laurie kendini tekrar koltuğa attı. "Sen ümitsiz durumdasın. Artık ölümsüz aşkını da ilan edersin."

Max sessizce bardağındaki konyağı çalkalayarak döndürürken sanki daha önce böyle ilginç bir şey görmemiş gibi içkinin dönmesini inceliyordu. Bir an geçti. Sonra bir an daha.

"Max?" Laurie'nin sesi yükseldi. "Âşık değilsin, değil mi?"

"Aşkı gördüğümde tanır mıyım, bilmiyorum. Sana bir şey soracağım." Max, Laurie'yle göz göze geldi. "Sen neden Pandora'yla evlenmeme bu kadar karışsın?"

Laurie uzun bir iç çekti. İşin buraya varacağını biliyordu. Yıllar önce Max'e sırrını açmalıydı.

O ve Max çocukluklarına uzanan arkadaşlıkları boyunca sırlarını paylaşmışlardı. Okula birlikte gitmişler, birlikte müzikler yapmış, kızları keşfetmiş ve beraber büyümüşlerdi. İki kardeş gibi yakınlardı. Hatta birçok kardeştan daha da yakın. İkisi de birbirinin hayallerine, arzularına, umutlarına ve korkularına inanırlardı.

Max orduda bir görev almakta inatla ısrar ettiğinde yolları ayrıldı. Max askerlik günlerinden pek söz etmezdi. Onun söylediği çok az şeyden yola çıkarak Laurie şu kanıya vardı: Savaşın acı gerçeği onu ilk elden yaşamamış birisiyle paylaşamazdı.

Dönüşünden bir yıl sonra Max ailesinin şehir dışındaki malikânesine çekildi ve sezon zamanlarında bile şehre gelmeyi reddetti. Geriye dönüp baktığında, Laurie o zamanlar kendi küçük problemleriyle fazla ilgilenmekten arkadaşının ruh halini merak edecek zaman bulamadığını fark etti. O sıradışı dönemde yaptığı ziyaretlerin silik anıları içkiye bağlı

bir ilgisizlik perdesi altında örtülü kalmıştı. O zaman Max'i yüzüstü bırakmıştı. Şimdi bırakmayacaktı.

Ve şimdi tüm gerçeği anlaması için belki de en uygun zamandı.

"Sıradan bir gözlemci bile Pandora'nın yıllar içinde birçok kalp kırdığını söyler. Senin yaralı ve ezik kalbini de sokağa atılmış bir halde bulmak istemem doğrusu. Kısaca durum bundan ibaret." Laurie omuz silkti. "Ayrıca öyle bir durumda senin iyileşmene yardım edecek halim yok. Şüphesiz sen de acı dolu anılarını silebilmek için her akşamını hafifmeşrep kadınların peşinde, Aslan ve Yılan gibi yerlere takılarak viskileri, cinleri ve Tanrı bilir daha neleri midene indirerek geçireceksin."

Laurie içkisinden büyük bir yudum alırken bardağının üzerinden arkadaşını inceledi. "Tekrar düşündüm de benim için fedakârlık olacak ama senin kırık kalbini onarmana se-verek yardım ederim."

Max güldü. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

"Her zaman." Laurie kadehini kaldırarak başıyla onayladı. Sözleri odada yankılandı. Birdenbire aralarındaki kaygısız hava kayboldu.

"Çabalarımı küçümsemekten vazgeçmeni istiyorum," dedi Max kararlı bir şekilde. Sesi düz ve sakindi.

"Yapabilseydim yapardım arkadaşım ama," Laurie derin bir soluk aldı ve kendisini en kötüye hazırladı, "yapamam."

Gizli bir meydan okumayla dolu, ağır bir sessizlik uzunca bir süre havada asılı kaldı. Max kararlı ve tereddütsüz gözlerle kendisine baktı.

"Seninle her zaman dişli bir ekip olduk."

"Elbette."

“Bir süredir sen ve ben bir yarışmanın karşıt taraflarındayız.”

“Kesinlikle öyleyiz.”

“Yine de...” Max’in yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. “Seninle her zaman boy ölçüşmekten zevk aldım.”

Laurie, Max’in sırtısına karşılık verdi. “Ben de.”

“Yanlış hatırlamıyorsam, son çekişmemiz bir kadınla ilgiliydi. Ve sanırım kazanan ben olmuştum.”

“Ve ondan öncekinde de ben kazanmıştım. Ve de daha öncekinde de.”

“Tuhaf.” Max kafasını salladı. “Ben öyle hatırlamıyorum.”

“Çok tuhaf.” Laurie sahte bir ilgiyle kaşlarını çatı. “Ben çok net hatırlıyorum.”

“Her neyse, benim çabalarımı boşa çıkarıp Pandora’ya yardım edeceğine dair verdiğin sözde ısrarlıysan...”

“Ben ona yardım etmiyorum. Sana yardım ediyorum.”

“Bu durum tartışmaya çok açık ama diyordum ki,” Max sözlerini tartarcasına durakladı, “esas itibarıyla oyunumuzda sen ikinci derecede bir oyuncu olmaya başladın. Ve her oyunda olduğu gibi, kazanana ödül kaybedene de ceza verilir. Katılıyor musun?”

“Sanırım,” dedi Laurie tedbirli bir şekilde.

“Öyleyse ben bir yan bahisçi öneriyorum. Yani bir bakıma bahisleri yükseltmeyi.”

“Bahisleri yükseltmek mi?” Laurie inanmayan bir tavırla kaşını kaldırdı. “Bundan daha yüksek olması zor. Kazanırsan zaten Haylaz Kız’la evlenmeyi göze alıyorsun ve kaybedersen de yalnızca gelinin adı değişecek.”

Max içkisini yudumlayıp başını salladı. “Ben ciddi olarak Pandora’nın bana gerçekten bir eş bulacağından şüphe edi-

yorum. Onu daha çok tanıdıkça aslında tüm isteğinin benim yenilgi olduğunu daha iyi anlıyorum. Zafer kazanınca benim planladığımdan daha iyi niyetli olacağını sanıyorum. Ayrıca ben herhangi bir uygun kadına inanmakta zorlanıyorum ve Pandora uygun birisini seçmeyi kabul etti...”

“Ona güvenmiyorum.” Laurie’nin sesi ciddiye.

“Ben güveniyorum. Ne olursa olsun, hiçbir uygun kadın kendisinin yer almadığı bir pazarlık yüzünden tanımadığı bir erkekle evlenmeyi kabul etmez. Kaybedersem, bahisler aslında oldukça değersiz olur.”

İkisinin arasındaki bir bahis kesinlikle tüm çabayı biraz daha ilginç kılacaktı. “Aklında ne vardı senin?”

Max bardağını yanındaki masaya koydu, öne doğru eğildi ve tıpkı elinde koz bulunan bir hilebaz gibi iki elinin parmaklarını birleştirerek kule gibi yaptı. “Bu sınavların bazı bölümleri çok pahalı olmaya başladı. Daha şimdiden oyunun finali için bir kuyumcuya ucunda altın elmalar olan bir kolye ısmarladım. Ancak bu ufak bir servete mal olacak. Bunun bedelini ödediğini görmek beni çok memnun eder.”

“Pekâlâ.”

“Mükemmel. Kaybetmeyi planlamadığımı halde kaybedersem, ödül olarak ne istersin?”

Laurie bir süre düşündü. Birden cevabı buldu. “Kaçışın için yaptığım planı hatırlıyor musun?”

“Hiç unutmadım ki.”

“Bunu dört gözle bekliyordum. Kaybedersen, başta önerdiğim yolculuğa çıkmayı öneriyorum. Eğlenceli bir yere yapacağımız uzun bir yolculuk. Ve tabii ki senin yenilgiyi unutturacak kadınlar.”

“Ne kadar düşüncelisin,” diye mırıldandı Max.

“Ve tüm masrafları ödeyeceksin.”

“Başka türlü sü olmazdı zaten.” Max, “Anlaştık mı öyleyse?” dedi.

Laurie kadehini kaldırdı. “Anlaştık.” Bardağını Max’in-kiyle tokuşturdu.

“Seni uyarıyorum, arkadaşım.” Max’in yüzüne bir gülümseme yerleşti ama gözleri kararlı bir biçimde parıldıyordu. Aniden Laurie Max’in sadece zevkli bir oyun oynamadığını veya eğlenceli bir bahisçiyle anlaşmadığını fark etti. “Kaybetmeye niyetim yok.”

“Ah ama senin kaybetmen hayatının kurtulması için tek yol.”

Max güldü ve kalan son içkisini de çabucak içti. Laurie de aynı şeyi yaptı ve kafasının içindeki çelişip duran düşünceleri göz ardı etmeye çalıştı.

Sahiden Max Haylaz Kız’a şimdiden âşık olduysa, aralarındaki bu yarış kaybetmek onun kalbini kıracaktı. Acaba Laurie’nin gerçekten bunda bir rolü olabilir miydi?

Evet. Laurie şüphelerini kafasından uzaklaştırdı. Max’i korkunç bir gelecekte kurtarmak yaşam boyu süren bir arkadaşlığın karşılığını ödemek için tek yoldu. Bu kolay olamayacaktı. Yine de onun Effington ailesine mensup bir dostu olup olmadığını merak etti. Yoksa ne diye ailenin en büyüğü olan Roxborough’nun Dul Düşesi’nin evinde verdiği partiye davet edilsin ki?

Yine de, Laurie Max’i kendi kendisinden kurtarabilirdi ama ona en içten bağlı arkadaş bile onu aşkın gücünden kurtarabilir miydi?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yeni Bir Oyun Alanı

*P*andora son derece huzursuzdu.

Atın üzerinde olma duygusu ve şehir dışında hiçbir şeye aldırış etmeden uçmak bile onun içini kemiren endişeyi hafifletmemişti. Uyuyamamış ya da sakinleşememişti.

Pandora atı yavaşlatarak önce eşkin sonra da bayağı yürüyüşle sürdü. Zavallı hayvanı zorlamaya gerek yoktu çünkü kendisi de keyifsizdi. Burada, ailesinin atalarından kalma arazinin uzak köşelerinde bile huzur bulamamıştı.

Bütün suç Max'indi. Tümüyle. Bu düşünce, bitmeyen bir melodi gibi beyinde dolaşp onu rahatsız ediyordu. Tabii şunu da kabul etmeliydi ki Max de dolaylı olarak onun şu anda at sırtında hissetmeye çalıştığı heyecanın tadından sorumluydu. Birbirlerinden ayrıldıklarında onun kendisine verdiği erkek giysilerini iade etmeyi düşünmemişti. İçgüdüsel olarak onları bavuluna tıkıp çiftliğe getirmişti. Bu sabah, daha gün yeni ağarırken, yanındaki yatakta uyumakta olan Cynthia'yı uyan-dırmamaya çalışarak sessizce giyindi ve Effington Hall'dan

sıvışarak ahıra gitti. İki seyis dışında kimseye görünmemeyi başardı. Onlar da tüm Effington ailesinin malikânede olduğu zamanlarda böyle olaylara alışmış gibi Pandora'yla ilgilenmemişlerdi.

Pandora, ileriye doğru bakınca içinde kazlar yüzen gölü gördü. Atını gölün güney kıyısını kucaklayan koruluğa ve orada saklı hazineye doğru sürdü.

Bacaklarını ayırarak at üstünde oturuyor olmak eşsiz ve harika bir şeydi. Balo salonlarını sınıflara tercih etmeye başladığından beri böyle bir şey yapmamıştı. Bu şekilde at binmenin sağladığı o muhteşem heyecanı neredeyse unutmuştu.

Gölün etrafından dolanan patikaya vardı ve at da sanki onun nereye gitmek istediğini sezinlemiş gibi doğru tarafa döndü. Belli ki ailenin diğer fertleri de zaman zaman aynı yere sığınmışlardı.

Pandora bu yıl hangi Effington akrabalarının katılacağını hiç bilmiyordu. Kendisi ve ebeveynleri Cynthia'yla birlikte dün gece geç saatte varmışlar ve hemen yatmaya gitmişlerdi.

Başka bir zaman olsaydı kuzenlerini, teyzelerini, amcalarını ve şenliklere katılmak için davet edilen çeşitli arkadaşlarını karşılamak için can atardı. Büyükannesinin yıllık partisinin zamanlamasından şikâyetçi olmasına rağmen her zaman kırsala gelmekten hoşlanmıştı.

Çocukken köşk ona bir kale, bakımlı parksa sihirli bir diyar gibi gelirdi. Büyüdüğünde bile bu sihir ona hep bir huzur ve aile hissi vermeye devam etti. Burası ailesinin atalarından kalma evdi ve nerede yaşarsa yaşasın, kalbinin ait olduğu yer burasıydı.

Pandora atı ağaç sınırında durdurdu ve eyerden aşağı kayarak çiyin etkisiyle hâlâ ıslak olan ayak bileğine gelen çim-

lere bastı. Güzel doru at, Pandora'nın kendini bildiğinden beri, atları, çocukları ve buraya gelen herkesi gölgesinde barındıran meşe ağacının gövdesinin çevresindeki sürgünlere burnunu sürttü. Pandora hayvanın başıboş dolaşmasını önlemek için dizginleri bağlayıp bağlamama konusunda düşünüp taşındıktan sonra onun dişlediği taze fidanlardan başka bir şeyle ilgilenmediğine karar verdi. Ayrıca Effington atları her zaman terbiyeli olmuştu ve bu da çok uzaklara gitmezdi.

Parmaklarını ağacın kabuğu üzerinde gezdirerek hevesli adımlarla meşe ağacının etrafında yürüdü. Sonra bir dişbudak ağacının, ardından bir başka meşenin yanından geçti. Birdenbire, sanki bir büyücünün sihirli değneğinden çıkmış gibi orayı gördü.

Ağaçların arasında gizlenmiş küçük bir Yunan mabetiydi bu.

Bu özel yere her gelişinde olduğu gibi ruhu hafifledi ve yüksek sesle gülmek istedi. Sanki dikkatli olmazsa kaybolacaktı gibi, neşeyle ve küçük bir reveransla ona yaklaştı. Son ziyaretinin üzerinden uzun zaman geçmişti.

Sütunlarla desteklenmiş bir kubbesi olan mabet küçük ve tamamen yuvarlaktı. Gerçek duvarları yoktu. İçerideki eğimli banklar olmasa yapıyı çevreleyen iki basamaktan çıkıp binaya herhangi bir noktadan girilebilirdi.

Binanın açık tasarımına rağmen, sütunlar bir tür mahremiyet sağlıyordu. Pandora birçok kez bazı akrabalarının ve konukların gizli bir randevu için bu saklı mabetten yararlandıklarına şahit olmuştu. Bina mermerden inşa edilmişti. Fakat Pandora çocukken buranın keten helvasından yapıldığını zannederdi. Mabet doğrudan güneş alsaydı çok göz kamaştırıcı olurdu ama ağaçların arasında olduğu için

alacalı güneş ışığının etkisiyle üzerinde yeşil ve altın renkli desenler dans ediyordu.

Pandora mabede girdikten sonra her zaman yaptığı gibi taş zeminin tam ortasını belirleyen daireye doğru yürüdü. Yapının eni üç metreden fazla değildi. Bu ölçümü çocuklar kafa kafaya uzanarak saptamışlardı. Pandora bulunduğu yerden baktığında ağaçların arasından gölün ötesine kadar olan yeri görebiliyordu. Ancak mabet gölden bakıldığında görülemiyordu. Hayalperest bir çocuk, birisi doğrudan doğruya üzerinde durmadıkça, mabedin hiç var olmadığını düşleyebilirdi.

İşte bu özelliğinden dolayı aile bireylerinin çoğu bu yapıya, hoşgörülü bir şefkatle, Düşes'in Folisi² diyorlardı. Sonuçta hiç kimse göremeyecekse böyle bir bahçe binasının ne anlamı vardı ki? Fakat Pandora'nın büyükbabası yaklaşık altmış yıl önce bunu yeni evlendiği karısı için inşa etmişti. Onu buraya neden koyduğunu ve neden bu şekilde yapıldığını yalnızca ikisi biliyordu. Pandora'ya göre o hiçbir zaman bir foli değil, daima bir mabet olmuştu.

Genç kız bakışlarını kubbeye çevirdi. Yüksekliği içeriye ferah bir hava katıyordu. Binanın beyaz olmayan tek bölümü burasıydı. Derin ve mükemmel bir mavi renge boyanmış, sanki gece göğü sonsuza dek burada tutsak edilmiş gibi, yüzeyine gümüş rengi yıldızlar serpiştirilmişti.

Kubbeye uzun uzun bakmak için başını yana doğru eğdi ve hiç düşünmeden çocukluğunun neredeyse unutulmuş bir seremonisini yerine getirir gibi kollarını kaldırdı. Çok eskiden, yeteri kadar uzağa erişirse, kubbeye yeterince uzun süre bakarsa ve olabildiğince içten dilerse, buradaki sihrin onun

ayaklarını yerden keserek onu boyalı gökyüzünün içinden Yunan tanrılarının ve düşsel yaratıkların yaşadığı mistik bir dünyaya doğru uçuracağına inanıyordu. Ve de kahramanların yaşadığı bir dünyaya.

“Mabette bir tanrıça bulacağımı tahmin etmeliydim.” Pandora’nın arkasından tanıdık bir ses geldi.

Yüreği hopladı. *Hain yüreği.*

Ellerini yana indirmemek için zor tuttu kendini. “Gerçek tanrıçalar seni duymasın diye dua et. Aptal ölümlü, bu haddini bilmez sözlerin yüzünden bizi öldürebilirler. Bilirsin ya onlar aşırı kıskançtır.”

“Kıskanmakta çok haklılar,” dedi Max yumuşak bir sesle.

Pandora’nın yüzü sıcacık oldu. Ellerini indirip döndü. Max bir sütuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında hafif bir gülümseme ve çenesinde solmuş bir morlukla orada duruyordu.

“Burada ne işin var?”

“Manzaranın tadını çıkarıyorum.” Max keskin bakışlarla onu süzüyordu. “Hiçbir zaman erkek giysileri giymediğini söylememiş miydin bana?”

Pandora onun duruşunu taklit ederek kollarını kavuşturdu. “Öyle mi söylemiştim?”

“Evet. Hem de yanlış hatırlamıyorsam oldukça kızgın bir sesle. Fakat...” Max’in gözleri bir defa daha Pandora’nın üzerinde dolaştı. Bu kez bakışları daha yavaştı ve bakmaktan çok dokunmaya benziyordu. Pandora’nın kalbi pır pır etti. “Bence sana yakışmış.”

Pandora aldırılmaz bir tavırla omuz silkti. “İyi o zaman tüm gardırobumu değiştirmem gerekecek. Belki beni terzinle tanıştırabilirsin, ha?” Max’in giyimine bakılırsa, terzisinin işini

bilen birisi olduğu belliydi. Max'i daha önce hiç bu kadar spor kıyafetle görmemişti. Yüksek konçlu çizmelerinden bedenini saran golf pantolonuna ve yakası etkileyici bir biçimde açık krem rengi gömleğine kadar her şeyiyle modern bir Apollo gibi görünüyordu. Ya da bir kahraman. "İşini kusursuz yaptığı belli."

"Faturasına bakılırsa yapmalı da."

"Soruma cevap vermedin."

"Pekâlâ." Max'in sesi ciddiydi ama gözlerinde bir ışık dans ediyordu. "Seni terzimle tanıştırmaktan zevk duyarım."

Pandora gülmemeye çalıştı ama başaramadı. "Çok iyi biliyorsun ki bunu kastetmemiştim. Şimdi söyle, burada ne yapıyorsun?"

"Sen orada yokken nasıl Londra'da kalabilirdim ki?" Max'in sesi Pandora'yı biraz kızdırdı ama bu sözlerin altında yatan küçük ima onun biraz durup düşünmesini sağladı. Söylediklerinde gerçek payı var mıydı yoksa her zaman yapmaya alıştığı bir iltifattan başka bir şey değil miydi bu?

"Sen hep söylenecek doğru şeyi bilir misin?"

"Seninle değil." Max sırttı. "Sen, Haylaz Kız, bir gizemsin. Mücadele nedenisin."

"Öyle mi? Ne kadar hoş."

"Senin için hoş belki ama benim için bir çıkmaz." Max mabede biraz daha girdi, ellerini arkasında kavuşturdu ve bir sütundan ötekine aylak aylak dolaştı. "Bana karşı gerçek tavrın hakkında tamamen şaşırmış durumdayım. Bir an bu oyunu kazanmamı istediğinden emin oluyorum ve oyunumuz eşi bulunmaz bir flörte dönüşüyor. Ama bir dakika sonra bir bakıyorum, hiçbir şey söylemeden Londra'dan ayrılmışsın."

Max durdu ve Pandora'ya suçlayıcı bir bakış attı. "Bana kalırsa bu hiç de adil değildi. Oyun ruhuna aykırı, o kadar.

Biliyorsun, zamanla yarışıyorum. Seni hiçbir yerde bulamazsam nasıl puan almamı beklersin ki?”

“Bu bir sır değildi. Büyükannem bu toplantıyı her yıl aynı zamanda düzenler. Benim buraya geldiğimi öğrenmen tek bir soruya bakardı. Ayrıca, beni bulmak için çok da çaba harcamadığın belli. Hemen bu sabah bulduğuna göre.” Pandora kaşlarını çatı. “Nereye gittiğimi nasıl anladın? Ben evden ayrıldığımda etrafta kimsecikler yoktu.”

“Ben vardım. Seni takip ettim.”

“Takip mi ettin? Nereden?” Pandora derin bir nefes aldı. “Köşkte mi kalıyorsun?”

“Sana söylememiş miydim?” Max mabedin etrafını ko-laçan etmeye devam etti ve Pandora o yürüdükçe dönmek zorunda kaldı.”

Pandora’yı bir öfke sardı. “Beni şehirden buraya kadar takip edip de kendi evindeymiş gibi davranamazsın.”

“Aksine, istesem aynen dediğin gibi yapabilirdim ama bu defa öyle yapmadım.” Max öne doğru eğilerek sanki dünyanın en büyüleyici şeylerine bakıyormuş gibi sütunlardan birinin ince çizgilerini yakından inceledi. “Davet edildim.”

“Davet mi edildin? Kim tarafından?”

“Annen.”

Pandora zorlukla nefes aldı. “Annem mi? Annem neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Şüphesiz tüm aileyle tanışmam gerektiğini düşünüyor.” Max dikleşti ve dönerek dolaşmaya devam etti. “Yakında onlara katılacağıma göre.”

Pandora sert bir cevap vermemek için kendini tuttu.

“Gerçi Effington’ları bir anda almak yerine küçük dozlarda almak daha iyi olur diye düşünüyorum.”

bilen birisi olduğu belliydi. Max'i daha önce hiç bu kadar spor kıyafetle görmemişti. Yüksek konçlu çizmelerinden bedenini saran golf pantolonuna ve yakası etkileyici bir biçimde açık krem rengi gömleğine kadar her şeyiyle modern bir Apollo gibi görünüyordu. Ya da bir kahraman. "İşini kusursuz yaptığı belli."

"Faturasına bakılırsa yapmalı da."

"Soruma cevap vermedin."

"Pekâlâ." Max'in sesi ciddiye ama gözlerinde bir ışık dans ediyordu. "Seni terzimle tanıştırmaktan zevk duyarım."

Pandora gülmemeye çalıştı ama başaramadı. "Çok iyi biliyorsun ki bunu kastetmemiştim. Şimdi söyle, burada ne yapıyorsun?"

"Sen orada yokken nasıl Londra'da kalabilirdim ki?" Max'in sesi Pandora'yı biraz kızdırdı ama bu sözlerin altında yatan küçük ima onun biraz durup düşünmesini sağladı. Söylediklerinde gerçek payı var mıydı yoksa her zaman yapmaya alıştığı bir iltifattan başka bir şey değil miydi bu?

"Sen hep söylenecek doğru şeyi bilir misin?"

"Seninle değil." Max sırtıttı. "Sen, Haylaz Kız, bir gizemsin. Mücadele nedenisin."

"Öyle mi? Ne kadar hoş."

"Senin için hoş belki ama benim için bir çıkmaz." Max mabede biraz daha girdi, ellerini arkasında kavuşturdu ve bir sütundan ötekine aylak aylak dolaştı. "Bana karşı gerçek tavrın hakkında tamamen şaşırmış durumdayım. Bir an bu oyunu kazanmamı istediğinden emin oluyorum ve oyunumuz eşi bulunmaz bir flörte dönüşüyor. Ama bir dakika sonra bir bakıyorum, hiçbir şey söylemeden Londra'dan ayrılmışsın."

Max durdu ve Pandora'ya suçlayıcı bir bakış attı. "Bana kahrırsa bu hiç de adil değildi. Oyun ruhuna aykırı, o kadar.

Biliyorsun, zamanla yarışıyorum. Seni hiçbir yerde bulamazsam nasıl puan almamı beklersin ki?”

“Bu bir sır değildi. Büyükannem bu toplantıyı her yıl aynı zamanda düzenler. Benim buraya geldiğimi öğrenmen tek bir soruya bakardı. Ayrıca, beni bulmak için çok da çaba harcamadığın belli. Hemen bu sabah bulduğuna göre.” Pandora kaşlarını çatı. “Nereye gittiğimi nasıl anladın? Ben evden ayrıldığımda etrafta kimsecikler yoktu.”

“Ben vardım. Seni takip ettim.”

“Takip mi ettin? Nereden?” Pandora derin bir nefes aldı. “Köşkte mi kalıyorsun?”

“Sana söylememiş miydim?” Max mabedin etrafını ko-laçan etmeye devam etti ve Pandora o yürüdükçe dönmek zorunda kaldı.”

Pandora’yı bir öfke sardı. “Beni şehirden buraya kadar takip edip de kendi evindeymiş gibi davranamazsın.”

“Aksine, istesem aynen dediğin gibi yapabiliirdim ama bu defa öyle yapmadım.” Max öne doğru eğilerek sanki dünyanın en büyüleyici şeylerine bakıyormuş gibi sütunlardan birinin ince çizgilerini yakından inceledi. “Davet edildim.”

“Davet mi edildin? Kim tarafından?”

“Annen.”

Pandora zorlukla nefes aldı. “Annem mi? Annem neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Şüphesiz tüm aileyle tanışmam gerektiğini düşünüyor.” Max dikleşti ve dönerek dolaşmaya devam etti. “Yakında onlara katılacağıma göre.”

Pandora sert bir cevap vermemek için kendini tuttu.

“Gerçi Effington’ları bir anda almak yerine küçük dozlarda almak daha iyi olur diye düşünüyorum.”

Pandora'nın öfkesi yumuşadı. Belki de annesi sonuçta ona iyilik etmişti. Belki de zavallı adam tam olarak neye bulaştığını bilmiyordur. Kibirli bir edayla gülümsemekten kendini alamadı. "Kesinlikle, Max, birçoğumuza bireysel olarak, şey, uyum sağlamak daha kolay olur. Hep birlikteyken oldukça..."

"Korkunç mu olursunuz?" Max, boyun eğmiş bir tavırla gülümseyerek ona baktı.

"Göz korkutucu diyecektim ama gerçek koşulları düşünürsek korkunç demek daha uygun olabilir."

"Sadece çok sayıda olduklarında senin ailen," Max uzun bir soluk aldı, "baskın olur."

"Bana Trent Kontu'nun küçük bir aile toplantısından gerçekten ürktüğünü söylemiyorsun değil mi?" Pandora onu şüpheyile inceledi. "Eminim senin ailen de benzer..."

"Benim ailem geniş değil. Babam ben ordudayken öldü. Kalanlar sadece annem, birkaç uzak kuzen ve birçok defa yer değiştirmiş tek tük akraba." Max sanki tartışıkları konu önemsizmiş gibi elini sütunun kenarında gezdirdi. Önemsiz miydi gerçekten? "Görüyorsun ya, evlendiğimizde ailemin bize karışması gibi bir endişen olmayacak."

"Görünüşe göre akraba konusundaki eksikliğini kibirlilikte fazlasıyla tamamlamışsın." Pandora yine de onun kendinden emin mizacına hayran kalmak zorunda kaldı. Ve onun inadının da gururunu okşadığına kabullenmek zorundaydı. "Niçin benimle evlenme konusunda bu kadar kararlısın?"

Max ona doğru döndü. "Niçin mi?" Kaşları çatıldı ve gri gözleri yağmurdan önceki fırtına bulutu gibi karardı. Pandora'nın kalbi küt küt atmaya başladı ve nefesini tuttu. Max ne düşünüyordu acaba? Ne diyecekti?

Max onu seviyor muydu?

Onu sevebilir miydi?

Pandora onu seviyor muydu?

Ya da çoktan sevmiş miydi?

“Sen benim bir eşte aradığım her şeysin. Sen benim tüm...”

Pandora’nın kalbine bıçak gibi bir acı saplandı ve bir an nefes alamadı. “Aradığın özellikleri karşılıyorum.” Sesi tizleşti. “Evet, evet, biliyorum. Bunu devamlı hatırlatıyorsun.”

“Ben de seninkileri karşılıyorum, hatırlıyor musun?” Max yüzünde sorgulayan bir ifadeyle ona doğru bir adım attı. “Bu saçma bahis böyle başlamıştı.”

“Saçma değil.” Bu adama lanet olsun. Pandora bakışlarını Max’in gözlerinden ayırarak ağaçların ötesindeki göle dikti ve kendi dünyası irdelemek istemediği karmaşık duygularla kaplanmışken bu gölün nasıl bu kadar dingin görünebildiğini merak etti. O Max için bir ödüldü. Başka bir şey değil. Daha fazlasını beklememeliydi. Max hiçbir zaman bundan başka bir şey vaat etmemişti.

“Pandora?” Max’in sesi endişeliydi.

Pandora, ona bakarsa duygularını gözlerinden belli etmekten korktuğu için bakışlarını gölden ayırmadı. Kendisinin de tam çözemediği duygulardı bunlar. Ya da belki kabullenmediği duygular.

“Peki ya...” Pandora bir türlü o kelimeyi söylemeyi kendine yediremedi. “Peki ya sevgi, Max? Bir eşten sevgi beklemez misin?”

“Aramızda bir miktar sevgi var sanıyordum.”

Pandora ona baktı. “Var mı?”

“Öyle düşünmüştüm.” Max eliyle saçlarını sıvazladı. “Sandım ki öpüştüğümüzde...”

“Sence sevgi bu mudur?” Belli ki adam arzuyu ki bu arzudan başka bir şey değildi, aşkla karıştırıyordu.

“Yani...” Max sanki ümitsizce kaçış yolu arayan, kapana kısılmış bir tilkiye benziyordu.

Pandora derin bir nefes aldı ve sakin olmaya çalıştı. Şuradaki sütun kadar kalın kafalı olduğu için onu suçlayamazdı. Bunda Max’in hatası olduğu kadar kendi hatası da vardı. Ona daha önce hiç aşktan bahsetmemişti. Bir eşleşmede en çok istediği şeyin bu olduğunu söylememişti. Bu, konuştuklarımızın bir parçası değildi. Kendisinin de razı olduğu bahsin. Katlanmak zorunda olduğu bahsin. “Önemli değil.”

Pandora döndü ama Max onu dirseğinden yakalayarak kendisine çekti.

“Pandora.” Max ona o kadar istekli bir şekilde bakıyordu ki Pandora soluğunu tuttu. “Öp beni. Şimdi.”

Pandora bir an onun kollarında erimek istedi. Dudaklarını onun dudaklarıyla buluşturmak ve Max’in onun ruhunu değil de bedenini istediğini unutmak istedi. Fakat bu baştan çıkarıcı buruk duyguya direndi. “Sanmam.” Onun kollarından kurtuldu. “Bu kurallara aykırı.”

“Daha önce kuralları çiğnedik ama.”

“Her şeye rağmen.” Pandora mabedin kenarına doğru yürüyerek bir sütuna yaslandı ve gözlerini dışarıdaki ağaçlara dikti. “Seni burada göreceğimi tahmin etmemiştim. Bu oldukça rahatsız edici.”

“Gidebilirim.”

Pandora omzunun üzerinden ona bakarak gülümsedi. “Davet edilmişsin ve şimdi gidersen çok iyi karşılanmaz. Ayrıca içlerinde Bayan Weatherly’in olacağı birçok davetli olacak.”

“Biliyorsun, ilk konuştuğumuzda onun hakkında yanlış hüküm vermiştim.”

“Ah? Böyle düşünmene ne sebep oldu?”

“Aslında hiçbir şey.” Max’in yüzünde tekrar beliren kapana kısılmış hayvan ifadesi yerini çabucak masumiyete bıraktı. Güvenilmemesi gereken bir ifadeydi bu. “Şunu fark ettim ki senin bu kadar düşkün olduğun birisinin mutlaka ilk bakışta anlaşılmayan başka meziyetleri olmalı.” Max, söyledikleri gerçekten mantıklıymış gibi gülümsedi.

“Şimdi ne planlıyorsun?” Pandora birden sorusunun cevabını anladı ve döndü. Tehditkâr bir şekilde parmağını sallayarak ona doğru yürüdü. “Benim dikkatimi çekmek için onu yine kullanmak gibi bir niyetin varsa...”

Max’in ağzı açık kaldı ve gözleri büyüdü. “Kalbimi kırıyorsun, Pandora. Asla böyle bir şey yapmam.”

Pandora kaşını kaldırdı.

“Yani bir daha yapmam.” Max sırtıttı.

Bu kahrolası sırtış neden bu kadar ikna ediciydi ki? Gözleri de işin içine girince Pandora’nın karşı koyamayacağı bir silahtı. Bu gülüş Pandora’nın tüm savunma gücünü eritti ve Pandora ne olursa olsun onu affetmeye hazırdı.

“İtiraf etmeliyim ki kesinlikle benim topluluk içinde bir gaf yapmamı bekleyen Effington’lar ordusunun arasında arkadaşça bir yüz görmek hoş olacak.” Max’in tavrı aldırımıyor gibiydi ama Pandora onun ailesiyle tanışacağından dolayı kesinlikle heyecanlı olduğunu fark etti. Güzel.

“Mükemmel bir yol bulmuşsun, zira gözler önünde olacaksın. Bunu başka bir sınav olarak düşün.”

“Ekstra puan kazanacak mıyım? diye sordu Max ümitle.

“Bu bir aile, Max, dokuz başlı yılan değil. Bu o kadar da kötü olmamalı.” Pandora, Max’in etrafında daire çizerek mabedin çevresini boş boş dolaştı. Bu defa onun hareketlerini takip etmek için dönmek zorunda olan Max’ti. “Bir gün at gezisi, bir akşam da büyükannemin balosuyla geçecek olan sadece dört gün var. Bu her zaman birçok insanın katılacağı, kalabalık ve harika bir toplantı olur. Hiç kimse seni fark etmeyecektir bile.”

“Bu da bir şeydir,” dedi Max alçak sesle.

“Yani geriye sadece ailenin ve davet edilenlerin olduğu tam üç gün ve gece kalıyor.”

“Üç gün.” Max hafifçe gülümsedi.

Zavallı yaratık. Ona neredeyse acıyabilirdi. Neredeyse. “Annem aileye *katılma* olasılığı olan birisine ilk kez davetiye yolladı.”

“İlk kez mi?” Max’ın yüzünün rengi sanki biraz yeşile dönmüştü. Pandora gülmemeye çalıştı.

“Kesinlikle ilk. Büyükannem ya da şimdiki düşes veya diğer yengelerim, amcalarım, kuzenlerim ve birçok çeşitli akrabalarım senin burada oluşunu, nedense daha fazla önemseyeceklerdir.” Pandora kaşlarını çattı, kollarını kavuşturdu ve parmağıyla çenesine hafifçe vurdu. “Ancak seni uyarmalıyım ki ailemin çoğunluğu anne ve babamla aynı fikirde değiller. Ben istesem de istemesem de şimdiye kadar çoktan evlenmiş olmam gerektiğini düşünüyorlar. Yine de, şu anda bile kiminle olacağı hakkında çok titizlik...”

Max uzanarak Pandora’nın kolunu yakaladı. “Bu şekilde etrafımda dönüp durmayı keser misin?”

Pandora başını yana eğerek sahte bir ilgiyle ona baktı. “Neden Max, yoksa hasta mısın? Pek iyi görünmüyorsun.”

Pandora'nın tavrındaki bir şey onu ele vermiş olmalıydı. Max, "Gayet iyiyim, teşekkür ederim," dedi gözlerini kısarak.

"Gerçekten ailem hakkında endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum," diye çıkıştı Max. "Dul düşesten tut da en küçük çocuğa kadar ailenin her bir ferdi için memnun etmek için tüm imkânlarımı kullanıyaya hazırım."

"İyi şanslar, Lordum." Pandora ona baktı. "Ama ne yazık ki boş bir çaba olacak. Hiçbir zaman bu ailenin bir ferdi olmayacaksın."

"Benimle evlenmemek için neden bu kadar kararlısın?" Max delici bakışlarla ona baktı.

"İlk başta sana söylemiştim: Ben bir koca aramıyorum. Herhangi bir koca. Özellikle de seni."

"Neden?" Max hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatı. Gözlerini Pandora'nın yüzünde gezdirirken, "Birbirimize çok iyi uyuyoruz. Senin tüm istediğin özellikleri karşılıyorum..." dedi.

Tümünü değil!

"Ve aramızda bundan daha fazla bir şeyler olduğunu da inkâr edemezsin. Bu ya sevgi ya da... ya da... başka bir şey, bilmiyorum. Ama biliyorum ki sen benim karım olacaksın."

"Ancak kazanırsan." Pandora silkelenerek onun elinden kolunu kurtardı.

"Kendini kandırma." Max pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Pandora onun kafasına bir şişe indirmenin bir bar serserisinin kafasına şişe indirmek kadar tatmin edici olup olmayacağını merak etti. "Zafer kaçınılmazdır."

"Tabii ki öyledir ama seninki değil." Hatta çok daha fazla tatmin edici olabilirdi. "Son kazandığın puan bir hediyeydi..."

"Hediye mi?" Max çenesini ovuşturdu. "Tanrı'ya şükür, öyle çok hediye almam."

“Ben olmasaydım oradan asla canlı ve tek parça olarak çıkamazdın,” dedi Pandora gururla.

“Sen olmasaydın ilk başta bu kavga başlamamış olurdu.”

“Her neyse, şimdiye kadar sana göz yumdum...”

“Göz yummak mı? Hah!” Max sanki onun böyle bir şey söyleyeceğine inanmamış gibi dik dik baktı.

“Evet, canının istediği gibi oynamana göz yumdum.” Pandora’nın hiç şüphesi kalmamıştı. Max’in kafasına şişe indirmek çok daha fazla tatmin edici olacaktı. “Ve bu süreçte sana çok fazla hoşgörölü davrandım. Ama seni temin ederim ki şu andan itibaren senin yenilginde çok aktif rol oynayacağım.”

“Mükemmel.” Max’in sesi alaylıydı. “Bu oyun gittikçe ilk tahmin ettiğim kadar zor olmamaya başladı.”

Pandora ellerini yumruk yaparak kalçasına koydu ve sesini yükseltti. “Öyleyse bundan böyle sıkıntıdan patlamaman için elimden gelen her şey yapmayı bir görev addediyorum!”

“Ne kadar düşüncelisin. Bir eşte aradığım özellikler listesine ‘yenilgiye rağmen lütüfkâr’ maddesi eklemeyi unutmayacağım.” Max’in sesi de onunki kadar yüksekti. “Ama şunu da söyleyeyim, karım olarak seninle birlikteyken sıkılacağımı hiç düşünmem!”

“Hah!” Karın olarak seni eğlendirmektense Mısır’ın çöllerindeki vahşi develer tarafından parçalanmayı tercih ederim!” Pandora kesik kesik nefes alıyordu ve başına kan hücum etmişti. Daha önce birisine hiç bu kadar sinirlenmiş miydi?

Max, Pandora’ya dik dik baktı. O da aynı şekilde öfkeliydi. Gözleri alev alev öyle bir yanıyordu ki kafasından kubbeye doğru dumanlar çıksa ve durduğu yerde ayaklarının etrafı küllerle çevrilse Pandora hiç şaşırılmazdı.

Bu adamın inatçı kafasından neler geçiyordu? Şu anda bahsi iptal etse Pandora'ya göre hava hoştu. Ama o zaman Max'm eşini seçme hakkını talep ederdi. Ve ona uygun bir eş seçerdi. Bulabildiği en çirkin gelini. Ve de en şişmanını. Küçük bir hükümet binası boyutunda birisini. Ve yaşlı. Max onun evde kaldığını düşündüyse ona daha kimlerin evde kaldığını gösterirdi. Çirkin, şişman ve...

Max'ten tuhaf, boğuk bir ses çıktı. "Develer mi?"

Pandora çenesini kaldırdı. "Develer!"

"Vahşi develer mi?" Max dudaklarını sıktı. Sanki kendisini zor tutuyordu...

"Evet, vahşi develer," dedi Pandora yavaşça. Hayvan eğleniyor muydu yoksa?

"Mısır'da mı dedin?" Max dudağını ısırды. Gözleri pırıldıyor gibiydi. Kendisini çaresizce frenlemeye çalıştığı çok belliydi.

Pandora yaklaşıp şüpheyle ona baktı. "Max?"

"Pandora." Adını boğulur gibi zorla söyleyebildi.

"Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil." Yine o tuhaf boğuk sesi çıkardı ve gözleri yaşla doldu. "Bu çok ciddi."

Pandora onu dikkatle inceledi. Öyle ya, adam gülmekten patlamak üzereyken belli ki onun hoş karşılamayacağını fark etti. Yine de, şeytanca gülümsememek için kendisini tuttu, onun kontrolünü yıkmak neye malolurdu acaba?

"Kesinlikle öyle, Max. Geçen gün yaşlı, evlenmemiş ve şu anda konu dışı ama hükümet binası gibi iri yarı bir kadınla konuştuk. Vahşi develer çölde problem olmaya başlamışlar."

"Düşünsene." Max zorla yutkundu.

"Hatta Kahire'nin sokaklarına akın ediyorlarmış. Çıldırılmışlar adeta."

“Sahi mi?” Max hiç rahat görünmüyordu. Daha ne kadar dayanacaktı? Pandora da gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

“Ya evet, hatta söylentilere göre,” Pandora yalnız olduklarından emin olmak istercesine iki tarafına baktı, “bir gemiyi ele geçirmişler ve şu anda İngiltere’ye doğru geliyorlarmış. Tabii ki şu anda bahar olduğu için fırtınalar onları yavaşlatır.”

“Tabii...” Max kaşlarını çatarak Pandora’ya baktı. “Ne dedin sen?”

“Hükümet binası kadar şişman birisiyle konuştuğumu anlatıyordum ya?” dedi Pandora saf bir tavırla.

“Daha sonra ne dedin?”

“Bahar fırtınaları mı?”

“Daha önce.”

“Ha, İngiltere’ye akın eden develer mi?”

Max bir an onun aklının başında olup olmadığını sorgular gibi baktı. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi ve güldü. “Çok iyiydin, Haylaz Kız.”

“Benim için bir zevkti.” Pandora da ona gülümsedi.

“Eminim öyleydi.” Max mahcup bir ifadeyle başını salladı. “Galiba bunu hak ettim ve özür diliyorum. Senin şu vahşi develerinin saçmalığı beni aldı götürdü ve...”

“Bir bakıma bardağı taşıran son damla mı oldu?”

Max güldü. “Aynen.”

Pandora da güldü. Bir dakika önceki öfkesini ve ondan önceki beklenmeyen ağrıyla neredeyse unutmuştu. Bu ağrıyı daha sonra irdelemek için kendi kendine söz verdi. Şu anda yalnızca onun varlığının verdiği zevkin tadını çıkarmak yeterliydi. Aralarında başka bir şey olmasa bile onunla beraber olmaktan hoşlanıyordu.

“Hâlâ çok erken, Max. Burada hiç kimse saat ondan önce kalkmaz ve sanırım atım da beni beklerken huzursuzlanmıştır.” Pandora mabedin kenarına doğru yürüdü ve arkasına dönüp Max’e göz attı. “Ahıra kadar yarışmaya ne dersin?”

“Kazanırsam ek puan alacak mıyım?”

“Saçmalama. Ayrıca yıllardır bacaklarımı ayırarak ve bu kıyafetle at üstünde yarışmadım. Kazanmazsan çok şaşırırm.” Pandora dönüp mabetten çıktı.

“Öyleyse senin kazanmana izin verirsem puan alır mıyım?” diye Pandora’nın arkasından seslendi.

“Hayır!” Pandora güldü ve tahta zeminden geçerek atma doğru yürüdü. Çabucak sıçrayarak ata bindi. Son isteyeceği şey Max’in yardımındı. Şu anda aralarında bir ateşkes vardı ve Max’in en basit bir dokunuşuna bile kendisini hazır hissedip hissetmediğinden, ya da karşı koyup koymayacağından emin değildi.

Bir iki dakika içinde Max büyük siyah, bir atla ağır ağır yanma geldi ve hayvanın güçlü ensesini hafifçe vurarak okşadı. “Buradaki hayvanların hepsi birinci kaliteymiş, Pandora. Ahırdaki diğer atlar da aynı derecede etkileyici.”

“Ailem daima binek hayvanlarının kalitesiyle gurur duymuştur. Bu attan memnun kaldıysan eminim yarınki At Gezisinde de onu alabilirsin.”

“Mükemmel. Ama şu At Gezisi tam olarak nasıl bir şey?”

“Roxborough Gezisi bir çeşit tilkisiz tilki avı.”

“Tilkisiz mi?”

“Kulağa tuhaf geliyor, biliyorum ama bu bir aile geleneği ve ben doğmadan çok önce başlamış.” Pandora sırtıttı. “Yarın görürsün. Çok zevkli.”

“Dört gözle bekliyorum. Şimdi.” Max abartılı bir jest yaptı. “Lütfen önden buyur, sevgilim. Uzun süredir deneyimsiz olduğuna göre yarışa önce senin başlamana izin vermem daha adil olur herhalde.”

“Teklif edilen avantajdan faydalanmayacağımı sanma.” Pandora evin olduğu yöne doğru baktı. Ev bu noktadan görülemeyecek kadar uzakta kalmıştı. “Ben gölün öbür kıyısından başlayacağım ve hazır olduğumda sana işaret edeceğim.” Sonra Max’e baktı. “Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi Max gülümseyerek. Gözlerindeki bakış Pandora’nın ta içini ısıttı.

“Öyleyse seni ahırda bekliyorum.” Pandora ona çapkın bir şekilde gülümseyerek atını göle doğru dizginledi ve hızlı adımlarla sürdü. Arkasından Max’in kahkahası çınladı.

Bu çekilmez bir adamdı ve Tanrı yardım etsin ki Pandora onu... ne? Beğeniyor muydu? Elbette. Hoşlanıyor muydu? Şüphesiz. Duygusal yakınlık duyuyor muydu? Sanırım. Onu önemsiyor muydu? Belki. Âşık mıydı?

Bilmiyordu. Pek sayılmaz. Hissettikleri, şimdiye kadar aşk hakkında duyduğu her şeye benziyordu. Üzerinde Max’in tuhaf bir etki yarattığı tartışılmazdı. Onunla karşılaştığından beri Pandora aksi ve huzursuz olmuştu ve hiç kendisi gibi değildi. Sürekli Max’i düşünüyor ve sadece o yanımdayken gerçekten yaşadığını hissediyordu.

Ve Max ona gerçekten âşık olmadığını ima ettiğinde ona bu kadar acı veren şey aşktan başka ne olabilirdi ki?

Yine de kendisi aşkı tanımakta güçlük çekiyorsa belki Max de tanıyamıyordur. Bu fikir moralini düzeltti.

Şu anda bu o kadar önemli değildi. Max’i yenmekte aktif rol alacağını söylerken ciddiydi. Sonuçta kendisi onun karısı

olmak için her zaman aday olabilirdi. Gerçekten ona âşıklsa. Ve o da kendisine âşıklsa.

Ne yazık ki Pandora daha önce hiç âşık olmamıştı. Olsaydı şimdi aşkın belirtilerini iyi tanıyor olacaktı.

Bir kere, onu öpmeyi arzuladığın kadar kırbaçlamayı da arzu etmek aşk mıydı acaba?

Pandora insanı çileden çıkarıyordu. Ve de tatlıydı. Tanrım, Max onunla geçirdiği her an onu daha çok arzuluyordu. Ne yazık ki genç kızı tek bir saniye bile anlamamıştı.

Max, Pandora'nın atını eşkin sürerek uzaklaşmasını izledi. Pandora'nın dik ve muhteşem sırtına ve hayvanın üzerinde bacaklarını iki yana açarak oturmasına baktı. *Şanslı hayvan*. Birden pantolonunun darlığının farkında olup rahatsız oldu ve eyerin üzerinde yer değiştirdi.

Kaşlarını çattı ve son birkaç dakikayı tekrar düşündü. Pandora'yı bu kadar altüst edecek ne söylemiş olabilirdi ki? Konuşmanın çoğu sırasında her zamanki gibi sivri ve iğnelayiciydi ama her zaman aralarındaki bu sözel savaşlardan kendisinin zevk aldığı kadar Pandora'nın da hoşlandığını düşünmüştü. Ah, elbette sonuna doğru ikisi de çileden çıkmıştı. Kadın inanılmaz derecede inatçıydı. Max'in ona bu kadar uzun dayanabilmesi bir mucizeydi.

Pandora'nın koyu renk saçları sırtının yarısına kadar dökülmüş, kalçalarının ve atın yürüyüşünün ritmiyle sallanıyordu. Max derin bir iç çekti. Onu elde etmek için oyunun sonuna kadar bekleyebilecek miydi? Başarılı olacağından şüphesi yoktu. Pandora'nın sınavlarını, efsanevi bir kahramanlık gösterisinden çok, yaratıcı bir zekâ ve büyük dozda

sembolizmle karışık akıllı kelime oyunları ile geçebileceğini anladığından beri başaracağından emindi.

Yine de onun kahramanı olma fikri ona gerçekten zevk veriyordu. Pandora'nın ona hayranlıkla bakması ve...

Max yüksek sesle inledi. Pandora'nın keyfini bozan şey oydu. Kız kendisiyle neden evlenmek istediğini sorduğunda Max ona istenen özelliklerin listesini sayarak cevap vermişti. Ona duygusal yakınlıkla ilgili soru sorduğunda Max'in cevabı şehvetle ilgili olmuştu. Tanrım, nasıl bu kadar kör olabildi mi? Bu kadar budala? En aptal adam bile onun aşktan bahsettiğini fark ederdi.

Pandora ondan aşk mı istiyordu? Yoksa yalnızca kendisine âşık etmenin zaferini mi yaşamak istiyordu? Bu hiçbir zaman pazarlıklarının bir parçası olmamıştı. Ne kendisinin aranan özellikler listesinde ne de Pandora'nımkinde.

Ona âşık mıydı?

Düşüncelerinde hep Pandora vardı. Ve bu günlerde Pandora'yla birlikte olmadığı zamanlarda kendisini boşlukta hissediyordu. Sadece onunla birlikteyken kalbi atıyor, kanı kaynıyor ve beyni hızlı çalışıyordu. Ve onu isterken duyduğu gereksinimi şimdiye kadar hiçbir şey için duymamıştı. Hayır. İçini çekti ve bu düşüncüyü beyninden uzaklaştırdı. Yine şehveti aşkla karıştırıyordu.

Pandora onu seviyor muydu? Kendisini beğendiğinden emindi. Hatta kendisinden hoşlanıyor olabilirdi. Çünkü şu garson kız Muriel'e gösterdiği tepki kıskançlığa benzemiyor muydu? Onun kalbini kazanmadan onunla evlenmeye hak kazanmanın yetmeyeceğine karar vermişti zaten. Neden? Neden bunun için endişeleniyordu? Ne önemi vardı bunun?

Oynadıkları oyunda tek amacı olabilecek kadar neden önemliydi bu kadar?

Pandora gölün uzak kıyısına vardı, Max'in olduğu tarafa bakıp el salladı.

O zaman bu aşk mıydı? Kendisini Pandora'nın yanında hissetme ihtiyacı. Eline dokunmak, gözlerinin içine bakmak ve sesini, gülüşünü duymak. Birbirlerinin ince zekâsına meydan okumak. Onunla savaşmak ve kazanmak. Ya da kaybetmek. Onu kollarına almak ve dünyanın geri kalanını unutmak.

Max de karşılığında Pandora'ya el sallarken kalbi, midesi ve beyni, belirsizlik ya da belki de farkındalık sonucu oluşan bir girdaba kapılmışken elini nasıl sarsılmadan tutabildiğine şaşırdı.

Acaba aşk gece gizlice görünmeden mi kalbine sızmıştı? Hiç haber vermeden mi hayatına kayıvermişti? Onu تنها bir salonda veya ay ışığının aydınlattığı mezarlıkta mı yoksa bir bar kavgasının ortasında mı habersizce yakalamıştı? Ya da birbirleriyle konuşmadan çok daha önce mi?

Bir skandalın eşiğine gelecek kadar yakın dans eden güzel bir haylaz kız onun dikkatini çekerken kalbini de mi çalmıştı?

Kızın uzaktaki silüetine bakarken Trent Kontu'nun, yani daima cevapları bilmekle övünen bir adamın kafasında şimdi nasıl sadece sorular olduğunu merak etti.

Pandora'nın atı öne doğru atıldı ve Max o anda yarışın başladığını fark etti. Şimdilik düşüncelerini bir tarafa bırakarak atını mahmuzladı ve onun peşinden gitti.

Fakat yola koyulmadan önce bu soruların cevaplarını çoktan biliyor olduğunu fark etmişti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Müdahale

Laurie, Effington Hall'un muhteşem kütüphanesini arşın-larken Effington ailesinin önceki kuşaklarının dik bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyordu. En azından onlar sessiz kalma nezaketini gösteriyorlardı.

Bu arada Lord Harold neredeydi? Laurie bu buluşma için çok hevesli değildi ama Max'le ya da Haylaz Kız'la karşı karşıya gelmeden önce bunu halletmeyi istiyordu. Öğle vakti bir hayli geçmiş ve bu sabah buraya vardığından beri onlar-dan uzak durmayı becermiş olsa da karşılaşmak kaçınılmaz olmuştu. Max şüphesiz ilk başta Laurie'nin orada oluşuna öfkelenecek, daha sonra da, şansı yaver giderse, onun oraya gelme küstahlığıyla eğlenecekti.

Laurie, Effington ailesinin asık suratlı büyükannelelerinden birisinin tablosu önünde durdu ve bir gün Haylaz Kız'ın da buna benzeyeceğini Max'in fark edip etmediğini merak etti. Tabloya tekrar baktı. Hayır. Pandora Effington hiçbir zaman

bu dayatmacı görünen yaratığa benzemezdi. Bunu anlamak için sadece annesine bakmak gerekirdi.

Acaba burada olmasına Haylaz Kız nasıl bir tepki gösterecekti? Max'i kurtarmaya çalışırken bu lanet olası kız onu tanımamazlıktan gelmişti. Şüphesiz Laurie son beş yılda ona görünmemek için çaba sarf etmişti. Tabii ki çeşitli balolarda veya toplantılarda onu görmüştü ama her zaman o kadar kalabalık olmuştu ki ona görünmeden kaçmak kolaydı.

Zaten Laurie onun karşısına çıkma cesaretini gösterseydi bile Haylaz Kız'ın orali olacağı yoktu. O sırada kız, onun beğenisini kazanmak için balo döneminde yarışan son sevdalı talibini büyülemekle ve sosyete kurallarını zorlayacak şekilde dans etmekle o kadar meşguldü ki Laurie'ye en ufak bir ilgi bile gösteremezdi.

Haylaz Kız, ikinci balo dönemindeki ve Gretna Greenland'e yapılan yarıştaki rezaleti sağ salim atlatmış ve Laurie'nin gözlemlediği kadarıyla, o zamandan beri de pek uygunsuz bir şey yapmamıştı. Buna rağmen haylaz kız olarak yaptığı üngittikçe büyümüştü.

Öyle ya, başka ne bekliyordu ki? Bir kadın, özellikle de onun gibi eşi bulunmayacak kadar coşkulu bir cazibesi ve açık sözlü tavırları olan bir kadın, yıllarca dikkat çekmeden devam edemezdi. Bir de buna çok fazla sayıda düelloları, bahisçileri, bunlarla ilgili dedikoduları, ayrıca kendisinin de şimdiye kadar en seçkin erkeklerle bile evlenmeyi reddetmesi eklenirse ona yakıştırılan bu şöhretin kabahati başka birisine değil ancak kendisine yüklenebilirdi. Kesinlikle de Laurie'ye değil.

Yine de Laurie, Max'in ya da Haylaz Kız'm veya babasının olayı böyle göreceklerinden emin değildi.

Belki de bu iyi bir fikir değildi. Belki de Max'i kurtarmak için doğrudan doğruya Haylaz Kız'ın ailesinin kalesine girmeyi göze almaktan çok daha akıllıca bir yol vardı. Belki de Laurie tedbirli bir şekilde..."

"Lord Bolton."

Laurie sıçrayarak döndü.

Lord Harold odaya girdi ve kapıyı arkasından sert bir şekilde çarparak kapadı. Adam Laurie'den birkaç santimetre daha kısaydı ve ellilerinde olmasına rağmen yine de yakışıklı sayılırdı. Laurie, içinden tüm Effingtonlar'ın güzel görünüşlerini ileri yaşlarına kadar koruyup korumadıklarını merak etti. Portreye tekrar baktı. Hayır, hepsi de değil.

"İyi günler, Lord Harold."

"Daha günün nasıl olacağı belli değil." Orta yaşlı adam odanın uzun kenarından yürüyerek belli ki Roxborough Dükü'nün emlak işlerini yaptığı geniş, heybetli maun çalışma masasına doğru gitti ve masaya uyumlu, aynı derecede heybetli koltuğa yerleşti.

Laurie'nin anladığına göre bu yıl dük annesinin partisine katılamamıştı. Böylece Laurie, ailenin reisi olarak dükle karşılaşmak zorunda kalmadığı için şükretti. Ya da buna bağlı olarak, ürkütücü bir ünü olan dul, yaşlı düşesle de.

"Oturun." Lord Harold masanın önündeki sandalyeyi işaret etti. Laurie çabucak oturduğunda Lord Harold'm göz hizasının birkaç santimetre altında kaldığını fark etti.

"Ne kadar zaman oldu Bolton?" dedi Lord Harold kesin bir tavırla. Pandora'nın babası, düşesin dört oğlundan en küçüğüydü ve aslında hiçbir zaman unvanın vârisi olamayacaktı. Yine de herhangi bir dükün çok işine yarayacak mantıklı bir otorite havasına sahipti.

Aniden Laurie, şu anda bir baba yerine, bir dük veya düşesin karşısında olsaydı durumunun daha iyi olacağını fark etti. Güçlkle yutkundu. “Beş yıl, efendim.”

“O kadar oldu demek, ha? Buna göre, söylemeliyim ki burada bulunmanız ve buluşma teklifiniz benim için sürpriz oldu. Aynı şekilde Leydi Harold’ın size davetiye gönderdiğini öğrenmek de beni şaşırtmıştı.” Lord Harold gözlerini kıstı. “Neden böyle bir şey yapmış olabilir sizce?”

“Bilmiyorum, efendim.” Laurie de baştan beri bu sorunun cevabını aramaktaydı.

“Sanırım kızım ile ilgili görüşmek istiyorsunuz, değil mi?”

“Evet efendim.”

“Size şunu söylemeliyim ki o zamandan bu güne kadar hiçbir şey değişmedi. Uzun süre önce, Pandora’yı hiçbir zaman istemediği bir adamla evlenmeye zorlamayacağıma dair söz vermiştim.”

“Evet, efendim hatırlıyorum ama...”

“Yine de ısrarınızı takdir etmeliyim.” Lord Harold, koltukta arkasına yaslandı ve sanki çok ilginç bir antika çömlek parçasını inceler gibi Laurie’ye dikkatle baktı. “Yenilgi kaçınılmaz olduğunda bile bunu kabul etmeyi reddeden bir adamın hakkını vermek gerekir.”

“Teşekkür ederim, efendim ancak...”

“Özellikle de kızımın şu anda evlenmemiş olmasının suçunu kolaylıkla size yükleyebilecekken.”

“Efendim, ben...” Acaba tek bir kelime söyleyebilecek miydi?

“Ona Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı lakabını siz taktınız, değil mi?”

Laurie zorlukla yutkundu. “Evet, efendim ama...”

Lord Harold elini kaldırdı. “Açıklamanıza gerek yok. Olayların heyecanıyla böyle düşüncesiz bir yorum yaptığınızı gayet iyi anlayabiliyorum. Ne yazık ki bu isim kızıma yapışıp kaldı.”

“Bu onu aşırı derecede rahatsız etmiş gibi görünmüyor,” dedi Laurie düşünmeden.

Lord Harold kıkırdadı. “Hayır, kesinlikle etmedi. Kızım bu lakaptan hoşlanmakla kalmadı, onu doğrulayacak bir tarzda yaşamak için elinden geleni yaptı.”

Laurie burnundan soludu.

Lord Harold kaşını kaldırdı. “Her şeye rağmen, şuna inanıyorum ki şimdiye kadar onun evlenmesini engelleyen şey işte bu tavrı oldu. Bağımsız, açık sözlü ve özgür ruhlu olmaya kendisini o kadar kaptırmıştı ki bir adamın uygun bir koca olduğunu anlayacak kadar bile yakınma gelmesine izin vermedi.”

“Efendim, ben...”

“Yazık.” Lord Harold kafasını salladı. “Aileye girmesini memnuniyetle karşılayacağım birçok erkek oldu.” Değerlendiren bakışları Laurie’nin üzerinde gezindi. “İtiraf ediyorum, o zaman kızımın sizinle evlenmeyi reddetmesine karşı çıkmamıştım. Çok havai olduğunuzu hissetmiştim. Çok genç. Durulmaya hiç hazır olmayan. Görüyorum ki o zamandan beri olgunlaşmışsınız.

“Teşekkür ederim, efendim. Ben...”

“Ve öyle görünüyor ki Pandora sonunda zevkine göre bir erkek bulmuş olabilir. Bu, zaman meselesi.” Lord Harold ayağa kalktı. “İnce işler bunlar, kız evlendirmek.”

Laurie ayağa fırladı. “Efendim, ben...”

“Sana bir öğüt vereyim, oğlum.” Lord Harold sabit bakışlarını ona dikti. “Hiç kız çocuğun olmasın. İsteyeceğin erkek

evlatlar olsun. En fazla vârisler ve küçük problemler. Keşke oğullarım olsaydı.” Derin bir iç çekti. “Kızımı tüm kalbim ve ruhumla seviyorum ama oğlunu dünyaya fırlatıp sonra da ondan elini eteğini çekiyorsun. Bir kız evlat ilelebet dert.”

“Öğüdünüz için teşekkür ederim, efendim. Ancak ben...”

“Bu küçük sohbeti yaptığımız için memnun oldum.” Lord Harold kapıya doğru yürüdü. “Bu kadar yıldan sonra havayı yumuşatmak iyi oldu.”

Laurie onun arkasından yürüdü. “Efendim...”

“Pandora’yı tamamen unut, Bolton. Kendine iyi bir kız bul. Uysal ama biraz da canlı olsun. Hayatını devamlı sıkıcı bir ortamda geçirmek istemezsin.” Lord Harold kapıya vardığında arkasına döndü. “Ve ailesini de göz önünde bulundur, özellikle ebeveynlerini. Kızlarının onlara isimleriyle hitap etmelerine izin veren ya da canının istediği gibi yaşaması için ona maddi destek sağlayan aptallara rastlarsan yaşamın buna bağlıymışçasına kaç. Hakikaten buna bağlı olabilir.” Lord Harold başını salladı ve kapının kulpuna doğru uzandı.

“Lord Harold, efendim, bekleyin.” Laurie’nin sesi düş kırıklığından dolayı keskin çıkmıştı.

Lord Harold’ın kaşları sabırsızlıkla çatıldı. “Şimdi ne var?”

“Ne söylemeye geldiğimi söylemedim, efendim.”

“Pandora’yla evlenme konusundan bahsedeceğini sanmıştım.”

“Öyle ama...”

“Biz de bunu konuştuk zaten. Ve konuşmamız bitti.” Lord Harold gitmek için döndü.

Lanet olası adamla baş etmek kızıyla baş etmek kadar zordu.

“Hayır, efendim. Daha henüz başlamadım.” Lord Harold kaşlarını çatarak döndü. “Buraya kızınızla evliliğimi konuşmaya gelmedim.” Laurie derin bir soluk aldı. “Onun Trent Kontu’yla evlenmesi hakkında konuşmak istiyorum.”

Lord Harold bir süre düşündükten sonra çilekeş bir iç çekti ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. “Konyak?”

“Teşekkür ederim, efendim.” Laurie’nin yüzü aydınlandı. İyi bir içki bu görüşmeyi daha da kolaylaştıracaktı. Bir dolaba doğru giden Lord Harold’ı izledi ve onun kapağı açıp içkiyi aramasını seyretti.

“Söylemek istediğin nedir?” Dolabın kapağı Lord Harold’m başının üzerine doğru kapandığı için sesi boğuk çıkıyordu.

“Lord Trent’in Haylaz... Bayan Effington için uygun bir eş olduğunu düşünmüyorum.” Laurie cesaretini toplayarak daha da ileri gitti. “Ve bunu yasaklamanız gerektiğini düşünüyorum.”

“Ne?” Lord Harold elinde içki sürahiyle doğrularak ona baktı. Hayrola, bunu neden yapayım ki?”

“Şey, efendim.” Laurie gergin bir şekilde boğazını temizledi. “Oynadıkları şu oyun.”

“Evet, ne olmuş ona?”

“Korkarım her ikisi de kazanmaya azmetmişler,” derken Laurie Lord Harold’m elindeki sürahiye baktı. “Tüm toplum kurallarını bir tarafa bıraktılar ve doğrusunu söylemek gerekirse bir keresinde de kendilerini ölümcül bir tehlike içinde buldular.”

Yaşlı adamın kaşları çatıldı. “*Ben* zaten onun bu sınavlarının adamı öldüreceğinden korkmuştum.”

“Trent değil, efendim. Bayan Effington.” Lord Harold içkiyi bardağa koymayı düşünüyor muydu, yoksa bu lanet sürahiyi bütün gün elinde mi tutacaktı?

“Çıkar ağzından baklayı be adam, ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet, efendim.” Laurie’nin elinde bir bardak olsaydı bunu söylemesi kesinlikle daha kolay olacaktı. “Trent kızıınıza erkek kıyafeti giydirerek onu adı oldukça kötüye çıkmış, daha doğrusu, tam anlamıyla aşağılık bir bara götürdü. Ve orada çirkin bir kavgaya karıştılar. Trent bayağı yaralandı.”

Lord Harold’ın gözlerinde endişe parladı. “Ya kızım?”

“Ah, o iyi ama anladığım kadarıyla o da kendisini korumak için serserilerin kafasında birkaç şişe kırmak zorunda kalmış.”

“Aman Tanrım!” Lord Harold’m şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Kesinlikle, efendim.” Laurie kendinden memnun bir tavırla gülümsemeden edemedi. “Üç kez. Onları bayıltmış.”

“Üç kez mi?” Pandora’nın babası şoke olmuş bir şekilde başını salladı. “Onları yere mi yıkmış, dedin?”

“Evet efendim.” Buna bir içki içilir miydi acaba?

“Vay canına.” Lord Harold’m yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı ve gözleri gururla pırıldadı. “İşte tam bir Effington kızı. Tüm İngiltere’deki en cesur yürekli aile.”

Laurie, donmuş bir şekilde bakakaldı.

“Her zaman güzel kavgaları sevmişsinizdir. Dünyanın neresinde olursa olsun herhangi birimiz kötü insanlarla veya canilerle mücadele ederiz. Ben de gençlik günlerimde birkaç defa böyle durumlarda bulunmuştum. Bu aile geleneğimizi devam ettirme görevinin kızıma düşeceğini asla düşünme-

miştım. O tepeden tırnağa kadar bir Effington.” Lord Harold kurnazca göz kırptı. “Ama çoğunu da annesinden almış.”

Laurie’nin birden omuzları düştü. “Yani buna bir son vermek niyetinde değil misiniz? Trent’le evlenmesini yasaklamayacak mısınız?”

“Deli misin sen?” diye alay etti Lord Harold. “Olayda zarar gören Lord Trent. Açıkça görülüyor ki o kızımı koruyabilir veya kızım kendisini koruyabilir.”

“Ama bu duyulursa skandal ne olacak?”

“Sanmam.”

“Duyulmayacak, değil mi?” Lord Harold’m sesinde su götürmez bir tehdit vardı. “Şu Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı olayını tekrarlamak istemeyiz, değil mi?”

Laurie isteksizce başını salladı. “Hayır, efendim.”

Lord Harold uzun bakışlarla onu inceledi. “Berbat görünüyorsun, dostum. Konyak istiyor musun istemiyor musun?”

“Evet efendim.” Laurie’nin yenilgiyi iyi niyetle kabullenmesi iyi olurdu. En azından bu cephede.

Lord Harold dolaptan iki bardak çıkarıp birisini ona uzattı.

“Fakat merak içindeyim efendim.” Laurie bardağını uzattı ve Lord Harold onu nazik bir hareketle doldurdu. Laurie çabucak bir yudum aldı. “Güzel bir konyak, efendim.” Sonra doğru kelimeleri seçmek için durakladı. “Size anlattıklarımı düşünürsek, bu oyuna ve aynı zamanda çok olası bir evliliğe izin vermeyi neden isteyesiniz?”

“Her şeyden önce, şüphesiz fark etmişsindir ki kızımın istediği buysa herhalde onu durduramazdım.” Lord Harold kendisine de bir içki koydu ve sürahiyi yerine koydu. “İkinci olarak, tüm bunlardan vardığım sonuca göre, Kont mükemmel bir eş adayı.”

Lord Harold, Laurie'yi bir kanepeye yönlendirdi ve her birisi kanepenin iki ucuna oturdu. "İyi bir aile, hatırı sayılır bir servet, lekesiz bir unvan ve adamın savaş sicili olağanüstü. Şerefli ve varlıklı bir adam. Hiçbir baba bundan fazla bir şey istemez."

Lord Harold, Laurie'nin gözlerine baktı.

"Kızım hakkında daha önce söylediklerimi ciddiye alma. Pandora'yı, ona layık olmayan hiçbir erkeğe vermezdim. Lord Trent iyi bir adam."

Lord Harold bardağını kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. "Ayrıca, senin sözünü ettiğin olay kızım tarafından başlatılmamışsa da en azından körüklenmiştir diye tahmin ediyorum. Haksız mıyım?"

Laurie başıyla onayladı.

"Bundan tamamen Trent'i sorumlu tutamam." Lord Harold dalgın dalgın bardağındaki konyağı çalkalayarak çevirirken Laurie'yi inceliyordu. "Sana bir soru sorayım. Sen kendin Pandora'yı istemiyorsan..."

"Sizi temin ederim istemiyorum, efendim," dedi Laurie.

Lord Harold kaşını kaldırdı. "İyi öyleyse. Onu istemiyorsan neden Lord Trent'le evlenmesine bu kadar açık bir şekilde karşısın?"

"O benim en eski arkadaşım." Laurie'nin sesinde üzgün bir ton seziliyordu.

"Anlıyorum." Lord Harold güldü ve hemen ciddileşti. "Sana neden bu oyunu yasaklamadığım hakkında bir sebep daha söyleyeceğim." Bir dakika kadar gözlerini içkisine diktikten sonra Laurie'nin gözlerine baktı. "Sanırım kızım ondan hoşlanıyor. Belki de hoşlanmaktan da öte."

“Bunu nasıl söylersiniz?” dedi Laurie soğuk bir sesle. “Kızınız ona hiç kolaylık göstermiyor.”

“Ama bunu kabul etti. Daha önce hiçbir zaman evlilik üzerine bahse girmemişti. Seninle yaşadığı saçmalık gençlik budalalığından başka bir şey değildi.” Lord Harold omuz silkti. “Peters bile aynı fikirde.”

“Peters mı?” Laurie kaşlarını çattı. “Kim bu Pe...”

Kapı sert bir biçimde vurularak hızla açıldı.

“Harry, seninle konuşmam gerekiyor. Sen ve Grace ilk karşılaştığınızda nasıl...” Haylaz Kız odaya girdi ve durdu. “Aman Tanrım. Özür dilerim Harry, yalnız olduğunu sanmıştım.”

Harry mi?

İki adam da bardaklarını önlerinde duran sehpalara bırakıp ayağa kalktılar. Pandora tatlı tatlı gülümsedi ve onlara doğru yürüdü. Laurie onun gerçekten güzeller güzeli bir kız olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Pandora’nın gözlerinde Laurie’yi tanıdığını belli eden bir pırıltı belirdi ve ona elini uzattı. “Siz Lord Trent’in arkadaşısınız, değil mi?”

Laurie gözlerini ondan ayırmadan elini alarak dudaklarına götürdü. Lanet olası kadın hâlâ onu tanımamıştı. “Doğrusu evet.”

“Lütfen beni mazur görün. Tanıdık geliyorsunuz ama...” Pandora başını sallarken altdudağı ısırdı. “Nereden tanıdığımı pek çıkaramadım.”

Lord Harold’dan tuhaf, boğuk bir kahkaha çıktı. Laurie kızın elini bıraktı.

“Pandora, hayatım,” dedi Lord Harold eğlenircesine. “Emimin ki Lawrence’ı, yani Vikont Bolton’ı tanıyorsun, değil mi?”

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra Pandora'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve soluyarak konuştu. "Aman Tanrım, sen o şapşalsın!"

Hangi cehennemdeydi bu adam?

Cynthia geniş terasın merdivenlerinde durdu. Hizmetçilerden biri Lord Trent'i dışarıda bulabileceğini söylemişti ama şu ana kadar şansı yaver gitmemişti. Şimdi de orada durmuş, kendi kendine, onu bulmak için acaba bahçeye mi baksam yoksa her zamanki gibi ürkütücü görünen labirente mi dalsam diye düşünüyordu. Kollarında sıkıca tuttuğu kâğıda sarılı şu büyük paketi taşıyor olmasaydı hiç düşünmeden onu aramaktan vazgeçerdi. Yüğü rahatsız edici derecede ağırdı. Paketi, kendi giysi valizlerinin arasında, gizlendiği yerden aldığından beri taşıdıkça her adımda daha da ağırlaşıyordu.

Cynthia kesinlikle Lord Trent'le olan konuşmasıyla ilgili vicdan rahatsızlığı hissetmiyordu. Son karşılaştıklarında elde ettiği kendine güven duygusu aksine daha da artmıştı. Dünyadaki olayların onu şekillendirmesini beklemek yerine, kendisinin olayları şekillendirebileceğini fark etmek oldukça güzeldi.

Dışarıda, orada burada on on beş kadar insan vardı. Bazıları çevreyi dolaşıyorlardı. Birkaç kişi de terastaki sandalyelere oturmuş bu güzel bahar gününün ve temiz havanın tadını çıkarıyorlardı.

"Bayan Weatherly."

Cynthia omzunun üzerinden arkasına baktı. Lord Trent terasın karşı tarafından ona doğru yürüyordu. "İyi günler."

Lord Trent gülümseyerek selam verdi. “Bir uşak benimle konuşmak istediğinizi söyledi.” Bakışları pakete kaydı. “Sizin için onu taşıyabilir miyim?”

“Lütfen,” dedi Cynthia rahat bir nefes alarak ve paketi ona verdi.

Lord Trent ağır paketi aldı ve “Nedir bu?” diye sordu kaşını kaldırarak.

“Biraz sonra size göstereceğim.” Cynthia. Pandora’nın etrafta olmadığından emin olmak için terasa doğru bir bakış attı ve sonra da gözleriyle parkı taradı. “Benimle bahçeye gelme nezaketini gösterir misiniz?”

Trent güldü. “Memnuniyetle.”

Birlikte merdivenlerden inerek terastan ve Effington Hall’dan en güzel bir biçimde görünmesi için tasarlanmış düzgün bitki kümelerine doğru yürüdüler. Cynthia durdu.

“Hayır, bu hiç olmaz. Bahçe çok fazla açık.” Başıyla bahçenin sağındaki kare labirenti belirleyen şimsir çiti işaret etti. “Şu labirent işimize daha çok yarar.” Kararlı bir adımla oraya doğru yürümeye başladı. “Kimseye görünmemek en iyisi.”

“Ne yapmaya çalışıyorsunuz, Bayan Weatherly?” Lord Trent’in sesi eğleniyor gibiydi.

Cynthia ona çabucak bir bakış attı. “Tam tamına size yapacağımı söylediğim şeyi yapıyorum. Size yardım ediyorum.”

“Öyle mi?” Trent güldü. “Nasıl?”

“Evden kimsenin bizi göremeyeceği bir yere gelince açıklayacağım. Burada çok fazla insan var.”

“Çok kalabalık görünüyor gerçekten.”

“Ah, daha henüz o kadar kötü değil,” dedi Cynthia kaygısızca. “Düşes’in tüm partisi boyunca kalamayıp sadece bir iki günlüğüne gelenlerle topluluk her gün daha da büyür. Şu

anda buradakilerin çoğu Effington ailesinden. Aile son derece geniş.”

“Ben de öyle duymuştum,” dedi Trent soğuk bir sesle.

Cynthia gülümsedi. “İnsan buna alışık değilse çok bunaltıcı gelir. Ben buraya son iki yıldır davet ediliyorum ve sizi temin ederim genelde hepsi çok cana yakındırlar.”

“Şüphesiz,” dedi Trent ona inanmıyor gibi. “Öyleyse özellikle endişe etmem gereken birisi yok diye anlıyorum.”

“Siz, Lord Trent, hepsiyle ilgili endişe duymalısınız.” Cynthia birkaç adım attıktan sonra Trent’in yanında olmadığını fark etti. Durdu ve arkasına baktı.

Trent yüzünde huzursuz bir ifadeyle hareketsiz duruyordu. “Tam olarak ne demek istiyorsunuz?”

Aman Tanrım, adam sahiden endişelenmişti. Cynthia güldü. “Gerçekten hiçbir endişeniz olmasın. O kadar kötü olmayacak. Şimdi, benimle geliyor musunuz?”

“Elbette.” Trent başıyla onaylayarak öne doğru bir adım attı ve tekrar birlikte labirente doğru yürümeye başladılar.

“Effington’lar çok iyilerdir. Ha, yaşlı dul düşes birazcık zorlu olabilir ama bu belki de yaşından ve aile reisi konumundan kaynaklanıyordur. Ve de Lord Harold’m en büyük ağabeyi olan Dük, cana yakındır ama onun da birazcık göz korkutucu olabilen otoriter bir havası vardır. Anladığıma göre, o bu yıl burada değil ama karısı düşes burada. Hanımefendi çok tatlı ve hoştur ama onun da, sanki gerçek yüzünüzü ve Effington ölçütlerine uygun olup olmadığınızı saptamak istermiş gibi sizi inceleme huyu vardır.”

“Ve sonra Lord Harold’ın iki ortanca kardeşi, Lord Edward ile Lord William ve onların hanımları ve çocukları gelir. Ama Pandora’nın en sevdiği kuzenleri daha gelmediler. Bir de bun-

lara çeşitli uzak akrabaları da eklerseniz..." Cynthia yanına göz attı. Lord Trent yok olmuştu. Cynthia iç geçirerek döndü. Trent yine yere çakılmış gibi duruyordu.

"Endişelenmem gereken bir şey olmadığından emin misiniz?"

"Lordum, komik oluyorsunuz." Cynthia ellerini kalçasına koydu. "Pandora'nın söylediğine ve gözlemlerime göre siz herhangi bir ailenin isteyebileceği her şeye sahipsiniz. Daha önce de söylediğim gibi Pandora için mükemmel bir eşsiniz."

"Fakat onlar da böyle düşünecekler mi acaba?"

"Bir aptal bile bunu görebilir ve tüm bu ailede tek bir aptal olduğunu sanmıyorum. Üstelik." Cynthia bezgin bir iç çekti. "Aile bireylerinin her birisi Pandora'nın çok daha önce evlenmiş olması gerektiğini düşünüyor. Biraz itibarı olan herkes ağızlarından salya akıtan iki kafalı birer kambur olsalar bile Pandora'yla kolayca evlenip bir de yüklü bir drahoma alabileceğini düşünüyordu."

Trent kıkırdayarak ona doğru yürüdü. "Salyaları kabul edeceklerini düşünemem doğrusu. İki başlıları kabul edebilirlerdi gerçi."

"Belki." Cynthia gülünce Trent de onunla birlikte güldü. "Yine de endişelenmenize gerek olmadığını söylerken ciddiydim."

"Göreceğiz," diye mırıldandı Trent.

Labirente vardıklarında girişte durdular. Şimşirlerin yüksekliği neredeyse iki buçuk metreydi. Pandora daha önce ona iki labirentin de bir asırdan fazla zaman önce ekildiğini söylemişti. Fakat bu labirentlerin kuşattığı bahçeler her yeni Roxborough Düşesi'yle birlikte rutin olarak kazılmış ve yeniden tasarlanmıştı.

“Ee.” Lord Trent şüpheli bir havayla girişi inceledi. “Hangi yöne gideceğiz?”

“Pandora bir zamanlar bana her iki labirentin sırrını anlatmıştı ama itiraf etmeliyim ki hatırlamıyorum. Ayrıca, şu anda gözlerden uzak olmak amacıyla bizim sadece bir köşeyi dönmemiz gerekecek.” Cynthia labirente girerken Trent’in onu izleyeceğinden emindi.

“Gözlerden uzak mı? İtiraf etmeliyim ki merakımı celbettiniz, Bayan Weatherly.”

Cynthia sağa döndü ve labirentin bir köşesini döndü. “Bu kadarı yeter. Şimdi.” Cynthia beklentiyle ellerini kavuşturdu. “Paketi açın.”

Trent, Cynthia’yı bir süre merakla süzdü. Daha sonra paketin etrafındaki ipi çözdü ve kâğıdı çekerek açtı.

“Bu bir fincan,” dedi Cynthia çabucak. “Biliyorum bir fincan olamayacak kadar büyük görünüyor ama bu Pandora’nın... işte öyle bir şey.”

“Bu Yunan işi değil mi?” Trent fincanı inceledi. Aşağı yukarı bir çanak boyutlarında, eni neredeyse otuz santimetre kadar, her iki yanında kulpları ve dairesel bir tabana doğru genişleyen gövdesi olan bir fincandı. Genel olarak siyah renkli olan fincanı, siyah renkli figürlerle süslenmiş toprak kırmızısı geniş bir şerit çerçeveliyordu. “Ve de çok eski.”

“Ah, bu çok eskidir. Desenine bakın.” Cynthia’nın sesi hevesle cınladı.

“İlginç,” diye mırıldandı Trent.

“Tanrı aşkına, buna ilginç demek az olur.” Cynthia yaklaşıp parmağıyla fincanın deseninin üzerinden gitti. “Şunu görüyor musunuz? Bu erkek figürü, adını hatırlamıyorum,

Thes'le başlayan bir şey, her neyse ama neyle dövüştüğüne bakın.”

“Bir boğaya benziyor.” Trent dikkat kesilmiş bir halde kaşlarını çatmıştı.

“Bir boğa. Ve herhangi bir boğa değil. Size hikâyeyi daha sonra anlatırım ama bu bir Girit boğası,” dedi Cynthia zafer kazanmış bir edayla.

“Bir Girit boğası,” dedi Trent yavaşça ve sonra Cynthia'yla göz göze gelerek sırttı. “*Bir* Girit boğası.”

“Tebrikler.” Cynthia'nın yüzü parladı. “Sanırım bir puan daha aldınız.”

Trent'in yüzündeki sırtış söndü. “Bunu kabul edemem.”

“Nedenmiş o?” Cynthia şaşkınlıkla bakakalmıştı.

“Bu pek sportmence görünmüyor.” Trent başını salladı. “Oyun ruhuna uygun değil, hepsi bu.”

“Oyunun ruhuna uygun değil mi?” Cynthia hanımefendilere yakışmayan bir tavırla burnundan soludu. “Öyleyse bir altın boynuz satın almak veya yıllardır tanıdık olan bir kadının kombinezonunu ele geçirmek oyunun ruhuna uygun, değil mi?”

“O farklıydı.” Trent sanki bunların tam olarak neden farklı olduklarını saptamaya çalışır gibi kaşlarını çatı.

Cynthia dudak büktü. “Saçma. Ayrıca Girit boğalarını bulmak son derece zordur.”

“Bunu nereden aldınız?”

Cynthia bir an düşündü. Fincanı Leydi Harold vermişti ve bunu yaparken de Cynthia'nın onu Trent'e vereceğinden adı gibi emindi. Pandora buna hiç memnun olmayacaktı. Bu yüzden Trent ne kadar az şey bilirse o kadar az sır verirdi. “Bu bir hediyeydi. Bana verilmişti ve şimdi de ben size veriyorum.”

“Bu beni beşinci puana ulaştırır,” dedi Trent kendi kendine fincanı elinde evirip çevirirken. “Yine de...”

Vay canına, bu adam inatçıydı. “Hakikaten bu lanet şeyi saçma oyunun ruhuna uygun değil diye bir armağan olarak kabul edemeyeceğinizi hissediyorsanız...”

Cynthia fincanı onun ellerinden kaptı, birkaç adım yürüdü; fincanı yere koydu ve sonra Trent’e dönerek ellerini yanaklarına vurdu. “Ah, hayır. Bakın!” Abartılı bir hareketle fincanı işaret etti. “Bir boğa! Girit boğası olduğuna şüphe yok! Ah, umarım birisi bu canavarı yakalar!”

Lord Trent hafif bir dehşet ifadesiyle ona bakakaldı. Tıpkı içkinin ölçüsünü kaçırmış bir akrabaya bakar gibiydi.

Cynthia burnundan soluyarak yumruklarını kalçalarına koydu.

“Tekrar söylüyorum, birisi bu canavarı yakalayamaz mı?” Cynthia’nın sesi yükseldi. “Bu boğayı? Girit boğası?”

“Yakalamak...” Trent gözlerini daha çok açtı ve güldü. Fincana doğru yürüyerek gösterişli bir hareketle onu yerden aldı.

“Bravo, Lordum!” Cynthia alkışladı.

“Daha önce hiçbir boğanın bu kadar hünerli bir biçimde yakalanışını görmemiştim, özellikle de Girit boğasının.”

“Teşekkür ederim, Bayan Weatherly. İltifatınız için müteşekkirim ancak hiç düşündünüz mü, acaba...”, dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı, “Bayan Effington’ın yanında gereğinden fazla zaman geçiriyor olabilir misiniz?”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gergin İttifak

Pandora bir süre dehşetle bakakaldı.

O şapşalı yıllardır aklının ucundan geçirmemişti. Zaten onu en son düşündüğünde yaptığı tek şey, onun yeryüzünden bir şekilde silinmesini dilemek olmuştu.

Lord Bolton, “Emrinize amadeyim, Bayan Effington,” dedi abartılı bir tavırla yerlere kadar eğilerek.

“Emrime amade olmanızı istemiyorum. Hiçbir şey olmanızı istemiyorum. Ve en önemlisi, burada olmanızı istemiyorum. Burada ne işiniz var?”

“Davetliyim,” dedi Lord Bolton.

“Davetli mi? Hah! Sizi kim davet etmiş olabilir ki?”

“Anneniz.”

“Annem mi?” Pandora’nın içi öfkeyle doldu. “Önce Trent’i, şimdi de sizi mi? Bunu nasıl yapar?”

Lord Bolton omuz silkti.

Babasıyla konuşmak için içeri girdiğinde Pandora’nın son umduğu şey geçmişle yüzleşmekti. Şu anda kafası Max’le

yeteri kadar dolu değil miydi? Zaten hayatı gereğinden fazla karmaşık değil miydi? Şu anda, yıllar öncesinde kalan münasebetsiz ve unutulmaya yüz tutmuş bir olayın Vikont Bolton şekline bürünüp sinir bozucu başını göstermesini hiç mi hiç istemezdi.

Babası boğazını temizledi. “Sanırım ikinizin tartışacak birkaç şeyi vardır. Ancak sizi yalnız bırakmaya cesaret edemem çünkü halıda kan izi olduğunda uşaklar şikâyet ediyorlar; bu oda son derece büyük.” Lord Harold kütüphanenin öbür ucunu başıyla işaret etti. “Çalışma masasında meşgul olabileceğim şeyler olduğundan eminim.”

Kırmızı kanepenin yanındaki masaya doğru yürüdü, bir bardak konyak aldı, Pandora’ya cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi ve uzaklaştı.

Pandora kollarını göğsünde kavuşturdu ve Lord Bolton’ı inceledi. Şimdi onu tekrar gördüğünde, bir zamanlar onu ne kadar yakışıklı bulduğunu hatırladı. İstemeyerek son beş yılın adama daha da yaradığını kabul etmek zorunda kaldı. Olgunluğun ona kazandırdığı kendinden emin havasıyla, şu anda eskisinden daha da çekiciydi. Tabii ki hâlâ bir şapşaldı.

“Neden buradasınız?”

“Söylemiştim, davetli...”

“Hayır. Buraya nasıl geldiğinizi anladım. Hoş, size *niye* davetiye yollandığını hâlâ anlamadım ya. Bilmek istediğim, neden kabul ettiğiniz.”

“Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.” Kanepenin yanındaki masalardan birisine doğru kasılarak yürüdü ve babasınıninkine benzer bir bardak aldı. “Eğlenceli olabilir diye düşündüm.”

“Eğlenceli mi?”

“Elbette.” Lord Bolton düşünceli bir şekilde bir yudum aldı. “Trent’le giriştiğiniz bahisten haberdarım. O burada olduğuna göre, sizin sınavlarınızdan geçme çabalarını izlemenin eğlenceli olacağını düşündüm.”

“Burada olduğu süre içinde böyle bir şey yapacağından şüpheliyim.” Yapar mıydı? Neden bu olasılığı düşünmemişti? Aslında burası Max için en güzel yer olabilirdi. O da bunu fark etmiş miydi acaba?

“Öyleyse sanırım buradan ayrılmalıyım.”

“Mükemmel.” Pandora hâlâ açık olan kapıya doğru yürüdü ve Bolton’a gitmesi için işaret etti. “Birisinin sizi bahçe kapısına kadar geçirmesi beni memnun edecektir.”

Lord Bolton sahte bir üzüntüyle başını salladı. “Fakat yapamam. Bu son derece nezaketsiz bir davranış olacaktır. Ben son derece kibar bir insanım.”

“Siz Lordum, bir şapşalsınız!”

“Olabilir.” Bolton bardağını şerefe kaldırdı. “Ama son derece terbiyeli bir şapşal.”

“Bundan şüpheliyim,” dedi Pandora sertçe. “Terbiyeli bir şapşal her şeyden önce buraya gelmezdi.”

Bolton kıkırdadı. “Zeki olduğumu söylemedim, sadece kibarım dedim.”

“Peki, aynı zamanda dürüst müsünüz?”

Bolton sanki karar vermeye çalışır gibi kaşlarını çattı. Tanrı korusun, şu anda bu kızın elinde bir şişe olsaydı kesinlikle onu çok güzel değerlendirdi.

“Kaçınılmaz olduğunda sanırım.”

“Öyleyse şimdi kaçınmayın. Bana gerçeği söyleyin.” Pandora onu gözlerine bakmaya zorladı. “Burada olmanızın gerçek sebebi ne?”

Bolton sanki doğru sözcükleri seçmeye çalışır gibi ona sessizce baktı. “Trent’le oynadığınız bu oyunu kazanmayı ne kadar istiyorsunuz?”

“Kazanmak istemediğim bir oyunu asla oynamam.” Pandora’nın sözcüklerine dikkat ettiği sesinden belliydi.

“Trent de oynamaz. Ancak,” Bolton bir yudum daha aldı, “ben onun *kaybetmesini* istiyorum.”

Pandora kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı. “Şüphesiz düşündüğünüz şey sizin ve benim...”

Bolton kısa bir kahkaha attı. “En korkunç kâbuslarımda bile bunu istemem.”

“Mükemmel. Ah, şey, öyleyse anlaştık.” Pandora dikkatle adamı inceledi. “Ama ben sizi onun arkadaşı sanıyordum.”

“Öyleyim. Onun en eski ve sevdiği arkadaşayım. İşte bu yüzden onun kaybetmesini istiyorum.”

Pandora başını salladı. “Hâlâ anlamıyorum.”

“Bu oldukça basit, şekerim. Onun kalbini kırdığını görmek istemiyorum.” Bolton dosdoğru Pandora’nın gözlerine baktı. “Benimkini kırdığın gibi.”

“Aman Tanrım!” Pandora güçlü bir soluk aldı. Tamamen şoke olmuştu ve hiç düşünmeden Bolton’a doğru yürüdü. “Sana inanmıyorum.”

“Öyle de olsa.” Bolton sanki bunun hiç önemi yok dercesine, omuzunu aldırılmaz bir tavırla kaldırdı. Fakat gözlerinden bambaşka bir hikâye okunuyordu. “Bu kaçınılmaz bir gerçek.”

Pandora bir an sadece bakakaldı. İçinde suçluluk ve utanç duyguları kabardı. Pandora kollarıyla kendini sararak bakışlarını Bolton’dan ayırdı. Beyninin içinde sorular, suçlamalar ve anılar dönüp duruyordu. Bahçelere, yan taraflardaki birisi kare diğeri yuvarlak olan şimşir labirentlere bakan yüksek

pencerelere doğru yürüdü ve görmeyen bakışlarla camdan dışarı baktı.

Bu adama ne söyleyebilirdi ki? Bildiği kadarıyla, daha önce hiç kimsenin kalbini kırmamıştı. Ah, tabii ki ölmez aşkları üzerine yemin eden çok sayıda talibi olmuştu ama Pandora bunların hiçbirine asla tam inanmamıştı. Yine de onları reddederken hep kibar ve nazik olmaya çalışmıştı ve hepsi olmasa da çoğu, kalplerinde bir tek Pandora olduğunu ilan ettikten sonra bir yıl içinde başkalarıyla evlenecek kadar kolay bir şekilde kendilerini toparlamışlardı.

Lord Bolton'a da çok nazik davranmıştı. Onun duygularından hiç kuşkulananmamıştı. "Bilmiyordum. Ben..."

Bolton'm sesi kuşkuyla cınladı. "Nasıl olur da bilmezsin?"

Pandora pencereden dışarıya bakarken bahçeyi renklendiren bahar tomurcuklarını hiç fark etmiyor, yalnızca, bir ömür kadar uzun zaman öncesinin olaylarını görüyordu.

"O bir eğlenceydi. Gretna Green'e değişiklik olsun diye gitmiştik. Diğerlerinin evlenmesini görmek için. Sadece bu kadar. Hiçbir zaman niyetinin ciddi olduğunu aklıma getir-medim bile."

Bolton, "Belki ilk başta öyle değildi," diye isteksizce itiraf etti. "Ancak sonra o küçük kaçamakta her şey ters gitti. Araba kazası ve..."

"O korkunç han." Pandora, kendisine bir sokak kadınıymış gibi pis pis bakan kötü adamlarla dolu o karanlık, rutubetli yeri düşününce ürperdi. "Yine de orada sadece birkaç dakika kaldığımıza şükrediyorum."

"Bu yetmiyormuş gibi bir de ensemize yapışan üç baba da cabası." Pandora, Bolton'm sesinden gülümsediğini anladı.

"Ve o iki küfreden beyefendi. Ah, adı neydi o kızın?"

Bolton kıkırdadı. “Anımsamıyorum.”

“Ben de ama her iki adamın da Bayan Her Kimse’nin her ikisine de evlenmek için söz verdiğini iddia ettiklerini çok iyi hatırlıyorum.” Pandora başını salladı. “Ne geceydi o!”

Bolton’ın sesi ciddileşti. “Daha sonra, bu olaya karışanların aileleri skandalı önlemek için tek yol olarak hepimizin evlenmesinde ısrar etmişlerdi. Ben de o zaman neden olmasın diye düşünmüştüm. Ama sen demiştin ki... tam olarak nasıldı?”

Pandora, “Hatırlamıyorum,” dedi utanarak.

“Ah, evet, benimle evlenmektense Roma’daki Kolezyum’da aç aslanlar tarafından yutulmayı tercih etmenle ilgili bir şeydi. Yıkılmıştım. Anlayacağın,” Bolton duraksadı ve midesi düğümlendi, “sana âşıktım.”

“Gerçekten çok üzgünüm.” Pandora ona döndü. “Hiç bilmiyordum.”

Bolton duygu dolu gözlerle ona baktı. “Bilseydin benimle evlenir miydin?”

“Tabii ki hayır,” dedi Pandora düşünmeden. Sonra verdiği çabuk yanıtın dolaylı olarak hemen pişman oldu. Bolton tek kaşını kaldırdı. “Yani demek istiyorum ki, biz birbirimizi çok az tanıyorduk. Birkaç kez dans etmiştik ve bir iki kez de oldukça boş sohbetler paylaşmıştık.”

“Yine de.” Bolton sadık bir tavırla çenesini kaldırdı. “Âşıktım.”

“Gerçekten ben hiç...” Birden Pandora’nın aklına bir şey geldi ve duraksadı. “Âşık bir adama göre gerçekten çabuk pes etmişsin.”

“Babanla konuştum,” dedi Bolton gururlu bir tavırla.

“Ve,” dedi Pandora devam etmesi için.

“Ve...” Bolton ilk kez huzursuz göründü. “O kadar.”

“O kadar mı?” Kızgınlık Pandora’nın suçluluk duygusunu sildi. “Bana âşık olduğumu iddia ediyorsun ve daha da ileri gidip beni kalbini kırmakla suçluyorsun. Ancak beni geri kazanmak için bütün yaptığın şey babamla mı konuşmak oldu?”

“Şey...” Bolton sanki burası yerine başka bir yerde olmak ister gibiydi. “O anda yapılacak şey buydu.”

“Ben baştan sona haklıydım. Sen bir şapşalsın.”

“Beni aptal yerine koydun.” Bolton bardağını Pandora’ya doğrulttu. “Beni tüm Londra’nın önünde aşağıladın. Benimle alay ettirdin. Hâlâ insanlara bu rezaleti unutturmaya çalışıyorum.”

“Hah!” Pandora inanmaz bir tavırla onunla alay etti. “Skandal ha! Hatırlanmıyordur bile. Ve hatırlansa bile,” Pandora gözlerini kıstı ve suçlar gibi parmağını salladı, “olayla ilişkilendirilen senin adın değil. O olayın asıl yükünü taşıyan Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı. Her hareketi kurallara uygunluk bakımından gözlenen Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı. Söylediğim gibi unutulmaya yüz tutmuş bir olay tarafından değil ama bir şapşalın ona bahsettiği bir lakap tarafından tüm yaşamı gölgelenmiş olan Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı!”

Pandora parmağıyla Bolton’m göğsünü sertçe dürttü.

“Ah.” Bolton, sanki öleceğinden korkmuş gibi, endişeli gözlerle geri çekildi.

Korksa iyi olurdu!

“Ve bundan kim sorumlu?” Pandora onu tekrar itti. Bolton bir adım geri gitti.

“Kim bu şapşal?” Pandora onu bir daha itti.

“Kes şunu.” Bolton boş olan eliyle göğsünü ovaladı.

“Evet?” Pandora’nın sesi parmağından çok daha fazla tehditkârdı.

“Bir düşünüyüm...”

“Bolton!”

“Pekâlâ.” Bolton üzgün görünme inceliğini gösterdi. “O şapşal benim.”

“Sana bir şey daha soracağım.” Pandora başını kaldırıp ona baktı. “Kırılmış kalbini iyileştirmen ne kadar sürdü? Bana âşık olduğun derecede başkasına âşık olman?”

“Hatırlayabileceğimden emin değilim. Çok uzun...”

Pandora dişlerini sıktı. “Bolton.”

“Pekâlâ. Yanlış hatırlamıyorsam, sana hay...” Bolton özürlüler gibi omuz silkti. “Öyle adlandırdıktan sonra mucizevi bir şekilde iyileştirdim. Bu acımı büyük ölçüde hafifletti.”

“Bolton!”

“Anılar çok bulanık...” Yenilgiye uğramış gibi iç çekti. “Emin değilim. En az bir ay.”

“Bir ay mı?” Pandora kelimeyi zorlukla ağzından çıkardı.

“Sanırım.” Bolton hafifçe gülümsedi.

“Bir ay.” Pandora topuğunun üzerinde dönerek odanın karşı tarafına yürüdü.

“Bu sendeki suçluluk duygusunu biraz azaltır belki.” Bolton’ın sesinde ümit vardı.

Pandora ona doğru hızla döndü. “Suçluluk mu? Ben hiçbir şekilde suçluluk filan hissetmiyorum. Kısacık bir an, akşam yemeğinde mezgidin üzerine morina balığı seçen birisinin duyduğu hafif pişmanlığa benzer bir şey yaşadım. Ama suçluluk? Hah! Ayrıca benim kırdığım senin kalbin değildi. Gururundu.”

“Yine de beni incitti,” diye mırıldandı Bolton.

Pandora, ona bir yumruk indirmek mi ya da kafasına bir şey fırlatmak mı yoksa çılgınca kahkahalar atmak veya kendini kaybedip ağlamak mı istediğine karar veremedi. Belki

de Harry'den onu vurmasını istemeliydi. Onun nişan alma yeteneği kendisininkinden daha iyi olabilirdi. Babalar bunlar için vardı, öyle değil mi?

Kafasından kötü bir düşünce geçti. Vikont'un bu kadar zaman boyunca içinde taşıdığı kuyruk acısını düşününce... "Trent'in ikimizden haberi var mı? Daha iyi bir kelime bulmadığımdan 'ikimiz' diyorum."

"Hayır." Bolton kalan içkisini de bir dikişte içti ve Pandora'ya endişeli bir bakış attı. "O sezon kendisini iyi hissetmediği için senenin büyük bir bölümünü şehir dışında geçirdi. İlk başta bu olaydan bahsedemeyecek kadar utanmıştım. Daha sonra da bunları konuşmaya zaman olmadı."

"Neyse, bu da bir şeydir," diye mırıldandı Pandora.

"Biliyorsun." Bolton içkilerin durduğu dolaba bir göz attı. Fakat belli ki bir kadeh daha istemek için fazla kibar bir şapşaldı. Veya belki de Pandora'nın şişeyi bir silah olarak kullanmanın çekiciliğine karşı koyamayacağından endişe duyuyordu. "Yıllar boyunca bununla ilgili hiç konuşmadım. O olayı, ya da seni ne zaman aklıma getirdiysem, anılarım birazcık, nasıl desem, taraflı olmuş olabilir."

Pandora kaşını kaldırdı. "Birazcık mı?"

"Birazcıktan fazla. Şimdi, ilk kez, senin haklı olabileceğini fark ettim. İncittiğin benim gururum olabilir. Seni affetmeye hazırım."

"Beni affetmeye hazır mısın?" diye sordu Pandora şaşkınlıkla.

"Kesinlikle." Bolton cömert bir tavırla gülümsedi. "Ve bununla beraber, tüm olanları hesaba katarsak, şunu da kabul etmeye hazırım ki geçmişin tüm ceremesini çeken sen oldun. Ve galiba bu da benim kabahatim."

Pandora gözlerini kısarak onu süzdü. “Galiba mı?”

“Galiba.” Bolton’ın gülümsemesi sırtmaya dönüştü.

Bolton’ın hareketlerinin Pandora’nın yaşamı üzerindeki uzun süren yansımaları göz önünde bulundurulduğunda, Pandora kesinlikle onu affetmeye hazır değildi. Akşam yemeğinde yanlış çatal kullanan birisini affetmeye benzemezdi bu. Yine de, ona karşı hissettiği kızgınlık hafıfledi. Lanet olsun, bu adamın sırtışının da arkadaşmmki gibi bastırılamaz bir çekiciliği vardı. “Sana tamamen güvenebileceğimden emin değilim.”

“Öyleyse anlaştık.” Bolton’m yüzü aydınlandı. “Ben de sana tamamen güvenmiyorum.”

“Yani, şimdi beni affedip suçu üstlendiğine göre...”

“Galiba.”

“Galiba.” Pandora kelimelerini dikkatle seçiyordu: “Bu benim Trent’le oynadığım oyunu nasıl etkiler?”

“Ah, o konuda değişen bir şey yok,” dedi Bolton duyusuzca. “Hâlâ onun kaybetmesini istiyorum.”

“Çünkü onun kalbini kıracağımdan mı korkuyorsun?”

Bolton elindeki bardağa gözünü dikmiş, sanki içilmemiş tek bir damla kalmış mı diye kontrol eder gibi bardağı evirip çeviriyordu. “Aslanlar ve Kolezyum hakkında atıp tutarken başka ne söylediğini hatırlıyor musun?”

“Hayır.” Pandora gerildi.

Bolton onun gözlerine baktı. “Asla aşk olmadan evlenmeyeceğini söylemiştin.”

“Öyle mi demiştin?”

“Kesinlikle.” Bolton başıyla onayladı. “Öyleyse geçmişle ilgili yeni ortaya çıkan itiraflara bakmaksızın, ben hâlâ sizin bahsinizin bir kalp kırıklığına yol açma olasılığını yüksek görüyorum.”

Pandora bir an nefesini tuttu. “Max beni seviyor mu?”

“Bilmiyorum. Kendisinin de bilip bilmediğini bilmiyorum. Sen onu seviyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Güzel, en azından bu konuda birbirinize uyuyorsunuz.”

Demek ki Max aşk olasılığından bahsetmişti. Ne kadar ilginç. Pandora düşünceli bir tavırla içki dolabına yürüdü, bir konyak şişesi alıp döndü. Bolton bardağını uzatınca Pandora nazik bir hareketle bardağı doldurdu.

“Evlilikte aşkın rolü hakkındaki duygularının eveliyatında ne kadar güçlü olduğu düşünülürse sanırım şu anda da fikrin değişmemiş. Tabii, yaşın ilerledikçe herhangi bir nedenle evlenmenin hiç evlenememekten daha iyi olduğuna karar vermediysen...”

“Vermedim,” dedi Pandora sertçe.

“Pekâlâ. Diyelim ki anlaşmanıza göre sen kazanırsan Trent’e senin seçeceğin bir kızla evlenmeyi kabul ettireceksin. Ancak, o kazanırsa, her ikiniz de senin sözüne uymak zorunda kalacak ve evleneceksiniz.” Bolton bardağını kaldırdı. “İkinizin de ne hissettiğini dikkate almadan.” İçkisinden oldukça büyük bir yudum aldı.

“Anlıyorum,” dedi Pandora yavaşça. “Benim galibiyetimde bir seçeneğin kalması kesin. Trent’ininde ise evlilikten başka hiçbir seçenek yok.”

“Aynen öyle. Onun için sana bir teklifte bulunacağım.”

“Ya?”

“Güçlerimizi birleştirmemizi öneriyorum.”

Odanın öbür tarafından kuşkulu bir homurdanma duyuldu.

“Birlikte olunca zafer kesinleşir.”

“Ben kazanmak istiyorum,” diye mırıldandı Pandora. Ayrıca, kazanan olarak yine de Max’le evlenebileceğini fark etmemiş miydi? Tabii istediği buysa. Peki, o ne istiyordu? Ama bu şapşalla ittifak olur muydu ki? En fazla her an bozulabilecek bir ateşkes olurdu. “Ben hâlâ sana güvenmiyorum.”

“En iyi müttefikler birbirlerine sonuna kadar güvenmeyenlerdir. Evet, önerimi kabul ediyor musun?”

“Bence bunun aramızda kalması gerekiyor. Lord Trent’e söylenmemeli. Ona göre bu hiç...”

“Oyunun ruhuna uygun değil mi?”

“Aynen öyle.”

“O noktada kesinlikle aynı fikirdeyim. Aman Tanrım. Max hiçbir zaman...”

Açık kapıdan bir kahkaha duyuldu. Cynthia, arkasında Max olduğu halde kütüphaneye girdi. Max’in elinde eski Yunan fincanlarına benzer bir şey vardı.

“Pandora biz seni arıyor...” Cynthia Vikont’u görür görmez sustu. “Aman Tanrım, ukala buradaymış.”

“Aslında, şapşal,” diye mırıldandı Pandora kendi kendine.

“Laurie?” Max’in kaşları çatıldı. “Sen ne arıyorsun burada?”

Pandora ve Cynthia, “Davet edilmiş,” dediler bir ağızdan. Cynthia’nın gözleri açıldı ve Pandora ona soru soran bakışlarla baktı. “Sen nereden biliyorsun?”

“Sadece, davet edilmeden burada olamayacağını tahmin ettim.” Cynthia çok belirgin bir şekilde huzursuz görünüyordu.

Pandora gözlerini kıstı. “Onu tanıyor musun?”

“Şey, ben...” diye bocaladı Cynthia.

“Böyle alımlı bir yüzü asla unutamayacağımı biliyordum,” dedi Lord Bolton yumuşak bir sesle. Cynthia kızardı.

“Laurie, burada ne yapıyorsun?” dedi Max.

“Söylediler ya, davetliyim.”

Pandora iç çekti. “Belli ki bu annemin işi ama mantığına aklım ermiyor. Ama bunu öğrenmeye çok niyetliyim.”

“Çok sık davetler alırım,” dedi Lord Bolton küstahça. “Her türlü toplantıya mükemmel bir katkı olarak bilinirim. Bekârım, zenginim, soyluyum ve daima kibarım.”

Max onu süzdü. “Effington’ları tanıdığını bile bilmiyordum.”

“Bundan bahsetmemiş miyim?” Lord Bolton içkisinden bir yudum aldı. Bakışları Pandora’ya kaydı ve gözlerinde şeytanca bir kıvılcım parladı. “Tanışıklığımız yıllar öncesine dayanır.”

Cynthia, Pandora’ya şaşkın bir bakış attı.

“Evet, o çok eski ve neredeyse unutulmuş bir tanıdık,” dedi Pandora elini önemsemez bir tavırla sallayarak. “Önemli bir şey değil.”

Max bir Pandora’ya bir Lord Bolton’a bakıyordu ve can sıkıcı bir problemi çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Ben hâlâ hiç...” diye söze başladı Max.

“O nedir?” dedi Pandora çabucak, Max’in elindeki fincanı başıyla göstererek. Max’in, Pandora’yla arkadaşının arasında çok uzun süre önce geçen ilişkiyi öğrenmesi gerekiyorsa Pandora kendi seçtiği bir zamanda bu olayın açığa çıkmasını tercih ederdi. Ve şu an kesinlikle bunun için doğru bir zaman değildi.

“Hayatım, bu benim beşinci puanım.” Max Pandora’ya doğru yürüyerek gösterişli bir hareketle fincanı sundu. “Bir Girit boğası.”

Pandora fincanı aldı ve incelemeye başladı. Bunu hayal meyal hatırlar gibiydi. Birden içini bir öfke kapladı. Kaşlarını çatarak Max’e baktı. “Nereden aldın bunu?”

“Bir hediyeydi.” Max daha çok sırtıttı.

“Hediye mi? Grace’de bunun aynısı var...” Pandora dik dik baktı. “Bunu sana annem mi verdi?”

“Kesinlikle değil,” dedi Max sadık bir tavır takınarak.

“Öyleyse nereden...”

“Ben verdim ona.” Cynthia çenesini kaldırdı ve öne doğru bir adım attı. “O bana verilmişti. Ben de ona verdim.”

“Fakat neden?..” Birden sorusunun cevabı bir şimşek gibi kafasında çaktı. Tanrı aşkına, Cynthia’nın Max’in çabalarını tüm gücüyle desteklediği yetmiyormuş gibi şimdi de açık bir şekilde ona yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Bunu nasıl yapabiliirdi? Düşmanla işbirliği yapıyordu. En yakın arkadaş. Pandora Lord Bolton’a zalim bir bakış fırlattı. “Kabul.”

Lord Bolton şerefine der gibi kadehini kaldırdı.

“Neyi kabul ediyorsun?” Max’in sesinde şüphe vardı.

“Senin puanını, besbelli,” dedi Lord Bolton.

“Ancak şunu söylemeliyim ki, bu bana biraz zayıf görünüyor, Bayan Effington. Bunun için ona bir puan vermeniz doğru olacağından hiç emin değilim. Sonuçta bu gerçek bir boğa gibi değil. Hayır, bu gerçekten hiç de...”

“Lord Bolton,” derken Cynthia’nın sesinde hafif bir titreme ama gözlerinde de kararlılık vardı. “Bahçeyi gezdiniz mi? Belki bana eşlik etme nezaketini gösterirsiniz?”

Bolton merakla kaşını kaldırdı. “Aa, Bayan Weatherly. Bayan Weatherly’di değil mi?”

Cynthia başıyla onayladı.

“Bundan daha güzel ne isteyebilirim ki.” Bolton bardağını Pandora’ya verdi, Cynthia’ya doğru yürüdü ve ona kolunu uzattı. Cynthia Max’e aktif bir biçimde yardım etsin etmesin, Pandora, onun hiçbir şey söylemeden bu şapşalla çıkıp

gitmesine izin veremezdi. Max alçaksa, bildiklerinin çoğunu şüphesiz bu şapşaldan öğrenmişti.

“Cynthia, ben gerçekten hiç...”

“Güzel bir gün, Pandora.” Cynthia ona çabucak gülümsedi ve Vikont’un koluna girdi. “Biz çok iyi zaman geçireceğiz.”

“Kesinlikle,” diye mırıldandı Lord Bolton Cynthia’ya bakarak. Ardından çift, gezinti yapar gibi yürüyerek odadan çıktı.

Bir süre Pandora onların arkasından sadece bakakaldı. Cynthia’ya ne olmuştu? Genellikle Pandora onun arkasında durup beyefendilerle nazik sohbetler yapması için iteklemek zorunda kalırdı. Ve de şapşal gibi adamlar kaçınılması gereken erkeklerdendi. Belki Pandora onların arkasından gitmeliydi.

Max kıkırdadı. “Bu ilginç bir birleşim.”

“Çok zor. Onun ünü seninkinden daha iyi değil.” Pandora ona baktı ve aniden elindeki fincanın ağırlığını fark etti. “Ama Bolton haklı. Bu...” çanağı yukarı kaldırdı, hiç de Girit boğası olarak sayılmaz.”

“Tabii ki sayılır.” Max daha çok yaklaştı ve parmaklarını fincanı çevreleyen kırmızı desenin üzerindeki siyah rengin üzerinde gezdirdi. “Görüyorsun ya, işte burada boğanın sa-
vaştığı, sanırım bu Thes...”

“Theseus.”

Bu antika kap modern bir fincandan çok daha büyüktü ama yine de Max’in eli deseni neredeyse kaplamıştı. “Herakles Girit boğasını yakaladığında onu Yunanistan’a geri getirmiş.”

Max’in parmakları fincanın figürleri üzerinde okşar gibi geziniyordu. Pandora’nın kalbi çırpınıyordu. Oda bir dakika öncesine göre daha mı sıcak olmuştu? “Orada da, etrafı kasıp kavurması için boğayı salıvermişler.”

“Öyle mi?” Pandora elbette efsaneyi biliyordu. Fincanın üzerinde resmedilmiş hikâyeyi çok iyi biliyordu ancak gözlerini Max’in fincan üzerindeki dokunuşlarından çekip alamıyordu.

“Onu yeniden yakalamak Theseus’a kalmıştı.” Max’in sesinin tınısı Pandora’yı büyülemiş ellerinin hareketi de onu ipnotize etmişti ve istediği şey... ne?

“Yine de,” Pandora’nın sesi pürüzlüydü ve başını kaldırıp Max’e baktı. Max’in gri gözlerindeki koyuluk Pandora’nın nefesini kesti, “bunun adil olduğundan hiç emin değilim.”

“Adil mi? dedi yumuşak bir sesle. “Sana söylemiştim her şey adil.”

“Öyle mi?” Pandora başını kaldırdı ve gözleri Max’in dudaklarına ve tekrar gözlerine kaydı. Yaklaşan bir fırtına gibi şimdi daha da koyulaşmış olan gözlerine.

“Öyle.” Daha önce Max’in yanındayken fark ettiği o tuhaf arzu yine Pandora’nın tüm bedenini sardı ve onun dokunuşu olmadan bu tatlı ağrıya nasıl katlanacağını merak etti. Dudaklarında Max’in dudaklarının hafif dokunuşunu beklerken kalp atışlarının bile bu sihirli anı bozacağından korktu. Max eğilerek yaklaştı.

“Sanırım bu bir puan sayılır.” Odanın karşı tarafından Harry’nin sesi duyuldu.

Pandora ve Max birden yapmamaları gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi veya belki de gerçekten yaptıkları için, hızla geri çekildiler. Pandora kendine gelmek için mücadele etti. Nesi vardı onun? Babasının hâlâ orada olduğunu tümüyle unutmuştu.

“Lord Trent.” Harry onlara doğru yürüdü.

Max Pandora'ya doğru eğilerek alçak sesle kulağına, "Babanın burada olduğundan hiç haberim yoktu. Onunla ilk karşılaşmamızı bu şekilde hayal etmemiştim," dedi.

Pandora çaresiz bir şekilde özür diler gibi omuz silkti.

"Lord Harold." Max ileri doğru bir adım attı. "Sonunda sizinle tanışmaktan memnun oldum, efendim. Burada olduğum süre içinde sizinle konuşmayı planlamıştım."

"Mükemmel." Harry, belli ki Max hakkında bir yargıya varmak için, değerlendiren gözlerle onu baştan aşağı süzüyordu. "Ben de tam öyle yapmayı planlamıştım."

"Şimdi bak, Dora." Harry dikkatini Pandora'ya çevirdi. "Zavallı adamın gerçekten canlı ve nefes alan bir Girit boğasını yakalaması mümkün olamaz. Bence fincan, sınavı geçmesi için yeterli olmalı."

Max, Pandora'ya zafer kazanmış bir tavırla sırıttı.

"Fakat Harry," dedi Pandora öfkeyle, "bu hiç adil değil. Çünkü o bir hediye idi."

"Kemer de hediye idi ve onu kabul ettin," dedi Max kısık bir sesle.

"Bu, puan satın almaktan çok da farklı değil."

"Ah ama boynuzu kabul ettin," diye mırıldandı Max.

"Geçmişte örneği var, hayatım," dedi Harry kıkırdayarak. "Karar verildi."

"Yine de bu hiç..."

"Oyun ruhuna uygun değil mi?" Max başını salladı. "Ben katılmıyorum. Bu oyunun özünde olan zorluk benim önüme çıkan her avantajı kullanmamı gerektirir. Maçımızın gerçek ruhu benim karşıma çıkabilecek herhangi bir fırsatı yakalamak için hazırlıklı olmamı icap ettirir. Siz ne dersiniz, efendim?"

“Çok doğru, oğlum.” Harry Pandora’yı yatıştırmak ister gibi bir bakış attı. “O bu puanı kazanır, Dora ve bunun hakkında başka tartışma duymak istemiyorum. Şimdiye kadar kaç puan oldu, Trent?”

“Beş, efendim.”

“Neredeyse yarılamışsın. Müthiş bir iş çıkarıyorsun.” Harry kıkırdarak başını salladı. “Bu kadar ilerleyebileceğini hiç düşünmemiştim, hem de canlı kalarak.”

“Bu değişebilir,” diye mırıldandı Pandora.

“Şu halde, Trent, etrafa bakma fırsatı buldun mu?” Harry’nin gözleri parladı. “Bilardo oynamıyorsun herhalde, değil mi?”

“Fırsat buldukça oynarım, efendim,” dedi Max başıyla onaylayarak. “Oldukça hoşlanırım.”

Harry kaşını kaldırdı. “İyi oynar mısın bari?”

Pandora kendi kendine inledi. Babasının kalıntıları keşfetmekten daha çok sevdiği bir şey varsa o da güzel bir bilardo maçıydı.

“Harika. Burada olağanüstü bir bilardo salonumuz var. Dora, seninle akşam yemeğinde görüşürüz.” Harry kapıya doğru yürümeye koyuldu. “Bir adamı iyi tanımak için en güzel yolun bilardo olduğunu düşünürüm.” Durakladı ve arkasına bir bakış attı. “Geliyor musun, Trent?”

“Evet, efendim.” Max Pandora’ya doğru eğildi. “Akşam yemeğini dört gözle bekleyeceğim,” bir an durdu, “Dora.” Pandora karşı çıkmak için tek bir kelime bile edemedi Max, babasına katıldı. Ve ikisi birlikte koridorda gözden kayboldular.

“Şu halde, Trent, ben birkaç şilinden fazlasına pek oynamam...” Babasının sesi uzaklaştıkça duyulmaz oldu.

Pandora erkeklerin arkasından bakakaldı. Fincanı Max’in kafasına fırlatma arzusu dayanılmazdı. Bu adam dünyaya

özellikle onu kızdırmak için mi gelmişti ya da bu her ikisinin de mizaçlarının önlenemez bir özelliği miydi? Evlendikleri zaman...

Evlendikleri zaman mı?

Pandora derin bir iç çekti. *Evlenirlerse* ifadesi ne zaman yerini *evlendikleri zaman* ifadesine bırakmıştı? Cynthia haklı mıydı? Gerçekten onunla evlenmeyi arzu ediyor muydu? Geri kalan yaşamının her gününü ve gecesini sadece ve sadece onunla geçirmeyi? Onun çocuklarını doğurmayı, onunla el ele yaşlanmayı?

Ve istiyorsa, bu Max'e âşık olduğu anlamına mı geliyordu? Kendisi bakmazken aşk tomurcuklanmış mıydı? Onu yenme çabalarına dalıp dikkati dağılmışken aşk yavaşça hayatına ve kalbine sızmış mıydı? Aşk hiç fark ettirmeden fırtına gözlü bir bakışla ya da gülümseyen bir dudak kıvrımıyla veya bir öpücüğün tutkusuyla mı doğuvermişti?

Birdenbire cevap Pandora'mn beyninde şimşek gibi çaktı ve fincanı daha sıkı kavradı. Ve gerçeği kabullendi.

Max'siz bir yaşam, yaşam olmayacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Avantaj Kazanılıyor

*P*andora gülümsedi ve durumun gerektirdiği kadar sohbet etti fakat düşünceleri akşam yemeğinde yanında oturmakta olan beyefendiden çok uzaklardaydı. Lord Wiltshire uzak bir akrabaydı. Adam yalnızca kendisini ilgilendiren konular üzerinde monoton bir sesle konuşup durdukça Pandora onun daha da uzak olmasını arzuladı. *Tanrım*, diye düşündü Pandora. Bolton bir şapşaldı.

Orada neredeyse kırk kişi bulunmasına rağmen büyükannesinin gözünde bu resmi olmayan bir aile yemeği idi. Dük yokken, Yaşlı Düşes olarak büyükannesi, Düşes'le birlikte masanın başına oturmuştu. Pandora'nın yengesi Katherine onun sağında ve Trent de garip bir şekilde şeref misafirlerine ayrılan yerde, onun solunda oturuyordu.

Sosyetenin sonu gelmeyen kurallarına uygun sayılabılırdi ama Effington'lar kendi evlerinde daima kendi istedikleri gibi davranırlardı. Pandora'nın amcaları Lord Edward ve Lord William, eşleri, Abigail ve Georgina'yla birlikte, anne

ve babası da masanın diğer başında oturuyorlardı. Masada oturan diğer herkes, keyifli sohbet ve hep var olan eşleşme olasılıkları göz önünde bulundurularak yerleştirilmişti.

Pandora, kendisinin Lord Wiltshire ile çok kötü görüşlü ve her fırsatta gizlice onun vücudunu süzmeye çalışan çok genç bir adamın arasına oturmasını uygun bulan hangi yengesiye, onunla bu konuyu tartışması gerektiğini düşündü.

“Bu tabii ki tamamen, söz konusu olan hanımefendinin kabahatiydi. Gerçi bana göre...”

Pandora sahte bir ilgiyle başını salladı. Çok iyi bilirdi ki bu tür sahteliklerdeki becerisi o kadar gelişmişti ki yanında oturan bir beyefendi masadan kalkarken, tüm yemek boyunca Pandora’yı büyülediğinden tamamen emin olurdu. Gözucuyla da masanın tam karşısında oturan Cynthia ile Lord Bolton’ı yakından izliyordu.

Orada öylece durup da ağzı açık bir şekilde onlara bakmamak için zor tutuyordu kendisini. Cynthia, şapşalı kesinlikle cezbediyordu. Gördüğü kadarıyla Bolton, Cynthia’yı can kulağıyla dinliyordu. Neden dinlemesindi ki? Bu kesinlikle Pandora’nın bildiği Cynthia değildi. Bu Cynthia’nın gözleri parlıyor ve yanakları al al oluyordu. Bu Cynthia çapkın bakışlar atıyor ve kahkahası masanın öbür tarafından billur sesi gibi duyuluyordu. Bu Cynthia, Pandora’nın olabileceğinden hep şüphe duyduğu güzel ve kendinden emin genç kadındı.

Neyse ki Max’in yanında değil de Lord Bolton’ın yanında oturuyordu.

Nasıl böyle korkunç bir şey düşünebilirdi?

Cynthia onun en yakın arkadaşıydı ve Max’le evlenmek istemesiyle ilgili söylediklerine rağmen onun asıl istediği şeyin Max’in Pandora’yı kazanması olduğundan genç kadının en

ufak bir şüphesi yoktu. Kesinlikle hayır. Pandora bu rahatsız edici düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı. Bu kıskançlıktan başka bir şey değildi.

Kıskançlık mı?

Pandora şimdiye kadar hiç kimseyi kıskanmamıştı. O Pandora Effington'dı. Yani bir dükün torunu. Hak etse de etmese de Grosvenor Meydanı'nın Haylaz Kızı olarak biliniyordu. Daha önce kıskanmak için hiçbir nedeni olmamıştı. Bunu sana aşk mı yapmıştı?

“Siz de aynı fikirde değil misiniz, Bayan Effington?”

Pandora Lord Wiltshire'a baktı. Ne demişti bu adam şimdi? Onaylamayan bir gülümsemeyle, “Elbette,” dedi.

“Bence de öyle.” Adam vurgulayarak kafasını aşağı yukarı salladı. “Ben de tam aynı şeyi söylemişim...”

Aşk.

Şu anda yenilgiyi kabul etse iyi olurdu. Kesinlikle onu seviyordu. Onun kaşının inanmayan bir ifadeyle yukarı kalkmasını ve gülüşünün onu sarmalayıp ruhunu ısıtmasını seviyordu. Onun kendine güvenini ve kibrini, güçlülüğünü ve zekâsını seviyordu. Ebeveynlerinin çalışmalarına gösterdiği gerçek ilgiyi ve aralarındaki oyunu oynama isteğini seviyordu. Hatta ona Dora, ya da daha iyisi Haylaz Kız demesini seviyordu. Bu isim onun dudaklarında bir sevgi sözcüğü haline dönüşüyordu.

Fakat Max onu seviyor muydu?

Pandora uzun masanın etrafına çabucak bir göz attı. Max aynen söz vermiş olduğu gibi yapıyor, ailesini, özellikle de ailenin kadınlarını cezbediyordu. Belli ki hepsi de onun büyüüne kapılmışlardı. Onları kim suçlayabilirdi ki? Bu adam gerçekten bir hovarda, serseri, alçak ve hayvandı. Akli başında hiçbir

kadın bu bileşime karşı koyamazdı. Bunun farkına varmak neden bu kadar uzun sürmüştü?

Ancak Lord Bolton haklıydı. Max'i seviyor olabilirdi ama bu yetmezdi. Max onu sevmiyorsa Pandora buna katlanamazdı ve onun aşkı olmadan onunla asla evlenemezdi. Hiç şüphe yoktu: Onun kazanmasına izin veremezdi.

Lord Bolton bir başka konuda da haklıydı: Max'le bahsinde kalp kırıklığı olasılığı çok yüksekti.

Ve Pandora kırılacak olan kalbin kendisinininki olmasından çok korkuyordu.

"Söyleyin Lord Trent, kaygınız biraz olsun hafifledi mi?" Yaşlı Düşes, mavi gözleri ışıldayarak Max'e doğru eğildi. "Sayıca çok fazlayız ama kesinlikle sizi korkuttukları kadar ürkütücü sayılmayız."

Max güldü. "Ekselansları, tahminim gerçekten çok daha kötüydü. Yine de, hiçbir erkek endişelerinin bu kadar kolay fark edilmesini arzu etmez."

"Beklenildiği kadar fark edilmiyor. Bu kadar geniş bir aileyle tanışan birisinin heyecan duymaması için bir aptal olması gerekir. Özellikle de varlıklı, yetenekli ve hırslı bir aileyle. Bir de buna, genellikle birbirimizi çok fazla kolluyor olmamızı da eklersek..." Yaşlı Düşes'in dudaklarında hafif bir tebessüm gezindi. "Tekrar düşündüm de yanılmışım. Biz gerçekten *ürkütücü*üz."

"Cazibenizle eşlenen bir özellik."

"Siz bir hovardasınız, Lord Trent. Ben her zaman hovardalardan hoşlanmışımdır. Gençliğinde kocam da öyleydi ve dört oğlumun hepsinin de, tabii ki bekârken, hovarda olduklarını sanıyorum." Düşes, Max'i düşünceli bir tavırla süzdü. "Hiçbir

erkek ıslah olmuş bir hovarda kadar iyi bir eş olmaz. Sizinle ilgili büyük beklentilerim var.”

Yaşlı, dul düşes, yemeğin sona erdiğini işaret etmek için ayağa kalkınca hemen arkasından Max de kalktı. Düşes, Pandora’nın boylarında, seksenlerine yaklaşmış fakat en az on yaş daha genç gösteren bir kadındı. Onun yaşında ve konumundaki kadınlarda Max’in pek rastlamadığı bir rahatlığa sahipti.

“Şimdi beyefendiler bilardo salonuna, hanımefendiler de müzik salonuna çekilebilirler.” Düşes masaya doğru şöyle bir baktı. “Bayan Weatherly, umarım sonra bize çalarsınız değil mi? Gerçekten çok güzel çalıyorsunuz.”

Bayan Weatherly kızardı. “Şeref duyuyum.”

“Hepimiz bunu sabırsızlıkla bekleyeceğiz.” Düşes başını Max’e doğru eğerek kulağına, “O çok güzel bir genç kadın ve piyano çalmakta oldukça başarılı. Benim kız torunlarımın hiçbirinde en ufak bir müzik yeteneğinin olmamasına uzun zamandır üzölmüşümdür,” diye fısıldadı.

“Fakat eminim üstün olan başka becerileri vardır.”

Yaşlı Düşes iç çekti. “Onlar Effington kadınları, Lordum. Onların hepsi de kendilerine özgü, inatçı ve bağımsızdırlar. Bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamam. Gerçi yıllar içinde böyle tavırlar değişmeye yüz tutuyor.”

“Tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandı Max.

Yaşlı Düşes kapıya döndü. “Sizinle biraz konuşmak istiyorum. Misafir odasına kadar bana eşlik edebilir misiniz lütfen?”

“Memnuniyetle.” Max kolunu uzattı ve Düşes hafifçe onun koluna girdi. Max, Pandora’ya bir bakış attı. Pandora da gözleri şaşkınlıktan açılmış bir halde ona baktı. Max ona memnun bir tavırla gülümsedikten sonra Düşes’le birlikte kapıdan çıktı. Biraz yürüdükten sonra modaya uygun ama

aynı zamanda bir ailenin rahatlığı düşünülerek döşenmiş geniş misafir odasına geldiler.

Tam o anda Max yalnız olmadıklarını fark etti. Pandora'nın yengeleri ve annesi de onları takip etti. Yemekte Effington kadınlarıyla olan başarısına rağmen Max tedirgindi.

Yaşlı Düşes Şam kumaşıyla döşenmiş kanepenin bir ucuna yerleşti ve Max'e oturması için işaret etti. Diğer hanımefendiler de odanın çeşitli yerlerine oturdular. Her kadının görünüş ve renk seçimi bakımından kendine özgü tarzı vardı ama hepsi de ortak bir güzelliğe sahipti. Yaşlı Düşes'in oğullarının neden bu kadınların her birinin cazibesine kapıldığını anlamak zor değildi. Bir anda Max etrafının çevrildiğini fark etti ve bu ilginç soruşturmanın tam olarak nereye varacağını merak etti. Zaten bu toplanmanın tek amacının bir soruşturma olduğundan bir an bile şüphe etmemişti.

Yaşlı Düşes, "Lord Trent, hepimizin Pandora'yla girdiğiniz bahisten haberi var," dedi Max'in gözlerine bakarak.

"Ben haberlerin bu kadar çabuk yayıldığını fark etmemiştim," dedi Max alaycı bir sesle.

"Bu tür haberlerin kendine özgü bir yaşamı vardır." Yaşlı kadın kıkırdadı ve Düşes'e bakarak başını salladı. "Katherine."

"Annemin daimi ikamet ettiği yer burasıdır ancak bizler zamanımızın çoğunu şehirde geçiririz." Düşes hafifçe gülümserken gözlerinde neşe pırıltıları vardı. "Sizin ve yeğenimin oynadığı bu oyun Londra'da dedikodu konusu. Hem Abigail hem de Georgina duymuşlar."

"Kesinlikle duyduk, Lordum." Leydi William güldü. "Çok ilginç ve eğlenceli."

"Şahsen hanginizin kazanacağını görmek için nefesimi tuttum bekliyorum," dedi Leydi Edward.

“Ve cüzdanını da tabii.” Yaşlı Düşes kolunu sallayarak tüm odadakileri işaret etti. “Kızlarım güzel bir oyundan hoşlandıkları kadar hiçbir şeyden hoşlanmazlar. Sanırım, Katherine, bu oyunun sonucu için hatırı sayılır miktarda paralarla bahse girdi. Aynı Abigail ve Georgina gibi. Bizim aramızda bu oyuna para yatırmayan tek kişi Grace.”

“Tek kelimeyle yapamadım. Pandora böyle bir şeyi duysa...” Leydi Harold özür diler gibi omzunu kaldırdı.

“Çok haklısın, canım.” Yaşlı Düşes başıyla onayladı. “Ben de bir komşuyla birlikte birkaç sterlin koydum. Şu andaki mesele mali konular olmamakla birlikte, itiraf ediyorum, paranın çoğu sizin üzerinize. Fakat benim en önemli endişem Pandora’nın geleceği. Çok önce evlenmiş olması gerekirdi.”

“Onun yaşındayken biz evliydik,” diye ekledi Leydi Edward. Leydi William da başını sallayarak onayladı.

“Buna rağmen, hiçbirimiz onu evlenmeye zorlamazdık.” Yaşlı düşesin sözlerini diğer kadınlar koro halinde onayladılar. “Pandora’nın daha önce evlilikle oyun oynadığını hiç görmedik.”

“Şey, şu olay vardı ya...” diye Leydi William söze başladı.

Leydi Edward onun sözünü kesti. “O korkunç adamın gelmeye cesareti olduğunu sanmam...”

“Abigail,” diye ona çıkıştı Leydi Harold ve Max’e bir bakış attı.

“Tüh.” Leydi Edward, “Önemsiz bir şey,” dedi.

Yaşlı Düşes, “Ne diyordum,” diye devam etti. “Pandora daha önce bilerek evlilik konusunda bahis oynamamıştı. Bu cesaretlendirici bir işaret. Biz bunu tartıştık ve aynı sonuca vardık.” Max’e anlamlı gözlerle baktı. “Pandora mükemmel bir seçim yapmış.”

Max tam olarak ne beklediğinden pek emin değildi ama beklediğinin bu olmadığını biliyordu. “Böyle düşündüğünüze sevindim, hanımefendi.”

“Öyle düşünüyoruz ama onayımızın yalnızca Pandora’nın davranışına ve sizin etkileyici varlığınıza dayandığını bir an bile aklınızdan çıkarmayın. Yalnızca buna dayanarak onun evlenmesine asla izin vermezdik. Bazı soruşturmalar yaptık. Varlığınızı...”

“Zenginliği önemsedüğimizden değil,” dedi Leydi Edward çabucak. “Biz o kadar yüzeysel insanlar değiliz. Ancak o da hesaba katılması gereken bir şey.”

“Ailenizi...”

“Eski ve saygın bir unvan taşıyorsunuz,” dedi Leydi Williams onaylayan bir sesle. “Anneniz biraz züppe ve bizden pek hoşlanmayabilir ama bu önemli değil.”

“Şöhretiniz...”

“Kadınlar konusunda kabarık bir ününüz var, Lordum.” Leydi Harold hoşgörülü bir neşeyle gülümsedi. “Ancak, normal dedikodular dışında davranışlarınız herhangi bir skandal konusu olmamış.”

“... geçmişiniz...”

“Roxborough Dükleri ve Effington Ailesi, Kral’a ve ülkeye hizmet konusunda geçmişten gelen geleneklere sahip. Kızımın kocası Napolyon’la savaşıırken öldü.”

Düşes iç çekti ve başını salladı. “Biz kraliyete hizmet uğruna yaşamlarını tehlikeye atanlara ancak hayranlık duyabiliriz.”

“Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.” Max’in bu çabuk tepkisi, aslında hayatının ayrıntılı bir biçimde kuşatılmasından duyduğu rahatsızlıktan kaynaklanıyordu. Bu mahremiyetin

ihlaliydi. “Daha önce hiç bu şekilde tümüyle inceden inceye mercek altına alınmamıştım.”

“Lütfen bize kızmayın.” Yaşlı düşesin kaşları çatıldı. “Lütfen anlayın, Pandora babasının tek vârisi ve şu anda da kendisinin yüklü bir serveti var.” Yaşlı kadın, tavanın güzel süslerinden birini incelemeye dalmış olan Leydi Harold’a onaylamayan bir bakış attı. “Pandora’nın, kendisiyle sadece mali geliri için evlenmek isteyen erkekleri cezbetmesi beklenen bir şey. Biz yalnızca onun iyiliği için çabalıyoruz. Bir gün kızlarınız olursa...”

Kafalar sallandı ve gözler tavana çevrildi.

“Anlayacaksınız.”

“Sanırım şu anda tam olarak anlıyorum,” dedi Max yavaşça. “Pandora’yı korumak istediğiniz için sizi suçlayamam. Aksine, sizi alkışlamalıyım.”

Odadakilerin hepsi aynı anda rahat bir nefes aldılar.

Yaşlı dul düşes bir süre Max’i süzdü. “Sizde gerçekten şeytan tüyü var. Siz ne kadar çekici bir hovardasınız.” Yaşlı kadının yüzüne tatmin olmuş bir gülümseme yayıldı ve Max’e doğru eğildi. “Birkaç yaş daha genç olsaydım ben de şahsen sizinle bir oyun oynamak isterdim.”

Max sırtarak onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

“ Bundan daha keyifli bir şey düşünemiyorum.”

Yaşlı dul düşes güldü. “Hepimiz sizi tüm kalbimizle onaylıyoruz.”

“Kazanmazsanız bunun size bir faydası olmayacak,” dedi Leydi Edward anlamlı bir tavırla.

“Ancak,” dedi düşes, “farkında olup olmadığınızı bilmiyoruz ama geriye kalan sınavları kazanmak için burada sayısız fırsatlar var.”

Bir anda oda coşkulu kadın seslerine boğuldu.

“Gölde şu pis kazlar var.”

“Ahırın her zaman temizlenmesi gerekiyor.”

“Bizim sığırımız yok mu? Bir yerlerde?”

“Ya da tesadüfen bir yabandomuzu.”

“Veya Kuzen Percival.”

Ortalıkta kakhaha ve konuşmalar dolaşıyordu. Max yorumları ayırt edemez olmuştu. En sonunda odada bir sessizlik oldu.

“İnsan yiyen kısıraklarla ilgili olarak.” Yaşlı Düşes resmi bir tavırla ellerini kucagında kavuşturdu. “Bizi terbiye edilmiş olarak düşünebilirsiniz.”

“Harika çalışıyor,” diye mırıldandı Lord Bolton, Pandora’nın kulağına.

“Gerçekten öyle, değil mi?” dedi Pandora gurur dolu bir sesle. Cynthia’nın piyano çalmasını dinlemekten her zaman keyif almıştı. Çalarken sanki kalbi ve ruhu parmaklarından akıp gidiyordu.

Ama şu anda, Cynthia’nın çaldığı parçanın güzelliğine rağmen, Pandora’nın kafası Max’le ilgili düşüncelerle o kadar çok doluydu ki odaklanamıyordu.

Max, büyükannesinin yanında durmuş onun gözüne girmek için elinden geleni yapıyordu. Bu adam ağaçlardaki kuşları bile cezbedebilirdi. Tatlı, kırılgan ve yaşlı bir hanımefendinin ona karşı çıkma şansı yoktu. Birden bu fikrin saçmalığını fark edip sırtmasını bastırmaya çalıştı. Daha önce hiç kimse Roxborough’nun Yaşlı Düşesi’ne tatlı, kırılgan yaşlı hanımefendi dememişti. Belki de karşı çıkma şansı olmayan Max’ti.

Misafir odasında neler olup bitmişti acaba? Yemekten hemen sonra Max, Pandora'ya zafer kazanmış bir ifadeyle güldükten sonra büyükannesi ve peşlerinde diğerleriyle oradan ayrılmıştı. Max'in bu gülümsemesi Pandora'yı onun kafasına bir şey indirme isteğiyle doldurmuştu. İlk başta Pandora Max için endişelenmişti. Fakat geri döndüklerinde Max tek parça olarak hayattaydı ve halinden oldukça memnun görünüyordu. Cynthia'nın konseri onların dönmesinden hemen birkaç dakika sonra başladığı için Pandora'nın Max'le konuşma şansı olmamıştı.

Bir taraftan onun ayakta kalabildiğine seviniyordu. Çünkü Effington kadınları yumuşak başlı, kırılgan çiçekler değildi. Pandora'nın içi gururla doldu. O bir Effington'dı, daha da fazlası o bir Effington kadınıydı. Ve Effington kadınları en inatçı, en azimli, en...

Pandora hafifçe iç çekip gerildiğini hissetti.

Lord Bolton şüphe dolu gözlerle Pandora'ya bakarak kulağına fısıldadı. "Ne oldu?"

"İnsan yiyen kısraklar," dedi kısık sesle. "Max insan yiyen kısrakları uysallaştırmış."

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı Bolton.

Pandora Bolton'ı dirseğiyle dürterek Max'in ve büyükannesinin olduğu tarafı başıyla işaret etti. Max eğildi ve Yaşlı Düşes ona doğru hafifçe yaslanarak kulağına bir şey söyledi. Max cevap verdi ve yüzünde keyifli bir gülümsemeyle doğruldu.

"Büyükkannen oldukça ehlileşmiş görünüyor." Lord Bolton kısık sesle cevap verirken düşünceliydi.

"Kesinlikle öyle görünüyor." Pandora dişlerini sıktı. Max'in başka bir amacı olduğu belliydi. Cynthia'yı ve annesiyle ba-

basım kendi tarafına çekmek yetmiyordu. Şimdi de görünüşe göre tüm Effington kadınlarının desteğini almıştı.

Cynthia konserini bitirdiğinde topluluktan coşkulu bir alkış koptu. Şüphesiz bu grup Cynthia'nın becerilerini hakkıyla takdir ediyordu. Pandora da dahil olmak üzere Effington'ların uzaktan yakından müzik yetenekleri yoktu ve bu, ailede hiç kimse için gururlanacak bir şey olamamıştı. Buna rağmen, zaman zaman, aileden birisi bir şey çalabileceğini ya da, Tanrı dinleyenlere yardım etsin, şarkı söyleyebileceğini zannettiğinde, tüm topluluğu buna katlanmak zorunda bıraktığı olmuştu.

Konserin bitiminde sohbet de son buldu ve topluluk küçük gruplara bölündü. Pandora boş gevezeliklere pek istekli değildi. Hâlâ büyükannesinin yanında ayakta durmakta olan Max'le yüzleşmek istiyordu.

Lord Bolton, en az Pandora'nın yemek arkadaşı kadar bayıcı olan bir hanımefendinin esiri olmuş gibi görünüyordu. Bolton, Pandora'yla göz göze geldiğinde gözlerinde onu kadından kurtarması için sessiz bir yalvarış vardı. Pandora yapabileceği bir şey yokmuş gibi çaresiz bir tavırla omuz silkti. Sonra da bastıramadığı gülüşünü saklamak için başını eğdi. Pandora, Max'in bulunduğu tarafa doğru giderken iki kez hoşbeş etmek isteyen insanlar tarafından durduruldu ve sabırsızlığına rağmen her ikisini de, karşılıklı güzel bir sohbet yaptıkları izlenimiyle bırakmayı başardı.

Max ve Cynthia piyanonun yanında ayakta durmuş konuşuyorlardı. Max bir şey söyledi ve Cynthia da güldü. Pandora onlara doğru yöneldi, sonra onların dışarı verdikleri görüntü karşısında kısa bir an durdu. İkisi de uzun boyluydu, birisi sarışın, diğeri esmer, birbirlerini tamamlıyorlardı. Mükemmel bir resimdi bu. Pandora'nın kalbi duracak gibi oldu.

Lord Bolton onlara katıldı ve Max'in gözleri Pandora'yı bulana kadar odada dolaştı. Gözlerinde sıcak bir ifade belirdi ve gülümsedi. Pandora gülümseyerek karşılık vermek için kendisini zorladı ama midesinde soğuk bir korkunun yanmasını hissetti.

"Bayan Effington?" Sağ taraftan Lord Wiltshire'ın sesi duyuldu ve Pandora minnetle ona doğru döndü. Yaptıkları sohbet yemekteki kadar boş ve anlamsızdı. Yeterince kibar kalmaya çalıştıktan sonra özür dileyerek seraya ve terasa açılan kapıdan yavaşça süzüldü.

Acil bir kaçma isteği onu kamçılıyordu. Terası geçerek bahçelere ve labirentlere giden patikada kör gibi yürümeye devam etti. Onu labirentlerden birisine veya diğerine götürecek olan yol ayrımını dikkate almadan geçti; gökyüzünü dolduran yıldızlara ve labirentlerin çözümlerini bilmesine rağmen gecenin ortasında şimşir bir kafeste kapalı kalmak gibi bir arzusu yoktu. Tüm istediği yürümeye devam etmektir. Tüm arzusu kaçmaktır.

Kaçmak mı?

Aynı kıskançlık gibi kaçmak da Pandora için yabancı kavramlardı ama bu gece her ikisini de tanımış oldu. Pandora Effington hayatı boyunca hiçbir şeyden kaçmamıştı. Tepkilerinin saçma olduğunu biliyordu. Cynthia, Max'e ilgi duymuyordu. Onun tek isteği onun Pandora'yla evlendiğini görmektir.

Adımları yavaşladı. Tabii Cynthia, Pandora'nın Max'e âşık olduğunu hiç bilmiyordu. Şüphesiz, Cynthia çok iyi biliyordu ki Pandora Max'le gerçekten evlenmek istemeseydi bu pazarlığa asla oturmazdı. Yine de Pandora, uzun uzun ve yüksek sesle Max'in karısı olmak istemediğini haykırmamış mıydı? Ya sonunda Cynthia ona inandıysa?

Ya Max? Pandora onunla ilk konuştuğundan bu yana, ona ilgi duyduğunu ya da bir gün duyabileceğini ima edecek hiçbir şey yapmamıştı. Onun yenilmesi için tasarlanmış bir dizi sınavı önüne koymuştu. Londra'da dedikodu konusu olacağından emin olduğu bir oyunun içine sokmuştu onu. Onun yaralanmasından sadece Pandora sorumluydu. Şimdi Max dikkatini ve sevgisini Cynthia'ya yöneltse onu suçlayabilir miydi? Ve öyle bir şey yaşandıysa çok mu geç olmuştu?

Pandora bu düşünceyle birden durdu.

Hayır! Max'in Cynthia'ya, ya da Cynthia'nın ona ilgi duyduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Hiç doğruluk payı olmayan şeylere dayanan uydurma varsayımlara atlayıp duruyordu. Cynthia'nın Max'e oyunda yardım etmesi. Max'in açıkça onun müzik yeteneğini beğenmesi. İkisinin birbirine yakışan bir çift görüntüsü vermesi. Pandora kendi fırtınalı duygularının sancısına kapılıp gitmiş olmasaydı, böyle bir düşünceyi aklma bile getirmeyecekti.

Pandora topuğunun üzerinde dönerek eve doğru yürümeye başladı. Kendisini daima bir savaşçı olarak görmüştü ama hiçbir şey için gerçekten savaşmamıştı.

Bu, Cynthia'yla veya Max'le ya da sadece kendisiyle bir savaş yapmasını gerektirecekse. Tanrım, o bir Effington'dı ve Effington'lar "yenilgi" sözcüğünün anlamını bilmezlerdi. Öyle ya, yalnızca Max'e duyduğu aşkı kabul ederek de bir çeşit zafer kazanmış olmuyor muydu zaten?

Ve bu da, maçlarındaki bahisleri yükseltmiş oluyordu. Artık oyunu kazanmak yeterli değildi. Onun kalbini de kazanması gerekiyordu.

Aşk. Küçümseyerek burnundan soludu. Bu kesinlikle şairlerin tasvir ettiği gibi insanı mest eden bir duygu değildi.

Şimdiye kadar ona sadece kıskançlık, şüphe, korku ve acı getirmişti. Hayır, bu daha çok midesinde kötü sancılara ve ateşler içinde yanmasına sebep olan şiddetli bir hastalığa benziyordu. Her an yüzünde kırmızı noktalar bile çıkabilirdi.

Hayır, aşk hiç anlatıldığı gibi bir şey değildi. Bu illetin gerçek yüzünü bilerek dünyadaki diğer insanların da kendileri gibi acınacak hale düşmesini isteyen âşıkların sürdürdüğü bir yalancılıktı. Maalesef, gerçeği öğrenmek ümitsiz duruma çoktan düşmüş olduğunuz anlamına geliyordu. Ne yazık ki bu basit bir gerçektir.

Aşk iğrençti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Devran Dönüyor

“Bugün her zamankinden değişik davranıyor.” Max atını sakinleştirmeye çalışırken hayvanı Bayan Weatherly’in çok daha sakin olan gri kısırağının yanında tutuyordu. “Ters giden bir şeyler mi var?”

“Bilmiyorum,” dedi Bayan Weatherly düşünceli bir tavırla. “Alışılmamış bir şekilde sessiz. İtiraf etmeliyim ki onu hiç bu kadar içine kapanık görmemiştim. Normalde at gezisini sever ve neşeli olur.”

Max etrafta dolanan binicilerin ve atların arasından Pandora’yı inceledi. Bir yan eyerin üzerinde son derece kendinden emin bir havayla oturuyordu. Max şu anda onun bacaklarını iki yana açarak ata binmeyi tercih edebileceğini düşündü. Ancak Pandora toplum kurallarına, onları herkesin önünde bozmayacak kadar çok dikkat ediyordu. Max kendi kendine kıkırdadı. Evlendiklerinde bu kısıtlamalardan kaçını göz ardı edecekti acaba?

Max kalabalığın arasında Pandora'yla göz göze geldi ve şapkasını yana yatırarak sırttı. Pandora da ona, sanki iki nazik tanıdıklarımı gibi, sakın ama samimi bir tavırla gülümsedi.

Tanrı aşkına yine ne yapmış olabilirdi ki? Max bir gece önceki olayları tekrar gözden geçirdi.

Büyükannesini etkilemek dışında suçlanacak hiçbir şey yapmamıştı. Fakat bu da hem oyunun ruhuna uygun hem de kendi geleceklerinin en yüksek hayrına olacak bir şeydi. Ayrıca Max büyükanneyi çok sevmişti ve onun ruhunun, çocuklarının damarlarında da dolaşacağı fikrinden de çok hoşlanmıştı.

Yine de mutlaka bir şey olmuştu. Pandora'yı en son Bayan Weatherly'in konserinden hemen sonra görmüştü. *Bayan Weatherly*'le konuşuyordu ve sonra Laurie onlara katılmıştı. Ve...

"Bayan Weatherly acaba sizce Pandora, şey, kıskanıyor olabilir mi?"

Bayan Weatherly'in kaşları çatıldı. "Neyi kıskansın ki?"

"Sizle beni."

Cynthia'mın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu çok saçma. Pandora'nın kıskanması için hiçbir neden..." Durakladı. "Aman Tanrım."

"Evet?" dedi Max sabırsız görünmemeye çalışarak.

"Şey, bir keresinde, o sizinle evlenmek istemiyorsa," Cynthia kızardı, "*ben* isterdim, diye bir şey söylemiştim."

Max sırttı. "Gururum okşandı."

Cynthia içini çekti. "Buna gerek yok. Kızgınlık arasında düşünmeden söylenen ama doğru olmayan şeylerden birisi."

Max kaşını kaldırdı.

"Özür dilerim. Umarım sizi incitmedim."

"Yalnızca gururumu," dedi Max alaycı bir ifadeyle.

"Pandora'nın kafasını rahatlatmak için ne yapabiliriz?"

Max dikkatini Pandora'ya çevirdi. Tepeden tırnağa mükemmel bir asalet abidesi olarak yan eyerde dimdik oturuyordu.

"Aramızda bir şey olduğunu düşünmesine izin veremeyiz." Kusursuz bir Effington.

"Mutlaka anlamasını sağlamalıyız."

Kusursuz bir Trent Kontesi.

"Lordum," dedi Bayan Weatherly sabırsız bir sesle. "Beni dinliyor musunuz?"

"Elbette dinliyorum."

"Peki, öyleyse, ne yapacağız?"

"Yapmak mı, Bayan Weatherly?" Max ta içinden gelen tuhaf neşeden kaynaklanan sırıtışını önleyemedi. Kıskançlık ancak tek bir nedenle olurdu. "Hiçbir şey yapmayacağız."

"Mükemmel bir sabah, öyle değil mi?" Max atını Pandora'nın atma yaklaştırdı.

"Çok güzel," dedi Pandora nazik bir tavırla gülümseyerek. Tanrım, ne söyleyeceğini hiç bilmiyordu. Nasıl davranacağını. Çok daha gençken, kızlar ile erkekler arasındaki oldukça ilginç farklılıkları keşfettiğinden beri böyle bir beceriksizlik duygusu yaşamamıştı. Hayır. Şimdi tekrar düşündüğünde, hemen hemen aynı yıllarda kızların erkekler üzerindeki garip gücünü öğrendiğini hatırladı. Ve de o zamandan beri beceriksiz durumuna düştüğü tek bir an bile olmamıştı. Şimdiye kadar.

"Hiç bu kadar büyük bir kalabalık beklemiyordum." Max her iki yana göz gezdirerek insanların sayısını kestirmeye çalıştı. "Yüz kişi kadar var sanırım."

"En az. Effington'lar, çeşitli konuklar ve komşular." Pandora'nın kusursuz gülümsemesi yüzünde kaldı ama kendi kabuğuna çekildi. Sesi kendisine olduğu kadar Max'e de mi

sönük gelmişti? Pandora artık kendi duygularını anladığına göre tek istediği şey her dakikasını Max'le geçirmek ve aynı zamanda araya mesafe koymaktı. "Bu oldukça önemli bir etkinlik haline geldi."

"Gerçekten mi?" Max'in gözleri neşeyle parlıyordu. Bu kadar komik olan neydi? Muhtemelen Max onun duygularını bilemezdi. Hayvan. "Bana at gezisinden bahset."

"Roxborough Gezisi yıllar önce bir düşesin tilki avlarının barbarca olduğuna karar vermesiyle başlamış. En azından tilkiler açısından. Böylece tilkilerin artık Effington topraklarında avlanılmamasını emretmiş."

"Anlıyorum. Ve o olağanüstü Effington kadınlarından birisi olduğu için hiç kimse onun kararına karşı çıkmayı uygun bulmamış."

"Sanmıyorum." *Olağanüstü mü?* Max bu değerlendirmeye onu da katmış mıydı? "Bununla beraber, insanların başka yerlerde ava katılmasını yasaklamamış. Yalnızca burada. Yine de, bu etkinliğe katılanlar avın en güzel yanının tilki kovalamak değil, hendeklerden ve duvarlardan atlayarak ve derelerden geçerek arazide at üzerinde yarışmak olduğunu düşünmüşler."

Max gülümsedi. "Oldukça ilginç. Tilkisiz tilki avı."

"Oldukça. Aynı zamanda, hiçbir yön ve görünürde varılacak yer olmadan amaçsızca koşturmak da kafa karıştırıcı." Konuştukça, Pandora'nın Max'le birlikte olmaktan kaynaklanan, yabancı olduğu gerginlik yumuşuyordu. "Böylece dolambaçlı bir gezi yolu belirlenmiş. Yıllar içinde engeller eklenmiş ve bir puanlama sistemi geliştirilmiş. Sonunda Roxborough Avı Roxborough Gezisi olmuş."

Pandora binicileri yönlendiren bir adamı başıyla gösterdi. "Bu etkinliği seyiş başı yönetir. Önceden parkurları ayarlayıp

bu büyüklükte bir toplulukta bizleri genellikle yaklaşık yirmi biniciden oluşan ekiplere böler.”

“Umarım biz birlikte yarışırız,” dedi Max. “İkimiz de oldukça hırslı ve birbirimize karşı oynadığımızda olduğu kadar mücadeleciyiz. Bence ikimiz müthiş bir ekip oluruz.”

“Ah, böyle mi düşünüyorsun?” Max’in sözleri üzerine Pandora’nın içini bir sevinç dalgası kapladı. Cynthia’yla ilgili endişelerinin boşuna olduğu apaçıktı. “Belki de *aşırı* müthiş bir ekip.”

“Bunu görmek için sabırsızlanıyorum.” Max’in sesi umursamaz çıkmıştı ama sözlerinin altında Pandora’nın içini ürperten gizli bir anlam vardı. Hâlâ geziden mi bahsediyordu acaba?

Baş seyis çağrı yaptığında biniciler ona doğru döndüler. Pandora Max’e doğru eğilerek kısık bir sesle, “Önceki yıllarda ondan Cynthia’yı benim ekibime koymasını istemiştim ama bu yıl onunla konuşma fırsatı bulamadım.” *Gerçekte olmayan şeyleri hayal etmekle çok meşguldüm.* Pandora’yı bir pişmanlık sardı. “Cynthia at üzerinde piyanoda olduğu kadar kendinden emin değil. Benim ekibim yerine adı seninkinde çıkarsa ona göz kulak olur musun lütfen?”

“Memnuniyetle,” dedi Max nazik bir tavırla.

Pandora, Cynthia’ya göz attı ve yanında atıyla Bolton’m durduğunu fark etti. Kızgınlık dolu bir iç çekti. “Arkadaşın devamlı Cynthia’nın yanında.”

“Öyle görünüyor.”

“Ona güvenmiyorum.”

“Ben de,” dedi Max düşünceli bir şekilde. Pandora ona sert bir bakış attı ve karşılığında da çok masum bir ifadeyle karşılaştı. Cynthia için mi endişeleniyordu? Onun at üzerin-

deki yeteneksizliğiyle ilgili bir endişe duymamış gibiydi. Yoksa Max'i rahatsız eden Bolton'm ilgisi miydi?

Pandora bu soruyu aklmdan çıkarmaya çalıştı. Yine ortada olmayan bir şeyden sonuç çıkarıyordu. Bu saçmalık üzerinde daha fazla düşünmemek için kendi kendine sessizce yemin etti ve dikkatini tekrar başseyise yöneltti.

Cynthia ile birlikte beş ekibin üçüncüsünde yer almaları Pandora'yı rahatlatmıştı. Max ve Bolton da dördüncü ekipteydiler.

Max ona şans diledi ve ekibine doğru yöneldi. Sonra duraklayarak omzunun üzerinden ona baktı. "Bu arada, bir puan daha kazandığının farkmdasın, değil mi?"

"İnsan yiyen kısraklar mı?" dedi Pandora asık suratla boyun eğerek.

"Başka ne olabilir ki?" Max sırtarak atını ekibinin toplandığı alana doğru sürdü. Pandora onun arkasından bakakaldı. Düş kırıklığıyla haykırmak mı yoksa onun küstah cazibesine gülmek mi istediğinden emin değildi.

Birkaç dakika sonra Pandora atını Cynthia'nınkinin yanına doğru sürdü.

"Günaydın." Cynthia, Pandora'yı tereddütlü bir gülümsemeyle selamladı. Şüphesiz, zavallı sevgili arkadaşı şimdiden at gezisi hakkında endişelenmişti.

"Güzel bir gün, değil mi?" dedi Pandora neşeli bir sesle. Max'le sohbet ettiğinden beri bu sabahın çok daha güzel olduğunu düşündü kendi kendine. *Olağanüstü*. Pandora sırtıttı ve dizginlere sıkı sıkı yapışmış olan Cynthia'nın ellerine uzanarak hafifçe vurdu. "Sakinleşmeye çalış. Atlar binicilerin heyecanlı olduğunu hissederler."

Şaşkınlıktan Cynthia'nın gözleri açıldı. "Ama ben heyecanlı değilim ki."

Pandora kaşını kaldırdı.

“Peki peki, belki birazcık.” Cynthia kaşlarını çattı ve eyerin üzerinde yer değiştirdi. “Her at bindiğimde kayıverecekmişim gibi hissediyorum ve yerden çok yüksekteyim.”

Pandora’nın aklından Cynthia’nın aynen böyle yaptığı zamanların anıları canlandı. “Sadece gevşemeye çalış ve ata karşı değil de atla beraber hareket et.”

“Çalışırım,” dedi Cynthia sanki kendisi de cevabından emin değilmiş gibi. Dün akşamki kendinden emin yaratığa ne olmuştu?

Pandora bir süre onu süzdükten sonra yaklaşarak eğildi. “Pianoyu bir melek gibi çalıyorsun. Bu tam bir Tanrı vergisi. Ben ne kadar çabalasam da bir melodiyi mırıldanamıyorum bile. Tabii geçmişte aldığım tepkileri düşünürsek bir daha çabalamam da...”

Cynthia’nın dudakları içten bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Ne olursa olsun, daha iyisini asla yapamam.” Pandora omuz silkti. “Ben iyi at biniyorum ama bu bir beceri, gerçek bir yetenek değil ve bunu tüm hayatım boyunca yaptım. Bu sadece pratik yapmakla ilgili. Ne kadar fazla at binersen o kadar iyi olursun ve belki bir gün...”

“Herhalde o kadar uzun yaşayamam.” Cynthia’nın sesi tatsızdı ama endişesinin yatıştığı belliydi.

“Eh, ben de müzik kulağına sahip olacak kadar uzun yaşamayacağım.”

“Bu senin ‘benim de kusurlarım var’ konuşmalarından birisi, değil mi?”

“Elbette.” Pandora sırttı. “Ama sen daha önceki iki at gezisini atlattığına göre, bundan da sağ salim çıkacaksın. Unutma, istediğin herhangi bir bölümden vazgeçebilirsiniz.”

“Başlangıç, orta ve son bölüm mükemmel bir fikir gibi görünüyor,” diye mırıldandı Cynthia.

Pandora güldü. Cynthia çok iyi biliyordu ki en küçük endişesi olan her binici o bir dizi engelden vazgeçmeyi seçebilirdi.

İlk ekip, başlama işareti verilir verilmez heyecanlı bir bağırış ve kahkaha tufanı içinde öne doğru atıldı. Ekiplerin kademeli başlatılması güvenlik yararınaydı. Her bir ekip bir parkuru tamamlayıp ikincisine geçtikten sonra yeni bir grup başlıyordu. Pandora ve Cynthia ilk yarışan grubu izlerken binicilerin formu ya da engelleri atlama yöntemleriyle ilgili gözlemlerini paylaşıyorlardı. Yaklaşık otuz dakika içinde sıra onlara gelmişti.

Pandora, Cynthia’ya son defa birkaç yüreklendirici söz söyledikten sonra yarışa başladılar. İlk parkur en alçak sıçramalar ve en basit engelleriyle her zaman en kolayydı. Cynthia bile bu bölümde bir problem yaşamadı.

Ancak at gezisi ilerledikçe zorlaşıyordu.

Adeta Pegasus’un vârisleri gibi, hendekleri, duvarları ve geçici çitleri aşarak yarışan hızlı atların tozu dumanı içerisinde, sabah çabucak geçip gitti. Gezi yarılanana kadar önemli bir aksilik olmadan sadece eğlenceyle geçmişti. Cynthia bile keyif alacak kadar rahatlamıştı.

Arada bir Pandora arkalarındaki ekipte yer alan Max’i görür gibi oluyordu. Max her zamanki gibi iyi at biniyordu. Tabii ki, bunun aksi olsa şaşardı. Lanet olası adam belki de yeniden dünyaya gelmiş gerçek bir kahramandı. Gerçi bu kadar akıllı olması da gerekmiyordu. Zafere giden yolu yarılamıştı. Bakalım gelecek sefer fikrini savunduğunda kelimelerini nasıl çarpıtacaktı? Ve Pandora onu nasıl durdurabilecekti?

Her zaman olduğu gibi ekipler arasındaki yarışma iyi niyetli olmasına rağmen çetin geçiyordu. Aslında kazananlar yalnızca sembolik ödöller alırdı: çiçekler, kurdeleler ve daha sonra geleneksel olarak seyislere ve uşaklara verilmek üzere her bir biniciye iki sterlin. At gezisi, gölün kıyısında büyük bir piknikle sona ererdi.

Beşinci parkura yaklaştıklarında Cynthia atını dizginledi. “Biliyorum, şu anda geçen sene gelebildiğim yerdeyim ve çok devam etmek istemişim fakat,” Cynthia karmaşık bir biçimde düzenlenmiş doğal ve doğal olmayan engellere bakarak başını salladı, “bu benim kapasitemi aşar.”

Pandora, böyle bir durumda en ufak şüphesi bile olan birisinin devam etmesi için onu yüreklendirmemek gerektiğini bilirdi. Bu gibi yarışmalar söz konusu olduğunda başarı, beceriye bağılı olduğu kadar biniciyle at arasındaki güven bağıyla da ilgilidir.

“Kesinlikle yalnız değilsin.” Ekiplerindeki bayanların tam yarısı ve erkeklerden birkaçı yenilgiyi çoktan kabul edip kenara çekilmiş devam edenleri seyrediyorlardı. “Geçmişte olduğundan daha ileri gidememiş olabilirsin ama bu yıl daha rahat görünüyorsun. Ailemin elinde biraz daha zaman geçirsen seni mutlaka mükemmel bir binici yapabiliriz.”

Cynthia güldü. “Bu dünyadaki zaman buna yetmez. Seninle bir pazarlık yapalım, Pandora.”

Pandora kaşını kaldırdı. “Bir pazarlık daha kaldırılabileceğimi sanmıyorum.”

“Ben müziğimi yapacağım ve sen beni alkışlayacaksın. Ve sen de atlarını süreceksin, ben senin zaferin için tezahürat yapacağım.”

Pandora güldü. “Anlaştık.”

Cynthia diğer seyircilere katıldı ve Pandora ekibe yetişti.

Son parkura gelene kadar Pandora bile bu yarışın geçen yıllardakinden daha zorlu olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Şüphesiz, bu yılki becerileri bir zamanlar olduğu kadar üstün değildi. Şehirde kısıtlı bir şekilde at binmek bu yeteneğini bilemeye yetmemişti. Yine de bitireceğinden şüphe duymuyordu ve hızlı sıçramaları, keskin ve dar dönüşleri ustalıklı atlatarak kendine güvenini yeniden kazanmıştı. Max'le oynadığı oyun başladığından beri hissetmediği sevinçli bir tatmin duygusuyla ekibinin diğer elemanlarına katılarak ekibin geride kalan üyelerini beklemeye koyuldu ve onların iltifatlarını hoş bir gülümsemeyle kabul etti.

Son parkurun bitimindeki alanda göl vardı. Burada davetlilerin, gölgelerinden yararlanacağı çadırlar, üzeri yiyeceklerle dolu masalar kurulmuştu. Pandora her zamanki gibi, at gezisi sonrasında ne kadar acıktığını fark edip şaşırdı. Son parkuru bitirmiş olanlar atlarını şimdiden seysilere teslim etmiş ve sanki daha önce hiç yiyecek görmemiş gibi bu öğleden sonra ziyafetinin sunulduğu masalara üşüşmüşlerdi. Pandora da onlara katılmak için daha fazla bekleyemedi.

O sırada yan taraftan bir çığlık duyuldu. Pandora eyerin üzerinde döndü.

Yarışmadan çekilenler atlarını kontrol etmek için büyük uğraş veriyorlardı. Bir tavşan alçak bir çalılığın altına doğru hızla kaçtı. O anda Pandora hayvanları neyin korkuttuğunu anladı. Deliye dönmüş hayvanların ve endişeden çıldırmış binicilerin karmaşası arasında göz gözü görmez olmuştu. Atlardan birisi şaha kalktı, bir başka at da, gri bir çizgi halinde, hızla onun önünü keserek parkurun karşısına doğru koştu.

Pandora'nın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

Cynthia!

Pandora, ortalıkta biriken binici ve atların oluşturduğu karışıklığın ortasında sıkışıp kalmış atıyla bu düğümünden kurtulmaya çalışıyordu. Fakat kaçmak olanaksızdı. Dönecek hiçbir yer yoktu ve Pandora'nın hareket etmesi imkânsızdı.

“Bakın! Onu yakalayacaklar!” dedi solundaki beyefendi.

Pandora'nın gözleri bir an ata sıkı sıkı tutunmuş olan Cynthia'nın solgun yüzüne takıldı. Başka bir ekipten iki kişi de birbirinin ardı sıra Cynthia'nın atını yakından takip etmekteydi.

Max? Ve Bolton?

İki adam da atlarını Cynthia'nın atından çok daha usta bir şekilde sürüyorlardı ama Cynthia'nın atı korktuğu için aşırı hızlanmıştı. Paniklemiş hayvan dümdüz bir duvara doğru koşuyordu. Pandora nefesini tutup dehşetle yumruklarını sıktı. Hayvan önündeki engeli yanından sıyrarak geçti ve Pandora Cynthia'nın nasıl tutunabildiğine hayret etti. Max'in ona ulaşmasına çok az kalmıştı. Lord Bolton da bir iki adım gerisindeydi. Bütün bunlar birkaç saniye içinde olup bitmişti ama sanki Pandora'nın önündeki bu görüntü ona bir rüyanın içindeki olaylar kadar yavaş gelmişti.

Max, hayvanın boynunun arkasında kontrolsüz bir biçimde uçuşan dizginleri yakalamak için uzandı fakat deri kayışlar, adeta kendilerine ait bir hayatları varmış gibi, Max'in elinden kurtuldu.

“Haydi, Max,” diye mırıldandı Pandora gergin bir sesle. Eyerin üzerinde öne doğru eğilerek sadece istek ve duaların

gücüyle Max'i teşvik etmeye çalışıyordu. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Max el yordamıyla dizginleri aradı. Bu arada Lord Bolton arayı kapadı. Tanrım, tek bir yanlış adım ve bir tökezleme olduğu anda üç at birden birbirine dolanarak binicileriyle beraber düşeceklerdi. Pandora nefesini tuttu.

O dakikada Max dizginleri tuttu ve atı durdurdu. Kalabalıktan hayranlık nidaları yükseldi. Pandora rahat bir nefes aldı.

Max, Cynthia'nın attan inmesine yardım etmek için eyerinden aşağı kayarak indi. Buradan bile Cynthia'nın bembeyaz olduğu ve takatsiz kaldığı belli oluyordu. Max kolunu onun beline sardı, iki atın da dizginlerini Bolton'a verdi. Sonra da gölün yanında kurulmuş olan çadırların ve masaların bulunduğu tarafa yöneldi. Bir dakika sonra Cynthia'yı kollarına alarak taşımaya başladı.

"Tanrım." Abigail Yenge atını sağa doğru tırısı kaldırdı. "Kesinlikle Kont'un eli çok yatkınmış..." kelimenin üzerine basa basa devam etti: "sığırlar konusunda," dedi.

Şüphesiz başka seçenek yoktu. Cynthia yere yığılacakmış gibi görünüyordu.

Georgina Yenge atını sola doğru hareket ettirdi. "Tabii ki yatkın." Vurgulamak için durakladı. "O sığırı ele *geçirme* tarzı oldukça etkileyici."

Kesinlikle onu kollarına almasının tek nedeni bu olmalıydı.

"Pandora, bizi dinliyor musun?"

"Elbette," diye mırıldandı Pandora ve bir o yengesine bir bu yengesine baktı. Yengeleri dış görünüş açısından birbirlerine benzemezlerdi ama kendini beğenmiş gülümsemeleri aynıydı. Pandora kaşlarını çattı. "Ne dediniz?"

“Ah, sadece Kont’un oldukça kahramanca davrandığını düşünüyoruz,” dedi Georgina umursamazca.

“Kesinlikle.” Abigail başıyla onayladı. “Neredeyse destansı. Çünkü bana şeyi anımsatıyor, ah, aklıma geldi. Herakles’i.”

“Bana da.” Georgina’nın gözleri büyüdü. “Özellikle de sığırı ele geçirmesi.”

“Sığırı ele geçirmesi mi?” dedi Pandora yavaşça. Sonra iki yengesinin de birbirine çok benzeyen sırtışlarına göz attı ve ne demek istediklerini o anda anladı. “Kesinlikle değil.” Pandora kararlı bir şekilde başını salladı. “Bu kesinlikle puan kazandırmayacak kadar yetersiz.”

“Saçma.” Georgina sırttı. “Tabii ki kazandırır.”

“Şüphesiz.” Abigail’in sesinde memnuniyet vardı. “Ve eminim ki Düşes de buna *katılır*.”

“Yaşlı Düşes de,” diye ekledi Georgina.

“Ama ben değil,” diye çıkıştı Pandora.

“Her şeye rağmen.” Georgina elini önemsemez bir tavırla salladı. “Bu yedinci puan.”

“Hiç düşünmeden geleceğimi Trent’e teslim etmek istemeyen yalnızca ben miyim?” Pandora bir yengesine, sonra da ötekine baktı. “O bu ailedeki tüm kadınların desteğini aldı mı yani?”

Yaşlı kadınlar birbirlerine baktılar. “Annen dışında tümünün.”

“O tarafsızdır mutlaka.”

Pandora, gözünün önüne Yunan fincanını getirince şüpheyle burnundan soludu. “Az bir olasılıkla.”

“Şey,” Georgina başını salladı, “o bir şilin bile koymadı.”

Abigail başıyla onayladı. “Bu kesinlikle tarafsız göründü bana.”

Pandora, “Bana değil,” diye homurdanırken en yakın fırsatta annesiyle uzun uzun konuşmaya karar verdi.

“Haydi, gel Pandora, aklıktan ölüyorum.” Abigail atını göle doğru çevirdi.

“Ben de. Ayrıca Lord Trent’in bir puan daha kazandığını anladığından emin olmalıyız.” Georgina’nın gözleri sevinçle parladı ve atının dizginlerini tutarak eltisini takip etti. “Belki farkına varmamıştır diye.”

Pandora, Cynthia’yı taşıyan Max’e bir göz attı ve gözlerini kısıtı. “Ah, eminim o her türlü şeyi fark etmiştir.”

Pandora yengelerini takip etmek için yürürken gözucuyla Max’i izliyordu. İzlenecek bir şey olduğundan değil, tabii. O sadece bir beyefendi gibi davranıyordu. Bir kahraman. Cynthia’yla ilgili hareketleri onu hiç rahatsız etmiyordu çünkü onlar hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yine de, şunu belirtmek gerekir ki Max’in yedinci puanı alması, Cynthia’yı kollarında taşımasını görmek kadar Pandora’yı rahatsız etmemiştir.

“Sana söylüyorum, Max, onu yere indir. Ya da benim taşımama izin ver.” Max’in arkasında Laurie’nin sesi öfkeyle çınlıyordu. “Sen lanet olası atları götürebilirsin, ben de Bayan Weatherly’i alırım.”

“Teklifini takdirle karşılıyorum.” Max temposunu yavaşlatmadı. “Ama ben iyiyim, teşekkür ederim.”

“Gerçekten ben yürüyebilirim, Lordum,” dedi Bayan Weatherly bezgin bir iç çekişle.

“Özür dilerim, Bayan Weatherly, sizin yürümenize izin verirsem görevimi ihmal etmiş olurum. Bu çetin sınavdan sonra ayakta durmanız bile zor.”

“Belki ama şu anda daha iyiyim.” Bayan Weatherly ona dik dik baktı. “İkimiz de beni yere indirmek istemeyişinizin *gerçek* nedenini çok iyi biliyoruz.”

Max bu suçlamayı onaylamak ya da reddetmek istemediği için dilini tuttu.

“Onu taşımak benim için hiç sorun değil,” diye seslendi Laurie.

“Şurada Pandora’yı görüyor musunuz? Gözünü bize dikmiş.” Cynthia sızlandı. “Onun ne düşündüğünü biliyorsunuz, değil mi?”

“Ama Bayan Weatherly, ne söylemeye çalıştığınızı anlamıyorum.”

“Ama Lord Trent,” diye onun taklidini yaptı Cynthia. “Size hiç inanmıyorum.”

Max sıırttı.

“İtiraf etmeliyim ki anlamıyorum.” Bayan Weatherly’in kaşları çatıldı. “Neden Pandora’yı kıskandırmak istiyorsunuz?”

“Yapmak istediğim şey, özellikle onu kıskandırmak değil, sadece kıskançlığından yararlanmak. Bir an düşünün, Bayan Weatherly, kıskançlığı tetikleyen nedir?”

“Sanırım böyle bir manzara kıskançlığı tetikler,” diye çıkıştı Cynthia. “En iyi arkadaşın bir adamın kolları arasında...” Birden durakladı ve durumu kavrayarak gözlerini açtı. “Ah, anladım. Yani kıskançlık iyiye işaret.”

“Çok iyiye hem de.”

“Aslında,” derken Laurie’nin sesi öfkeyle yükseldi, “onu taşımak gerçekten zevk olacak benim için.”

Bayan Weatherly gizli gizli gülümsedi. “Lordum, sizce Lord Bolton’m sesinde de kıskançlık belirtisi var mı?”

Demek ki doğrudu. Max de aynı şeyden şüphelenmişti. “Bence belirti demek yetersiz olur.”

Cynthia daha çok gülümsedi. “Ne kadar ilginç bir işaret.”

Max güldü ve göle doğru yürümeye devam etti. Başta bu kadar uzak görünmemiştir ama kabul etmeliydi ki çok ağır olmamasına rağmen Bayan Weatherly gittikçe yük olmaya başlamıştı. Kızı Laurie’ye vermesinin ona göre bir sakıncası yoktu. Gerçi bunun hiçbirisine yararı olmazdı. Hayır, Pandora’nın kıskançlığını kamçılama fırsatını kaçırmaktansa bedene gelecek ciddi bir zararı göze almak çok daha iyi olurdu.

Tabii ki tamamen haksız da çıkabilirdi. Bu fikir onu şaşırttı. Pandora’nın tepkileri, Max’e karşı hissettiklerinden çok, pekâlâ kendisinin her zaman ilgi odağı olmasından kaynaklanıyor olabilirdi.

Max’in bunu anlaması için tam olarak daha ne kadar ileriye gitmesi gerekecekti?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Haksız Bir Avantaj

“Onları gerçekten uysallaştırmayı başardın, değil mi?” dedi Pandora başıyla Effington kadınlarını göstererek.

At gezisinden sonra hâlâ etrafta dolaşanların çoğu, örtüyle kaplanmış masaların üzerine yayılmış çeşit çeşit ağız sulandırıcı tatları deniyorlardı. Kimisi de yarışmanın canlı bir analizini yapıyordu. İçlerinde Pandora ve Max’in olduğu bir başka grup da gölün etrafını çevreleyen patika boyunca yürüyordu.

“İtiraf etmeliyim ki bu çok fazla çaba gerektirmedi.” Max kıkırdadı.

“Bu zor sınav yüzünden fazlasıyla bitkin düşmediğine çok sevindim,” dedi Pandora alaycı bir tavırla.

Max güldü. “Hiç önemli değil. Fakat şunu kabul etmeliyim ki misafir odasına girdiğimde, yengelerinin ve annenin bir adım arkada olduğunu fark edince sonum geldi diye düşündüm.”

“Öyle görünüyor ki benimkinin de gelmesine yardımcı olmak için hepsi de çok hevesli,” diye mırıldandı Pandora

ve piknik alanına doğru baktı. Yengeleri ve annesi bir araya toplanmışlardı. Onların kendisine doğru attıkları kaçamak bakışlardan anladığına göre sohbetlerinin ana konusu kesinlikle Max ve kendisiydi.

“İki yengemin benim ekibimde, Düşes ve annemin de seninkinde olmasının basit bir tesadüf olmadığını anlamalıydım. Her ikimizi de göz hapsinde tutmanın ve senin en önemsiz hareketini bir puana dönüştürmenin daha güzel bir yolu olabilir miydi?”

Max sırtıtmamaya çalıştı ama beceremedi.

“Zaten bundan şüphelenmiştim,” dedi Pandora sertçe. “Sana onay vermekle kalmadıkları gibi bir de etkin bir şekilde yardım ediyorlar. Sığırları ele geçirmek,” diye alay etti Pandora. “Senin için ormandan bir yabandomuzu da çıkaracaklar mı dersin?”

“Umarım,” diye mırıldandı Max gözlerinde muzip bir pırıltıyla.

“Biliyorsun, oyunun dışındakilerden bu kadar çok yardım alman adil değil.”

“Katılmıyorum. Her şey adil. Seni uyarmıştım, bana sunulan her fırsatı kullanmaya kararlıydım. Bu senin ailenin yardımını da içeriyorsa, bunu reddetmek kabalık olur.”

“Eminim seni bağışarlardı.”

“Olabilir ama bunu şansa bırakmak istemem. Ancak,” Max durakladı, “adil olmak adına sana şu hakkı bahsetmek isterim: Sen de bulabildiğin her türlü yardımı kabul edebilirsin.”

“Ne kadar yardımseversin.”

Max yardımsever olmayı pekâlâ göze alabilirdi. Arkasında Pandora’nın ailesinin tüm dişileri vardı. Pandora, üzerinde Max’in arması ve *Trent Kontesi* işlenmiş kartvizitlere şim-

diden sahip olabilirdi pekâlâ. Böylece ileride bu zahmetten kurtulabilirdi.

Pandora iç çekti. “Her neyse, anladığıma göre onları sevdin.”

“Sevmemem için bir neden yoktu. Fakat bana öyle geliyordu ki önemli olan tek şey onların beni sevip sevmedikleriydi.”

“Sanırım bunu açıklığa kavuşturmuştuk.”

“Her birisi, tek tek çok cana yakın ve oldukça akıllı. Bana seni hatırlatıyorlar.”

“Öyle mi?”

“Seninle evlenmeme karşı çıkmamaları dışında,” dedi Max kinayeli bir şekilde.

“Seni benim kadar tanımıyorlar,” dedi Pandora kuralcı bir tavırla.

“İlerleyen tanışıklıklar konusunda kendimi geliştirdiğimi düşünmüştüm. İnsanlar beni daha iyi tanıdıkça daha çok sever.”

“Sevmek mi?” Pandora gülmeye çalıştı ama sesi tuhaf bir boğulma sesi gibi çıktı. “Bahsimizde sevginin yeri olduğunu sanmıyorum.”

“Olmalı mı?”

“Gerçekten bunu pek düşünmemiştim,” diye yalan söyledi Pandora. Ne kadar tuhaf. Bolton’a sevgi olmadan evlenmeyeceğini itiraf etmeye hazırdı ama Max’in önünde bu kelimeyi güçlkle telaffuz ediyordu.

Önlerinden paytak paytak bir kaz geçti.

“Bu konu hakkında düşünmeli miyiz?”

“Ne amaçla?” Pandora nefesini tuttu.

Max kaşını çatı. Derin bir düşünceye dalmış gibiydi. Sonunda uzun bir iç çekti. “Hiçbir fikrim yok.”

Pandora’nın yüreği burkuldu. Yine de, ne bekliyordu ki? Ateşli bir ilan-ı aşk mı? Ölümsüz bir bağlılık yemini mi?

Önüne koyduğu sınavlara bakıldığında, Max ondan nefret etse onu suçlayamazdı. Yine de, şimdiye kadar onu caydırmayı becerememişti ve Max oyuna gayet şevkli bir şekilde devam etmişti. Her nedense, Pandora'yla evlenmeye hep istekliydi. Ve onunla olmaktan hoşlandığı belliydi.

Tabii ki istediği yalnızca kazanmak değilse ve ödülün kendisi artık önemsiz değilse.

“İlk karşılaştığımızda, bir koca istemediğini söylemiştin. Evlilikten kaçmaya neden bu kadar kararlısın?”

“Her iki tarafın da isteği ve... sevgisiyle olduğu sürece evlenmekte hiçbir sorun görmüyorum.”

“Peki, ben kazandığım zaman bizim durumumuz da böyle mi olacak?”

“Kazanırsan.”

“Kazandığım *zaman*.”

“Bahsimizin koşullarını kabul etmiştim.”

“Bu isteklilik meselesini halleder. Ya sevgi?”

Sevgi mi? Hani şu yaşlı bayanların buldok köpeklerine bakarken yüzlerinde görülen sevgi gibi mi? Yoksa aşk konusuna geri mi dönmüşlerdi? Bitmeyen, ölümsüz ve sonsuza kadar?

Pandora bir an duygularını itiraf etmek, temkinli olmayı bırakıp aşk gibi görünen korkunç mutluluğun içine paldır küldür atlamak. Max'in duymak istediği şey bu muydu? Neden? Yoksa o da mı bu kötü hastalığa yakalanmıştı? Ya da bir taraftan Pandora'yla evlenmeye hak kazanmak için çabalamaya devam ederken onun kalbini de kazanmış olmanın zaferini mi istiyordu? Korku ve gurur Pandora'yı kontrolü altına almıştı.

“Max, insan yiyen kısırakları evcilleştirdin neticede,” dedi Pandora hafifçe. “Bu dünyada yaşayan hangi kadın senden hoşlanmaz?”

Max, Pandora'nın bu sözlerinin altında ne gibi şeyler yattığını anlamak istercesine uzun bir süre onu süzdü. Sonra gözlerini ondan ayırdı ve aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Bayan Weatherly de evlilik hakkında senin gibi mi düşünüyor?"

Cynthia mı? Max, Cynthia'nın evlilikle ilgili duygularıyla mı ilgileniyordu?

"Cynthia her zaman evliliğe benden daha fazla ilgi duymuştur."

"Anladım," diye mırıldandı Max.

Tam olarak neyi anlamıştı ki? Max'in sorusundan hiçbir şekilde rahatsız olmamıştı. Çünkü bundan rahatsız olması için kıskanması gerekirdi ve Pandora'nın buna izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Üç kaz daha paytak paytak önlerinden geçti.

Pandora annesine doğru baktı. Grace hâlâ Abigail'le sohbet ediyordu ama düşes ve Georgina artık onların yanında değildi. Güzel. Neyse ki kendisiyle Max'ten başka tartışacak başka bir şey bulmuşlardı anlaşılan.

"Senin evliliğe karşı olan ilgisizliğine bakılırsa ya da benimle evlenmeye karşı diyelim," Max'in dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı, "kaybedersem ki kaybetmeyeceğim..."

"Ki kaybedeceksin."

"Ki kaybetmeyeceğim, geri kalan hayatını nasıl geçireceğini düşünüyorsun?"

"Hayatımı mı?" Bu soru birden Pandora'yı şaşırttı. Her zaman sevgisiz bir evlilik istemediğini biliyordu ama bunu bulamazsa ne yapacağını özellikle düşünmemişti.

Kaygısızca balo döneminden balo dönemine katılmaya devam edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Şimdiden bile her katıldığı toplulukta bulunan evlenmemiş kadınların en yaşlılarından birisiydi. Bir iki yıl geçtikten sonra özgür karakterinin çekiciliği de kalmayacaktı. Onun güzelliğinin ve canlılığının peşinde koşan erkekler artık yalnızca servetiyle ilgileneceklerdi. Aşk olasılığı tamamen uçup gidecekti.

Kendisini hoşgörölü bir sevginin objesi olarak görebiliyordu ama yine de fısıltıyla yapılan yorumların konusu olarak da görüyordu. *“Duydum ki bu kadın bir zamanlar birinci sınıf bir pırlantaymış. Böyle bir sonu olması ne yazık.”*

Yaşlanan bir haylaz kızdan daha acıklı bir şey var mıydı?

Başka bir şey yapmak için çok az fırsat vardı. Mürebbiye olarak hiçbir zaman iş bulamazdı. Böyle işler yapmaya yeltense de hiç özel yetenekleri yoktu. Bir metresin veya bir fahişenin veya kötü ünü olan diğer kadınların yaşamları kesinlikle biraz daha fazla ilgi çekerken Pandora o alanda da yeteneksizdi. Pandora, bu tür işler için gerekli olan yeteneklerin çok daha erken yaşlarda edinilmesi gerektiğini tahmin ediyordu.

Anne babasının çalışmalarıyla ilgili bir işi yapacak kadar bilgisi vardı ve isterse onları da gölgede bırakacağından emindi. Yine de tam olarak istediği şey bu değildi.

Ne istiyordu?

Bir kahraman istiyordu. Max'i istiyordu. Ama onu kendi koşullarına göre istiyordu. Kendisini sevmeyen bir kocayla evlenmektense, hiç evlenmeyip genç kızlara, aşırı bağımsız veya hercai olurlarsa başlarına gelecek kötü kaderin bir örneği olarak gösterilen pörsümüş bir kocakarı, yalnız ve sefil bir yaratık olarak kalmayı tercih ederdi.

“Pandora?”

Max'le göz göze geldi ve gönülsüzce ona gülümsedi. "Bilmiyorum."

"Pekâlâ, bunun için endişe duymana gerek yok." Max Pandora'ya sıırttı. "Kazandığım zaman..."

Pandora güldü. Düşünceli ruh hali hafif esen rüzgârla dağıldı. "Kazanırsan."

"At gezisi hoşunuza gitti mi?"

Pandora ve Max dönerek Düşes'i ve Georgina'yı selamladılar.

"Kesinlikle" Max başıyla onayladı. "Sadece ekibim kazanmadığı için üzgünüm."

"Ah fakat Bayan Weatherly'i kurtarmanız çok daha etkiyiciydi," dedi Düşes. "Ayrıca her zaman gelecek yıl vardır."

"Gelecek yıl mı?" Pandora kaşını kaldırdı.

Georgina onu görmezden geldi. "Size katılabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Max nazikçe.

"Çok güzel bir gün ve gölün kenarında dolaşmayı o kadar severim ki. Ne yazık," derken Düşes suya doğru elini salladı, "berbat etmeyi kafalarına koymuşlar."

"Kimler?" Pandora kaşını çattı.

"Kazlar tabii ki," dedi Düşes.

"Bu yıl sayıları aşırı artmış görünüyor." Pandora daha önce kaç tane olduklarını gerçekten fark etmemişti. Kazlar sürekli viyak viyak sesleriyle gölün büyük bir bölümünü kaplıyorlardı. Belli ki Pandora'nın kafası kazlara dikkat edemeyecek kadar diğer meselelerle doluydu.

Georgina kollarını göğsünde kavuşturdu. "Birisinin bunlarla ilgili bir şeyler yapması gerekiyor."

Düşes başını salladı. "Atları ürkütüp köpekleri korkutuyorlar."

Pandora, atların huzur içinde otladıkları alana bir göz attı. “Atlar pek de öyle altüst olmuş gibi görünmüyor bana. Görünürde köpek de yok.”

“Her neyse,” dedi Düşes sertçe, “onlar tehlikeli.”

“Elbette öyle.” Georgina kafasını coşkulu bir biçimde sallayarak onayladı. “Öyle ya, onlar düpedüz Stym... Stemp...”

“Stymphalos Gölü’nden çıkmış gibi,” diye tamamladı Düşes.

“Stymphalos mu?” Pandora güldü. “Sanırım...” Bir anda anladı. “Ah, sanmam...”

“Stymphalos. Tam olarak öyleler.” Georgina vurgulamak için durakladı. “Ve *birisi* bir şeyler yapmalı.”

“Kesinlikle, *birisi yapmalı*.” Düşes anlamlı gözlerle Max’e baktı. “Siz de aynı fikirde değil misiniz?”

“Ben değilim,” diye çıkıştı Pandora.

“Tabii ki katılıyorum,” dedi Max yavaşça. Sonra ne demek istediklerini fark edince yüzü aydınlandı ve sırıttı. “*Birisinin* bunu nasıl yapacağı hakkında bir fikriniz var mı?”

Pandora’nın yengeleri çaresizce bakiştılar.

Düşes omuzlarını silktilti. “Sanırım saldırarak.”

“Acaba bağırıp kollarını sallayarak mı?” diye ekledi Georgina.

“Hiçbir şekilde böyle...” diyecek oldu Pandora.

“Gölün kıyısından yapılırsa yeterli olur mu sizce,” dedi Max düşünceli bir tavırla, “ya da *birisinin* hakikaten göle mi girmesi gerekir?”

“Sanmıyorum,” dedi Georgina.

“Hiç gerekmez,” diye onayladı Düşes.

“Ah fakat bunlar gerçekten *Stymphalos Gölü* kuşlarıysa...” Pandora’nın sesi öfkeden cınlıyordu. Kendisi tarafından gelecek bir karşı çıkmanın hiç işe yaramayacağını görebiliyordu.

Ancak Max bu kadar komik bir biçimde bir puan alacaksa, Pandora onun bunu hak etmesini çok istiyordu. “*Birisinin* ıslanmadan onlardan kurtulması neredeyse imkânsız.”

“Pekâlâ.” Max Pandora’ya baktı. Gözlerinin içi gülüyordu. Canavar. Ceketini çıkardı ve Pandora’ya vermeye hazırlandı. Sonra anlaşılan fikir değiştirdi. “Leydi William?”

Georgina ceketini aldı. “Şeref duyuyorum.”

Pandora kollarını kavuşturarak ters ters baktı.

Max yaklaşarak eğildi ve Pandora’nın kulağına yumuşak bir sesle, “Sanırım bu benim sekizinci puanım olacak,” dedi

“Boğulmazsan,” dedi Pandora dişlerini sıkarak.

“Net bir olasılık.” Max abartılı bir şekilde iç çekti.

“Hah!” diye alay etti Pandora. “Bu çok sığ bir göl. Boğulmak için kafanın üzerinde durman gerekir.”

“Stymphalos kuşlarıyla savaşmaya gitmeden önce bana şans dilemek istemez misin?”

“Onlar kaz,” diye tısladı Pandora. “Onlara şans dilemem gerekir.”

Max doğruldu ve abartılı bir üzüntüyle başını salladı. “Kazlar çok zorlu olabilirler.”

“Öyleyse çok ortak yanınız olacak!”

“Dönmezsem,” Max, Pandora’nın elini yakalayıp dudaklarına götürdü, “yüzün daima hatırımda olacak. Sesin bana cennete kadar eşlik edecek ama melekler bile senin yanında hiç kalacak. Ve adın dudaklarımdaki son kelime olacak.”

“Kes şunu!” Pandora elini zorla çekti ve gülmemek için kendisini zor tuttu. Lanet adam. Ona bu kadar kızmışken nasıl güldürebiliyordu ki? Sonunda hiçbir şey olmayıp Max’in karısı olursa, bu eğlenceli bir kader olacaktı.

Max sırtarak Pandora'nın yengelerine doğru döndü ve abartılı bir hareketle yerlere kadar eğildi. "Hanımlar."

Onlar da, sanki Max kazlarla değil de ateş kusan bir ejderhayla savaşmaya gidiyormuş gibi, asil bir tavırla başlarını sallayarak onayladılar. Fakat onların da Pandora gibi gülmek üzere oldukları belliydi.

Max kazların kıyıda ve suda kalabalık olduğu bir noktaya gelinceye kadar patika boyunca birkaç metre yürüdü. Pandora'ya şöyle bir sırttı, omuzlarını dikleştirdi, kollarını kaldırdı ve anlaşılmaz bir şekilde haykırarak kuşlara doğru koştu.

Kollarını sallıyor, oradan oraya sıçırıyordu. Kazların bazıları hemen uçtular, diğerleri de Max'in görüntüsü karşısında sersemlemiş gibi görünüyorlardı. Genç adam, bağırıp çağırmaya devam ederek ve uçmaya hazırlanıyormuş gibi kollarını sallayarak suya daldı.

"Umarım onu çok büyük tüysüz bir kaz sanmazlar," diye mırıldandı Georgina.

"Tam bir budalaya benziyor." Pandora burnundan soluyordu.

"Aslında," dedi Düşes düşünceli bir tavırla. "Bence daha çok âşık bir adama benziyor."

"Sanmam," dedi Pandora. "Kazanmaya azmetmiş bir adam. Bunun aşkla hiçbir ilgisi yok."

Düşes memnun bir ifadeyle Pandora'ya yan yan baktı. "Âşık bir erkek ile bir budalanın hareketleri arasında çok az fark vardır."

Max kalçasına kadar gelen suyun içinde yüksek sesle uzun bağırışlar ve çılgınca el kol hareketleri yaparak etrafı sular sıçratıyordu.

Birkaç dakika içinde, kazların çoğu gölü terk etmiş, muhtemelen başka bir yerde, yaşam alanlarını işgal eden bu tuhaf

yaratığa için için gülüyorlardı. Etraftaki insan seyirciler ise gölün kıyısında toplanmış bu gösteriyi izliyor ve hiç şüphe yok ki gülmekten kırılıyorlardı.

Max, Pandora'nın olduğu tarafa döndü, soru sorar gibi kollarını geniş bir biçimde açarak seslendi: "Nasıl?"

Düşes ellerini havaya kaldırarak alkışlayınca Georgina da ona katıldı. Kısa bir süre içinde Pandora dışında herkes alkışlıyordu. Max tiyatro sahnesindeymiş gibi abartılı bir biçimde selam verdi.

"Kazlar geri gelecekler. Belki de Max buradan gittiği anda," dedi Pandora sertçe.

"Benim anlayışıma göre onun yalnızca bu kuşlardan kurtulması gerekiyordu," dedi Düşes kaygısızca. "Onları uzak tutmakla ilgili bir koşul olduğunu düşünmüyorum. Var mı?"

Pandora başını salladı ve teslim olmuş bir sesle, "Hayır, yok," dedi.

"Çok güzel, öyleyse," dedi Düşes, Georgina'ya başını sallayarak. Sonra ikisi birlikte, gülen ve tezahürat eden kalabalığın arasında gölden çıkmakta olan Max'in bulunduğu tarafa yöneldiler.

"Ben onu çok beğeniyorum," derken Georgina'nın sesi her adımda gittikçe uzaklaşıyordu. "Sence bizimki de beğeniyor mudur?"

Pandora bu sorunun cevabını kestiremedi. Elbette beğeniyordu. Hatta beğenmekten de fazla. İşte bütün mesele buydu. Beğenmekten de fazla duygular besliyor muydu?

"Islakken bile dikkat çekecek derecede çekici bir adam," dedi bir ses Pandora'nın arkasından.

Pandora döndü. “Gillian.” En sevdiği kuzenini kucakladı. “Ne zaman geldin?”

“Dün gece geç vakitte. Bu sabah at gezisindeydim.” Gillian onaylayan bir gülümsemeyle Max’e göz attı. “Fark etmediğine şaşırmadım doğrusu.”

Pandora da onun baktığı yöne baktı. “Oldukça meşguldüm.”

“Öyle duydum.” Leydi Gillian Dük’ün kızıydı ve Pandora’dan beş yaş büyüktü. Klasik, sarı saçlı, mavi gözlü bir İngiliz güzeli olan Gillian şu anda duldu. Londra’nın nüfuzlu çevrelerinde entellektüellerin, politikacıların, sanatçıların ve yazarların katıldığı toplantıların ev sahibesi olarak iyi tanınırdı.

“Sanırım bu konu hakkında her şeyi biliyorsun, değil mi?”

“Sevgili kuzenim, Londra’da herkes senin Trent’le olan bahsini biliyor. Bu balo döneminin en büyük olayı bu. Bildiğim kadarıyla, White’s’ta ve diğer mekânlardaki bahis defterleri her iki tarafa para koyan bahisçilerle doldu.”

“Kendi ailemin bireyleri arasındakileri saymıyorum bile,” dedi Pandora soğuk bir sesle. “Ve paranın çoğu da Max’ın üzerine konulmuş.”

“Max mi?” Gillian kaşını kaldırdı.

“Bu onun adı.” Pandora uygunsuz ya da aşırı samimi ifadeler kullanarak pot kırmakta başarılıydı.

“Elbette öyle.” Gillian, bakışlarını hâlâ kendisine şans dileyenlerle kuşatılmış olan Max’e çevirdi. “Nasıl ilerliyor?”

“En son sekizinci puanını kazandı.”

“Anladım. Sadece kaç? Dört mü kaldı?”

Pandora başıyla onayladı. Londra dedikoduları genelde yalan yanlış olurdu ama bu olayda tam tamına doğruluğu etkileyiciydi.

“Onu seviyor musun?”

Pandora anlatmaya başlamıştı ama Gillian'a bile o sözcükleri yüksek sesle söyleyemediğini fark etti. Gillian onu anlardı. O da aşk için evlenmişti. Yine de... Pandora omuzlarını silkti. "Bu tümüyle rahatsız edici bir duygu mudur?"

Gillian güldü. "Gittikçe daha iyi olur." Bir an durakladı. "Peki ya Kont?"

Birisi Max'e bir bardak şarap uzattı. Omuzlarına bir battaniye sarılmıştı. Pandora onun boylu poslu görüntüsünü uzun bir süre incelerken içini yine o bilindik arzu doldurdu. "Keşke bilsem."

"Bunun bir gösterge olduğunu düşünmüyor musun? Neticede adam, son derece eğlenceli olmasına rağmen, herkesin önünde oldukça gülünç bir gösteri sergiledi. Senin için."

"Çok hırslı. Kazanmak istiyor."

"İsteddiği şey sensin."

"O kadarını biliyorum," dedi Pandora kısaca. "Benim bilmek istediğim şey, nedeni. Ben bir galibiyet ödülü müyüm? Yoksa beni hakikaten önemsiyor mu?"

"Bunu her zaman kendisine sorabilirsin," dedi Gillian. Sanki kravatını nasıl bağlamayı tercih ettiğini sormak kadar önemsiz bir şey sormayı önerircesine söylemişti bunu.

"Denedim."

"Öyle mi?"

"Şey, hiçbir zaman tam olarak 'Beni seviyor musun?' demedim. Ama bana duygularını açması için fazlasıyla fırsat yarattım. Nasıl duygular olursa olsun."

"Pandora," dedi Gillian bilgiç bir tonla, "erkekler, bazı durumlarda nispeten zeki, iyi bir at veya güzel bir konyak seçerken son derece usta olabilen sevimli yaratıklardır. Fakat konu aşk gibi şeyler olduğunda kendi kalplerinde ne olduğunu

hiç bilemezler.” Pandora’nın kolunu tuttu. “Ona sor. Trent sana dürüst bir cevap verecektir ve bir kadınla erkek arasındaki dürüstlük güven kadar önemlidir. Ve aşk.”

“Yapamam.” Pandora kesin bir tavırla başını salladı.

“Çünkü vereceği cevaptan korkuyorsun, değil mi?”

Korkuyor muydu? Midesine bir kramp girdi. “Belki. Ayrıca, onu bir çeşit gönülsüz itiraflara zorlamak istemem. Bana nasıl hissettiğini anlatmasını isterim.”

“Zavallı Trent. Effington inadı hafife alınmaması gereken bir şeydir.”

Pandora kaşını kaldırdı. “Bu suçlamayı yapacak son kişi sensin.”

Kuzeni güldü. “Doğruya doğru.”

Pandora bakışlarını tekrar Max’e çevirdi. “Şimdi ne yapacağım? Onun duygularını nasıl anlarım?”

Gillian kaşlarını çattı ve uzun bir süre sessizleşti. “Kadınlar ile erkekler arasındaki ilişkiyi hep tazılar ve tilkiler arasındaki ilişkiye benzetmişimdir.”

Pandora, “Bana da öyle söylenmişti,” dedi inleyerek.

“Çok iyi bir tazı, tilkiyi yorgunluktan bitip düşene kadar izler. Tembel bir tazı, yani ava gönül vermeyen bir tazı ilgisini kaybedecektir. Fakat tilkiyi gerçekten isteyen bir tazı kendini hiçbir şeyin durdurmasına izin vermez. Tilki nereye gitse onu izler ve sonsuza kadar takip eder.” Gillian düşünceli bir şekilde Max’e baktı. “Bu oldukça azimli bir tazıya benziyor.”

Pandora da Gillian’ın bakışlarını izleyerek bu sırlıslıkla, gülmekte olan adama baktı. “Bugün itibarıyla, oyunumuzu kazanma olasılığı mükemmel görünüyor ama beni sevmediği sürece onunla evlenmeyeceğim.

Gillian, Pandora'ya kısa bir bakış attı. "Bundan nasıl kaçacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama öyle görünüyor ki şimdi ben tilki oldum ve tazi hızla kazanmaya doğru gidiyor. Hayvanı atlatmak için bir yol bulmalıyım..." Max, Pandora'nın olduğu tarafa döndü, sırtı ve bardağını kaldırdı.

"Ve bu arada ava gerçekten gönül verip vermediğini bulmalıyım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oyunda Bir Mola

“Burada ne arıyorsun?” Pandora ellerini kalçasına koymuş dik dik bakıyordu.

Max kayıtsız bir tavırla ahırdaki at bölmelerinden birisine yaslanmış duruyordu.

“Seni bekliyordum. Ancak şaşırdığımı söylemeliyim.” Bir zamanlar Pandora’ya sinir bozucu ve heyecanlı gelen o bilindik bakışlarıyla onu süzüyordu: “Yine erkek giysileriyle buradasın. *Hiç* yapmadığın bir şeyi üç gün içinde iki kere tekrarlayan oldukça ilginç.”

“Bunu sana borçluyum. Bana giysileri getiren sendin, giymem için cesaretlendiren sendin ve giysileri geri istemeyen de yine sendin.”

“Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilmişim? Seni felakete götürmüşüm. Bunu telafi etmemin bir yolu var mı? Tabii ki.” Max’in gözlerinde şeytani bir ifade parıldadı. Pandora’ya doğru adım attı ve uzandı. “Bana giysilerimi ver. Şimdi. Derhal. Sakın itiraz etme, söylediğimi yapmak senin için en iyisi olacak.”

Pandora, Max'in eline vurarak itti ve gülmemeye çalıştı. "Senden bu kadar hoşlanan tüm o Effington kadınları nasıl bir hayvan olduğunu biliyorlar mı acaba?"

Max'in kaşları çatıldı. "Bir düşünüyüm. Ah, evet, bildiklerinden eminim. Aslında, ıslah olmuş bir hovardadan çok iyi bir koca olacağı konusunda ısrar ediyorlar ve ıslah olacak kadar olgunlaştığıma inanıyorlar."

"Bunu kendileri için düşündüklerinden değil."

"O şerefi sana bırakıyorlar."

"Ne kadar düşünceli bir hareket. Onlara bunun için teşekkür etmeyi unutmayacağım. Bu sabah burada olacağımı nereden bildin?" Pandora, kahramanlar ve yakıcı kucaklaşmalarla ilgili rahatsız edici rüyalarla dolu, uzun, huzursuz bir gece geçirene kadar burada olacağını kendisi de bilmiyordu. Üstüne üstlük bir de ara ara gözünün önüne gelen kazlar da iyi bir uyku çekme ümitlerini boşa çıkarınca güneşin doğuşunu at sırtında karşılamaya karar vermişti.

"Başka nerede olabilirdin ki?" dedi Max sanki cevap çok açkımış gibi. "Sosyetenin buyruklarına uymak zorunda kalıp at gezisi boyunca yan eyer ata binmeye katlandıktan sonra..."

"İlk at gezisine katıldığımdan beri yan eyer kullanırım," dedi Pandora kibirli bir tonla.

"Yazık. Kadınların o şeyler üzerinde nasıl durabildiklerini hiç anlamam. İdare etmesi zor görünüyor."

"Gerçekten öyle. İnsanın buna gerçekten alışması gerekiyor."

"Yine de, senin gibi becerikli bir binici için yan eyerin kısıtlamaları hayal kırıklığına neden olmalı. Özellikle de dünkü yarışma gibi zorlu bir etkinlik sırasında."

"Sanırım, biraz..." Tuhaf bir şekilde bu onu daha önce özellikle rahatsız etmemişti. Ancak çocukluğundan beri ilk

kez bacaklarını açarak at binmenin sarhoşluğunu tattıktan sonra yan eyerler hakkındaki düşüncesi değişmişti. Ve bugün de onu buraya getiren şey özgürlük arayışıydı.

Tam tamına Max'in umduğu gibi. Kendisini bu kadar iyi mi tanıyordu Max? Bu endişe verici mi yoksa sevindirici bir şey miydi?

"Şey, bu sabah at binmek için buradayım." Pandora dikleşti ve her bir at bölmesinin içine tek tek baka baka aradaki koridordan yürüdü. "Max," dedi yavaşça bölmeden bölmeye hareket ederken. "Burada neden hiç at yok?"

"Neden?" dedi Max masum bir ifadeyle.

"Max." Pandora'nın sesinde şüphe vardı. "Seyisler nerede? Erken olduğunu biliyorum ama önceki gün bile burada birkaç çocuk vardı. Neredeler, Max?"

"Sanırım atlarla birlikte olabilirler. Veya belki mutfaklardır. Ya da muhtemelen köyde. Ya da büyük bir olasılıkla..."

"Max." Pandora dişlerini sıktı. Buna hiç aklı ermemişti. "Onları ne yaptın?"

Max, "Öyle bir şüphayle konuşuyorsun ki sanki onların boğazlarını kesip cesetlerini parçalamışım da parçalarını..." dedi kaşını kaldırarak.

"Kazlara mı attın?" dedi Pandora sertçe.

Max içlermiş bir ifadeyle Pandora'ya baktı. "Böyle bir şey ima edebileceğine inanmıyorum. Şakadan bile olsa."

"Ben aslında onu demek iste..."

"Tabii ki," dedi Max düşünceli bir tavırla, "fazladan puan alma olasılığı varsa..."

Pandora bir an şoke oldu ama sonra güldü ve başını salladı. "Fazla puan yok. Ek puana ihtiyacın yok. Zaten yedi puan almış durumdasın."

“Sekiz.”

“Yedi, sekiz,” derken elini önemsemez bir tavırla salladı. “Kaybettiğin zaman bunun hiç önemi olmayacak.”

“*Kaybedersem.*”

“Kaybettiğin *zaman*,” dedi Pandora düşünmeden ve tekrar etrafa göz attı. “Ahır çalışanları ve atlar nerede? Beni bu sokak çocuğu kılığında kimsenin görmemesi için saat henüz daha erkenken at binmek istiyorum.”

“Önümüzdeki birkaç saat başka yerlerde olmaları iyi olur diye düşünmüştüm. Etrafta birileri görününceye kadar dönecekler.”

“Doğru soruları sormuyorum, değil mi? Pandora, Max’i iyice süzdü. “Sorulması gereken soru nerede oldukları değil, neden gittikleri... değil mi?”

“Çok güzel, Pandora.” Max sırtıttı. “Sonunda anlayacağını biliyordum.”

“Memnun olduğuna çok sevindim.” Pandora düş kırıklığıyla iç çekti. “Şimdi soruma cevap ver. Herhangi bir soruma.”

“Pekâlâ.” Bölmelerden birinin içinde gezinirken omzunun üzerinden seslendi. “Atlar bu civarlarda bir yerlerde otlanıyorlar. Tam olarak nerede olduklarından emin değilim. Ahır çalışanları da şu an için etrafa dağıldılar ama sabahın geç saatlerinde dönecekler.”

“Niçin?” Pandora bağırmamak için kendini zor tuttu.

“Onlar olmadan daha kolay olacağını düşündüm.” Max her iki elinde de birer yabayla geri geri at bölgesinden çıktı.

Pandora bir anda anladı. “Ah, hayır Max.” Geriye doğru bir adım atarak Max’i uzaklaştırmak istercesine ellerini kaldırdı. “Buna karışmayı kesinlikle reddediyorum.”

Max ona doğru bir adım attı ve yabanın birisini ona uzattı. “Başka seçeneğin yok.”

“Kesinlikle var.” Pandora ellerini arkasına sakladı ve geriye bir adım daha attı. “Onu alacağımı bir an bile düşünme. Hiçbir zaman sana yardım edeceğimi söylememiştim.”

“Bu doğru. Ama sınavlarda bana eşlik etmeyi kabul etmiştin.”

“Pekâlâ. Burada durup seyretmekten mutluluk duyarım.”

“Hayır.” Max alaylı bir mutsuzluk takınarak başım salladı. “Buna izin veremem.”

“Bu benim için hiç zor değil,” diye çıkıştı Pandora.

“Baban olsa bunun emsal teşkil ettiğini söylerdi.”

“Emsal mi?” Pandora şüpheli gözlerle ona baktı. “Nasıl?”

“Ee, bana Aslan ile Yılan’da yardım etmiştin.”

“O farklıydı.”

“Sanırım büyükannen de aynı fikirde olacaktır. Korkarım, bana yardım etmek istememeni oyun ruhuna aykırı bulacaktır...”

“Ruhuna mı?” diye bağırды Pandora tükürükler saçarak.

“Oyunun gerçek kurallarına aykırı olmasa bile. Ve *seni* diskalifiye edip *beni* de galip ilan edecektir. Üstüne üstlük, bence yengelerin Düşes, Leydi William ve Leydi Edward da olağanüstü bir çabuklukla özel bir evlenme izni alıp hafta bitmeden bizi evlendireceklerdir.”

“Bunu asla yapmazlar,” dedi Pandora sadık bir tavırla.

“Bunu bilmek ister miydin?”

Pandora’nın gözünde Max’in Cynthia’yı kurtarması ve kazları kovalaması canlandı. “Bu hiç de adil değil.” Max’in elinden yabanın tekini kaptı. “Ailemin beğenisini kazanmamış olsaydın bu yaptığının cezasını çekerdin.”

“Doğru. Ama bir kere insan yiyen kısırakları evcilleştirdin mi, diğer her şey yerli yerine oturur.” Max şöyle bir etrafına baktı. “Augias’ın ahırlarını bir günde temizlemek de buna dahil.”

“Bunu yapacaksak işe koyulalım.” Pandora birkaç adım attıktan sonra durdu. “Tam olarak ne yapmamız gerekiyor? Daha önce hiç ahır temizlememiştin.”

“Çok şaşırdım,” dedi Max alay ederek.

“Sanırım Trent Kontu da ahır temizlemekte oldukça deneyimlidir, ne dersin?”

“Pek değil ama bu konuda bilgi aldım. İşin en büyüğü kirli samanları temizleriyle değiştirmekmiş.”

“Kirli saman mı?” Pandora en yakındaki at bölmesinin zeminine gözünü dikti. Yerdeki samanların pisliği normal ve zararsız kirlerden değildi.

“Bana puanımı verip gidebilirsin,” dedi Max ümitle. “Sırf böyle bir işi yapmak istediğim için.”

“Zaten gereğinden fazla puan verildi sana. Bunu hak etmen gerekiyor.”

“Nasıl istersen ama kazlarla kazandığım puanı hak ettiğimi düşünüyorum.”

Pandora tiksintiyle burnunu kırıştırdı. “Ne yazık ki ben de seninle birlikte hak etmek zorundayım.”

Max sırtıttı ve bu işi nasıl yapmaları gerektiğini açıkladı. Bunu anlamak çok zor değildi. Fakat yapmak Pandora’nın korktuğu kadar zahmetliydi. İlk başta, Max dönerek Pandora’nın her bir yabasına karşılık dört yaba dolusu samanı temizlikle değiştiriyordu. İlk çeyrek saat içinde Pandora o kadar yavaşlamıştı ki Max onun bir yabasına karşılık önceki yaptığının iki katı kadar iş çıkarıyordu. Bir süre sonra da, Pandora, çok verimli olmasa da, sabit bir tempoya düşmüştü. Aslında

kesinlikle kendisini tüketmek için bir sebep görmüyordu ve Max'in iddialarına rağmen ona yardım etmek için de iyi bir neden göremiyordu.

Pandora ve Max ayrı alanlarda çalışıyorlar, arada sırada birkaç kelimelik konuşmalar yapıyorlardı. Ancak Pandora, Max'in varlığını yoğun bir biçimde hissediyordu.

Pandora'ya, çok ilerleme kaydetmişler gibi gelmiyordu. Her zaman buradaki ahırların küçük olduğunu düşünmüştü ama bugün sanki Windsor Kalesi kadar büyük görünüyorlardı. Doğrularak gerindi ve uzun, sesli bir şekilde içini çekti. "Evet, Max daha bitirmedik mi?"

Max etrafa bir göz attı ama samanları yabayla ayırmaya devam etti. "Sanmıyorum ama bence sonuçta sana kalmış." Pandora'ya çabucak sırtıttı. "Puanımı hak ettiğimi düşündüğün an durabiliriz."

Pandora iç çekerek yabasının sapma yaslandı ve Max'in çalışmasını izledi. Her bir darbeye gömleği sırtında sıkıca geriliyor, genç adamın bedeninin sert çizgilerini ortaya çıkarıyordu. Gömleğinin kolları dirseğine kadar sıvanmıştı ve kol kasları kumaşı gerginleştiriyordu. O kolları kendisine bir daha ne zaman saracağını düşündü. Bunlar kesinlikle bir kahramanın kollarıydı. *Onun* kahramanı.

"Neden orduya katıldın?" dedi Pandora aniden. İlk karşılaşmalarından beri kafasını kurcalayan bu soruyu açıkça dile getirdiğine kendisi de şaşıtı.

"İlginç bir soru ama burası bu soruyu sormak için uygun bir yer değil." Max çalışmaya devam ederken Pandora'ya bakmadan konuştu. "Görkemli üniformalarına ve muhteşem tarihine rağmen, İngiliz ordusundaki yaşam, bu işin cennette bir akşam partisi gibi görünmesine sebep olur. Bu da, soylu

ailelerden gelen ilk erkek çocukların orduya katılmalarının beklenmemesinin birçok nedenlerinden birisidir.”

“Öyleyse sen niçin katıldın?”

“Görev ve şeref kavramlarının hatalı algılanması sanırım. Bana babamdan yadığâr.”

“Yani seni caydırmaya çalışmadı, öyle mi?”

Max başını salladı. “İşin garip yanı, babam bir adamın, herhangi bir adamın, kralına ve ülkesine borçlu olduğu şeylerle ilgili aynı fikirlere sahipti. Bunların en basiti de hayatını feda etmeye hazır olmaktı.”

Max’in hayatını feda etme düşüncesiyle Pandora’nın boğazı düğümlendi.

“Halbuki annem onunla aynı fikirde değildi.” Max kırdadı. “Annem benim de birçok fikrime katılmaz zaten.”

“Ya?” Pandora’nın boğazı daha çok düğümlendi ve umursamaz bir sesle konuşmak için kendisini zorladı. “Sanırım, onunla bir yerlerde tanışacağım.”

“Eminim bundan kaçamayacaksın.”

Max sessizleşti ve Pandora birkaç dakika onu inceledi.

“Gerçekten çok mu berbattı?” dedi Pandora. Alacağı cevaptan korkuyor ama aynı zamanda merak ediyordu.

Max omuz silkti. “Sonunda atlattı.”

“Annen değil.” Pandora güldü. “Savaşı sordum.”

Max durdu ve bakışlarını Pandora’ya çevirdi. “Hakikaten öğrenmek istiyor musun?”

Pandora başıyla onayladı. Bu adamın şu andaki Max olmasına sebep olan şeyleri öğrenmeyi çok istiyordu.

“Pekâlâ.” Max işine döndü ama söyleyeceklerini düşündüğü belliydi. “Benim alayım Wellington’ın birliklerine Talavera’dan hemen önce katılmıştı.”

“O büyük bir zaferdi, değil mi?”

“Böyle şeylere nasıl baktığına bağlı sanırım. Fakat işin içinde olunca büyük resmi görmek her zaman kolay olmuyor.” Max bir an durakladı. “İçlerinde iki general de olmak üzere beş bin adamdan fazla kayıp verdik. Sıradan erlerle subaylar arasında dünya kadar fark vardır ve çoğunlukla da savaşta kumandanlık etmeyenler daha yüksek becerileri olanlardır. Yine de ne kadar beceriksiz olsalar da, kendilerini yönetenleri kaybetmek erkekler için zordur.”

“Beceriksiz mi?”

“Genelde subaylar yetkilerini satın alırlar. Savaşta ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri olmadan insanları yöneten subaylar görmek hep rastlanan bir şey.” Max dişlerini sıktı. “Savaşta başarısız olup sana güvenen insanları da başarısız kılmak çoğunlukla ölümcüldür.”

“Bu yüzden mi kazanmak senin için bu kadar önemli?” diye sordu Pandora yavaşça.

Max düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. “Olabilir. Bu, öğrenmesi güç bir ders oldu. Ne kadar parlak bir savaş taktikçisi de olsan, niteliksiz bir aptal da olsan yönettiğin adamlar yaşamak için sana bel bağlamış durumdalar. Başarısızlığın pekâlâ onların ölümüyle sonuçlanabilir. Vicdanı olan herhangi bir adam, yalnızca bundan dolayı, başarısızlığı kabul edilemez bir şey olarak görür.”

“Başarısız mı oldun?” Pandora’nın sesi çok hafifti.

Max, Pandora’nın gözlerine baktı. Gri gözleri anılarla daha da kararmıştı. “Hayır ve bunun için Tanrı’ya her gün şükrediyorum. Hatasız olmadığımın farkında olacak kadar ve önüme çıkan deneyimlerden yararlanacak kadar akıllıydım. Nereden geldiklerini dikkate almadan.”

“Ama takdirler kazandın. Bir kahramandın.”

Max, sanki bunu önemsemezmiş gibi, hazırlıksız bir tavırla gülümsedi ama Pandora, aslında önemsediyiğini hissetti. “Kahraman göreceli bir kelimedir. Benden beklenenden daha fazlasını yapmadım. Birkaç subay da içlerinde olmak üzere insanların hayatta kalmasını sağladım. Generaller buna çok sıcak bakarlar.”

Pandora, Max’ten tüm detayları alamayacağını anladı ve onları duymayı isteyeceğinden de hiç emin değildi. Yine de, yaşam ve ölüm kadar ciddi bir şeylerden hiç bahsetmemişlerdi.

“Bununla ilgili konuşmak seni rahatsız ediyor mu?”

Max başını salladı. “Bu çok uzun zaman önceydi. O sanki başka bir yaşamdı gibi hissediyorum.” Devam edip etmeme konusunda karar veremiyormuş gibi duraksadı. “Babam ölüp de onun unvanını aldığımda, ordunun ve Wellington’m yaklaşımı, benim durumumdaki adamların görevlerinden istifa etmelerine izin verdi. Ben de öyle yaptım.”

“Aileme karşı olan sorumluluğum, beni bu kararı vermeye zorladı beni. Malikâneyle ve mal mülkle ilgilenecek başka kimse yoktu. Yine de, benim için...” kaşları çatıldı, “adamlarımı bırakmak ve onları terk ediyormuşum hissiyle mücadele etmek çok zor oldu. Bir bakıma onları yüz üstü bırakmak. Onların karşı karşıya olduğu tehlikeleri ve sefil koşulları bile- rek. Hiçbir zaman yeteri kadar yiyecek ve sağlık malzemeleri olmazdı, paraları her zaman geç ödenirdi, sıcak çoğunlukla dayanılmazdı ve salgın hastalıklar yaygındı...”

Max uzun uzun iç çekti. “Ne olursa olsun, evime döndüm ve her şeyi kafamdan atmaya çalıştım. Laurie bana yardım etmek için elinden geleni yaptı.” Max kıkırdadı. “Şüphesiz yardımlarının ne şekilde olduğunu tahmin edebilirsin.”

“Şüphesiz,” diye mırıldandı Pandora. İlk sezonuydu ve Max’i hayal meyal hatırlıyordu: pervasız, kibirli bir havası olan esmer, yakışıklı bir adam.

“Bu bir süre işe yaradı ama sonunda ölümün ve ölmekte olan paramparça bedenlerin ve aynı derecede paramparça ruhların anıları galip geldi. Şehir dışındaki evime taşındım ve yaklaşık bir yıl inzivaya çekilerek sadece Laurie’nin ara sıra yaptığı ziyaretler ve bana arkadaşlık eden içkiyle günlerimi geçirdim. Sorumluluklarımla ilgilenmek buraya kadarmış diyerek.

“Gördüklerimi, yaşadıklarımı ve içinde rol aldığım olayları kabullenip anlamam uzun zamanımı aldı. Herhalde o zamanlar görenler beni deli zannetmiş olabilirdi.” Max gözlerini Pandora’nın kılere dikti. “Bu seni endişelendirir mi?”

Pandora’nın yüreği burkuldu ve alaycı bir sesle konuşabilmek için kendisini zorladı. “Sanırım bu senin şimdi deli olup olmamana bağlı.”

“Ah, buna hiç şüphe yok.” Max sırtıttı. “Ben Grosvenor Meydam’ın Haylaz Kızı’nı ve onun imkânsız sınavlarını üstlenmişim. Akli başında olan hangi erkek böyle bir şey yapar?”

“Benim alacağım hiçbir erkek.” Pandora bu yorumu bir anlamı olsun diye yapmamıştı ama bu sözler kelimelerden daha derin bir anlam taşıyarak aralarında asılı kaldı. Gözleri birbirine kilitlendi.

“Peki, beni alacak mısın?” Max gülümsemeye devam ediyordu ama sesi gözleri kadar ciddiydi.

Pandora güçlükle yutkundu. “Kazanırsan başka bir seçeneğim yok.”

“Peki ya kaybedersem?”

Evet, beni seviyorsan.

“Ama kaybetmeye niyetin yok.”

“Hayır,” dedi Max kesin bir tavırla. “Kaybetmeye niyetim yok.” Döndü ve işine devam etti.

Pandora uzun bir süre ona bakakaldı ve bu saçma bahse hiç girmemiş olsalardı aralarında ne olacağını merak etti. Max’in kurları, daha tipik bir yolda mı ilerleyecekti? Yine de Max’e âşık olacak mıydı?

Mümkündü. Fakat bu kadar heyecan verici olmayacaktı.

Pandora dikkatini tekrar elindeki işe vererek samanı baştan savma ve bütünüyle beceriksiz bir şekilde itmeye başladı. Kafasında, beynine ve kalbine işkence eden o bir tek soru vardı.

Max onu seviyor muydu?

Max bir yaba dolusu samanı kaldırıp bir kenara attı; yaptığı işin fiziksel güçlüğü bedenini meşgul etse de zihni konuşmaları üzerinde düşünecek kadar serbestti.

Daha önce hiç kimseyle askerlik günleri hakkında konuşmamıştı. Hiçbir zaman. Uzaklık ve araya giren yıllar şüphesiz bakış açısını değiştirmişti. Uzun zaman önce tanık olduğu yıkımla artık uzlaşmıştı. Yine de şimdi o günleri, bir zamanlar aklından hiç çıkmayan ıstırapı hissetmeden birisiyle tartışabildiğini fark etmesi şaşırtıcıydı. Kendi kendini tedavi etmiş, kalp ve zihnin acı veren yolculuğu için daha da güçlü bir şekilde ayakta kalmıştı.

Pandora anlamış görünüyordu. Gözlerinden yansıyan korku Max’in kendisinden değil, sözlerinden kaynaklanmıştı. Max, dünyadaki herkesten kaçtığı ve gerçekten delirmiş olabileceği dönemi anlattığında bile Pandora’nın gözlerinde yalnızca sempati ve ilgi görmüştü. Bu kız, umduğundan çok daha fazla olağanüstüydü.

Tuhaf bir şekilde, hiçbir zaman korkuyu veya yokluğu tanımamış olan bu kadınla hayatının en karanlık anlarını paylaşmıştı. Ya da belki de hiç tuhaf değildi. Hayatının geri kalan günlerini bu kadınla geçirmek istiyordu. Sevdiği kadınla.

Sevdiği kadın mı?

Sadece kendisine bile olsa, artık bunu itiraf etse iyi olurdu.

Bu farkındalık her şeyi değiştirdi. Yalnızca yenilginin bedeli olarak onu kendisiyle evlenmeye zorlayabilir miydi? Bahis olsun olmasın, aşk olmadan kendisiyle evlenmesini ister miydi? Sadece kendi aşkı yeter miydi?

Hayır. Max'in yüreğini soğuk bir el yakaladı. Kendi duygularını kabullenmek bahislerini beklenmedik yüksekliklere taşımıştı. Pandora'nın aşkını kazanamamak onun için kesin bir başarısızlık olacaktı.

Pandora onu sevebilir miydi? Belki de hep sevmişti. Kessinlikle kıskançlık bunun bir işaretiydi fakat bu hissi aşkın tetiklediğinden yine de tam emin olamıyordu. Onun aynı şekilde karşılık vereceğini ümit ederek duygularını açıkça söyleyebilirdi.

Fakat ya karşılık vermezse? Bunu bilerek yaşamaya katlanıp oyuna devam edebilecek miydi? Hayır, Pandora'ya açılmadan önce duygularını anlamaya çalışmak çok daha iyi olacaktı.

"Benden bu kadar." Pandora elindeki yabayı kenara fırlattı ve temiz bir saman yığınının üzerine düşerek kendisini geriye doğru attı. Gözlerini kapayarak kollarını başının üzerinde birleştirdi. "Büyükanneimin balosu bu gece ve ben şimdiden yorgunluktan bittim."

"Yorulmuş gibi görünmüyorsun." Max yabasını köşeye dayadı ve Pandora'nın yanına, samanların üzerine oturdu. "Oldukça çekici görünüyorsun."

“Ben kendimi hiç de çekici hissetmiyorum. Bu tamamen senin hatan, biliyorsun.” Pandora gülümsedi ama gözlerini açmadı. “Buna asla izin vermemeliydim.”

“Ah, demek ki aslında bu senin hatan.” Pandora’nın boynunun üzerinde, gömleğinin aralığında sarı bir saman çöpü duruyordu. Max fiske vurarak çöpü uzaklaştırırken Pandora’nın boynunun altında nabız atışlarını fark etti. Kendisini tutamayarak eğildi ve tam o baştan çıkarıcı noktaya hafif bir öpücük kondurdu.

Pandora nefesini tuttu. “Ne yapıyorsun?”

“Sadece bir saman parçasını aldım,” dedi Max dalgın dalgın. Bir taraftan da onun gerdanının ılık tenini dudaklarıyla keşfetmeye devam ediyordu. Bunun yanlış olduğunu çok iyi bildiği halde karşı koyamıyordu.

“Max,” dedi Pandora gerilmiş bir halde yanında yatarken.

“Evet?” Max, Pandora’nın boynuna arka arkaya öpücükler konduruyordu. Yalnızca bir dakika daha. Sonra duracaktı.

“Bu kurallara aykırı.”

“Özür dilerim.” Max derin bir nefes aldı. “Bir an için aklımdan çıkmış.” Sonra ayağa kalkmak için yana kaydı.

“Max.” Pandora, Max’in gömleğinin kolunu yakaladı ve gözlerine baktı. “Kuralları daha önce de bozmuştun.”

Max’in midesi sıkıştı. “Şu anda öyle görünüyor ki...”

“Max. Bir daha boz.” Pandora onu kendisine çekti. Mavi gözleri koyulaşmıştı. “Öp beni.”

Max ona baktı. Yanakları al al olmuş, saçları samanlara takılmış, nefis vücudu sanki tanrılara sunulmuş bir ikram gibi önünde uzanıyordu. “Bir öpücüğün arkası gelebilir.”

“Gelebilir mi?” dedi Pandora hafifçe ve Max’i daha çok kendisine çekti. “Belki bunu görmemiz gerekir.”

Max, genç kızın yanına uzanarak onu kollarıyla sardı ve dudaklarını onun ılık ve yumuşacık dudaklarıyla buluşturdu. İçinde kabaran acil isteği bastırarak ve kendisini kontrol altında tutarak onu yumuşak bir şekilde öptü ve dudaklarını onunkilerin üzerinde hafifçe gezdirdi. Pandora iç çekti ve dudakları hafifçe aralandı. Max dilini onun dudaklarının iç kenarlarında gezdirdikten sonra daha derine doğru uzattı. Pandora'nın ürkek dili diline karşılık verdiğinde Max'i bir şok dalgası sardı. Genç kıza daha sıkı sarılırken kızın bedeninin ateşiyle kavruldu.

Pandora kollarını Max'in boynuna doladı. Max'in elleri de tembel daireler çizerek onun sırtını okşuyordu. Sonra elleri daha aşağılara, kalçalarına doğru kayd. Pandora, tüyleri ürpererek dudaklarını sıkıca Max'in dudaklarına bastırdı. Genç adam elini kızın bedeninin yan tarafında gezdirirken eli gömleğinin etek ucundan içeri kayd ve tekrar yukarı doğru giderek çıplak tenine ve göğsünün alt tarafına dokundu. Pandora soluk soluğa, Max'in yanında hareketsiz kalmıştı ama dudaklarını hâlâ Max'in dudaklarından çekmemişti. Max, Pandora'nın göğsünü kavradı. Elinin altındaki sımsıkı dolgunluk onu daha çok tahrik etmişti. Kızın zaten sertleşmiş göğüs ucunu başparmağıyla hafif hafif okşadıkça daha da sertleşiyordu. Hayal meyal, gömleğini Pandora'nın çekiştirdiğini fark etti ve sırtında serin sabah havasını hissetti.

Max dudaklarını Pandora'ninkilerden sıyırdı ve oturarak gömleğini başının üzerinden çabucak çekip çıkardı ve kenara fırlattı. Pandora'nın gözleri arzuyla parıldıyordu.

“Durmalyız, Haylaz Kız. Şimdi.” Max'in sesi kuru ve rahatsız edici bir fısıltı halinde çıkıyordu.

“Öyle mi?” Pandora kesik kesik nefes alarak gülümsedi.
 “Neden?”

“Çünkü bir dakika daha geçerse ben duramayacağım.”

“Güzel,” diye mırıldandı Pandora.

Max gözlerini kapadı ve isyankâr bedenini kontrol edecek bir şey olsun istedi. Pandora elini genç adamın karnına koydu ve parmak uçlarını büyük bir daire çizerek dolaştırdı. Max birden gözlerini açtı ve derin bir nefes aldı. Pandora’nın eli aşağıya, Max’in kalçasının başlangıç noktasına doğru kaydı ve o anda genç adam kendini kaybettiğini hissetti.

Max, genç kadının üzerine doğru hareket etti ve dizleriyle onun bacaklarını araladı. Güçlkle nefes alan Pandora’nın göğsü inip kalkıyordu. Max bedenini alçaltarak iki yana uzattığı bacaklarıyla onun bacaklarını hapsetti.

Max genç kadının gömleğini yukarı doğru sıyrarak onun yumuşak, kremi tenini ortaya çıkardı ve daha ne kadar dayanabileceğini merak etti. Genç kızın göğsünün üzerinde önce dudaklarını, sonra dilini hafif hafif dolaştırdı. Pandora irkilerek genç adamın altında yukarı doğru bir yay gibi gerildi ve tekrar düştü. Max, onun sertleşmiş göğüs ucunu nazikçe dişlerinin arasında tuttu ve Pandora inleyip tırnaklarını omzuna geçirene dek hafif hafif salladı. Max ağır ağır bir göğsünden diğerine hafif öpücükler konduruyor, sonra da ağzına alıyordu.

“Max, ah, Max...” Pandora inledi. Max yuvarlanarak onun yanına uzandı ve dudaklarını Pandora’nın şimdi daha istekli ve ısrarcı olan dudaklarıyla buluşturdu. Max de onun öpücüklerine aynı şekilde karşılık verirken kızın göğüslerini kaba bir açlıkla okşuyordu. Pandora bedenini onunkine daha sıkı bastırdı. Genç kızın dudakları Max’in her yerinde geziniyor, boynunun, omuzlarının tadını keşfediyordu. Parmakları

Max'in göğsünde gezindikten sonra ürkekçe karnına doğru kaydı. Max nefesini tutmuştu. Pandora'nın eli daha aşağıya inerek parmakları genç adamın sertleşmiş erkekliğini hafifçe okşadı ve Max'in ya da kendisinin ne istediğinden emin değilmiş gibi duraksadı.

Max de onun hareketlerini taklit ederek ellerini onun pantolonunun kumaşıyla örtülü karnında ve daha aşağılarda, kalçalarının birleştiği noktada gezdirdi. Pandora'nın bacakları sıkıca birbirine bitişikti. Max parmaklarını yavaşça bacaklarının arasına doğru kaydırarak onun nemli ateşini hissetti ve kız inleyene ve bacakları iki yana düşene dek okşadı. Max'in parmakları, şimdi ıslak ve kalıplaşmış bir koruyucu deri gibi Pandora'nın üzerine yapışmış kumaşın üzerinde gezinirken kızın kalçaları da genç adamın elinin baskısına karşılık vermek için hareket ediyordu.

"Pandora." Max nefesini tuttu ve sakinleşmeye çalışarak geri çekildi. Pandora dudakları hafifçe şişmiş, saçları darma-dağınık ve vahşi, gözleri arzuyla parlayarak Max'e baktı. Max daha önce hiçbir kadını istemediği kadar onu istiyordu. Lanet olsun. Onun kahramanı olma işi çok zordu. Bu kahramansı şeyleri yerine getirmek, düşündüğünden çok daha fazla çaba gerektirmişti. Yine de bir kahraman sevdiği kadından haksız bir yarar sağlamazdı. "Durmak için çok geç değil."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Taktiksel Bir Hata

“Durmak mı? Bunu bir kere önermiştin.”

Pandora dirseklerine yaslanarak doğruldu ve inanmaz gözlerle Max’e baktı. “Neden durmak istiyorsun?”

Max zorla nefes aldı. “Ben özellikle durmak istemiyorum. Sadece fark ettim ki...”

“Bu oyunu kazanacak mısın?”

“Şüphesiz.”

“O zaman senin karın olacağım, değil mi?”

Max yavaşça başını salladı. “Benim niyetim de bu.”

Pandora uzun bir süre Max’i inceledi. Saçları darma-
dağınıktı ve çıplak göğsü her nefes alışında inip kalkıyordu.
Gözleri arzudan kararmış, erimiş kurşun rengine dönmüştü
ve umutla için için yanıyordu. Bir adamın gözleri sadece basit
bir şehvetle böyle görünür müydü?

Pandora’nın kalp atışları hızlandı. Hayır. Gözlerinde
fiziksel ihtiyaçtan daha fazla bir şeyler vardı. Genç kızın

kalbi yerinden fırlamak üzereydi. “Benim niyetimi bilmek ister misin, Max?”

“Senin niyetini mi?”

“Hı-hım.” Pandora Max’i istiyordu, bunu istiyordu, sonucunda ne olursa olsun, geleceği görmek istiyordu. Kazansa da kaybetse de biliyordu ki, hayatında asla onu sevdiği kadar seveceği birisi olmayacaktı, tabii bir daha sevecek olursa. Ve bir adam ona Max’in baktığı gibi bakıyorsa kesinlikle âşık demekti. Pandora öne doğru eğilerek yarım çizmelerinden birisini, sonra da öbürünü çekip çıkardı. “Benim samimi niyetimi?”

“Samimi mi?”

Pandora güçlükle ayağa kalktı ve elini Max’e uzattı. Max onun elinden tutarak ayağa kalktı. Pandora vücudunu Max’e yapıştırdı ve ellerini Max’in göğsünün üzerinde daireler çizerek dolaştırdı. Max de kollarıyla onu sardı. “Bana tecavüz edeceğini sanmıştım ve de sen yapmamıştın. Hatırlıyor musun?”

Max başını salladı.

“Pekâlâ.” Pandora öne doğru eğilip dilini Max’in yassı memecuna sürterek salladı. Max bu dokunuşla sıçradı. “Oldukça hayal kırıklığına uğramıştım.” Pandora sakın sesle konuşmak için çaba sarf etti. Nasıl böyle hafif meşrep olabiliyordu?

Max güçlükle yutkundu. “Öyle mi?”

“Sen de uğramadın mı?”

“Ah, evet.” Max derin, titrek bir nefes aldı.

“Öyleyse...” Pandora, Max’in gözlerinin içine baktı. Artık kelimelere gerek olmadığını biliyordu.

Max onun gömleğini yukarı sıyrarak başından çekip çıkardı. Sonra ellerini Pandora’nın vücudunun iki yanından aşağıya doğru kaydırarak pantolonunu kalçasının üzerine doğru

çekip indirdi. Pantolon yere düşerek genç kızın ayaklarının etrafına yığıldı. Pandora elleriyle vücudunu kapatmamak için kendisini güçlükle tuttu ve gözlerini Max'in gözlerinden ayırmadı. Max eğilip kendi çizmelerini ve pantolonunu hızlıca çıkardı. Pandora ona bakmak istedi. Her yerine. Ama bakışlarını aşağıya indirmeyi kendine yediremediği için onun gözlerine bakmaya devam etti. Max onu kendine doğru çekti. Pandora bacaklarının arasında Max'in sıcaklığını ve sertliğini hissetti. Dizlerinin bağı çözüldü ve Max'e yaslanarak onun dudaklarını dudaklarıyla karşılamak için başını yana doğru eğdi.

Max, Pandora'nın bütün şüphelerini ve korkularını silip süpüren bir açlıkla onu öptü. Pandora da aynı şekilde karşılık vererek onun açlığını giderdi. Genç adamın dudaklarını, boynunu, kollarını tatmak istiyordu, hayır buna ihtiyaç duyuyordu. Onun göğsündeki, sırtındaki, kalçasındaki kasları ellerinin altında hissetmek. Gittikçe tat alma, dokunma ve arzu çılgınlığına dönüşen bir ihtiyaçtı bu.

Max onu sıkıca tutarak samanların üzerine doğru indirirken alev alev yanan teniyle genç kadının bedenini kavuruyordu. Pandora ellerini Max'in vücudunun iki yanından karnına ve daha da aşağıya doğru kaydırarak kadife kadar yumuşak, demir kadar sert organını yakaladı.

Max inledi. "Yüce Tanrım, Haylaz Kız."

Max'in eli Pandora'nın bacaklarının arasına kaydı. Genç kızın şehvetinden ıslanmış ve kayganlaşmış parmaklarıyla onu hafifçe okşadı. Pandora bir beklenti içinde gerginleşmiş bir halde nefesini tuttu. Max'in elinin basıncı arttıkça Pandora bu eşsiz zevkin etkisiyle inlememek için dudağını ısırды. Etrafındaki her şey yok olmuş gibiydi ve yalnızca onun okşamalarının yarattığı, yoğun bir arzu dumanının kuşattığı sarmal

duygunun içinde yaşıyordu. Max'in dokunuşu karşısında kalbi hızla atıyor ve bu bitip tükenmeyen muhteşem gerginliğe nasıl dayanabileceğini merak ediyordu. Sanki bomba gibi patlayıp milyonlarca parçaya bölünecekti.

Birdenbire Max durdu ve Pandora karşı koyamadan yuvarlanarak onun üzerine çıktı. Aşağıya doğru uzanıp eliyle yardım ederek ilk önce nazikçe, sonra yavaş yavaş Pandora'nın içine kaydı.

Pandora nefesini tuttu. "Max?

Max duraksadı. "Evet?"

"Daha önce bunu hiç yapmadığımı biliyor musun?"

Max gözlerini onun gözlerine dikti. "Biliyorum."

"Peki, bildiğine göre..."

Max burnunu Pandora'nın boynuna sürerken çenesinin kenarına hafif öpücükler konduruyordu. Kendisini biraz daha derine iterek genç kıızı tatmin ederken tuhaf ve inanılmaz bir duygu selinin içindeydi. Ta ki bekâret engeliyle karşılaşana kadar. "Haylaz Kız, korkuyorum... Seni incitmek istemem."

Pandora neyle karşılaşacağını ve bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu ama duramayacak kadar ileri gitmişlerdi. Şu anda durmak en son isteyeceği şeydi. Kasları gerildi. "Devam et Max. Lütfen."

Max çok nazik hareketlerle genç kızın içine girip çıkmaya devam etti. Ağzı onun ağzını tamamen kaplamış, dili de bir karşılık bekleyerek uzanıyordu. Pandora'nın heyecanı arttı. Max, birdenbire sertçe abanarak genç kızın içine iyice gömüldü. Pandora keskin bir acı duydu ve bağırdı. "Max, hayır! Dur. Derhal."

"Bekle, Haylaz Kız," diye mırıldandı Max onun kulağına. "Sabret. Sadece bekle. Acı geçecek."

Max yumuşak ve temkinli itişlerle yavaş yavaş hareket ediyordu. Pandora acıya dayanmak için dişlerini sıkmıştı. Bu noktada durmak galiba oyun ruhuna uygun olmayacaktı. Gerçi, bunun öncesinde yaşadıkları zevk de oldukça yeterliydi diye düşündü bir an genç kız.. Yine de ilk baştaki kadar kötü değildi artık. Ashında hoş duygularla karışmış hem acı hem tatlı bir şey. Rahatsızlık duygusu hafifleyerek yerini gittikçe artan heyecana bıraktı. Ürkekçe kalçasını hareket ettirerek Max'inkilere karşılık verdi. Genç adam hızını artırdı. Pandora'nın duyduğu haz da çoğaldı.

Pandora, Max'in omuzlarına sınıksız yapışarak ona karşılık vermek için yukarıya doğru bir yay gibi gerildi. Daha önce hiç tahmin etmediği bir zevk içinde kendisini kaybetmişti. Genç adamın kalbi Pandora'nınkinin üzerinde atıyordu. Pandora'nın bedeni Max'in bedenine çarpıyordu. Hızı kesilmeyen müt-hiş bir sevinç ve duygusal farkındalık girdabına kapılmıştı. Bir kez daha onu sarmalayan bu katıksız sevinci bir zarar görmeden atlatıp atlatmayacağını merak etti ama artık buna aldırmadığının da farkındaydı. Şu andan ve Max'ten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Birdenbire Pandora'nın içinde bir şey patlak verdi. Olağanüstü bir haz dalgası, nefesini, aklını ve ruhunu çalarak tüm bedenini yıkadı. Bir anlığına ya da sonsuza kadar, sanki zamana, uzaklığa ve gerçeğe meydan okuyan, hiç bitmeyen olağanüstü bir anın içinde ikisi de asılı kalmışlardı.

Pandora onun olmuştu, Max de Pandora'nın. Ve hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacaktı.

"Hiç böyle tahmin etmemiştim." Pandora başını Max'in omuzuna gömerek kıkırdadı. "Ah, Max, bu çok..."

“Mükemmel miydi? diye fısıldadı Max ve onu daha çok kendine çekti.

“Mükemmel.” Pandora iç çekti. Max’in kalbi hopladı. Pandora onu seviyordu. Sevmek zorundaydı. Her bakışta, öpücükte ve dokunuşta aşk vardı.

“Öyleyse, ahırını temizlenmiş sayabilir miyiz?” dedi Max, Pandora’nın omzunu hafifçe ısırarak.

Pandora başını kaldırıp gülümserken gözlerindeki pırıltı Max’in kalbini durdurdu. “Bence o puanı fazlasıyla hak ettin.”

Max dudaklarını Pandora’nın alnında gezdirdi.

“Max,” dedi Pandora ona sokularak. “Ne düşünüyorsun?”

“Bu samanların çok rahatsız olduğunu düşünüyorum.”

Pandora güldü. “Başka?”

“Ne kadar şanslı bir adam olduğumu.”

“Daha başka?”

“Bu oyun sona erdiği için minnettar olduğumu.”

Pandora geri çekildi ve kaşlarını çatı. “Sona ermek mi?”

“Devam etmek çok anlamsız.”

“Anlamsız mı?” Pandora’nın sesi sakın çıkmıştı ama gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

“Elbette. Şimdi benimle evlenmek zorundasın.”

“Seninle evlenmek zorunda mıyım?” dedi Pandora yavaşça.

“Kesinlikle. Başka bir seçenek yok.”

Pandora uzun bir süre bakakaldı. “Yani düşündüğün şey bu mu? *Hepsi* bu kadar mı?”

“Şey.” Max kafasını hızla çalıştırdı. Başka ne düşünmesi gerekiyordu? Konuşurken bile cevabının yanlış olduğunu biliyordu. “Evet?”

“Anladım.” Pandora dik oturmak için çabaladı, mesafeli ve sakın bir tavırla gömleğini yakalayarak çıplaklığını örttü. “Söyle bana Max, şimdi neden seninle evlenmek *zorundayım*?”

“Çünkü iffetini kaybettin.” Max sırtımdan edemedi. “Bunu ben yaptım.”

“Ben iffetimi kaybetmiş gibi hissetmiyorum.”

Max kaşlarını çattı. Herhalde sevişmelerinin ne gibi bir sonucu olduğunu anlamıştır, değil mi? “Ama öylesin. Namusunu kurtarmanın tek yolu evlilik.”

“Benim namusum yerinde, teşekkür ederim,” dedi Pandora sertçe. “Şimdi zahmet olmazsa arkanı döner misin lütfen?”

“Pekâlâ ama aşırı iffetli olmak için biraz geç değil mi sence?” Max ayağa kalktı ve arkasını döndü. Bu kadının içine hangi lanet şey girmişti?

“Ayrıca lütfen giyin artık.”

Max giysilerini topladı ve pantolonunu giydi. Arkasında Pandora’nın da giyindiğini duyabiliyordu. “Pandora?” Cevap gelmedi. “Şu anda evliliğin kaçınılmaz olduğunu çok iyi anlıyorsun.”

“Ben öyle bir şey anlamıyorum.” Pandora’nın sesi soğuk ve sertti. “Ahırda basit bir cilveleşmeyle istediğini elde edeceğini sanıyorsan...”

“Cilveleşme mi?” Max gömleğini hızla kafasından geçirip Pandora’ya döndü. “Bu olanları öyle mi düşünüyorsun?”

“Sen ne olduğunu sanıyordun?”

Max’in içinde öfke ve kafa karışıklığı savaşıyordu. “Şu ana kadar istediğin şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Benim istediğim şeyin bu olduğunu biliyorum.”

“Bir yanda ailemdeki kadınları baştan çıkartıp...”

Max çıkıştı. “Baştan çıkartmak mı? Sana baştan çıkmış denemez bence.”

Pandora’nın mavi gözleri öfkeyle parladı. “...seni desteklemelerini, hayır, seninle komplo kurmalarını sağlayarak en

saçma yollardan puan almak var ama diğer yandan da şöyle yapmak,” Pandora kollarını açarak, şöyle yapmak...”

“Ne yapmak?” Max gözlerini kıstı.

“Şöyle... basitçe oyundan sıyrılarak beni kendinle evlenmeye zorlamak. Bu inanılmaz bir şey.”

Max kelimelerini dikkatle seçerek dik dik baktı. “O nedenle mi *bunu* yaptığımı, yaptığımızı düşünüyorsun?”

“İnkâr mı ediyorsun?”

Şüphesiz Max daha önce bu fikre kapılmış ama bu uzun sürmemişti. Çok kısa bir an duraksadı ama sadece o kadar.

“Ben de öyle düşünmüştüm zaten.” Pandora koyu renk saçlarını sinirli bir baş hareketiyle arkaya attı. Artık tamamen giyinmişti. Topuğunun üzerinde dönerek kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü. “*Bu* puan senin, Lordum ama hâlâ alman gereken üç puan daha var ve zaman akıp gidiyor. Geri kalanların kolay olacağını sanma.”

“Kolay mı? Hah!” Max çıkmaya hazırlanan Pandora’ya baktı. “Hayatımın geri kalanını popomdan saman temizlemekle geçireceğim.”

“Sen ancak onu hak ediyorsun!” Pandora dönerek Max’e baktı. Gözleri dolmuştu. “Bahis olsun olmasın, seninle evlenmekten hâlâ atmakta olan kalbimin dev akbabalar tarafından parçalanmasını tercih ederim! Bir şey daha. Çok güzel öpüştüğünü söylediğimde yalan söylüyordum.”

“Birkaç dakika önce zevk alıyor gibiydin,” diye çıkıştı Max.

“Birkaç dakika önce deneyimsiz bir bakireydim. Şimdi itibarsız bir kadının bakış açısına sahip olduğuma göre hata yaptığımı kolayca görebiliyorum.” Pandora dönerek kapıdan dışarıya yürüdü.

“Daha önce bu konuda hiç şikâyet olmamıştı. Sen değer bilmezsin, Haylaz Kız,” diye haykırdı arkasından Max. “Ve aynı zamanda lanet olası bir yalancısın!”

Ne kadar deli bir kadındı bu. Her şeyi, öpüşmesini aşagılıyordu. Öpüşür, okşarken, herhangi bir anda zevk almadığını asla belli etmemişti. Max, kadınlarla ilgili becerilerinde alçakgönüllü olamayacağını rahatça söylerdi. Öpüşürken ya da aşk yaparken nasıl davranması gerektiğini çok iyi bilirdi...

Aşk mı? Max yüksek sesle inledi. İşte buydu. Ona aşık olduğunu söylememişti. Bu mükemmel bir fırsattı ve bu fırsat elinden kayıp gitmişti.

Pandora incinmişti. Bu yüzden onu nasıl suçlayabilirdi ki? Gerçekten duyarsız, kibirli canavarın tekiydi. Bu hatasını telafi etmek zorundaydı. Hem de bu gece. Onun aklını başından alıp ilk ve son olarak aşkını ilan etmeliydi. Bu sabahтан sonra onun tepkisini dert etmeye gerek yoktu. Onun da aynı duyguları paylaştığından emindi.

Max eve doğru yürümeye başladı ve birden sol kalçasının hemen altına keskin bir acı saplandı. Durdu ve pantolonunu çekerek kumaşın yerini değiştirdi ama batma hissi devam etti. Odasına varana kadar buna katlanmak zorundaydı.

Aksi şeytan. Mutlaka Pandora’nın laneti tutmuştur.

Galiba gerçekten sonsuza kadar poposundan saman toplayacaktı.

“Ve sonra tabii ki kıza her zaman tam bir aptal gibi davranıldığını söyledim...”

Bu sözlere cevap olarak söylenmesi gereken sözler kibar gülüşünü hiç bozmayan Pandora’nın dudaklarından döküldü. Fakat büyükannesinin balosunda aralarına katıldığı davetli

grubunda konuşulan konunun ne olduğu doğrudan sorulsa, Pandora'nın hiçbir fikri olmayacaktı. Onun burada bulunuşu bir tür korunmaydı. İnsanların gözünün önünde dururken mükemmel bir saklanma yoluydu.

Şimdiye kadar hiçbir şeyden saklanmamıştı ama şu anda her şeyden kaçmak istiyordu. Tüm dünyadan ve en önemlisi kendisinden. Öyle ya, artık iffetini yitirmiş bir kadındı. Nasıl hissetmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen bozulmuş bir kadın olarak hissetmiyordu ama her zamankinden farklı olduğu kesindi. Düşünceleri karmakarışık, duygularıysa olgunlaşmamıştı. Yine de böyle hissetmesi olayın kendisiyle değil sadece neticesiyle ilgiliydi.

Hâlâ tam inanamıyordu. Aman Tanrım, iffetini kaybetmişti. Hayır, eldivenini veya yelpazesini bir yerde unutmak anlamında kaybetmek değildi bu. Pandora onu olabildiğince güçlü bir şekilde ve mümkün olduğunca uzağa fırlatıp atmıştı. Hem de bunu büyük bir heves ve coşkuyla yapmıştı.

Galiba bu, hayatı boyunca yaşadığı veya belki de yaşayabileceği en harika deneyimdi. En çılgın rüyalarında bile Max'in kollarında olmanın gerçekte ne anlama geldiğini hayal etmemişti.

“Bayan Effington?”

Birden Pandora'nın dikkati, kendisine bekleyen gözlerle bakan suratlara çevrildi. Bir başka zaman olsa hiç duraksamadan kaldığı yerden devam edebilirdi. Fakat bu gece böyle bir aldatmacanın gerektirdiği çabayı gösterecek hali yoktu.

“Lütfen beni affedin,” dedi özür dileyen bir gülümsemeyle. *Namusumu beni sevdiğini sandığım bir adam için boş yere harcadım ve bunu, sadece beni evlenmeye zorlamak için yaptığımı öğrendim. Bu yüzden şu anda tanımadığım insanlarla*

bu saçma sapan konuşmalara katılma isteği duymuyorum. "İlgilenmem gereken bir şey olduğunu şimdi hatırladım."

Pandora onları nazikçe başıyla selamladı ve yüzüne anlamlı bir ifade kondurarak yürüdü.

Davetli kalabalığın arasından yol açmaya çalışırken kendisine yöneltilen selamlamaları fark etmedi bile. Hatta Georgina'nın kızları Cassandra ve Philadelphia, kendi yaşma en yakın olan kuzenleri, onunla konuşmak istediklerinde bile özür dileyerek onlardan kurtuldu. Onların tek istedikleri Max hakkında konuşmaktı ama Pandora'nın kafasında Max'ten başka hiçbir şey olmadığı halde onunla ilgili tartışmak istemiyordu.

Pandora'nın daha iyi bilmesi gerekiyordu. Max kazanmak istiyordu. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Tanrım, bunu fark etmek ne kadar incitmişti onu. Böyle bir acıyı asla düşünemezdi ve insanın böyle bir ıstıraba katlanabileceğini ve hâlâ hayatta kalabileceğini hayal bile edemezdi. Sanki gerçekten kalbi göğsünden koparılıp alınmış gibi hissediyordu. Gözyaşlarının yakıcı ağrısı boğazına batıyordu ve Pandora onları zorla bastırmaya çalışıyordu. Hiç düşünmeden çenesini kaldırdı. Bir damla bile gözyaşı dökmeyecekti. Burada. Herkesin önünde. Ah, tabii ki banyoda kendi kendine ağlamış ve artık hiçbir şey kalmadığını düşünene kadar gözyaşlarını akıtmıştı. Demek ki yanılmıştı.

Bu keder daha ne kadar sürecekti? Ne zaman eski ruh haline ve davranışlarına dönebilecekti? Veya artık eskisi gibi olabilecek miydi?

Pandora yanından geçen bir garsondan bir bardak şampanya alarak düşünceli bir tavırla yudumladı. Onun için gözyaşları da yeni bir deneyimdi. Daha önce hiçbir erkek için ağlamamıştı ve en son ne zaman ağladığını bile unutmuştu.

Gerçekten aşk, önceden bilinmeyen ve hoş olmayan çok çeşitli duyguları da beraberinde getiriyormuş: beceriksizlik, panik, kıskançlık ve şimdi de acı.

Pandora bakışlarını kalabalık balo salonunda gezdirdi. Daha Max'i görmemişti ve onun onurlu davranıp Londra'ya döndüğünü ümit etti. Elbette bunu asla yapmazdı. Oyunlarında onun Pandora'yı elde etmesi kesin galibiyetti ve ödülünü almadan hiçbir yere gitmezdi.

Pandora onunla bir daha karşılaşmaya can atmıyordu ama bu kaçınılmazdı. Max ne söyleyecekti? Pandora ne söyleyecekti?

Acaba diğer insanlar ne söylüyordu? Pandora, burada bulunanların kendisinin gözden düşüşü hakkında aralarında fısıldaşmadıklarına şaşırdı. Dedikodu konusu olmak Pandora için olağan bir şeydi ve aralarında geçenleri Max'in asla açığa vurmayacağından emindi. Yine de Pandora, buradaki her bir kişinin ahırdaki karşılaşmadan haberi olduğu kuşkusunu göz ardı edemiyordu. Acaba şimdi değişik mi görünüyordu? Acaba görünüşünde akılsızlığını ele veren bir şey var mıydı?

Elbette yoktu. Bu, kendi vicdanının sesinden ve aşırı hayal gücünden başka bir şey değildi. Vicdanına daha önce hiç bu kadar fazla kulak vermemişti ama daha önceki suçları bu boyutlara ulaşmamıştı. Şampanyasının kalanını da bir yudumda içtikten sonra şimdi haylaz kız lakabına gerçekten layık olup olmadığını merak etti. Sonuçta, kalbini ve namusunu kaybetmişti ve bundan daha önemli ne olabilirdi ki?

"Bayan Effington, bu dansı bana lütfeder misiniz?" Uzun boylu, çekici, ciddi ifadeli ama güzel gözleri olan bir beyefendi duruyordu karşısında. Pandora onu at gezisinden hayal meyal hatırladı.

Pandora, "Elbette," diye mırıldanarak bardağını bir uşağa uzattı ve yeni kavalyesiyle birlikte piste doğru yürüdü. Vals olmadığına içinden şükretti. Büyükannesi valsi çok severdi ve dansların çoğunun vals olmasında ısrar ederdi. Şu anda Pandora'nın en son isteyeceği şey bir erkeğin kollarında olmaktı. Herhangi bir erkeğin.

Pandora kadril dansının adımlarını hiç çaba harcamadan ve hiç düşünmeden icra etti. Bakışları topluluğun üzerine kaydı. Herhalde bu onun hayal gücü değildi. Büyükannesi, düşes ve annesi bir arada oturmuş sohbet ediyorlardı. Bunda bir tuhafılık yoktu ama birkaç kez kendisine atılan anlamlı bakışlar yakaladı.

Pandora dansın içinde bir dönüş yaptı ve yengelerinin Cynthia'yla konuştuklarını fark etti. Cynthia, Pandora'ya bir bakış atıp hemen ardından sanki bir şey saklıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Ya da Cynthia mahcup mu olmuştu? Utanmış mıydı? Pandora'dan? Yanaklarına ateş bastı. Cynthia, yengelerine bir baş hareketi yaptıktan sonra kadınlar oradan ayrıldılar. Cynthia bir süre dansçıları inceliyormuş gibi göründü, sonra terasa açılan kapılara doğru çabucak yürüdü ve dışarıya süzüldü. Ne yapıyordu acaba?

Pandora onu izlemek istedi ama şu anda ihtiyacı olan en son şey dansın ortasında bırakıp giderek üzerine daha fazla dikkat çekmekti. Sonsuz gibi görünen bir dans. Bir dönüşle teras kapılarını gözden kaçırdı. Birkaç dans adımıdan sonra kapıları tekrar görmeye başladı. Kapılardan birisi açıldı ve Max içeriye girdi.

Pandora şok içinde bir nefes aldı. Görüşü daraldı ve tuhaf bir baş dönmesi hissetti. Bir an düşerek yere yığılacağım sandı. Max mi? Terasta Cynthia'yla birlikte miydi? Bu hiç yoktan bir

şey yaratan kendi hayal gücü değildi. Saklanmaya gerek duymayanlar gizli buluşmalar için تنها yerlere sıvışmamışlardı.

Sonunda dans bitebildi. Pandora kavalyesine teşekkür ederek özür diledi. Bir bardak şampanya daha aldı ve kendisini düşünmeye zorladı. Mantıklı olarak.

Bir plan gerekiyordu ve buna şimdi ihtiyacı vardı. Max'in hâlâ kendisiyle evlenmek isteyip istemediğini bilmiyordu. İstiyorsa da bunun aşkla hiç ilgisi olmadığı açıktı.

Max'in kazanmasına izin veremezdi ama yalnızca üç puana ihtiyacı vardı ve Pandora onu nasıl durduracağını bilmiyordu. Öyle görünüyordu ki şimdilik gerçekten bildiği çok az şey vardı. Düş kırıklığı ve çaresizlik içindeydi ve onu esir almakla tehdit eden panik duygusunu göz ardı etmekte zorlanıyordu.

"Seninle daha önce hiç dans etmediğimizin farkında mısın?" Arkasından Max'in sesi duyuldu.

Pandora derin bir nefes alarak döndü. Max'in gözleriyle karşılaşmadan önce geçen bir saniye içinde gururundan ve belki de yüreğinden arta kalanları kurtarmak için yapabileceği tek şeyi biliyordu.

Başını yana eğerek en parlak gülümsemesiyle Max'i rahatlatmıştı. İlk sezonundan önce çalışmış olduğu gülümsemeydi bu. Şimdi ise çok alışkın olduğu bir gülümseme. Gamzelerini derinleştiren ve herkesin dediğine göre karşı konulmaz bir gülümseme.

Max'in gözleri büyüdü ve yüzünü bir beğeni tebessümü kapladı.

Her şeyden çok şundan emindi ki kalbinin kırıldığını Max'in bilmesine kesinlikle izin veremezdi.

Ve ona âşık olduğunu bilmesine de...

YİRMİNCİ BÖLÜM

Hak Edilmiş Bir Puan

Pandora siyah, kalm ve gür kirpiklerinin arasından Max'e baktı. Heyecan verici kısık bir sesle, "Dans etmedik mi, Lordum?" dedi.

"Hayır." Max'in aniden dudakları kurudu ve ancak boğuk bir sesle konuşabildi. "Etmedik."

"Dans etmeyi atladığımızı nasıl düşünebilirsiniz? Bana öyle geliyor ki birlikte her şeyi yaptık." Pandora'nın gözlerindeki bakış ve sesi kadar davetkârdı. Max zorlukla yutkundu.

Büyülenmiş bir halde Pandora'ya baktı. Sıcak ve inatçı bir arzu yakasına sımsıkı yapışmıştı. "Bu gece enfes görünüyorsun."

"Ah, Lordum. Çok hoş konuşuyorsunuz." Pandora gözlerini Max'ten hiç ayırmadan şampanyasından bir yudum aldı.

Tanrı yardım etsin ki Max'in bu kadın için yapmayacağı şey yoktu. Ya da bu kadını elde etmek için. "Sanırım artık bana kızgın değilsin, değil mi?"

"Yapmayın, Lordum. Hangi akli başında kadın size kızgın kalabilir?"

“Mükemmel.” Max rahat bir nefes aldı. Pandora onu gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu. “Bu sabahki ayrılma şeklimizden sonra, korkuyordum ki, aslında...”

“Korkmak mı? Trent Kontu mu?” Pandora kaygısızca güldü. “Siz bir kahramansınız. Sizin herhangi bir şeyden korkacağınızı düşünemem.”

“Belki de ‘endişeleniyordum’ demek daha doğru olur. Sanıyordum ki sen...” Max düşünceli bir şekilde Pandora’ya baktı. “Sanıyordum ki sen...”

“Ne yapacağımı sanıyordunuz, Lordum?” Pandora masum bir ifadeyle gözlerini açtı. “Sizi görmezden geleceğimi mi? Sizden kaçacağımı mı? Bir şampanya şişesini kapıp kafanızda kıracağımı mı? Belki de sizi vuracağımı, ha?” Pandora baş döndüren bir gülümsemeyle, “Bu kadar saçma bir şeyi aklımdan bile geçirmem,” dedi alayla.

“Düşünmez misin? Neden?”

Pandora tekrar güldü. “Sizin de iyi bildiğiniz gibi, çok berbat bir nişancıyım.” Şampanyasını bitirdi, bir garsonu el işaretiyle çağırıp ona bardağını uzattı. “İkimizin şansına, vals yapma konusunda silah kullanmaktan çok daha becerikliyim.”

“Neyse ki,” diye mırıldandı Max ve Pandora’ya kolunu uzattı. Pandora elini Max’in dirsek kıvrımına yerleştirdi ve ona ancak aşk dolu diye tanımlanabilecek bir bakış attı. Fazlasıyla aşk dolu. Daha önce ona hiç böyle bakmamıştı. Ne bu sabah ne de başka bir zaman. Çok yapay ve aşırı kibar. Ve Pandora’ya uymuyordu. Ya da Max’e.

Max’in karın boşluğuna bir ağırlık oturdu. Pandora’yı piste götürdü ve onu kollarına doğru çekti. O anda onun bedeninin kendisinininkine ne kadar mükemmel bir şekilde uyduğunu düşündü ve onu daha çok kendisine çekme arzusuna

karşı koymaya çalıştı. Zaten istese de yapamazdı. Pandora'nın aşırı cilveli ve sevgi dolu tavrına rağmen, Max'le arasına en görgülü bir yaşlı kadının bile kusur bulamayacağı bir mesafe koyuyordu. Hayır, artık Max'in hiç şüphesi kalmamıştı. Haylaz Kız küplere binmişti.

Sanki her zaman birlikte dans etmişler gibi pistte büyük bir ustalıklarla dönüyorlardı. Sanki bedenleri ve ruhları birbirleri için yaratılmıştı. Lanet olsun. Bu kız bunu neden göremiyordu?

"Bu sabah söylediklerini düşünüp duruyordum," dedi Pandora sanki havadan sudan bahsedermiş gibi.

"Ya?" Max'in sesi tedbirli çıkıyordu. "Hangi söylediklerimden bahsediyorsun?"

"Evliliğin kaçınılmaz olduğu konusundaki söylediklerin. Benim namusumu kurtarmak için."

"Anladım." Max onun düşüncelerini duymak istediğinden tam olarak emin değildi. Bakışlarını Pandora'dan ayırarak onun omzunun üzerinden odaya göz gezdirdi. "Ve?"

"Ve sizin son derece cömert teklifinizi takdir etmekle birlikte, reddetmek zorundayım. Basitçe söylemek gerekirse bu hiç, ah," dedi Max ona göz atarak, "oyun ruhuna uygun değil," diye sözlerini tamamladı onun. "Pekâlâ." dedi gözleri parlayarak.

"Pekâlâ mı?" Pandora'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şaşırdım, Lordum. Benim yitik durumumla ilgili bir detaylı açıklama daha bekliyordum."

Max, Laurie'nin Bayan Weatherly'le dans ettiğini gördü ve iki çiftin arasındaki mesafenin daralması için kaç dönüş yapmaları gerektiğini hesapladı. Pandora'ya gülümsedi. "Seni böyle tercih ederim."

Pandora'nın yüzündeki ifade hiç bozulmadı ama dişlerini hafifçe sıktı ve gözlerinde bir isyankârlık parıldadı. "Bunu düşünecek zaman bulduğuma göre, ben de öyle tercih ederim."

"Ne?" Bu lanet kadın şimdi ne planlıyordu acaba?

Pandora'nın gülümsemesinde hoşnutluktan daha fazlası vardı. "Öyle görünüyor ki önümde bir dünya dolusu yeni fırsat belirdi."

"Fırsat mı?" Herhalde Max'in düşündüğü şeyleri ima ediyor olamazdı, değil mi?

"Kesinlikle. Ve bunun için size teşekkür etmeliyim."

"Bana mı?"

"Ah, bu sabah için değil. Gerçi onun için de teşekkür borçluyum tabii. Hayır, ilk buluşmamızda benim asla bir mürebbiye olamayacağımı söyleyen sizdiniz. Ve yine siz bir başka seçeneği seçmiş olduğumu farz etmiştiniz. Şimdi o seçenek için iyi eğitilmiş durumdayım."

Pandora'nın herhangi birisinin kollarında olduğu düşüncesi bile Max'in kalbini sızlattı. Hiç düşünmeden Pandora'yı kendine çekerek onun isyankâr gözlerinin içine baktı. "İyi eğitilmiş olduğun tek şey benimle evlenmek."

"Kaybettiğinde bu çabaların boşa gidecek."

"Kazandığımda."

Max gözucuyla Bayan Weatherly'i gördü ve aniden durunca Pandora ona çarpıp sendeledi. Bayan Weatherly tamamen aklından çıkmıştı. Döndü ve onun dans pistinde, tam Effington kadınlarının önünde, olması gereken yerde, Laurie'yle yüz yüze olduğunu gördü.

"Neler oluyor orada?" diye mırıldandı Pandora.

"Galiba öğrenmemiz gerekiyor," dedi Max. İkisi birden dans edenlerin etrafından dolanarak çifte doğru yürüdüler.

Bayan Weatherly'nin bakışları bir Max'in bir Laurie'nin gözleri arasında gidip geliyordu. Omuzlarını dikleştirdi, elini kaldırdı ve Laurie'nin suratına bir tokat attı.

Pandora'nın nefesi kesildi. "Aman Tanrım!"

"Tanrım." Max şoke olmuştu. Bunu hiç beklemiyordu.

Laurie şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir şekilde eliyle yanağına dokundu.

Müzik susmuştu ve orada bulunan herkes bu gergin sahneye dikkat kesilmişti. Yaşlı dul düşes müzisyenlere sert bir el işareti yapınca müzik yeniden başladı. Dans edenler tekrar müziğe ayak uydurmaya koyulurken bir taraftan da belli ki ilginç bir skandal haline gelebilecek bu olayın tek bir saniyesini bile kaçırmamaya gayret ediyorlardı.

"Böyle bir şey ima etme cesaretini gösterebildiğinize inanamıyorum." Bayan Weatherly'nin sesi titriyordu ve Max birazcık hayranlık duymaktan kendini alamadı. Küçük kız tahmininden de fazla cesur çıkmıştı.

"Ne?" Laurie'nin gözleri büyümüştü. "Ne dedim ki ben?"

"Bu adam onu incitecek bir şey yaptıysa," diye kendi kendine mırıldandı Pandora. Max'le birlikte büyükannesinin yanında bir noktaya varınca durdular.

"Ne dediğinizi çok iyi biliyorsunuz. Ne ima ettiğinizi! Siz... siz..." Bayan Weatherly ters ters baktı. "Ukala!"

"Şapşal," dedi Pandora alçak sesle.

"Sığır bile denebilir," diye iç çekti Leydi William.

"Hiç şüphesiz." Leydi Edward başını salladı. "Adam kesinlikle bir sığır."

"Sığır mı?" Pandora, Max'e öfkeli bir bakış attı.

Max onu görmezden gelerek Laurie'nin yanına yürüdü. "Şimdi, Bolton, Bayan Weatherly'den özür dile. Derhal."

“Neden?” Laurie’nin bakışları Bayan Weatherly’ninkiyle karşılaştığında kadın anlamlı bir şekilde başka yerlere baktı. “Özür dileyecek bir şey yapmadım.”

“Ne olursa olsun,” dedi Max katı bir tonla. “Özür dilemelisin. Bu meseleyi dışarıda çözmeyi istemiyorsan.”

Laurie gözlerini kısarak Max’i dikkatle inceledi. Max’e öyle gelmişti ki Laurie’nin bir daha hiçbirinin unutamayacağı bir şeyler yapması veya söylemesi an meselesiydi. Max’in bir an önce onu dışarı çıkarması gerekiyordu.

“Pekâlâ,” dedi Laurie yavaşça. “Dışarıda çözelim.” Terasa açılan kapılara doğru yürürken Max de onun arkasından gitti.

“Çok iyi yaptın, Lord Trent,” dedi yaşlı dul düşes. Trent duraksadı ve sıırıtmamaya çalışarak başını salladı. “Gördün mü Pandora? O boğayı, yoksa sığır mıydı, nasıl yendi?”

“Kaçırmam olanaksızdı, büyükanne.” Pandora’nın ifadesi sevimliydi fakat gözlerinde öyle bir bakış vardı ki kötü bir nişancı olsa da olmasa da, şu anda elinde bir silah olmadığı için Max Tanrı’ya sessizce şükretti.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi hayatım?” Yaşlı dul düşesin ses tonu tartışmaya fırsat vermedi.

“Ah, elbette biliyorum,” dedi Pandora, Max’in kanını donduran yumuşak bir sesle. Pandora Max’e daha çok yaklaşarak elini onun koluna koydu. “Puanınızı kutlarım, Lordum. Keyfini çıkarın. Yarın Londra’ya dönüyoruz ve yanınızda insan yiyen kısraklarınız yokken son iki puanı almanız sizin tahmininizden de zor olabilir.”

“Sanmam.” Max’in kendinden emin sesi o puanlardan en az birisi için duyduğu endişeyle çelişiyordu. “Şimdiye kadar çok da zor olmadı.”

“Ah fakat her yarışma sona yaklaştıkça zorlaşmaz mı?” Pandora’nın yüzündeki gülümseme gözlerine pek yansımıyordu ve ses tonundaki meydan okuma apaçıktı. “İyi akşamlar, Lordum.”

Pandora büyükannesini ve diğer hanımları başıyla selamladıktan sonra yürüyüp gitti. Max bir süre onun arkasından bakarken Pandora’nın öfkesini veya zekâsını göz ardı etmenin ne kadar büyük bir hata olduğunu fark etti. Anlaşmalarını kutladıklarından beri ilk defa bir yenilme olasılığı olup olmadığını merak etti.

Max bu düşünceyi kafasından atarak çabucak Laurie’nin arkasından gitti. Karşı duvarı kaplayan Fransız kapılarının birisini çekerek açtı, dışarıya çıktı ve duraklayarak karaltılara baktı. Taş korkulukların üzerinde eşit aralıklarla yerleştirilmiş süslü şamdanlar terasın karşı tarafına doğru ışık çemberleri göndermekte, dikdörtgen şeklindeki ışıklar da kapiya en yakın alanı aydınlatmaktaydı. Fakat terasın kalan bölümüne sadece yıldızların ışığı vurmaktaydı.

“Laurie?”

“Ona bir şey söylemedim, Max.” Laurie yüzünde ciddi bir ifadeyle öne doğru yürüdü.

“Laurie, ben...”

“Hiçbir şey söylemedim.” Laurie hafifçe yanağına dokundu. “En azından bunu hak edecek hiçbir şey.”

“Laurie, bu...”

“Ve seni uyarıyorum, Max, sadece bir puan daha kazanmak için beni dövmek zorunda hissediyorsan ben de karşılık vermek zorunda kalacağım.”

“Laurie...” Acaba bu adam tek bir kelime etmesine izin verecek miydi?

“Pekâlâ, itiraf ediyorum.” Laurie kollarını göğsünde kavuşturdu. “Dans ederken beni idare etmeye çalıştığını ima etmiş olabilirim ama kahretsin, Max. O küçük şımarık beni lanet olası balo salonunun her tarafına itip duruyordu.”

Max gülmemeye çalıştı. “Laurie...”

“Ve yine de, bu davranışın tüm bunları hak ettiğini düşünmüyorum. Dans pistinde sinir bozucu bir şekilde üstünlük sağlamaya çalıştığı için iyi dans edemediğini söylemek ya da kişiliğine dil uzatmak gibi bir şey yapmadım. Ashını sorarsan Max,” Laurie’nin sesinde şüpheli bir tonlama vardı. “Aksine ben biraz, herhalde...”

“Onu beğeniyor musun?”

“Galiba,” dedi Laurie isteksizce. “Galiba beğenmekten de fazla.”

“Anlıyorum.”

“Haydi, Max, bu ses tonuyla konuşman gerekmiyor sanki...”

Max’in kullandığı kapının birkaç metre aşağısındaki kapılardan biri açıldı ve Bayan Weatherly görüldü. Max’e bir göz attı.

Max sıırttı.

Bayan Weatherly güldü.

Laurie ters ters baktı. “Bence bu hiç de komik değil. Bir dakika önce çileden çıkmıştın ve onu savunmak için olay çıkar...” Laurie bir Max’e, bir kıza baktı ve gözlerini kısıp konuştu: “Yoksa tüm bunlar bir numara mıydı?”

“Hem de en mükemmeliydi.” Max abartılı bir hareketle Bayan Weatherly’nin karşısında yerlere kadar eğildi. “Olağanüstü bir iş çıkardığınız için takdirlerimi sunuyorum. Size teşekkür ve minnet borçluyum.” Bayan Weatherly bir reverans yaptı. “Benim için bir zevkti, Lordum.”

“Ona ne şüphe,” diye mırıldandı Laurie.

Bayan Weatherly, Laurie'ye doğru bir adım attı. “Trent’im kazanmasını garanti edebilmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair sizi uyarmıştım. Aslında sizi buraya davet etmek benim fikrimdi. Gözümün üstünüzde olması iyi olur diye düşündüm, Lawrence.”

Lawrence mı?

“Beni herkesin önünde küçük düşürüp aptal yerine koydunuz.” Laurie’nin sesinde incinmiş bir ifade vardı ama Max onun söylediklerinin ne kadarının gerçek ne kadarının da ilgi çekmek için bir oyun olduğunu merak etti. “Bir Effington’ın yanma yaklaşımadan önce bunu düşünmeliydim. Bu aileyle ilgili ne olursa olsun bu tür şeylerin beklenmesi gerekir.”

Max kaşlarını çatı. “Sen ne...”

“Haydi canım, saçmalamayın.” Bayan Weatherly yumruklarını kalçalarının üzerine koymuş Laurie’ye sabit bakışlarla bakıyordu. “Hâlâ fark etmediyseniz, şunu bilmelisiniz ki Effington’lar ya da en azından Effington kadınları bunun bir rol olduğunu çok iyi biliyor.”

“Peki ama bu bana hiç de rol gibi gelmedi.” Laurie yanağını ovdu. “Acıdı.”

“Çok üzgünüm.” Bayan Weatherly avcunu onun yanağına koydu ve birden Max ikisinin ne kadar çekici bir çift olduklarını fark etti. Laurie kızıdan ancak birkaç santimetre daha uzundu. Kapılardan ve yıldızlardan gelen ışıkların karışımı içinde ikisinin de açık renk saçları altın ve gümüş gibi parlıyordu. Uzun boylarıyla sanki Shakespeare’in sayfalarından fırlamış peri asilleri gibi ruhani bir görünümüleri vardı.

“Gerçekten üzgün müsünüz?” dedi Laurie yumuşak bir sesle ve Bayan Weatherly’nin elini dudaklarına götürdü.

“Şey, Laurie,” dedi Max huzursuz bir sesle.

“Üzgünüm.” Bayan Weatherly’in sesi söylediklerinden çok daha fazla anlam taşıyordu. “Asla sizi incitmek istemedim.”

Laurie kollarını kaydırarak kızın beline doladı ve onu kendisine doğru çekti. “Beni bir daha incitmeyeceğinize söz veriyor musunuz öyleyse?”

“Bayan Weatherly?” Max sesini yükseltti.

Genç kızın cevabı Max’in duymayacağı kadar alçaktı ve Max buna şükretti.

Laurie güldü. Birdenbire, Bayan Weatherly’in kolları Laurie’nin boynuna dolandı ve dudakları fazlasıyla ateşli bir öpücükle birleşti.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Max kendi kendine. Başına kan hücum etti ve onlara çabucak arkasını döndü. Bazı şeyler vardır ki en eski arkadaşının bile görmemesi gerekir. Ah, tabii ki daha önce Laurie’yi kadınlarla öpüşürken görmüştü ama onlar, şey, kesinlikle Bayan Weatherly gibi kadınlar değildi.

Bayan Weatherly mi? Max bir ah çekti. Pandora onun diğer yaptıklarını affederse ki bu akşamki tavrına bakılırsa affetmesi uzun zaman alacaktı, buna nasıl bir tepki gösterecekti acaba? Her nedense, Pandora birden Laurie’ye soğuk davranmaya başlamıştı. Şüphesiz bu yeni gelişmenin suçunu doğrudan Max’in üzerine atacaktı.

Max abartılı bir sesle boğazını temizledi.

Tutku dolu sesler devam etti.

Max tekrar denedi.

Bayan Weatherly kıkırdadı. Laurie bir şeyler mırıldanarak güldü.

“Laurie?” Max bir kez daha denedi. “Bayan Weatherly?”

“Tamam, Max,” dedi Laurie sırtarak. “Artık bakabilirsin.”

Max döndü. Laurie ile Bayan Weatherly hâlâ yüz yüze ve birbirlerine fazlasıyla yaklaşmış bir halde ayakta duruyorlardı. Elleri kenetlenmişti ama en azından artık kollarıyla birbirlerini sarmıyorlardı. Her ikisi de çok anlamsız bir şekilde sırtıyordu.

“Sanırım, içeriye girmem gerekiyor,” dedi Bayan Weatherly Laurie’ye bakarak.

“Bu mütevazı ukala Londra’ya döndüğümüzde sizi ziyaret edebilir mi acaba?” Laurie’nin ses tonu tasasızdı ama sözlerinin altında ciddi bir anlam yatıyordu. Max küçük dilini yutmuş bir halde en iyi arkadaşına bakakalmıştı.

“Siz ziyaretime gelmezseniz ben size gelmek zorunda kalacağım.”

“Bayan Weatherly!” Max bu verilen söze şoke olmuştu.

“Haklıdınız, Lordum. Pandora’yla çok fazla zaman geçirdim.” Laurie’ye son bir kez gülümseyerek döndü ve kapıya doğru ilerledi.

Balo salonunun içinde gözden kaybolana kadar Laurie bakışlarını ondan ayırmadı. Max merakla kaşını kaldırdı. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Deneyimsiz bir kadına göre son derece güzel öpüşüyor.” Laurie’nin sesinde bir merak vardı. “Sanırım bu coşkudan...”

“Laurie,” diye çıktı Max ve arkadaşı birden gözlerini ona çevirdi. “Ne oyunu oynuyorsun?”

“Oyun mu?” dedi Laurie şaşkın bir tavırla. “Ben oyun filan oynamıyorum.”

Max yaklaşarak bir süre Laurie’yi süzdü. Yüzünde şaşkınlık ve korkuyla karışık tuhaf bir ifade vardı. “Ona âşık olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?”

“Âşık mı?” Laurie güldü. “Ah, hiç öyle düşün...” Laurie yürekten bir iç çekti ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “Bilmiyorum.”

“Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama aramıza hoş geldin.”

“Aranıza katılmak asla planlamadığım bir şeydi,” dedi Laurie alaycı bir tavrıyla.

“Hiçbir erkek bunu planlamaz.” Max sırtıttı. “Kulübe üyelik adım adım yaklaşıyor.”

Laurie gözlerini kıstı. “Bunun anlamı?..”

“Korkarım öyle.” Max omuz silkti.

“Anladım.”

“Ne? Karşı çıkmak yok mu? Pandora’nın kalbimi nasıl kıracağı hakkında nutuk yok mu? Hayatımın nasıl mahvolacağına dair bir söylev yok mu? Korkunç sonum hakkında?”

Laurie başını salladı. “Şimdi değil. Aşkla kavga edemem.” Durakladı. “Hay... Bayan Effington’a söyledin mi?”

“Bu gece söylemeye karar vermiştim.” Max iç çekti. “Zaten bildiğini düşünmüştüm ama görünüşe bakılırsa bilmiyor.”

“Anladığımdan emin olmalıyım,” dedi Laurie yavaşça: “Kadını seviyorsun. Ama ona söylemedin. Ve onun sınavlarını geçmek için tüm ailesiyle ve aynı zamanda ona yardım etmekten çok onun gururunu hem özel olarak hem de herkesin önünde inciten bir tavır takman sosyetenin çoğunluğu ile birlikte gücünün yeteceği her şeyi yaptın. Buna rağmen ona duygularını anlatmakta başarılı olamadın.”

“Bunu o yönden düşünmemiştim.” Max’in yüreği burkuldu, midesine kurşun gibi bir ağırlık çöktü. “Bu oldukça tatsız görünüyor.”

Max kesinlikle Pandora'yı aptal durumuna düşürmek istememişti. Bu yalnızca oyunlarının istenmeyen bir sonucuydu. Bu sabahla birlikte... Max derin bir iç çekti. Pandora'nın, bu sevişmeyi Max'in oyunu kazanıp kendisiyle evlenmek için tasarladığı bir hile zannetmesi şaşılacak bir şey değildi.

"O zaman onu sevdiğini söyle ona."

"Hayır," dedi Max hiç duraksamadan. "Şimdi değil."

"Neden?"

"Çünkü onun duygularını bilmiyorum. Bildiğimi sanıyordum ama..." Max başını salladı.

Max her zaman Pandora'dan samimi bir gülücük koparmayı başarmıştı ama bu gece onun aşırı hoş ve açıkça sahte olan tavrını delmeyi başaramamıştı. Acaba kızın ona karşı hissetmiş olabileceği bir sevgi, onun gururuna yaptığı saldırıyla yıkılıp gitmiş miydi? Duygularını itiraf etmesine şimdi engel olan şey acaba kendi kibri miydi?

"Bayan Weatherly'e bundan bahsetmezsen sevinirim."

"Elbette." Laurie'nin sesi düşünceliydi. "Cynthia'ya tek bir kelime etmem."

"Cynthia mı?"

"Bu onun ismi." Laurie süklüm püklüm omuzlarını silkti. "Bunun pek uygun düşmediğini biliyorum ama bu o kadar hoş bir yaramazlık ki. Sen de konuşacağım tek kişisin. Sen de Hayl... Bayan Effington'a Pandora diye hitap ediyorsun. Ve de o sana..."

"Max diyor."

Yapmayın, Lordum. Hangi aklı başında kadın size kızgın kalabilir?

Max'in midesindeki ağırlık arttı.

Ona bir kere bile Max demediği bu gecenin dışında.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Umutsuz Bir Hamle

“*Pekâlâ?*” Pandora kollarını göğsünde kavuşturmuş, Laurie’ye endişeli ve sabırsız gözlerle bakıyordu. “Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

“Emin değilim,” dedi Laurie düşünceli bir tavırla. Effington’ların oturma odasındaki şöminenin önünde durmuş konuşurken, şömine rafını dolduran çeşitli boylarda süs eşyalarını eline alıyor ve tekrar yerlerine koyuyordu. Şeytan görünümlü bir papağan antika eşyaların arasına konmuş, adeta normal bir kuş değil de muhafızlık yapan bir gargoyl gibi Laurie’yi gözlüyordu. Laurie bu tüylü yaratığın tek istediği şeyin gagasını güzel ve lezzetli bir ele batırmak olduğundan şüphe duydu.

Kuşun dışında, burası sadece karmakarışık bir çeşitlenme olması açısından bile büyüleyici bir sergi oluşturmuştu ve Laurie bu sergiyi oluşturan parçalara hak ettikleri ilgiyi gösterebilmeyi isterdi Fakat şu anda bu koleksiyon, sadece Pandora’nın olmayacak önerileri hakkındaki düşüncelerini gizleyebilmesine yarıyordu.

“Max’in oyunu kazanması için yeterince zamanı var ve ben bir şeyler yapmak zorundayım.” Pandora dalgın ve sinirli bir tavırla ellerini ovuşturuyordu. “Oyun altı gün sonra bitecek. Max’in yapması gereken iki sınav daha var. Altın elmaları bulmak şöyle dursun, üç başlı canavarı da nasıl yeneceğini aklım almıyor. Ama adam şeytan gibi zeki ve bir şeyler uyduracağından hiç şüphem yok.”

“Olabilir.” Özellikle günün erken saatlerinde Max’in altın elmalarını seçtiğinden beri. Üç elmanın bir arada altın bir zincire asılı olduğu zarifçe işlenmiş takı, şu an itibarıyla Laurie’nin yeğelinin cebinde durmaktaydı. Arkadaşının bu oyunu kazanacağından şüphe etmiyordu ve artık bunun kötü bir fikir olduğundan da emin değildi. Pandora’yı artık insan yiyen bir cadalog gibi görmekten de vazgeçmişti.

Pandora derin bir nefes aldı. “Ben Londra’dan bir beyefendi eşliğinde ayrılırsam...”

“Ya da durumuna göre, bir şapşalın.” Laurie çömleği yerine koydu.

“Ya da bir şapşalın.” Pandora başını salladı ve gülümsedi. Kendisine rağmen eğlendiği belliydi. “Sana başka bir teklif yapacağım, Bolton. Bundan sonra bana Haylaz Kız demekten vazgeçersen ben de sana şapşal demeyeceğim.”

“Ama bu kulağa çok eğlenceli geliyor,” diye mırıldandı Laurie.

“Ben de aslında şapşalı tercih ederim. Söylendiği zaman hoş bir duygu veriyor. Tınısı güzel ve tam isabetli. Sanırım Ş sesinden kaynaklanıyor.” Pandora durakladı ve “Şapşal,” diye daha fazla vurgulayarak tekrarladı.

“Bu kadar yeter, teşekkür ederim. Sana katılıyorum.” Laurie kollarını kavuşturarak Pandora’yı süzdü. “Öyleyse

bundan böyle Vikont Bolton ve Bayan Effington mı olacak? Gerçi senin önerindeki işbirliğimizi düşünürsek Laurie ve Pandora olmalı.”

“İyi. Sen nasıl istersen.” Pandora önemsemez bir el hareketi yaptı. “Ne diyordum, Londra’dan birlikte ayrılırsak ve Max’i bizim Gretna Green’e gittiğimize inandırırırsak...”

“Geçmişteki günahları tekrarlayarak,” dedi Laurie yavaşça.

“İşte bundan dolayı planımız gerçekleşecek.” Özünde ben hükmen yenik sayılıyorum, Max de kazanmış olacak. Ama ben evli olursam onun talep edeceği bir ödül olmayacak. Max oyunun sona erdiğini fark edecek ve arkamızdan gelmesi de onun için bir anlam taşımayacak.”

“Peters’a bir not bırakacağım ve bizim gittiğimizin ertesi günü bunu Max’e vermesi için talimat vereceğim. Bu bize bol bol zaman kazandıracak. Bu notta da en son birlikte,” Pandora güçlkle yutkundu, “kaçmaya çalıştığımız ve önceki duygularımız filan yazacak...” Pandora çaresiz bir tavırla ellerini iki yana açarak salladı.

Laurie sersemlemiş bir şekilde bakakaldı. Hayl... Pandora Effington’la “çaresiz” kelimesini bağdaştıracakını hiçbir zaman düşünmemişti.

“Buna inanacağını düşünüyor musun?”

“Gururuyla biraz sorun yaşayabilir ama her neyse, biz Max’in süresi dolana kadar dönmeyeceğiz.”

“Ve seni bulamazsa son puanlarını kazanamaz.”

“Aynen öyle. Evet, ne diyorsun?”

Laurie kaşlarını çatı. “Umarım bunu planın bir parçası anlamında algılıyorsundur, Pandora. Herhangi bir kırgınlığa sebep olmak istemem ve bu günlerde evlilik hakkındaki fi-

kirlerim tamamen değişmiş durumda. Ama ben evlenmek istemiyorum, yani *seninle*.”

“Öyleyse bu plan gayet güzel işler,” dedi Pandora ifadesiz bir sesle. “Benim de *seninle* evlenmek gibi bir arzum yok.”

“Yok mu?” Laurie’nin şaşırdığı pek söylenemezdi.

“Kesinlikle yok.”

“Bunu bu kadar şiddetli söylemen gerekmezdi,” dedi Laurie alçak sesle.

“Ah, yapma Laurie. Son söylediklerimle kıyaslanırsa, ne demiştim? *Seninle* insan yiyen aslanlar arasında yapılan bir seçime göre sadece ‘kesinlikle yok’ ifadesi oldukça yumuşak kalıyor.” Pandora yumuşak bir sesle güldü. “Benim planımda evlilik değil yalnızca evlenmeye niyet etme görüntüsü var.”

“Evliliğe niyet etmiş görüntüsü...” Tuhaf bir şekilde Laurie onun ne demek istediğini anladı. Daha da tuhafı, sanki plan kesinlikle yürüyecekmiş gibi konuşmuştu. “Prensipte bunu kabul edebilirim ama tüm bunların sonuçlarını hiç düşündün mü? Londra’daki herkes *seninle* Max arasındaki bu yarışmayı izliyor. *Seninle* birlikte kaçmamız uzun süre sır olarak kalmayacaktır. Bu defa yanımızda başka iki çift de olmayacak ki geçen sefer bunun seni tamamen mahvolmaktan kurtaran bir faktör olduğunu düşünmüşümdür hep. Bu plan *senin* itibarını onarılamayacak bir biçimde paramparça edecektir.”

“Şüphesiz.” Pandora sanki bunun önemi yokmuş gibi düşüncesiz bir tavırla omuz silkti. “Sanırım benim böyle bir sonla karşılaşacağımı bekleyen birçok kişi vardır. Yapabileceğimin en aşağısı onların beklentilerini doğru çıkarmak olur. Bu da Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı’na yakışan bir kader olur, öyle değil mi?”

Laurie uzun bir süre bakakaldı. Şu anda Pandora kesinlikle bir haylaz kıza benzemiyordu. Kırılğan, narin ve de son derece üzgün görünüyordu. Max bu kıza Tanrı bilir ne yapmıştı? “Bunda en büyük suçlu ben olabilirim. Çok geç ama özür dilerim.”

“Teşekkür ederim, Laurie ama sen sadece bana bu lakabı bahsettin. Ben de ona layık olmak için elimden geleni yaptım.” Pandora başını salladı ve sanki soğuktan ya da yüzleşmesi zor bir gerçekten korunmak ister gibi kollarıyla kendisine sarıldı. “Yıllar içinde herkesin, senin bir rezalete karışacağından emin olarak ve belki de bunu ümit ederek her adımını izlediğini bilmek ve aşırıya kaçmakla kararında olmak arasındaki ince çizgide yürümek benim için oldukça zor oldu.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Öyle mi? Peki yüksek sesle söylediklerin ne olursa olsun, kendi kendine, için için, senin de tek isteğinin dünyadaki diğer insanların istediği şey olduğunu da tahmin edebiliyor musun acaba? Ve sonunda bunu bile elde edemeyeceğin fikriyle dehşete düşmüştün çünkü tam olarak hak etmediğin bir şöhrete layık olmaya çalışmakla fazlasıyla meşguldün, değil mi?” Pandora, Laurie’yle göz göze geldi. “Günahların için adil bir ceza, sanırım.”

“Adil denemez,” diye mırıldandı Laurie ani bir farkındalık yaşayarak. Pandora tanıdığı birisine çok benziyordu. Kendisine mi? Kendisinin de toplum yanı özel yanından çok farklı değil miydi? Ve özel benliği o kadar derinlere gömülmüştü ki Max bile onu tanımakta güçlük çekerti.

“Evet, bana yardım edecek misin?”

“Daha karar vermedim. Tartışmamız gereken birçok detay var.” Laurie durakladı. “Öncelikle, Max büyük bir olasılıkla

beni öldürecektir. Gerçekten. Şafak vakti ya tabancalarla ya da muhtemelen çıplak elleriyle.”

“Sanmam. Belki de oldukça rahatlayacaktır,” dedi daha çok kendi kendine konuşur gibi.

Neler olmuştu bu kıza? Bu kesinlikle çiftlikte şakalaştığı o Haylaz Kız ya da daha doğrusu o Pandora değildi. Sanki ruhu kırılmış gibiydi. Ya da kalbi.

Laurie bunu daha önce fark etmeliydi. Bu her şeyi açıklıyordu. Laurie’nin korktuğu gibi Max kızın kalbini kırmıştı. Beyninin içinde ilk başta Pandora’dan çok Max’in kalbinin kırılmasından korktuğunu hatırlatan sesi göz ardı etti. Ama nasıl olmuştu bu? Max onu seviyordu. Belli ki Pandora da onu seviyordu. Tabii ki, hiçbirisi de duygularını açıklamadıysa... ne kadar üzücü bir karmaşaydı bu.

Peki ya Cynthia? Bu sahte kaçısa onun tepkisi ne olacaktı? Laurie’nin onu sevdiğini ve duygularına karşılık vermesini beklediği kadar, o da Max’e yardım etmek için gereken her şeyi yapmaktan kaçınmıyordu. Laurie yanağında onun tokadının acısını ve aşağılanmanın bir o kadar da kötü sızısını hâlâ hissediyordu. Ona bir açıklama notu gönderebilirdi ama Cynthia gerçeği Max’e anlatacak ve Max onları bulmak için dünyayı yerinden oynatacaktı.

Bu da tam Max’in yapması gereken şeydi.

“Bu gece gitmek istiyorum.”

“Pandora.” Laurie ona yaklaştı ve güçlü duygularıyla gölgelenen güzel mavi gözlerine baktı. “Max’e âşık mısınız?”

Pandora bakışlarını ondan kaçırmaya fırsat bulamadan Laurie o gözlerde şimşek gibi çakan öyle yoğun bir acı gördü ki birden soluğu kesildi. “Bu noktada onun pek önemi yok. Sen kendin söyledin. Oyunu Max kazanırsa başka seçenek

kalmaz. Dolayısıyla onun kazanmasına izin veremem. Şimdi.” Pandora rahatlamak için bir nefes aldı. “Birlikte çalışmaya karar verdik. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

Ona şimdi yardım etmek kesinlikle geçmişten kalan herhangi bir namus borcunu silecekti. Laurie, Pandora’ya o kadar borçluydu. Ve Max de puan kazanmak için Laurie’yi herkesin önünde küçük düşürücü bir şekilde kullandıktan sonra birazcık da Laurie’nin oynayacağı bir oyunu fazlasıyla hak etmişti.

“Ben bu gece ayrılamam.” Laurie uzun bir nefes aldı. “Ama yarın gidebiliriz.”

Pandora’nın kaşları endişeyle çatıldı. “Yarın çok geç olabilir. Son iki puanı alabilir ve... Beni affet, panikle böyle konuşuyorum, hepsi bu. Bu benim için yeni bir duygu ve onu kontrol etmekte oldukça zorlanıyorum. Pekâlâ. Öyleyse yarın,” dedi burnunu kırıstırarak. Pandora, Laurie’nin gözlerine baktı. “Max’e bundan bahsetmeyeceğine söz veriyorsun, değil mi?”

“Elbette,” diye yalan söyledi Laurie. Kendi planını yapmak için yirmi dört saati vardı. Pandora ve Max birbirlerine duygularını açıklarlarsa bu oyundaki yan oyuncular kendi yaşamlarıyla ilgilenebileceklerdi. Ve Laurie de kendi hayatıyla ilgilenmeyi çok istiyordu. Özellikle bu hayat uzun boylu, zarif ve oldukça hoş Bayan Weatherly’le ilgiliyse.

“O zaman ben bir araba ayarlarım. Son bir şey daha.” Laurie kendi planını geliştirebilmek için Pandora’nın hakkında tüm detayları bilmeliydi. “Sen gerçekten Max’in peşimizden gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Ah, hiç de öyle düşünmüyorum. Sadece gelmesi anlamsız olurdu dedim. Bak şimdi, güneye, İskoçya’ya gitmeye niyetim

yok.” Pandora gülümsedi. Laurie oraya geldiğinden beri ilk kez onun yüzünde gerçek bir gülümseme görmüştü.

“Güneybatıya gideceğiz. Bath yılın bu zamanında güzel olur.”

“... Bence aralarında her ne olduysa, bunu çözmenin yolu onların birlikte çalışmasını sağlamak.” Cynthia, Leydi Harold’ın yatak odasını enine doğru arşınıyordu. “Gördüğüm kadarıyla güçlerini birleştirmek durumunda kalmaları dışında hep birbirlerine karşı olarak yarıştılar. Örneğin, o handa...”

“Evet, Harry o küçük maceradan bahsetti,” dedi Leydi Harold ciddi bir sesle. “Umarım onun kadar riskli bir şey düşünmüyorsunuzdur, değil mi?”

“Hiç değil. Ama bir fikrim var.” Cynthia derin bir nefes aldı ve konuya atladı. “Bir kaçırma planı öneriyorum.”

Leydi Harold’ın kaşları kalktı. “Yani kimi kaçırmamızı öneriyorsun?”

“Ah, hayır. Biz kaçırılanlar değiliz. Biz kurbanız. Pandora tehlikede olduğumuza inanırsa, bizi kurtarmak için hiçbir engel tanımaz. Ve Lord Trent onun tek başına arkamıza düşmesine asla izin vermez.”

“Bu işe yarayabilir,” dedi Leydi Harold düşünceli bir tavırla. “Açıkça birisinin bir şey yapması gerekiyor, bir an önce. Oyunun bitmesine yalnızca birkaç gün kaldı.”

“Öyleyse, yarın olsun mu?”

“Mükemmel.” Leydi Harold kaşlarını çattı. “Birkaç gün önce, Pandora’nın Lord Trent’le çok ilgilendiğine dair büyük paralara bahse girebilirdim. Şimdi ise ne hissettiğinden emin değilim.”

“Ben onu sevdiğinden eminim. Başka hiçbir şey bir anlam ifade etmiyor. Daha önce hiçbir konuda bu kadar tuhaf davrandığını gördünüz mü?”

“Asla.”

“Biraz önce benimle konuşmadı bile.” Cynthia başını salladı. “Sadece kapının aralığından seslenerek hasta olduğunu söyledi. Ancak sesi hiç de hasta gibi çıkmıyordu. Sonra da bana gitmemi söyledi.”

“Pandora hiç hasta olmaz.”

“Biliyorum. Düşüncesi bile oldukça sinir bozucu.”

“Birazcık şansımız yaver giderse işleri yoluna koyabiliriz. Kızımın mutluluğunu garantiye almak için kendi kaçırılmamı planlamak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.” Leydi Harold gizli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alçalttı. “Kim bilir ne kadar eğlenceli bir macera olacak bu. Yıllardır hiç macera yaşamamıştım. Bir zamanlar oldukça maceralı bir dönemim olmuştu tabii. İşte o zaman Lord Harold’la tanışmıştık.”

“Gerçekten mi?” Bu itiraf aslında o kadar da şaşırtıcı değildi. Cynthia Leydi Harold’ın, geçmişi maceralarla dolu bir kadın olabileceğini umardı. “Pandora biliyor mu?”

“Yüce Tanrım, umarım bilmez.” Leydi Harold güldü. “Pandora, bir aile geleneğini sürdürmenin alın yazısı olduğuna inanmadan da şu haliyle zaten çok fazla maceracı.”

“Çok da mantıklı gelmiyor,” diye mırıldandı Cynthia.

“O halde, yarma gelince. Bence ilk önce...”

Leydi Harold planlarının detaylarıyla ilgili konuşuyordu ama Cynthia’nın aklı hâlâ ona heyecan veren macera fikrindeydi. Bu onun ilk macerası olacaktı ama aynı zamanda da sonuncusu mu olacaktı acaba? Kendi kızından gizleyeceği başka maceraları da olacak mıydı? Sarışın, uzun boylu, tıpkı

babasına benzeyen bir kız mı? O babanın tam olarak kim olmasını istediğini düşününce her tarafına ateş bastı.

Ve hepsinin içinde en büyük macerasının bu olup olmayacağını merak etti.

Kaçmak şimdiye kadar aklına gelen fikirlerin en aptalcası olabiliirdi.

Pandora yatağının üzerindeki bavulun içine bir elbise daha attı. Yine de şu anda aklına gelen tek fikir buydu.

Max'in onu sevmediğini bilmenin korkunç acısı hiç geçecek miydi acaba? Muhtemelen geçmeyecekti. İlk başta keskin bir bıçak gibi kalbine saplanan acı, sonradan donuk, sabit bir ağrıya dönüşmüştü. Fakat Pandora bu ağrının daima onunla birlikte kalacağından şüphe ediyordu.

Kararlılık Pandora'nın omuzlarını dikleştirdi. Bununla yaşamak zorundaysa yaşayacaktı. Gerekiyorsa, hayatının geri kalan günlerinde de buna katlanabiliirdi.

Hayatının geri kalan günleri mi? Hah. Dolabına doğru yürüyüp hızla bir elbise daha çekti. Ne hayatı? İtibarı beş paralık, geleceği karanlık ve mutluluk ümitleri tamamen yıkılmış olacaktı. Max'in sevgisi olmadan hiçbir durumda mutlu olmasına imkân yoktu.

Şimdi de mutlu değildi zaten. Bunu düşündüğünde, Max'le ilk konuştukları andan bu yana gerçekten hiç kendisi gibi davranmadığını fark etti. Her zamanki tavırları kaybolmuş, huzursuz, değişken ve hüzünlü bir yabancı olup çıkmıştı. Ve bu yeni Pandora'dan hiç mi hiç hoşlanmamıştı.

Her tarafını bir öfke kapladı. Max onun kalbini kırdığından beri belirli aralıklarla hep böyle hissediyordu. Bunu ona nasıl yapabilmişti? Birlikte paylaştıkları o muhteşem anı

kendi bencil amaçları için nasıl kullanabilirdi? Kelimenin tam anlamıyla gerçekten bir hovarda, serseri, alçak ve hayvandı.

Pandora elbiseyi hırsla yumruklayarak çantaya sokuşturdu. Sanki üzüntüsünden o sorumluymuş gibi. Gerçekte suç Max'te olduğu kadar kendisindeydi de. Keşke bu kadar aptal olmasaydı. Keşke kendine hâkim olsaydı da kalbine kulak asmasaydı.

Keşke âşık olmasaydı.

Ve şimdi de kaçıyordu. Şu anda bile bunun son derece aptalca bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Onu sevmeyen bir adamla evlenmekten kendisini kurtarmanın başka yolları da olabilirdi ama şu anda kesinlikle aklına hiçbir gelmiyordu. Fazla zamanı da kalmamıştı. Max'in son iki sınavı da geçeceğinden şüphesi yoktu ve o zaman kaderi çizilmiş olacaktı.

Hayır. O kadere uysalca boyun eğmeyecekti. Hayatının geri kalanı sefil ve bedbaht olacaksa en azından onu oraya götürecek olan yolu kendi seçebilecekti. Ne kadar aptalca olursa olsun, sadece birkaç saat içinde o yoldaki ilk adımını atacaktı.

Ve bunun geri dönüşü olmayacaktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Bahisler Yükseltiliyor

Şimdi Laurie neyin peşindeydi? Max'in kafası, son sınavı geçmek için bir yol bulmaya çalışırken yeteri kadar dolu değil miydi? Bu da, çabalarını engellemek için Laurie'nin girişimlerinden biriye, eski arkadaş olsun olmasın, onu dövmek ya da daha beterini yapmak zorunda kalacaktı.

Yağmur cama çarparak yağıyor, çakan şimşek çekilmiş perdelerin arkasındaki pencereleri aydınlatıyordu. Gece adeta Max'in ruh halinin birebir yansımasıydı.

Max çalışma masasındaki koltukta arkasına yaslanmış, Laurie'nin hizmetçilerinden birisinin getirdiği notu inceliyordu. Uşak görüp de getirene kadar, not kapının yanındaki masada bir saat kadar durmuş ve kimse onu görmemişti.

Sevgili Max,

Seninle daha önce tartıştığımız yolculuğa çıkmaya karar verdim. Ancak yurt dışında bir yerlere gitmiyorum. İskoçya'ya bile gitmek çekici gelmiyor.

Dönüş ne zaman olur bilmiyorum, belki beş ay belki de beş gün. Dolayısıyla bu oyun konusundaki müdahalelerim sona eriyor.

Sonradan düşününce haklı olduğuna karar verdim. Doğru planlanmış evlilik olursa bunda asla tuzak yoktur. Benim daha önceki tavrım, kaçınılmaz sonu önlemek için sadece bir numara ve kendime oynadığım bir oyundu.

Garip bir biçimde nasıl da geçmişteki hataları tekrarlamaya mahkûm görünüyoruz. Gerçi itiraf etmeliyim ki yılın bu vaktinde her zaman hoş olan, kendime ait banyoda uzanıyor olmayı, haylaz kızlarla uğraştırıcı ama çekici başka kızların umutsuz davranışlarını düşünüyor olmayı, böylelikle de kendi kişiliğimi sorgulamaktan kaçıyor olmayı tercih ederdim.

Böyle bir zamanda seni terk ettiğim için beni affet ama başka seçenek yok. Kendi yolumu izlemek benim için gerekli. Gerçi böyle bir şeyi kendimden değil, senden beklerdim.

Sevgiler,

Laurie

Max, kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı. Bu son derece anlamsızdı. Laurie neden bir yerlere gidiyordu ki? Ve neden böyle şifreli bir mesaj yazmıştı? Üstelik el yazısı da Laurie'nin her zamanki karalamalarından daha özenliydi ve bazı kelimeler daha koyu görünüyordu. Max rahatsız edici bir huzursuzluk duygusundan kurtulmaya çalıştı.

Birdenbire kütüphanenin kapısı sertçe açıldı. Aynı anda da dışarıdan gelen gök gürültüsü buna eşlik etti.

“Maximillian.” Odada bilindik bir ses yankılandı. “Neler olup bittiğini bilmek istiyorum.”

Max kendi kendine inledi. Gök gürültüsü şu ana fazlasıyla uyum sağlamıştı. “İyi akşamlar, anne.”

Trent Kontesi, ipek ve kuş tüyleriyle sarmalanmış bir şekilde, adeta yelkenlerini fora etmiş bir fırkateyn gibi, büyük bir azametle odaya girdi. En zararsız zamanlarda bile dayatmacı olan kadın, öfke krizine girdiğinde son derece bunaltıcı oluyordu. Max annesinin karşısında direnip sağlam durmaya çok alışkındı çünkü bunu on yaşından beri yapmaktaydı. Yine de, böyle yapmanın ona hissettirdiği vicdan azabından tamamen kurtulmak, onun Napolyon’un birliklerini karşısında ölümle yüz yüze gelmesini gerektirmişti.

“Evlenmeyi nasıl düşünebilirsin sen o... o şöyle...”

“O neyle, anne?”

“Haylaz kızla.” Kontes, sanki söylenmesi ayıp bir şey söylüyormuş gibi tükürürcesine söyledi. Yine de, insanın Napolyon’un birlikleri ile Leydi Trent arasında bir seçim yapması gerekseydi...

“Hangi haylaz kız?” dedi Trent masum bir ifadeyle.

Leydi Trent zorlukla nefes aldı. “Birden fazlasıyla mı ilişkin var yani?”

“Sanırım Pandora Effington’dan bahsediyorsun.” Max kıkırdadı. “Yok, hayır anne. Bir tanesi yeter.”

“O bahsettiğin büsbütün fazla zaten.” Kontes ufak tefek olsa da Pandora’nın boyundaydı, kendisini olabildiğince dikleştirerek Max’in tüm çocukluk rüyalarını lanetleyen bakışıyla ona baktı. “Buna izin vermeyeceğim.”

“Bu konuda sana söz düşmez.” Max sırtıttı. Annesinin hiddeti kadar onu eğlendiren bir şey olmadığına her zamanki gibi şaşırdı.

Kadının gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Yasaklıyorum!”

“Her ne olursa olsun,” derken Max omuz silkti, “onunla evleneceğim. Bu noktada başaracağımdan eminim.”

“Onunla oynadığınız oyundan bahsediyorsun, değil mi? O gülünç bahisten?” Kontes sert bir tavırla ellerini birleştirdi. “Herkes, tanıdığım her bir kişi bundan bahsediyor. Hiç bu kadar küçük düşmemiştim.”

Max kaşını kaldırdı. “Senin bu işe karıştığından habirim yoktu.”

Kontes, sanki Max hiç konuşmamış gibi devam etti. “Benim kendi oğlum. Geleceği üzerinde bu şekilde bahis oynuyor. Vârislerinin annesi olacak kişi kadar önemli bir konuyu riske ediyor. Benim torunlarımın annesi. Bu gerçekten çok fazla.” Kontes elinin tersini alnına koydu, gözlerini kapadı ve diğer elini yalvarırcasına Max’e uzattı. “Bunun düşüncesine bile dayanamıyorum. Korkarım şuracıkta düşüp bayılacağım.”

Max gülmemeye çalıştı. Bu sahneyi daha önce birçok kez görmüştü. “Öyleyse kanepenin yakınında bir yere gidelim, anne. Bayılmak çok daha rahat olur.”

Kontes gözlerini açarak Max’e ters ters baktı. “İlgin için teşekkür ederim ama geçti.” Kanepeye doğru yürüdü ve sanki halkla konuşmaya tenezzül eden bir kraliçe edasıyla oturdu. “Bana tek bir şey söyle, Maximillian, neden o? Londra’daki, hatta İngiltere’deki tüm kadınların içinde neden buna kafanı taktın?”

Max annesinden çok kendi kendisine gülümsedi. “Nedenlerim var, anne. Senin anlayacağından şüpheliyim.”

Kontes gözlerini kısıtı ve dikkatle Max'i süzdü. Sonunda iç çekti ve "Aman Tanrım, sen âşıksın!" dedi. Kanepeye daha çok gömülerek yelpazelenmeye başladı. "Ah, bu defa sahiden bayılacağım."

"Âşık olduğumu düşünmene sebep nedir?" Max Laurie'nin notunu masaya bırakarak masanın arkasındaki sandalyeye oturdu.

Kontes başını kaldırarak ters ters baktı. "Ben senin anenim. Hoşuna gitse de gitmese de seni tanıyorum ve bunu yüzünde görebiliyorum."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Max. "Ne kadar ilginç."

"Hiç de ilginç değil." Kontes başını kanepenin arkasına bıraktı. "Kahredici." Başını tekrar kaldırdı. "O Effington'lardan birisi, biliyorsun."

"Biliyorum." Max'in annesi gerçekten bir züppeydi, eğlenceli bir züppe olsa da. "Bir dükün torunu."

"Evet, her durumda bu da bireydir." Kontes başını tekrar yaslayacakken durdu. "Ona ne isim verdiklerini biliyor musun?"

"Grosvenor Meydanı'nın Haylaz Kızı'nı mı kastediyorsun?"

Kontes başını salladı.

"Çok iyi biliyorum."

Bir kez daha annesinin başı geriye düştü.

"Bu ismi hak edecek o kadar çok şey yapmadı, anne."

"Hah! Düellolar, bahisler olmuştu. Bir de aman Tanrım, Maximillian." Annesi bu kez başını kaldırma zahmetinde bulunmadan Max'e anlamlı gözlerle sert sert baktı. "Kız sekizinci sezonunda."

"Yedinci, anne," dedi Max sırtıtmamaya çalışarak.

"Her neyse." Kontes önemsemezmiş gibi elini salladı. "Söylediğin gibi bu adı hak edecek o kadar çok şey yapmadıysa o zaman daha önce neden evlenmediğini sormak gerekir."

“Daha önce evlenmedi,” derken annesine hoşnut bir tavırla gülümsedi Max, “çünkü o zaman benimle tanışmamıştı.”

Kontes sanki Max’in küstahlığına inanamıyormuş gibi gözlerini açtı; sonra aniden güldü. “Maximillian sen çok komik bir şeytansın. Sanırım bu kız seninle tanışana kadar kendisini dizginlediği için onu suçlayamam.”

“Teşekkür ederim, anne.”

Kontes boyun eğmiş bir tavırla iç çekti. “Senin sesindeki bu tonu da tanırım. Seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok, değil mi?”

“Kesinlikle yok.”

“Baban kadar inatçısın.”

“Bana şans dileyebilirsin.”

“Dileyebilirim. Fakat buna memnun olduğumu söyleyemem.” Kontes yeniden iç çekti. “Hâlâ adı en yakın arkadaşınla bir rezalete karışmış bir kadınla nasıl evlenmek isteyebildiğini anlamıyorum.”

“En yakın arkadaşım mı?” Max kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı. “Kimden bahsediyorsun?”

“Ah, bilirsin.” Kontes önemsemeyen bir tavırla elini salladı. “Vikont Bolton. Gretna Green’e birlikte kaçtığı adam oydu. Ne zaman olmuştu, dur bakayım? Altı yıl önce miydi?”

“Beş,” diye mırıldandı Max. *Laurie mi?* Max şoke olmuştu. Olaydan haberi vardı tabii ama her nasılsa onunla birlikte giden adamın kim olduğuna dikkat etmemişti. O zaman bunun önemi yoktu.

“Ona lakabını takan oydu. O zaman dolaşan dedikoduları yanlış hatırlamıyorsam, kız zavallılığın kalbini oldukça kırmıştı.” Kontes oturduğu yerde dikleşmeye çabalayarak Max’i inceledi. “Bunu bilmiyordun, değil mi?”

“Hayır.” Tabii ki. Şimdi her şey bir anlam kazanmıştı. Pandora’yla ilişkisine Laurie’nin katı bir şekilde karşı çıkması. Effingtonlar’ın yakınmdayken aşağılanmasıyla ilgili tuhaf yorumu. Laurie ile Pandora’nın çiftlikteki davranışları...

Garip bir biçimde nasıl da geçmişteki hataları tekrarlamaya mahkûm görünüyoruz.

“Geçmişteki hatalar mı?” Max’in midesi bulandı ve yüreği kabardı.

“Ne demek istedin?”

“Hiçbir şey, anne.” Ya da her şey. Max masanın üzerine bakınıp Laurie’nin notunu kaptı ve koyu renkli kelimelere odaklanarak iki kez daha okudu. *Gitmiyorum-İskoçya’ya-Dönüş-Beş-Gün-Oyun-Sona-Eriyor.*

“Senin ne zaman âşık olduğunu anlayabiliyorsam, seni bir şeyin altüst ettiğini de hemen anlayabilirim. Şimdi söyle bakalım, nedir?”

“Bayan Effington Laurie’yle kaçtı,” diye mırıldandı Max. *Planlanmış-Evlilik-Yoktur-Sadece-Numara.*

“Ah, gerçekten mi?” Kontesin sesi sevinçle çınladı. Max ona sert bir bakış atınca çabucak hüznü bir ifade takındı. “Yani şey demek istemiştin, ah, gerçekten.” Anlayışlı bir tavırla iç çekti.

“İlgine teşekkür ederim.” *Yılın-bu-vaktinde-hoş-Banyo³-haylaz-kız-umutsuz-kaçıyor.*

“Yani, böylesi daha iyi şüphesiz. Ama sonunda evlilikle ilgilendiğine memnun olduğumu söylemeliyim. Benim tanıdığım birkaç tane son derece uygun ve gerçekten oldukça çekici...”

3 Banyo kelimesinin İngilizce karşılığı olan Bath aynı zamanda bir şehir ismidir. (ed.n.)

“Ben Bayan Effington’la evleneceğim, anne.” *Beni-af-fet-başka -seçenek-yok-izle-ikimizi-sen.* “Onların peşinden gideceğim.”

“Maximillian, ciddi olamazsın.” Kontes ayağa fırladı. “Ben...” Max annesinin çıkışını bastıran bir bakış attı. “Şey, bence bu hata olur. Bolton’la Gretna Green’e daha önce de bir kere kaçmıştı ve...”

“İskoçya’ya gitmiyorlar.” Laurie bilgi aktarma konusunda harika bir iş çıkarmıştı. Yine de bu dalavere ne içindi? Bunun sebebi ancak Laurie’nin şu noktada ikiye bölünmüş sadakat duygularıyla başa çıkma yolu olabilirdi. “Sanırım Bath’e gidiyorlar.”

“Bath mi?” Kontes kafası karışmış bir halde kaşlarını çatı. “Hiç kimse evlenmek için Bath’e kaçmaz.”

“Evlenmiyorlar.” Acaba Max şimdi Bath’e doğru yola çıkmalı mıydı? Hayır. İlk önce Pandora’nın evine uğramalıydı. Laurie ona bir mesaj bırakacak kadar akıllıysa, gidişlerini geciktirmeyi düşünecek kadar da akıllı olabilirdi.

Kontes zorlukla soluyordu. “İçler acısı! Rezalet! Maximillian, peşinden koşamazsın bu... bu haylaz kızın.”

“Senin tabirinle, anne, *bu haylaz kız* benim sevdiğim kadın.” Max kapıya doğru yürüdü. “Ve öyle görünüyor ki benimle evlenmekten kaçmak için gidiyor.”

Max çok geç kalırsa... buz gibi bir korku sardı her yerini. Önlerindeki beş gün içinde Pandora’nın bulunmadan kaçabilmesi imkânsız olmayacaktı. Laurie’nin yanında kaldığı sürece güvende olurdu. Ancak Pandora’yı tanıdığı için onun kendi başına kaçmayı planlamadığından emin olamıyordu.

“Maximillian, bekle.” Annesinin sesinde bu kez içten bir anlayış vardı. “Umutsuzca evlilikten kaçan bir kadını seninle

evlenmeye mi zorlamak istiyorsun –ve özür dilerim, hayatım ama– daha doğrusu *senden* kaçmak için başka bir adamla kayıplara karışacak kadar uç noktaları göze alan bir kadını? Daha da ötesi, böyle bir kadını gerçekten istiyor musun?”

“Sorduğun sorunun sadece yarısında doğruluk payı var, anne. Korkarım burada önemli olan nokta benim onu isteyip istememem değil.” Max parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

“Onun hâlâ beni isteyip istememesi.”

Leydi Harold, bir adım arkasında Lord Harold olduğu halde, elinde bir notla geniş merdivenlerden aşağıya hızla indi.

Cynthia onlara bakarak gülümsedi. “Her şey ayarlandı mı? Gitmeye hazır mıyız?”

“Pandora kaçmış.” Leydi Harold merdivenlerin bitimine vardığında yakında duran bir sandalyede duran pelerini kaptı.

“Şapşalla,” dedi Lord Harold.

Cynthia inanmaz gözlerle bakakaldı. “Hangi şapşal?”

“Bolton.” Lord Harold’ın sesi ciddiye.

Cynthia zor nefes aldı. “Benim şapşal mı?”

“Onları durdurmazsak senin şapşalın olmayacak.” Leydi Harold pelerini hızla omuzlarına attı.

“Ne demek istiyorsunuz?” Cynthia soluğunu tuttu.

Leydi Harold derin bir iç çekti. “Galiba Gretna Green’e gittiler...”

“Yine,” diye onun sözünü kesti Lord Harold.

Yine mi?

“Pandora bir not bırakmış.” Leydi Harold elindeki kâğıdı salladı. “Oraya gittiklerini açık açık yazmamış ama çok belirgin bir şekilde ima etmiş.”

Lord Harold burnundan soludu. “Kız Trent’le evlenmekten kaçabilmek için başka bir çaresi olmadığını söylüyor. Bu oyunun kötü sonuçlanacağını biliyordum. Bolton bana geldiğinde bunu durdurmalıyım.”

“Lawrence sizinle mi konuştu?” Cynthia’nın başı döndü.

“Şu anda bunun bir önemi yok,” diye çıkıştı Leydi Harold. “Onları durdurmalıyız.” Kapıya yöneldi.

“Bekleyin.” Cynthia başını salladı. “Anlamıyorum. *Yine* Gretna Green’e gitmişler derken ne demek istediniz?”

“Sen Pandora’yla tanışmadan önceydi. Pandora ikinci sezonu sırasında Bolton’la İskoçya’ya gitti. Pandora’nın o zaman söylediğine göre, şaka olsun diye, diğer iki çiftle birlikte. Yakalandıklarında Pandora onunla evlenmeyi inatla reddetti.”

Lord Harold başını salladı. “O zaman ayak diremeliydim. Onunla evlendirmeliydim. Pek de kötü bir tip değil, hani. Tabii ki, Pandora’ya Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı adını takan da oldu.”

Leydi Harold’m gözleri fal taşı gibi açıldı ve Cynthia’ya bakakaldı. “Bilmiyor muydun yoksa?”

Cynthia perişan bir şekilde yavaşça başını salladı. “Hikâyeyi biliyordum ama şapşalın Laur–Bolton olduğunu bilmiyordum.”

“Üzgünüm, canım.” Leydi Harold Cynthia’ya çabucak sarıldı. “Hâlâ tüm bunlar herkesin istediği şekilde çözümlenebilir.”

“Çözümlemek mi?” Bir anda Cynthia’nın öfkesi üzüntüsünü bastırdı. “Bunu çözümlemenin en tatmin edici yolu Bolton’ı hemen oracıkta öldürmek olurdu. Ellerimle boğmak. Sivri ve tehlikeli bir şey saplamak. Ya da kurşunlamak. Ama herhalde bu yeteri kadar acı vermez.”

“Bu kız hoşuma gitti, Grace.” Lord Harold’ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Vay canına, bir Effington gibi konuşuyor.”

“Zavallı kız,” diye mırıldandı Leydi Harold. “Bu kadar yeter, gitmemiz gerekiyor.”

“Bekle,” dedi Lord Harold. “Neden mi? Çok kötü bir gece. Kıyamet günü gibi yağmur geliyor.”

“Harry.” Leydi Harold’ın sesi sabırsızlıkla çınladı. “Pandora’yı kurtarmalıyız. İtibarı tehlikede. Geleceği de.”

“Neden,” diye inatla tekrarladı, “o yetişkin bir kadın. Kendi hatalarını yapmasına izin vermemizin zamanı çoktan geldi.”

“Harry.” Leydi Harold kocasına dimdik baktı. “Ona kendi hatalarını yapması için her zaman izin verdik. Bunu yapmamış olsaydık şu anda bu durumda olmazdı.”

Lord Harold başını salladı. “Ben hâlâ hiç...”

“Onu durdurmazsak, gerçekten sevdiği adamı kaybedecek.” Leydi Harold’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “İnsanlar âşık olduğunda nasıl gülünç davranırlar hatırlıyorsun, değil mi?”

Lord Harold bir an karısını süzdükten sonra süklüm püklüm gülümsedi. “Özellikle Effingtonlar.”

Aniden Cynthia Pandora’nın anne ve babasının o duyguları hatırlamak için anılarını eşelemeleri gerekmediğini fark etti. Bir an onlara gıpta etti. Bir gün o ve Lawrence aynı böyle hissedecekler miydi acaba? Pandora’yla evlenmezse. Ve de Cynthia onu vurmazsa.

“Pekâlâ, haydi gidelim.” Lord Bolton etrafına baktı. “Tanrı aşkına, paltom nerelerde benim? Ya Peters nerede?”

“Tüh,” dedi Leydi Harold çekinerek. “Pandora’nın notunu bulmadan hemen önce onu bir şey almaya göndermişim.

Umarım...” Leydi Harold omuz silkti. “Şu anda çaresi yok.” Hızlıca kapıya doğru yürüdü. “Haydi, gelin, ikiniz de.”

“Yani, kaçırılma olayından vazgeçmemiz anlamına mı geliyor bu?” Cynthia düş kırıklığını saklayamadı.

“Başka çare yok,” dedi Leydi Harold omuzunun üzerinden.

“Kaçırılma olayı mı?” Lord Harold kaşlarını çattı. “Hangi kaçırılma olayı?”

“Şu anda bunun bir önemi yok, sevgilim.” Leydi Harold kapıyı açarak dışarıya çıktı.

“İhtiyacın olursa, masamın alt çekmecesinde bir silah var,” dedi Lord Harold alçak sesle Cynthia’ya.

“Kullanması çok mu zordur?” diye mırıldandı Cynthia.

“Hiç problem yaşamazsın.”

“Mükemmel.” Cynthia tatlı tatlı gülümsedi. İlk baştaki tepkisine rağmen, Cynthia Pandora’nın gerçekten Lawrence’la evleneceğine inanmıyordu. Ama yine de ikisinin aklında tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı. Ve de Lawrence’a istediği her şeyi yapmak için onu geri alacağından emindi.

Onu vurmak çok hoş bir fikir gibi gelmişti.

Pandora arabada oturduğu koltuğun diğer tarafına doğru kaydı. Yağan yağmurun arabanın tavanında çıkardığı bitip tükenmeyen sesler Pandora’nın kalp atışını hızlandırıyor ve nefesinin hızını yönlendiriyordu. Soğuk ve rutubetli arabada her geçen dakika ruhu daha çok kararıyor ve endişesi artıyordu.

Açık camlardan birisine doğru yaslandı ve yüzüne çarpan yağmura aldırmadan derin bir soluk alarak temiz havayı ciğerlerine doldurdu. Fakat yağmurun sürekli tıkırdattığı arabanın bu kara kutusunun içindeki huzursuzluk bile devamlı artarak saldıran duygu karmaşasından onu çekip alamıyordu.

Beş gün mü? Bir hayat boyu sürecekti. Arabanın koltuğunda yine yer değiştirerek derin bir iç çekti.

“Tüm yolculuk boyunca bu dokunaklı sesleri çıkarmayı düşünüyor musun?” dedi Laurie hoş bir tavırla. “Yoksa bir dakikadan fazla aynı yerde hareketsiz oturamamandan mı kaynaklanan sesler bunlar?”

“Evet,” diye çıktı Pandora. Ama hemen sonra sesinin tonundan pişmanlık duydu. Tüm bu insanların arasında bu öfkeyi hak etmeyen tek insandı Laurie. “Özür dilerim. Ben aslında...” Pandora ellerini birleştirdi. “Yağmurda kapalı arabada olmakla ilgili küçük bir sorunum var da.”

Laurie, “Küçük bir sorun mu?” dedi alay ederek.

“Ben şey... kapana kısılmış gibi hissediyorum. Aslında tavana vuran yağmurun gürültüsüyle sanki şey gibi,” bunun kulağa ne kadar gülünç geldiğini fark edip utandı, “canlı canlı gömülmüşüm gibi hissediyorum.” Bunu Cynthia’dan başka kimseye söylememişti. Laurie’nin istemeden bir kakhaha atmasını bekledi.

“Bu yüzden bütün camların açık olmasında ısrar etmiş-tin,” dedi Laurie yavaşça.

“İşe yarıyor.” Pandora omuzlarını silkerek zorla gülmeye çalıştı. “Biliyorum çok komik bir korku. Yükseklik veya yılan korkusuna benzemiyor. Ya da...”

“Bunun hiç de komik olduğunu düşünmüyorum,” dedi Laurie kısır bir sesle. “Sanırım hepimizin şu veya bu çeşit saçma korkuları vardır.”

“Max’in yoktur.”

“Max’in bile var. Başarısız olma ihtimali onu dehşete sürüklüyor.”

“Dehşete mi sürüklüyor? Başarısızlığı sevmediğini biliyordum...” Pandora bir kez daha iç çekerek yer değiştirdi.

“Pandora, itiraf etmeliyim ki gerçekten aklım karıştı.” Laurie, doğru kelimeleri seçmek ister gibi bir süre sessizleşti. “Bana planını anlattığında, Max’le oynadığın oyunu kazanman açısından mantıklı gelmişti. Ve ikinizin arasında bir şeyler olduğu çok belliydi. Senin o her zamanki, ah, ruh halinin yerinde yeller esiyordu. Çünkü bana karşı neredeyse nazik davranıyordun.”

“Öyle mi?”

“Bu oldukça sinir bozucuydu.” Pandora onun sesinden sırtıttığını anladı. Bu adam onu neşelendirmeye mi çalışıyordu? Onun hakkında gerçekten yanlış hüküm vermişti.

Pandora yumuşak bir şekilde güldü. “Beni affet.”

Laurie abartılı bir biçimde iç çekti. “Elimden geleni yapacağım.” Laurie öne doğru eğildi ve sesi ciddileşti. “Şaka bir yana Pandora, bir türlü çözemediğim soru, neden?”

“Oyunu kazanmak için, tabii ki,” dedi Pandora umursamaz bir tavırla.

“Sana inanmıyorum.”

“Bu doğru. Kazanmak istiyorum. Yalnızca onun zaferinin bir ödülü olarak onunla evlenmek istemiyorum.” Pandora’nın sesi titredi ve sağlam bir tonla devam etmek için kendini zorladı. “Bunu bana kendin hatırlattın. Yıllar önce, aşk olmadan evlenmeyeceğimi açık açık söylemiştim: Duygularım değişmedi.”

“Onu seviyor musun?”

Pandora duraksadı. Bunu yüksek sesle söylememişti. Hiç kimseye. Bunu yapabileceğinden de emin değildi. “Bu-

nun önemi yok. O beni sevmiyor. Bunu bana söylemesi için ona her fırsatı verdim ama söylemedi.”

“Öyle olsa da o...”

“Onun için önemli olan tek şey bahsimiz.” Pandora’nın öfkesi tekrar kabardı ve bu kez bunu saklamadı. Sesi katılaştı. “Tüm istediği, zafer kazanmak ve bunu elde etmek için de elinden gelen her şeyi yapar. Ne olursa.”

“Haydi, Pandora, bana göre Max hiçbir zaman...”

“Gerçekten mi?” Pandora hiddetinin etkisiyle bir süredir içinde hapsedtiği kelimeler birbirinin ardından ağzından dökülüverdi. “Max hiçbir zaman ‘Şimdi benimle evlenmek zorundasın’, ya da ‘Oyun bitti, şimdi başka seçeneğin yok’ veya ‘Namusunu kurtarmak için tek yol evlenmek’ demez mi diyorsun? Veya ‘Artık iffetini kaybettin ve bunu yapan be...’” Pandora birden şoke olmuş bir halde nefes aldı ve hızla eliyle ağzını kapadı.

“Ah, evet, bu birçok şeyi açıklıyor,” dedi Laurie yavaşça.

“Lanet olsun.” Pandora inledi ve iki büklüm bir şekilde ellerini yüzüne kapadı. “Ne kadar aptalım ben.”

“Böyle şeyler, mmm, olur.”

Pandora birden doğruldu. “Bana olmaz. Yıllar içinde bunun için birçok fırsat oldu.”

Laurie ne söylemesi gerektiğine karar vermek ister gibi uzun bir süre durakladı. Sonunda derin bir soluk aldı. “Max seni seviyor. Bana söyledi.”

Pandora’nın heyecandan kalbi durmak üzereydi. “Emin misin?”

“Bildğim kadarıyla bana hiç yalan söylemez. Üstüne üstlük, son sınav için altın elmaları çoktan aldı bile.”

Pandora ona inanmak istedi. “Peki, bana neden söylemedi?”

“Sen ona neden söylemedin?” dedi Laurie kinayeli bir tavırla.

Pandora’nın kafasından yüzlerce düşünce geçiyordu ve bu düşüncelerin çoğu da sabah ahırda geçenlerle ilgiliydi. Belki her şeye rağmen Max’in kendisini sevdiği konusunda yanılmamıştı. Belki de Max’in kazanma isteğinin ötesinde bir şeyler vardı. Belki de...

“Beni seviyor,” dedi Pandora yumuşakça. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordu. *Max beni seviyor. Ve ben de onu seviyorum.* Pandora arkasına yaslanarak koltuğa daha da gömüldü ve bir geri zekâlı gibi sıırttı. Tam tamına bir aptal gibi. Bir salak gibi, düşüncesiz...

Birden oturduğu yerde doğrularak dikleşti. “Aman Tanrım, Laurie, geri dönmeliyiz. Derhal. Max bunu öğrenmeden önce.”

“Mükemmel bir fikir.” Laurie yukarıya doğru uzanarak arabanın tavanına vurdu.

“Şükür ki Peters notumu Max’e yarından önce vermiyecekti.”

“*Senin* notun mu?” dedi Laurie huzursuz bir şekilde. “Ah, evet, notunu unutmuştum.”

“Max gittiğimizi öğrenemeden bile biz geri dönebiliriz.” Pandora dönmek için sabırsızlanıyordu. Max’e dönmek için. Onu seven adama. Sevdği adama. “Arabacı neden bu şeyi döndürmüyor?” Pandora tavanı yumrukluyordu.

“Sabırlı ol, Pandora.” Laurie güldü.

“Sabrım yok, Laurie. Şu anda yok.” Pandora cama doğru yaklaşarak dışarıya eğildi. Yağmur bir anda onu sıırıslıklam etmişti ama hiç aldırmadı. “Arabacı,” diye haykırdı Pandora yağmurun sesini bastırmaya çalışarak. “Geri dönmeliyiz. Derhal! Bir an önce!”

Birdenbire araba keskin bir dönüş yaptı ve Pandora arabanın içinde Laurie'nin oturduğu koltuğa fırladı. Pandora bir an birlikte yuvarlanacaklarını sandı. Araba bir kez daha ani hareket yapınca Pandora tekrar fırladı ve bu defa Laurie'nin kucağına düştü.

Bir an ikisi de yüz yüze ve aralarında ancak birkaç santimetre olduğu halde birbirlerine bakakaldılar.

"Pandora?" Laurie'nin dudakları genç kızın dudaklarına bir nefes kadar yakındı.

"Evet, Laurie." Laurie onu öpmek istemiyordu herhalde, değil mi?

"Bana karşı herhangi bir şey hissediyor musun?"

Pandora derin bir soluk aldı. Onu kırmak istemiyordu ama... "Hayır. Ya sen?"

"Hiçbir şey," dedi Laurie oldukça rahatlamış bir halde.

"Hiçbir şey mi?" Pandora neden azıcık da olsa hayal kırıklığına uğramıştı? "Birazcık arzu bile mi hissetmedin yani?"

"*Birazcık* arzu her zaman olur." Laurie sırttı.

"Güzel." Pandora da ona sırttı ve yerine döndü.

Max istekli olursa, Pandora bir an önce oyunu iptal ederdi. İsterse onunla yarın evlenirdi. Sonuçta bazı şeyleri beraber yaşamışlardı.

Ve Pandora bunları tekrar yaşamak için sabırsızlanıyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Final

“Nerede o?” Max, Effington Malikânesi’nin antresine girdi ve sıırıslıklam olmuş paltosundaki sulardan kurtulabilmek için nafıle bir çabayla kollarını salladı. Yağmur damlaları Max’in çevresinde geniş bir yay oluşturarak etrafa saçıldı.

Kapıyı açan tombul, elma yanaklı, muhtemelen evin başhizmetçisi olan kadın sanki aklını kaçırmış birisine bakıyormuş gibi Max’e bakakaldı.

“Ee?” dedi Max sertçe. Sonra sabırsız tavrı ve ıslanmış haliyle bir deli gibi göründüğünü fark ederek eldivenlerini çıkardı.

Kadının gözleri irileşti. “O dediğiniz kim, Lordum?”

Max derin bir nefes aldı ve sakın bir ses tonuyla konuşmak için kendini zorladı. Endişesini zavallı kadından çıkarmasına gerek yoktu. Zaten korkudan ölecek gibi görünüyordu. “Özür dilerim Bayan?..”

“Bayan Barnes.” Kadın bir reverans yaptıktan sonra Max’in eldivenlerini almak için elini uzattı.

Max eldivenlerini ona verdikten sonra paltosunu çıkartıp kadına uzattı. “Teşekkür ederim. Pekâlâ.” Max bu formaliteler için yeteri kadar zaman kaybetmişti. “Bayan Effington. Evde mi?”

Bayan Barnes kaşlarını çatı. “Emin değilim, Lordum. Peters’a sorabilirim...” Kadın sanki Peters’ın her an bir sütunun arkasından çıkacağını bekler gibi etrafına bakındı.

“Lütfen sorun. Onunla acil olarak konuşmam gerekiyor.” Max sesinin keskinliğini yumuşatmak için gülümsedi.

Kadın başını sallayarak hızla kapıdan çıktı ve evin karanlık olan iç taraflarında gözden kayboldu.

Max yuvarlak antrede bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Pandora’nın evden ayrıldığından emin olmadan Bath’e gitmek için yola çıkamıyordu. Her zaman planlarının ters gitme olasılığı vardı. Ya da belki Laurie, Pandora’nın kafasındaki her neyse, onu kararından vazgeçirmeyi başarmış olabilirdi, gerçi bu ümitlerinin pek de gerçekçi olmadığına da farkındaydı. Pandora’yla ve bu lanet oyunuyla ilgili olaylarda şansı şimdiye kadar yaver gitmişti ve talihinin bu kez de ona yardım edeceğini umuyordu.

Pandora ondan nasıl böyle kaçabilirdi? Laurie’nin mesajını çözebildiğinden beri bu soru Max’in kafasının içinde dönüp duruyordu. Bu kız bir an durup da hareketlerinin kötü sonuçlarını düşünemeyecek kadar kızgın mıydı? İtibarı beş paralık olacak ve adı bir rezaletle anılacaktı. Hem de hiçbir zaman unutulmayacak bir rezalet.

Ya da belki de bunun öfkeyle hiç ilgisi yoktu. Belki de sadece basit bir yarışmanın ötesindeki bazı sebeplerden dolayı kazanma azmi içindeydi. Acaba kendisiyle evlenme fikri bunu önlemek için umutsuzca bir çabaya girecek kadar itici mi ge-

liyordu ona? Rezil olmuş ve şerefsiz bir şekilde yaşayacağı bir geleceği Max'le birlikte geçireceği bir hayata tercih mi ediyordu? Aralarındaki anlaşma ne olursa olsun, Max Pandora'nın isteği dışında hiçbir zaman onu evlenmeye zorlamazdı zaten. Fakat Pandora'nın onu sevdiğini düşünmüştü, hayır, bundan emin olmuştu. Ayrıca kendisinin oyundan zevk aldığı kadar onun da zevk aldığına inanmıştı. Tuhaf bir flört şekliydi belki ama yine de flörttü işte. Yanılıyor muydu?

Max, kâhya kadının gözden kaybolduğu tarafa doğru baktı. Bu kadın neden bu kadar geç kalmıştı? Pandora'nın evde olup olmadığını anlamak basit ve hızlı bir işti şüphesiz. Her geçen dakika Pandora kendisinden katbekat uzaklaşıyor olabilirdi.

En azından Max'in şansı bir bakıma yaver gitmişti: Pandora bu maskaralıkta kendisine eşlik etmek için başka bir adam yerine Laurie'yi seçmişti. Laurie, Max için bir kardeş gibiydi. Max ona hayatını emanet edebilirdi.

Fakat ona Pandora'yı emanet edebilir miydi?

Max antrenin ortasında birdenbire durdu. Lanet olsun, nereden çıkmıştı şimdi bu düşünce? Her şey bir yana, Laurie Bayan Weatherly'e âşıktı.

Yine de Pandora'yla olan macerasını ona anlatmamış olmasını da göz ardı edemiyordu. Ah, şüphesiz o olay Max'in şehir dışındaki evde inzivaya çekildiği zaman gerçekleşmişti. Ve de yıllar içinde Laurie'nin bundan bahsetmeyi ihmal etmiş olması da anlaşılabilir bir şey değildi. Fakat Max'in Pandora'ya ilgi duyduğunu ilk fark ettiğinde neden bir şey söylememişti? Ya da Max ile Pandora anlaşma yaptıklarında? Hatta baloda, Max'in Pandora'yı sevdiğini söylemesi için onu cesaretlendirdiğinde.

Laurie de Pandora'ya âşık değilse tabii ki.

Hayır. Bu çok gülünç bir düşünceydi. Max bunu zorla kafasından atmaya çalıştı. Laurie gerçekten Pandora'yla evlenmek isteseydi Max'e hiçbir zaman bir mesaj bırakmazdı. Bu düşünce tam anlamıyla saçmaydı. Laurie, Pandora'yı beğenmiyordu bile. Max'in bu şüphelerinin nedeni kıskançlıktan başka bir şey olamazdı.

Max derin bir iç çekti ve inanmayan bir tavırla başını salladı. Daha önce hiç böyle bir kıskançlık sancısı hissetmemişti.

Ne kıskançlık ne de... korku. Ah, korkunun ne olduğunu savaştan biliyordu. Bunu bilmemek için aptal olmak gerekirdi. Ancak o zaman kaderi kendi ellerindeydi. Şu anda... çaresizdi.

Kahrolası aşk. Pandora'nın kalbini kazanmanın onunla evlenmekten çok daha önemli olduğunu fark edene kadar onunla her şey çok güzel gitmekteydi.

Kapı hızla açıldı. Ani bir rüzgâr ve yağmur sularıyla birlikte Peters içeriye girdi. "İyi akşamlar, Lordum."

"Peters," dedi Max rahatlamış bir sesle. Artık sorularına cevap alabilecekti. "Lütfen bana neler olduğunu açık..."

"Lordum." Peters Max'e doğru yürürken sırlıslam giysilerinden dere gibi akan ve mermer kaplı zeminin üzerinde göl haline gelen suları görmezden geldi. "Size Leydi Harold'dan bir mesaj getirmek için gönderildim. Bu bilgiyi size aynen iletmemi istedi." Peters boğazını temizledi. "Sevgili Lord Trent." Peters derin bir nefes aldı ve mesajı bir çırpıda ağzından çıkarıverdi. "Biz Yunan hazinelerini Yunanistan'a getirip götürmeye azmetmiş Yunan komplocular tarafından zorla kaçırıldık Bayan Weatherly de ellerinde."

"Peters," dedi Max sertçe. Bir taraftan da çoğunu anlamadığı bu hikâyeye daha fazla devam etmesin diye elleriyle

onu susturmaya çalışıyordu. “Bu anlattıkların Bayan Effington’la mı ilgili?”

“Hayır, Lordum.”

“Şu anda beni yalnızca o ilgilendiriyor. Nerede o?”

“Tam emin değilim, Lordum.” Peters sanki söyleyeceği kelimeleri düşünür gibi durakladı. “Fakat, size bir mektup iletmemi istemişti...”

“Güzel. Alabilir miyim mektubu?”

Uşak kaşlarını çatı. “Yarından önce vermemem gerekiyor.”

Max sert bir cevap vermemek için kendini zor tuttu ve sakın kalmak için güç sarf etti. “Ama şimdi buradayım ve bugün ya da yarın almam hiç önemli değil.”

“Bayan Effington bu konuda çok ısrarlıydı, Lordum,” dedi Peters inatçı bir tavırla.

“Her neyse.” Max dişlerini sıktı ve sakın bir sesle konuşmak için çabaladı. “Eminim Bayan Effington bile notu şu anda bana vermenin mantığını anlar ve bunun her ikimiz için de zaman ve emek kaybını önleyeceğini görürdü.”

Peters dikkatle Max’i süzdü. “Bayan Effington’ın mutluluğu uzun süredir beni ve diğer çalışanları endişelendiren bir konu.”

Max çok kararlı bir bakışla doğrudan onun gözlerinin içine baktı. “Benim de tam olarak istediğim şey bu, Peters.”

Peters yavaşça başını salladı. Dar bir masaya doğru yürüyerek çekmeceyi açtı, katlanmış bir kâğıt çıkardı ve Max’e uzattı.

“Teşekkür ederim, Peters.” Max elindeki notu okuyup okumama konusunda emin olamadan öylece kâğıda baktı. “Yani bu onun evde olmadığı anlamına geliyor.”

“Hayır, Lordum,” dedi Peters kısık bir sesle.

“Anlıyorum.” Pandora ona ne gibi şeyler yazmıştı ki? Max onun Laurie’yle evlenmeye niyetlendiğine hakikaten inanmamıştı ama bu olasılığı da tamamen gözardı edemiyordu. Şüphesiz notta yazılı olan her şey Max’i sonsuza kadar kendisinden uzaklaştırmak için tasarlanmıştı. Muhtemelen her biri ayrı bir yalandı. Yine de onları okuyabilecek kadar güçlü müydü? Gerçekten onun kahramanı mıydı? Ya da sadece âşık bir adam mı?

Dışarıdan kapıya vuruluyormuş gibi bir ses geldi. Max hemen notu yeleğinin cebine koydu. Peters kapıya doğru yöneldi ama daha kapının kulbuna erişmeden kapı, rüzgârın da etkisiyle ardına kadar hızla açıldı. Pandora uçar gibi antreye daldı.

Max’in soluğu kesildi ve ona doğru bir adım attı.

Pandora’nın hemen peşinden Laurie girerek yağmur ve rüzgârdan dolayı kapıyı güçlükle kapadı.

“Peters.” Pandora daha da içeriye girdi ve durdu. “İslenmişsin.”

“Sizin gibi, hanımefendi.” Peters’ın sesi ciddiydi.

“Şu halde yağmur hâlâ yağıyor, öyle mi?” dedi Max önemsemez bir sesle. Ses tonu Pandora’yı görür görmez göğsünde küt küt atmaya başlayan kalbiyle çelişiyordu. Ya da onun güvende olduğunu öğrenmekten dolayı her tarafını kaplayan bir rahatlama duygusuyla. Veya her zaman onun yanı başında olması için duyduğu acıtıcı bir istek.

“Max?” Pandora’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Max’le göz göze geldiler. Yüzü ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle parladı. “Max!”

Bir saniye içinde Pandora Max’in kollarındaydı.

“Haylaz Kız.” Max dudaklarını onunkilere bastırdı. Ama onun gerçekten sağ salım ve orada kendisiyle birlikte oldu-

ğundan emin olacak kadar güçlü bir şekilde onu öpüp ona yeterince sıkı sarılamadı.

“Ah, Max.” Pandora’nın kolları Max’in boynuna dolanmıştı. Şu anda tek istediği şey Max’e dokunmak, bedeninin sıcaklığını ve dudaklarının dudaklarına dokunuşunu hissetmekti. Hiçbir bahis ya da oyunu görmeksizin, ait olduğu ve her zaman olacağı yerin Max’in kolları olduğunu biliyordu. “Geri dönmem gerekiyordu. Seni bırakamazdım.”

“Oldukça ıslanmışsın.” Max ona sırtıttı.

Pandora Max’in gözlerindeki bakışın etkisiyle neşeyle güldü. “Senin için bir sakıncası var mı?”

“Hiç yok.” Max’in dudakları bir kez daha Pandora’ninkileri buldu ve Pandora’yı sarmalayan mutluluk dalgası kafasında oluşabilecek tüm şüpheleri silip süpürdü.

“Arabanın camlarının açık kalmasında ısrar etti,” dedi Laurie alaycı bir tavırla.

Max dudaklarını onunkilerden ayırdı. Gözlerini kısarak soğuk ve düşünceli bir şekilde Pandora’nın gözlerine baktı. Pandora’nın sırtından buz gibi bir ürperti geçti. Max bilinçli bir hareketle Pandora’yı bırakıp geri çekildi. “Öyle mi?”

Laurie başını salladı. “Yağmur altında arabaya binmekle ilgili saçma bir korkusu var.”

“Öyle mi?” Max’in sesi soğuktu ve belirgin bir huzursuzluk duygusu bir dakika önceki neşeyi alıp götürdü.

Dik dik Max’e bakarak, “Öyle gerçekten,” dedi Laurie yavaşça. Max’in tavrındaki değişikliği o da fark etmiş miydi?

Aman Tanrım, Max onun planını biliyor muydu yoksa? Daha da kötüsü, gerçekten Laurie’yle evlenmeye kalkıştığını mı düşünmüştü? Tedbirli olmaya çalışırken sesi keskin çıktı. “Max?”

Gerginlik havayı ağırlaştırmıştı. Max gözlerini Laurie'ye dikmişti. Pandora soluğunu tuttu.

“Sanırım seninle tartışmamız gereken birkaç şey var.” Max’in sesi düz ve duygusuzdu. “Bu gece ve...” Max duraksadı, “geçmişteki hatalar hakkında.”

Geçmişteki hatalar mı? Pandora nefesini tuttu. Belli ki Max Laurie'yle aralarında geçenleri ve yıllar önce olanları biliyordu. Ve o geceden de haberi varsa bu gece hakkında ne düşünüyordu acaba? Elini Max’in koluna koymak için uzandı. “Max, izin ver açıkla...”

Max onun eline küçümseyerek bir tokat kadar sert ve keskin bir bakış atınca Pandora’nın eli düştü. Max bakışlarını Laurie’ye çevirdi.

“Pandora, bu Max’le benim aramda.” Laurie’nin sesi sakın ve uysal çıkmıştı. “Evet, haklısın. Max. Bu konuşmayı uzun süre önce yapmalıydık.”

“Konuşmanızı bölmeme izin verirsiniz,” dedi Peters. “Sanırım ilgilenmeniz gereken çok acil bir mesele var.”

“Canı cehenneme.” Max dişlerini sıkı. “Unutmuştum.” Sesi endişeliydi. Pandora’yla göz göze geldi. Max’in gözlerinden kaygı okunuyordu. “Pandora, detayları çok iyi bilmiyorum. Annen ve baban...”

“Harry ile Grace mi?” Pandora’nın midesi korkuyla sıkıştı. “Ne olmuş? Sorun nedir?”

“Açıklaması zor ama öyle görünüyor ki kayıplar.”

“Kayıp mı?” Pandora paniğe kapılmıştı ama sakın kalmak için çabalıyordu. “Kayıp derken ne kastediyorsun?”

Max, Peters’a bakınca uşak iç çekti. Daha sonra derin bir nefes aldı. “Yunankomploculartarafındankaçırılmışlar...”

“Peters,” dedi Max sertçe. “Yavaşla ve kendi kelimele-
rinle anlat.”

Peters kaşını kaldırdı. “Nasıl isterseniz, Lordum.” Bo-
ğazını temizledi. “Öyle görünüyor ki Lord ve Leydi Harold
kaçırılmışlar...”

“Kaçırılmak mı?” Pandora şoke olmuş bir halde başını
salladı. “Kim onları kaçırmak ister ki?”

“Yunanlar,” dedi Max kafası karışmış bir ifadeyle. “Sanırım.”

“Daha doğrusu Yunanlı komplocular, Lordum,” dedi Peters.

“Onları bulmamız gerekiyor,” dedi Pandora.

“Ne yapmak için komplo kuruyorlarmış?” Laurie kafası
karışmış bir halde kaşlarını çattı.

“Yola çıkmalıyız,” dedi Pandora sesi ivedilikle çınlayarak.

“Yunan hazinelerini Yunanistan’a geri götürmek için.”
Peters’m sesi, sanki böyle şeylerle her gün uğraşıyormuş gibi
duygusuzdu.

“Kaybedecek bir dakikamız bile yok.” Pandora dik dik
baktı. *Neden dinlemiyorlardı?*

“Bu hayatımda duyduğum en saçma şey.” Laurie Pando-
ra’ya yandan bir bakış attı. “Hemen hemen.”

Max başıyla onayladı. “Peters’in söylediği şeyi şimdi an-
lamaya başlayınca bu çok anlamsız geliyor.”

“Ne olursa olsun,” Pandora hayal kırıklığıyla yumruk-
larını sıktı, “bunun tam olarak ne olduğunu anlayana kadar
kaybedecek bir saniyemiz bile yok.”

Laurie omuzlarını silktili. “Gerçi bundan daha tuhaf şeyler
duymuştum galiba.”

“Bundan daha tuhaf mı?” diye alay etti Max. “Belli ki
mesajı Leydi Harold kendisi bırakmış. Zorla kaçırılan kişiler
kendi mesajlarını bırakamazlar.”

“Çok güzel bir nokta,” diye mırıldandı Laurie.

“Siz ikiniz, bunun ne kadar aptalca olduğunu tartışmayı keser misiniz artık?” Pandora’nın sesi yükseldi. “Harry ile Grace, benim annem ve babam, çok sevdiğim iki insan kayıplar. Doğrusu, onları kaçıranlar Güney Amerika’nın ormanlarındaki yerliler mi yoksa hortlamış Mısır mumyaları mı, umurumda bile değil...”

“Bayan Weatherly de ellerindeymiş,” dedi Peters.

“Bayan Weatherly mi?” Max’in sesi şaşkınlıkla çınladı.

“Benim Bayan Weatherly’im mi?” Laurie’nin ses tonu da aynı arkadaşınıninki gibiydi.

Peters, Laurie’ye soran bakışlarla baktı. “Şu Bayan Weatherly.”

“Artık yeter. Ben, şahsen, onların peşinden gidiyorum. Derhal.” Pandora dönüp kapıya yöneldi.

“Pandora!” Max’in sesi arkadan çatlayarak yükseldi. Pandora’nın kolunu yakalayarak kendisine doğru hızla döndürdü. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Birisinin bir şey yapması gerekiyor ve öyle görünüyor ki o sen değilsin.” Pandora, Max’e dik dik baktı.

“Aptallık etme. Elbette bir şeyler yapacağız,” dedi Max çenesini sıkarak. “Ne olduğunu saptamaya çalışıyoruz sadece. Tüm bunlardan bir anlam çıkarana kadar nereye ve neden gittiğimizi bilmeden gece vakti bu fırtınada kendimizi sokaklara atmak akılsızlık olur.”

“Anlamıyor musun?” Pandora korkudan hızlı ve güçlü nefes almaya başlamıştı. “Harry’le Grace ve Cynthia’dan bahsediyoruz. Hayatta benim için en önemli üç kişi. Onlara bir şey olursa...” Gözyaşlarını içine akıtmaktan boğazı ağrıyor ve sesi kısılıyordu. “Sen ve Laurie sürekli bunun anlamsız oldu-

ğundan bahsediyorsunuz. Haklı olabilirsiniz. Ama şu anda bu umurumda değil. Sadece onları bulmak istiyorum. Bunun ne kadar tehlikeli bir durum olduğunu görmüyor musunuz? Böyle bir komplo kurabilecek kadar deli olan bir insan hiç durak-samadan..." Devamını söylemeye Pandora'nın dili varmadı.

Max bakışlarını Pandora'dan hiç ayırmadan Laurie'yle konuşmaya başladı. "Ne düşünüyorsun, Laurie? Sanırım aramızımıza rıhtımdan başlayabiliriz."

Pandora birden rahatladı ve bir an dizleri çözülecekmiş gibi hissetti.

"Orası başlangıç için iyi bir yer," dedi Laurie çabucak. "Haydi, gidelim."

Max, Pandora'nın kolunu bırakıp kapıya doğru yöneldi. Pandora da onun yanına geldi.

"Sen gelmiyorsun," dedi Laurie. "Max, söyle ona."

"Elbette geliyorum," diye çıkıştı Pandora.

"Yanımızdaki başka bir hanımefendi olsaydı, sana katılacaktım ama," Max iç çekti, "onu nasıl durdurabilirim, bilmiyorum."

"Max, kendi iyiliğim için bu kadını bir kez daha yağmurda arabaya bindirmem." Laurie, Max'e yaklaşarak sesini alçaltmıştı ama Pandora yine de onu işitebiliyordu. "Bu, tavandaki yağmurun sesiyle ve kapalı arabayla ilgili bir şey. Demin bu yüzden kızın eli ayağı birbirine dolaştı..."

"Hayır, dolaşmadı!"

"Huzursuz, endişeli bir şekilde tek bir yerde bir dakikadan fazla oturamadı. Bu arada, çıkardığı gürültüyü hatırlamak bile istemiyorum..."

"Laurie!"

“İnanması zor, biliyorum,” Laurie’nin sesinde ciddi bir ton seziliyordu, “ama dehşete kapılmıştı.”

“Pandora?” Max ona dikkatle baktı. “Doğru mu bunlar?”

“Evet ama umurumda bile değil.” Pandora paltosunu kaptı ve Max’in gözlerinin içine baktı. “Bu saçma. Aptalca küçük bir problem...”

“Aptalca küçük bir problem mi?” diye alay etti Laurie.

“Tüm hayatım boyunca çektiğim tamamen mantıksız bir korku.” Pandora duraksadı ve sonra ileri doğru bir hamle yaptı. “Kapalı bir arabadayken yağan yağmurun tavanda çıkardığı sesler bana hep tabutun içindeyken atılan toprağın çıkardığı sesi hatırlatmıştır.” Pandora ürperdi.

“Bu gece buna bir değil iki kez katlanmak istiyorsun, öyle mi?” dedi Max yavaşça.

“Normal şartlarda bundan kaçınmak için her şeyi yaptım ama bu gece umursamıyorum. Sizinle geliyorum, ya da,” Pandora derin bir soluk aldı, “siz kapıdan çıktığınız anda ben de kendi başıma gideceğim.”

“Emin misin?” Max onun gözlerini aradı.

Pandora güçlükle yutkundu. “Benim yanımda olacak mısın?”

“Her an.” Max’in gri gözleri dışarıdaki gece kadar fırtınalı ve tehlikeliydi.

“Öyleyse ben iyi hissedeceğim,” diye fısıldadı Pandora.

Max’in gözlerinde yoğun bir duygu kıvılcımı o kadar hızlı bir şekilde parlayıp söndü ki Pandora bunun sevinç mi yoksa keder mi olduğunu anlayamadı. “Güzel. Öyleyse gidelim, Haylaz Kız.”

“Ben hâlâ bunun bir hata...”

Laurie'nin sözleri birden kapının hızla açılmasıyla kesildi. Rüzgâr aniden içeriye doldu ve yağmur damlaları yerleri ıslattı.

"Peters!" Harry'nin tanıdık feryadı fırtınanın gürültüsünü bastırdı. Grace ile Cynthia birbirlerine tutunarak antreye güçlükle girerken insandan çok sıırıslıklam olmuş bez bebeklere benziyorlardı. Peters Harry'nin kapıyı zorla iterek kapatmasına yardım etmek için fırladı.

"Anne!" Pandora odanın ortasına doğru adeta uçarak Grace'e sarıldı.

"Dora, tatlım." Grace kızını sımsıkı kucakladıktan sonra geri çekilip avuçlarıyla onun yanaklarını kavradı. "Sen iyi misin?"

Pandora başıyla onayladı ve göz kırptı. "Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım."

"Ah, bir tanem, biz seni asla terk etmeyiz. Kiminle evlenmeye karar verirsen ver. Ya da nasıl." Grace, Pandora'ya daha da yaklaşarak kulağına fısıldadı. "Anladığıma kadarıyla, burada bulunduğuna göre kimseyle evlenmemişsin."

"Henüz değil," dedi Pandora yumuşak bir sesle.

"Bayan Weatherly." Laurie, Cynthia'ya doğru yürüdü ve nazık bir tavırla eğildi. "Bu gece her zamanki gibi güzel görünüyorsunuz."

Cynthia yüzüne düşen uzun saç tutamını geriye doğru itti, omuzlarını dikleştirdi ve elini bir kraliçe edasıyla uzattı. "Teşekkür ederim, Lord Bolton."

Laurie, sanki sıırıslıklam olmuş bir kadının hâlâ ıslak olan elini öpmek hiç olağandışı bir şey değilmiş gibi onun elini tutarak dudaklarına götürdü. Ardından genç kızın elini bıraktı, doğruldu ve gelişigüzel bir hareketle parmak uçların-

daki suyu silkeledi. “Lütfen bana söyleyin Bayan Weatherly, Yunan komploculardan kurtulmayı nasıl başardınız?”

“Nasıl mı?” Cynthia’nın yüzündeki ifade değişmedi ama gözlerinde bir huzursuzluk pırıltısıyla Grace’e baktı.

“Ben de aynı şeyi merak ediyordum.” Pandora dikkatle annesini süzdü. “Nasıl kaçtınız?”

“Hiç de kolay olmadı,” diye mırıldandı Grace. “Onlar çok... ah, nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum, Cynthia? Onları sen nasıl tarif ederdin?”

“Ben mi?” Cynthia’nın gözleri büyüdü. “Bence onlar... şey... galiba...”

“Belirsiz mi? Tarifi zor mu? Gözünün önüne getirmek zor mu?”

“Oldukça,” dedi Grace mağrur bir sesle.

Max ve Laurie’nin kaçırılmayla ilgili şüpheleri Pandora’ya bile haklı gelmişti.

“Biraz daha anlatın.” Pandora kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Pek anlatacak bir şey yok aslında.” Grace, sanki kaçırılma günlük bir olaymış gibi kayıtsız bir tavırla elini salladı. “Yunan komplocuları, şey, Yunan komploculardı. Fransız komplocular kadar kaba olmasalar da pek de farklı değillerdi. Ya da Alman komplocular kadar örgütlü de denemez veya İtalyan komplocular kadar...”

“Sen neden bahsediyorsun?” Harry tümüyle aklı karışmış bir halde bakakaldı. “Ne komplocuları? Hangi Yunanlar? Hangi İtalyanlar?”

“Sizin Yunan komplocular tarafından kaçırıldığınıza inandırdılar bizi,” dedi Max yumuşak bir sesle.

“Kaçırılmak mı?” Harry inanmayan bir tavırla homurdandı. “Nereden bu fikre kapıldınız? Dora’nım peşinden gittik. Yine. Gerçi fazla uzaklaşmadık. İlk on beş dakikada lanet olası arabanın tekeri kırıldı ve yürüyerek dönmek zorunda kaldık.” Harry gözlerini kısarak kızına sert sert baktı. “Artık bu sondur, Dora. Kiminle istersen onunla evlen. Canın kiminle kaçmak isterse kaç. Ya da kaçma. Ama artık ikide bir seni kendinden korumak için peşinden koşacak değiliz.”

“Peşimden koşmanıza gerek yoktu. Ben son derece iyiydim,” dedi Pandora kızgın bir şekilde. “Ve beş yılda bir kere olduysa buna ikide bir denemez.”

“Şu halde, sonuçta Yunan komplocular filan yok, ha, Bayan Weatherly?” dedi Laurie sırtarak.

“Hiç kimse Yunan komplocuların olmadığını söylemedi sanırım.” Cynthia elinin tersiyle ıslak alnını sildi. “Lord Harold’ın söylediği sadece...”

Bir anda odada suçlamalar, bahaneler ve itirazlar duyuldu. “Yunan olsun olmasın, bir insan hangi nedenle...” “Bence gerçekten beş yılda bir...” “Çok fazla zaman kaybettin...” “Ama Dora, bizim niyetimiz...” “Susun!” Max’in sesi, adeta Olimpos’ta köylülere hitap eden bir tanrının otoritesiyle antrede çınladı. “Hepiniz gerçek mi değil mi bilinmeyen komplocuları, ya da yine gerçek mi değil mi bilinmeyen kaçmaları tartışırken şunu fark ettim ki bu gece başarıyla gerçekleşen tek şey benim on birinci puanımı kazanmam oldu.”

Pandora’nım ağzı açık kaldı. “Hangi akla hizmet bunu bir puan olarak sayabilirsin?”

“Çok kolay. Görünen o ki, bu gece dönen çeşitli dolaplara karışmayan tek bir kişi varsa o da benim. Böylece bunları çözmek de bana düşüyor.

“Bu sınav cehennem kapılarını koruyan üç başlı canavarı yenmekle ilgiliydi. Önümde duran bu gruba baktığımda, öyle görünüyor ki çeşitli komploların, kaçışların filan falan elebaşları,” Max’in bakışları çok kısa bir an Pandora’nın üzerinde gezindikten sonra diğerlerine kaydı, “Pandora, Leydi Harold ve işbirlikçisi Cynthia’ydı. Bu gece tüm olup bitenlerin, bazılarıımıza gerçekten bir cehennem yaşattığını hiç kimse inkâr edemez. Bunun yanı sıra, Unutma Sandalyesi’nden bir arkadaşımı kurtarmam gerekiyordu.” Max, Laurie’ye dönerek başını salladı. “Geçmişe ait unutulmuş ya da sadece saklanmış hatalar şimdi açığa çıktı.”

“Muhteşem, Lord Trent.” Grace alkışladı. “Aferin.”

“Bravo, Lordum.” Cynthia’nın yüzü sevinçle parladı.

“Yapabileceğini biliyordum.” Harry sırtıttı. “Güzel Tanrım, adam sanki bir Effington olarak doğmuş gibi aileye tam uyacak.”

“Yalnızca on bir oldu.” Pandora, Max’e doğru yürüdü. “Hâlâ bir tane daha var.”

Max, Pandora’yla göz göze geldi. “Öyle mi?”

“Evet. Hesperides’in altın elmaları. Onlar Zeus’a aitti. Karısından hediye.” Pandora nefes alarak sakın olmaya çalıştı. “Düğün hediyesi.”

“Biliyorum.” Uzun bir süre Max hiçbir şey söylemedi. “Neyse ki hâlâ birkaç günüm kaldı. Diğer şeylerin içinde altın elmalar son derece nadir bulunuyor.” Max bakışlarını Pandora’dan ayırarak diğerlerine doğru konuştu. “Ve çok uzun bir akşamdı. Ben artık gideyim.” Max orada bulunan topluluğu başıyla selamlayarak kapıya doğru yürüdü. Bayan Barnes elinde Max’in paltosu ve eldivenleriyle sanki büyümlü bir şekilde kapıda belirdi.

Son puanı almak için bir girişimde bulunmayacak mıydı?

Bunu fark edince Pandora midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti ve soluğu kesildi. Laurie, Max'in elmaları çoktan aldığını söylemişti. Max'in gözlerindeki ifadeyi görmeseydi dramatik bir hava yaratmaya çalışıyor diye düşünecekti.

Belki de son sınavı geçmek için son dakikayı bekliyordu. Tabii ki öyle olmalıydı. Aksini düşünmesi aptallık olurdu. Bunun yanı sıra, Max'in elmaları vermemesinin tek bir sebebi daha olabilirdi. Pandora bu olasılığı hesaba katmak istemese de aklından uzaklaştıramıyordu.

Laurie'nin ikna edici sözlerine rağmen, Max neticede onu sevmiyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zafer Ganîmetleri

“Ne zaman beni ziyaret etmeye tenezzül edeceğini merak ediyordum.” Max kütüphanede şöminenin önündeki koltuğuna uzanmış, konyak bardağı parmağının ucunda asılı durmuş sallanıyordu.

“Olanları düşünmen için sana bir gün vermeyi uygun buldum.” Laurie kendini diğer koltuğa bıraktı.

“Düşünmekten başka hiçbir şey yapmadım,” diye mırıldandı Max.

“Bundan şüpheliyim.” Laurie karafı alıp içinde ne kadar içki kaldığına baktı. “Bahse girerim hizmetçilerin bunu da devamlı dolduruyorlardır.”

Max omuz silkti. “Fark etmedim.”

Laurie kendisine de konyak doldurdu. “Berbat görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim. Diğer insanların senin başarılarını takdir ettiklerini bilmek her zaman güzeldir. Berbat görünmek bir sanattır.” Max çenesindeki bir günlük sakalını ovaladı.

Geçen geceden beri görünüşünün ne kadar kötüleştiğini çok iyi biliyordu. Açıkçası umursamıyordu. “Neden bana Pandora’yla aranızdakilerden bahsetmedin?”

Laurie boyun eğmiş bir tavırla iç çekti. “Gerçekten bilmiyorum. O olay olduğunda sen ortalıkta yoktun. Sonunda kendine geldiğinde de, yani, olayın bir önemi kalmamıştı. Doğrusu ondan söz etmeyi hiç düşünmedim.”

“Bu söylediğin 1813 yılını ve aradan geçen yılları açıklayabilir. Ta ki ne zamana kadar, bir ay önce miydi? O zaman neden söylemedin? Beni Pandora’nın peşinden koşmaktan vazgeçirmek için mükemmel bir yol olurdu.”

“Anlatsaydım bu seni durduracak mıydı?”

Laurie bakışlarını Max’in gözlerine kilitlemişti. Sessizlik içinde bitmek bilmeyen saniyeler geçti. Max neşesiz bir şekilde güldü. “Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Laurie içkisinden bir yudum aldı. “Öyleyse bu konuyu tekrar açmak anlamsız görünüyor.”

Max bardağındaki kanyığı sallayarak döndürürken, beyninin içinde hâlâ böyle şeyleri düşünebilen kısmıyla, kadehin kenarlarını kaplayacak kadar içki kalmadığını fark etti. “Onu sevdin mi?”

Laurie duraksadı. Belli ki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Max’in omuzları gerginleşti. “Bir anlık olabilir. O zamanlar, onun kalbimi kırdığını düşünüyordum. Aslında kırdığı tek şey gururumdu.”

Max rahatlama duygusunu saklama çabasıyla son yudum içkisini bir dikişte içti. Biraz daha istemek için bardağını uzattı. Laurie hiçbir şey söylemeden bardağı doldurdu.

“Ha unutmadan, bu senin.” Laurie ona ucunda karmaşık bir kolye ucu asılı olan altın bir zincir uzattı.

Max ustaca işlenmiş takıyı inceledi. “Kuyumcu mükemmel bir iş çıkarmış. Tam benim istediğim gibi olmuş.”

“Neden bunu o gece ona vermedin? Oyunu tam orada ve o zaman sonuçlandırabilirdin.”

“Sanırım.” Gösterişli takı, yanan ateşin ışığıyla titreyerek pırıldıyordu. Max büyülenmiş bir halde ondan gözünü alamadı. “O akşamın erken saatlerinde annem bana benimle evlenmemek için kaçmayı düşünecek kadar umutsuz bir kadınla zorla evlenmeyi gerçekten isteyip istemeyeceğimi sormuştu. Pandora’nın arabada korktuğunu söylemiştin, değil mi?”

“Şey, evet ama...”

“Kaçmaya çalışırken korkularıyla yüz yüze gelecek kadar umutsuz bir kadın...” Max başını salladı. “Bu soruyu beynimden silip atamadım ve sorunun cevabıyla da tam yüzleşemedim. Şu anda bile bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Ama bunu ona vermeye niyetlisin, değil mi?”

Max kolyeyi Laurie’ye geri verdi. “Hayır.”

“Hayır mı?” Laurie’nin sesi şoktan çınlıyordu. “Hayır derken ne demek istiyorsun? Bu şimdiye kadar senden duyduğum en aptal şeylerden birisi.”

“Ya da en zekice şeylerden birisi.” Max derin bir iç geçirdi. “Bunu Pandora’ya verirsem oyunu ben kazanırım ve onun da benimle evlenmekten başka çaresi kalmaz.”

“Amacının bu olduğunu sanıyordum.”

“Ben de öyle sanıyordum.” Max uzun bir süre duraksadı. “Vermezsem o kazanır.”

“O kazanırsa evleneceğin kadını seçebilir.” Laurie’nin sesi kızgındı. “Ve gayet iyi biliyorsun ki Cynthia’yı seçecek. Benim Cynthia’mı.”

“Bayan Weatherly’in bir zorunluluğu yok,” dedi Max yumuşak bir sesle. “O bahsin bir parçası değil ve bu yüzden canının istediğini yapmakta özgür.”

“Umarım öyle olur,” diye söylendi Laurie ve başını salladı. “Fakat ben hâlâ hiçbir şey anlamıyorum. Bu oyunu ve Pandora’yı kazanmak için neredeyse bir aydır çalışıyorsun. Zafer parmağının ucundayken şimdi neden duruyorsun?”

“Biraz düşün, Laurie. Aslında ben gerçekten dürüst oyun oynamadım, değil mi? Yaptıklarım her zaman oyunun ruhuna uygun değildi sanki. Kazandığım puanların yarısından fazlası tam hak etmeden elime tutuşturuldu.”

Laurie kaşını kaldırdı. “Bu nasıl bir sorun yaratır ki?”

“Anlaşmamızı yaptığımızda tek istediğim, birazcık canlı mizaçlı uygun bir eşti.” Max kelimelerini dikkatle seçerek duygularım arkadaşı için olduğu kadar kendisi için de aydınlığa kavuşturmaya çalışıyordu. “Pandora mükemmeldi. Kazanmanın nelere mal olacağı umurumda değildi. Aslında, onun sınavlarının ve zekâsının zorlayıcı özelliğini de isteyerek kabullendim. Bu oldukça heyecan verici ve müthiş eğlenceliydi. Bir noktada şunu fark ettim ki benim istediğim, hayır, ihtiyaç duyduğum şey onunla evlenmekten çok onun kalbi. Onun aşkı.

“Mecbur olduğu için onunla evlenmek istemiyorum,” dedi Max sertçe, “ama istediği için evlenmek istiyorum. Beni sevdiği için.”

“O seni seviyor.”

“Bundan emin misin?” Max gözlerini kıstı. “Sana söyledi mi? Benden olabildiğince uzaklaşmaya çalışırken mi bunu söyledi?”

“Açık açık söylemedi,” dedi Laurie yavaşça. “Ama seni sevdiğini bir aptal bile anlayabilir.”

“Bu aptal anlayamaz. Benim tüm görebildiğim şey, mahvolmayı benimle evlenmeye tercih eden bir kadın.” Max masanın üzerinde içki sürahisinin yanında duran buruşturulmuş kâğıda bakarak başını salladı. “Bu onun bana bıraktığı not. Ona göre oyunumuz, şey, nasıl demişti? Ah, tamam, ‘hoş bir şekilde eğlenceliydi’ ama artık seni tekrar gördüğü için tüm eski duyguları yeniden alevlenmiş.”

“Hiç de değil,” diye homurdandı Laurie. “Gerçi şu anda benden o kadar nefret ettiğini düşünmüyorum.”

“Bunun pek önemi yok. Senin hakkında söylediklerinin hiçbirine inanmadım.” Max notu aldı ve buruşturup top yaptı. “Ama Pandora aynı zamanda yıllar önce aşk olmadan evlenmemeye karar verdiğini de söylemişti. Bu yüzden benimle de evlenemezdi.”

“Bu ille de seni sevmediği anlamına gelmez... sadece senin onu sevdiğini bilmediğini gösterir.”

“Göreceğiz.” Max notu şömineye fırlattı ve kâğıt şömine ızgarasının üzerinde öylece kaldı. “Pandora oyunun galibi. Bundan sonra ne olacağı tamamen onun ellerinde.”

Şöminedeki alevler kâğıdın kenarlarını yalayarak geçti. “Biliyor musun, her ikimiz de bir eşte aradığımız özelliklerin listesini yaparken Pandora hiç aşktan bahsetmemişti. Tabii ben de. O zaman bunun önemi yoktu. Grosvenor Meydanı’nın Haylaz Kızı için bunun önemli olacağını fark etmemiştim. Ayrıca bir serseri, hovarda, alçak ve canavarın planları içinde böyle bir şeye kesinlikle yer yoktu.”

Pandora’nın notu parlak ve gittikçe yana doğru yayılan alevlerin içinde kaldı. Max gözlerini ondan ayıramadı. Bir ateş uzantısı parlayıp söndü ve orada sadece en küçük bir

dokunuşta ufalanıp bir hiçe dönüşecek, şekilsiz kara bir kül bıraktı.

“İşin tuhafı, bu iş neredeyse burada bitti ve şu anda önemli olan tek şey bu.”

Pandora elinde duran, tanıdık armalı ve tanıdık el yazısıyla yazılmış nota gözlerini dikmiş bakıyordu.

Çok sevgili Bayan Effington,

Yenilgiyi kabul ediyorum. Oyun yarın sona erdiği için galibiyet şartlarınızı konuşmak üzere sizi saat beşte ziyaret edeceğim. Lütfen sizin açınızdan bunun uygun olup olmadığı konusunda cevap veriniz.

Kulunuz,

Trent

“Hanımefendi?”

Pandora başını kaldırıp baktı.

“Bunu getiren uşak, cevabınızı bekleyeceğini söyledi,” dedi Peters.

“Bunun uygun olduğunu söyle ona.”

“Pekâlâ.” Peters sanki bir şey söylemek istercesine duraksadı ve sonra başıyla selam vererek çıktı.

Pandora’nın bakışları tekrar Max’in kısa ve öz mesajına takıldı.

Yenilgiyi kabul ediyorum.

Her tarafını korkunç ve acı veren bir kaybetme duygusuyla beraber Laurie’yle plan yapmasına sebep olan aynı acı

sardı. Max'in son puanı kazanma olanağı vardı ama bunu yapmayı reddetmişti.

Onunla evlenmektense Pandora'nın seçeceği herhangi bir kadına razıydı.

Laurie nasıl bu kadar yanılabilirdi? Ya kendisi? Elindeki notu buruşturdu. Öyle olsun. Galip gelen taraf olarak anlaşmalarıyla ilgili hakkını kullanacak ve ödülünü alacaktı. Max'in karısının kim olacağına tam olarak karar vermek için yarın öğleden sonraya kadar zamanı vardı. Onun kaderini, geleceğini belirlemek için bir günden daha fazla zaman. Kendi kaderini kabullenmek ne kadar uzun zaman alacaktı acaba?

Zaman tükenmişti.

Pandora misafir odasını boydan boya adımlarken darma-dağınık bir biçimde etrafa yayılmış sanat eserleri ve kitapların her zamanki gibi neden önüne çıkmadığına da biraz şaşırılmıştı. Bilinmeyen bir nedenle, Grace Max'in teslim olduğunu öğrenmiş, bu odayı alışılmış sınırsız dağınıklığından kurtararak amacına uygun oldukça şaşırtıcı bir düzene sokturmuştu. Hizmetçiler gece geç saatlere kadar ve günün büyük bir bölümünde çalışmışlardı. Şu anda hiçbir şey dağınık değildi. Artık burası mükemmel bir tarzda düzenlenmiş bir misafir odasının mükemmel bir görüntüsüne sahipti. Bu da yalnızca Pandora'nın endişesini artırmıştı.

Max her an burada olabilirdi. Sadece dakikaların geçmesini seyrederek beklemek Pandora'yı delirtmeye yetiyordu. Daha fazla ne istediğinden tam emin değildi: ya bu geceki randevuyu olabildiğince çabuk ve minimum duygulanmayla bitirip kurtulmak ya da son nefesine kadar bundan kaçınmak.

Demek ki buraya kadarmış. Oyunun sonu buymuş.

Bir daha Max'le hiç macera yaşamayacaktı. Hiçbir sözlü tartışma ya da paylaşılan bir kahkaha veya ruhunun derinliklerini görür gibi bakan olağanüstü gri gözlerin bakışları olmayacaktı. Tüm hayatı boyunca hiçbir zaman gerçekten istediği bir şeyi kaybetmemişti. Ne yazık ki oyunu kazanırken en çok istediği şeyi kaybedeceğini daha erken fark etmemişti.

"Pandora?" Cynthia odaya girdi ve arkadaşını dikkatle süzdü. "Notunu alır almaz geldim. Lord Trent'le yalnız görüşmek istemediğinden emin misin?"

"Çok eminim." Max'le yalnız buluşmak en son isteyeceği şeydi. Pandora alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kendini benim şahidim olarak görebilirsin. Ayrıca baştan beri sen de oyunun içindeydin ve sonunda da burada olman uyumlu olur."

"Hâlâ kazandığına inanamıyorum."

"Ben de."

Cynthia kanepeye oturdu ve sonra birden gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ayağa fırladı. "Buraya neler olmuş Tanrı aşkına?" Şoke olmuş bir ifadeyle etrafına baktı. "Burası ne kadar... ne kadar..."

"Düzgün mü görünüyor?"

"Aynen öyle." Cynthia başıyla onayladı.

Pandora kafasını salladı. "Burayı sadece bir ya da iki kez böyle gördüm ve çok beğendiğimi söyleyemem. Beni oldukça huzursuz ediyor."

"Neden olduğunu kesinlikle anlayabiliyorum," diye mırıldandı Cynthia. "Sinir bozucu."

Herakles gongun üzerindeki tüneğinden Cynthia'yı göz-lüyordu. "Miyav."

"Tabii ki bu kuş kesinlikle gözden kaçırılmazdı," dedi Cynthia ve kuşun boncuk gözlü bakışlarına karşılık verdi.

Kapı açıldı. Peters kenara doğru çekilerek Grace'in Max, Laurie ve Harry'le birlikte içeriye girmelerini bekledi.

"Bu lanet olası odada bir daha asla başka bir şey bulunmaz," diye söylendi Harry ve misafir odasını nefret dolu gözlerle taradı.

Peters odadan dışarı çıkarak tedbirli bir şekilde kapıyı arkasından kapadı. Pandora bir an onu geri çağırmayı düşündü. Burada olmak Bayan Barnes, Cook ve şüphesiz diğer personelle birlikte anahtar deliğinden dinlemekten çok daha rahat olacaktı onun için.

"İyi akşamlar, Bayan Effington," dedi Max nazikçe.

"Lord Trent, sizi görmek her zamanki gibi sevindirici." Pandora en tatlı gülüşüyle Max'e karşılık verdi. "Ve bir de şahit getirmişsiniz."

"Onu o şekilde düşünmemiştim." Max omuz silkti.

"Ben burada meraklı bir seyirci olarak bulunuyorum," dedi Laurie çabucak. "Bir gözlemciden başka bir şey değil."

"Sanırım, bu hususta Londra halkının çoğuna katılıyorsunuz." Pandora sesini sakın ve mesafeli tutmaya çabalıyordu. "Ne yazık ki bu gece çok fazla bahisçi kaybedecek. Anladığım kadarıyla paranın çoğu Lord Trent'e konulmuştu."

"Onlar da benim gibi sizi hafife almışlar." Max aldırılmaz bir tavırla gülümsedi. "Öyleyse şimdi, işimize devam edebilir miyiz?"

"Elbette." Pandora kalbinin deli gibi atmasına ve midesine oturan sert ve buz gibi ağırlığa rağmen sakın bir ses tonuyla konuşmak için kendisini zorluyordu. "Şüphesiz hatırlıyorsunuzdur, bahsi sizin kazanmanız durumunda ikimizin evlenmesini, benim kazanmam durumunda da benim seçeceğim

bir eşle evlenmenizi gerektiriyordu. Bu kararı vermek için çok düşündüm.

“Tümüyle uygun olmayan birisini seçmeyeceğime dair söz vermiştim. Daha çok Bayan Weatherly mizacında bir eş...”

“Ben de bundan şüpheleniyordum,” dedi Laurie kızgın bir tavırla. “Onu Cynthia’yla evlendireceğini biliyordum.”

Pandora başını salladı. “Aslında ben...”

“Yani, ben buna... Ben hiç...” Laurie kaşlarını çattı ve dişlerini sıktı. Her haliyle uçurumdan atlamaya karar vermeye çalışan ve kenarda atılacak ilk adımın geri alınamaz olduğunu çok iyi bilen bir adama benziyordu. “Buna izin veremem.”

“İzin veremez misin?” dedi Pandora yavaşça.

Cynthia bakakaldı. “Neden?”

“Neden mi?” Laurie odanın karşısına doğru yürüyerek Cynthia’nın önünde durdu. “Çünkü benim istediğim... Dileğim...”

“Evet?” Cynthia’nın gözleri büyümüştü.

“Hayatımın geri kalan günlerinde beni dans pistinin etrafında iteklemene izin vermek,” dedi Laurie çabucak.

Pandora sırtıtmamaya çalıştı. Max boğulur gibi tuhaf bir ses çıkarınca Pandora ona şöyle bir baktı. “O kelimeyi söyleyemiyor, değil mi?”

Max başını salladı ve gülmesini tutmaktan çatallaşmış bir sesle, “Belli ki konu kendisi olunca söyleyemiyor,” dedi.

“Söyleyebilirim,” dedi Laurie sertçe ve Cynthia’ya döndü. “O seninle evlenemez çünkü ben evleneceğim.”

“Aman Tanrım.” Cynthia’nın dudakları hayret dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Ee?” Laurie’nin sesi endişe doluydu.

“Yani,” Cynthia’nın gözleri sevinçle parlıyordu. “Bunu kesinlikle tartışmalıyız.”

“Tartışmak mı?” Laurie’nin sesi yükseldi. “Yani belki de sen...”

“Ben Cynthia’yı önermeyecektim,” dedi Pandora bir anda. “Onun *gibi* birisinin uygun olacağını söylüyordum.”

“Öyleyse kimi önerecektin?” Max’in sakin tavrı gözlerindeki duygu yoğunluğuyla çelişiyordu.

Pandora uzun bir süre ona baktı. Max’in olmadığı bir hayatı nasıl yaşayabilirdi ki? “Ben gerçekten hiç...”

“Bu saçmalığın derhal durdurulmasını istiyorum.” En son modaya uygun giyinmiş, etli butlu yaşlıca bir kadın odaya süzüldü.

“Sophia,” dedi Harry sevinçle. Grace kocasına sitem dolu bir bakış fırlattı. “Yani, Leydi Trent demek istiyorum.”

Leydi Trent mi?

Max, “Anne,” diye inledi.

“Harry çok uzun zaman oldu.” Leydi Trent, “Leydi Harold,” dedi Grace’i başıyla selamlayarak. Sonra orada bulunan topluluğu gözleriyle taradı ve bakışları Pandora’nın üzerinde takıldı. “Şimdi, Bayan Effington, oğlum son birkaç gündür hizmetçilerinin söylediğine göre kendini içkiye vermiş.”

“Anne.” Max seslenmeye devam etti.

Leydi Trent onu duymazlıktan geldi. “Bunun senin yüzünden olduğuna inanmak için nedenlerim var. Ayrıca senin en az onun kadar perişan olduğuna inanmam için de nedenlerim var.”

“Öyle mi?” Pandora kaşını kaldırdı.

Leydi Trent sanki bu çok açılmış gibi iç çekti. “Doğru anladıysam, kaçma girişimin ancak iki saat sürdü. Bunun anlamı ya yapmak üzere olduğun şeyin uygunsuzluğunu aniden fark ettin ki senin hakkında işittiklerimden yola çıkarak

bu bana inanılmaz geldi ya da birlikte olmayı arzu ettiğin beyefendiyle olmadığını fark ettin. İlk başta bu eşleşmeden memnun olmasam da ben bile aşkın değerini görebiliyorum. Şimdi, akılsız bir şapşal olma...”

“Özür dilerim, Leydi Trent ama şapşal benim.” Laurie bir reverans yaptı.

“Benim şapşalım,” dedi Cynthia memnun bir sesle.

“Pandora.” Max duygu dolu gözlerle ona baktı. “Neden geri geldin?”

Pandora’nın aniden ağzı kupkuru oldu. “Neden mi?”

Max ona doğru yürüdü. “Annem gelmeden önce ne diyecektin?”

Pandora geri çekildi. “Ne mi?”

Max bir adım daha yaklaştı. “Kimin adını söyleyecektin?”

Pandora da bir adım daha geri gitti. “Kimin mi?”

“Kimin?”

Pandora başını salladı ve omuzlarını dikleştirdi. “Hiç kimsenin.”

Max gözlerini kıstı. “Hiç kimsenin mi?”

Max, Pandora’ya doğru yaklaştı. O da geri çekildi. “Oyunun, bahsin ve tüm bunların saçma olduğuna ve seni buna bağlı tutmamaya karar verdim.” Pandora sanki bu önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti. “Onun için de tutmuyorum.”

“Neden?”

“Şimdi açıkladım ya.”

“Sana inanmıyorum.”

“Umurumda değil!”

“Neden beni anlaştırmamıza bağlı tutmuyorsun?” Max’in bakışları sert ve keskindi.

“Söylemiştim!” dedi Pandora dişlerinin arasından.

“Şimdi bana gerçeği söyle.”

“Bu öyle...” Pandora’nın kendini tutmak için sürdürmeye çalıştığı çabalar bir anda paramparça oldu. “Pekâlâ.” Dik dik baktı. “Birisiyle evlenecekse o kişi ben olacağım. Ve ben seninle evlenmeye razı olmaktansa ölümcül engerek yılanlarıyla dolu bir çukurun üzerinde kopmak üzere olan bir halata asılı kalıp sallanmayı tercih ederim.”

“Neden?”

“Çünkü korkunç bir şekilde yavaş yavaş yaklaşan ölüm seninle evlenmekten daha iyidir.”

“O bölümü sormuyorum.” Max, Pandora’ya tekrar yaklaştı ve gözlerindeki bakış genç kızın soluğunu kesti. “Neden birisiyle evleneceksem onun sen olacağını söyledin?”

“Çünkü ben bir aptalım! Annen böyle söyledi: bir şapşal!” Pandora o bakıştan hiç mi hiç hoşlanmamıştı.

“Başka?”

“Hiçbir şey!” Pandora geri çekilmeye çalıştı ama arkasına baktığında kapalı kapılara ancak bir karış kaldığını ve daha fazla gidecek yer olmadığını fark etti.

“Dora.” Max ondan ancak birkaç santimetre uzaktaydı.

“Bana Dora deme!”

Max gözlerini Pandora’ya dikmişti. “Başka?”

“Hiçbir şey!”

Max’in sesi kararlı ve ısrarcıydı. “Başka?”

“Hiçbir şey! Her şey!” Max’in bakışları Pandora’nın gözlerini, kalbini, ruhun deliyordu sanki ve genç kızın içinde sıkı sıkı tuttuğu kelimeler bir anda serbest kalarak kendiliğinden dökülüyordu. “Pekâlâ! Senin başkasıyla evlenmeni düşünemem çünkü seni seviyorum küstah yabani! Belki de sana serseri, hovarda ve alçaksın dediğim andan itibaren sevdim!”

“Hayvanı unutma,” dedi Max yumuşak bir sesle. Sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarının kenarları seğiriyordu.

“Hayvanı asla unutamam!” Pandora başını kaldırıp Max’e baktı. “Bunun eğlenceli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Birazcık.”

Pandora hızla dönerek Max’in yanından sıyrılıp kaçmak isterken Max onu geri çekti ve kapiya yaslayarak kısırdı. “Beni bir başkasıyla evlendirme konusundaki isteksizliğini takdir ediyorum ama böyle bir hakkın olmadığını farkındasındır umarım.”

“Tabii ki var. Bu bahsin bir parçasıydı. Sen kazansaydım ben seninle evlenmek zorunda kalacaktım. Ben kazansaydım senin eşini ben seçecektim. Sen yenilgiyi kabullendin. Ben de kazandım.”

“Pek sayılmaz.” Max başını salladı. “En azından daha değil.”

“Daha değil derken ne kastediyorsun?” Pandora kalbinin atışlarını kulaklarının içinde duyuyordu.

“Bir süre üzerinde anlaştığımızda, sen bahsimiz kabul ettiğimiz zaman başlayacak demiştin.”

“Dört hafta önce bugün.” *Ve şimdi de sona erdi. Hepsi!*

Max başını salladı. “Pek sayılmaz. Mezarlıkta yarışmamız üzerinde anlaşma yaptığımızda...”

“Aman Tanrım,” Harry inledi. “Grace, duydun mu? Bu anlaşmayı bir mezarlıkta yapmışlar.”

“Şişt, hayatım,” diye mırıldandı Grace.

“Gece yarısını çoktan geçmişti,” dedi Max. “Bu da oyunun şu anda değil gece yarısından sonra biteceği anlamına gelir.”

Pandora nefes alamıyor gibiydi. “Ama sen çoktan çekildin.”

“Fikrimi değiştirdim.” Max, Laurie’ye bir bakış attı. “Bir ihtimal senin yanında...”

Laurie sırtarak yeleğinin cebinden bir şey çıkardı ve Max’e fırlattı.

Tıpkı cennetten fırlayan yaldızlı bir yıldız gibi, odanın karşısından havada yüksek bir yay çizerek uçan altın renkli bir cisimden ışılıtlar yayıldı. Max onu tek eliyle yakalayarak avcuna aldı. Sonra Pandora’ya döndü ve yumruğunu öne doğru uzattı. “On ikinci ve son puan.”

Genę kızın gözlerine baktı ve o anda Pandora tüm kalbiyle onun harika gri gözlerinde gördüğü şeyin kesinlikle aşk olduğuna inanmak istedi. Pandora’nın bakışları Max’in eline kaydı ve Max yumruğunu açtı.

Pandora’nın gözyaşları net görmesini engelliyordu. Genę kız elini narin bir altın zincire asılmış minik altın küreye uzattı. Eli titriyordu. Hayır, hayır bu bir küre değildi. Soluğu kesildi. Som altın bir elma, daha büyük elma şeklinde bir kafesin içinde duruyordu ki bu kafes de elma biçiminde altın bir telin içinde hapsolmuştu. Tüm bunların meydana getirdiği figür başparmağının ilk boğumundan daha büyük değildi.

“Bu bir düğün hediyesi, biliyorsun.” Max’in sesi nazikti.

Pandora başını salladı ama Max’in gözlerine bakmayı kendine yediremedi. Daha değil. “Hera’dan Zeus’a.”

“Hayır.” Max iki parmağını Pandora’nın çenesinin altına koyarak genę kızla göz gözle gelinceye kadar başını kaldırdı. “Benden sana. Max’ten Dora’ya.”

“Eşlenmiş tazılar.” Pandora her an boşalabilecek gözyaşlarını tutmak için burnunu çekti.

“İyi uymuşlar bence.” Max güldü. “Aşkla.” Max’in sesi ciddileşti. “Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?”

“Öyle mi?” Pandora sesindeki hayreti gizleyemedi. “Emin misin?”

“Çok eminim. Ama bunu sana kanıtlayabilirim.” Max, Pandora’yı kollarına çekti. “Sına beni, Pandora. Bunu kanıtlamamı sağla.”

“Ve benim sınavımı geçersen?” Pandora kelimeleri güçlükle söyleyebiliyordu.

“O zaman karım olacaksın ve ben de hayatımın geri kalanını bir kahraman olarak geçireceğim.”

Max, Pandora’yla göz göze gelmeye çalışarak sormamış olduğu sorunun cevabını aradı.

“Ve senin kocan?”

“Özellikle bir koca aramıyordum.” Pandora başını kaldırıp Max’e baktı. “Ama düşünüyorum da belki de sen, ipin üzerinde korkunç bir şekilde ölümü beklemekten daha iyi bir seçenek olabilirsin.”

“Ve Mısır çöllerindeki vahşi develer tarafından parçalanmaktan daha mı iyi?”

Pandora güçlükle yutkundu. “Muhtemelen.”

“Ya da Amerika’nın balta girmemiş ormanlarındaki çıplak vahşilerin elinde işkence görmekten de mi iyi?”

“Büyük olasılıkla.”

“Oyun gerçekten sona erdiğine göre ödülümü alabilirim.” Max başını eğerek Pandora’nın başına yaklaştırdı. Dudakları birbirine değecek kadar yakındı. “Artık kurallar da gereksiz. Hem de hepsi.”

Pandora, “Her biri,” diye mırıldanırken Max’in dudakları dudaklarını kapladı.

Pandora bir uğultu şeklinde odada toplananların alkışlarını ve kapının arkasındaki hizmetçilerin belli belirsiz teza-

hüratlarını duyar gibi oldu. Max'le sarmaş dolaş olmalarına kimin tanıklık ettiğini ya da onu ne kadar çok sevdiğini kimin bildiğini zerre kadar umursamadığına şaşırdı. Kollarını Max'in boynuna dolayarak genç adamın bedeninin hoş sıcaklığının ve tutkulu dudaklarının keyfini çıkardı ve içinde kabaran sonsuz bir sevinçle onun öpücüğüne karşılık verdi.

Bir haylaz kız ve bir kahraman arasında oynanan oyunun sonuna damgasını vuran bir öpücük. Aynı zamanda bir karı kocanın birlikteliği üzerine kurulmuş bahsin sonunu damgalayan bir öpücük. Ya da belki...

Bu sadece bir başlangıçtır...